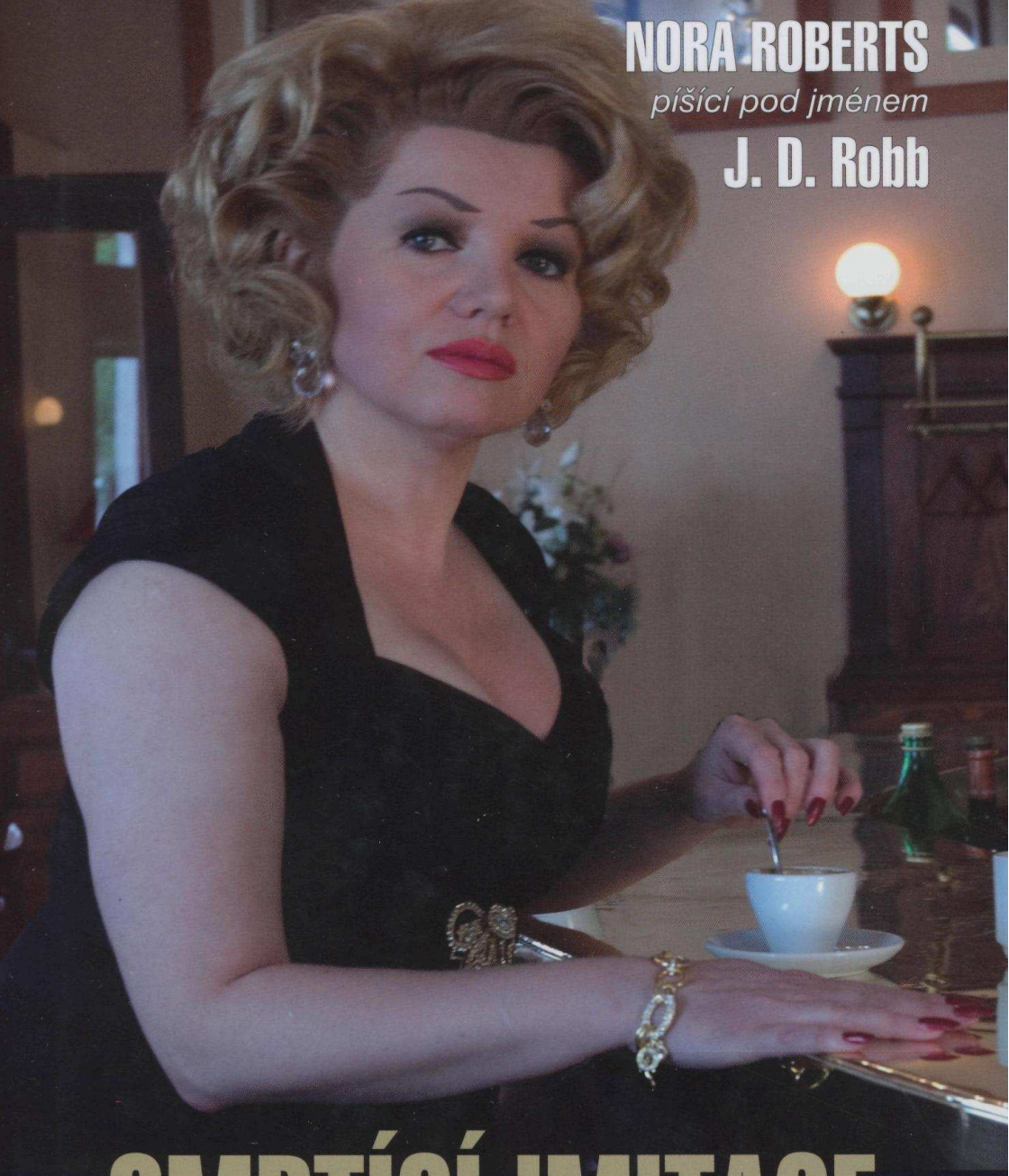

NORA ROBERTS

píšící pod jménem

J. D. Robb

SMRTÍCÍ IMITACE

Eva Dallasová, policistka z konce 21. století, čelí novému Jacku Rozparovači...

J. D. Robb

SMRTÍCÍ IMITACE

Přeložila Michaela Dorfman

Copyright © 2003 by Nora Roberts
Translation © Michaela Dorfman, 2008

All rights reserved

ISBN 978-80-7249-241-1

PROLOG

Léto 2059 bylo vražedně horké a nevypadalo to, že by se to mělo hned tak změnit. Září se do New Yorku unaveně vplazilo za upoceným srpnem a zahltilo ho vlnou horka, vlhkosti a stagnujícího vzduchu.

Léto jí ničí obchod, pomyslela si Jacie Wootonová.

Nebyly ještě ani dvě po půlnoci, čas, kdy bary na ulici pomalu vyplivávaly zákazníky, kteří si před spaním chtěli ještě trochu užít. Říkala tomu „srdce noci“, doba, kdy se objevili takoví, kteří toužili po společnici a kteří na to měli.

Měla licenci jenom pro práci na ulici, protože si to podělala takovou malou závislostí na drogách a párkrát ji zašili. Ale teď už byla čistá a chtěla se vypracovat a šplhat po žebříku prostituce, až se znovu usadí na místečko po boku bohatých osamělců.

Teď si ale musela tvrdě vydělávat na živobytí a v tomhle blbým vedru se nikomu nechtělo mít sex, natož aby za něj ještě platili.

Fakt, že za posledních pár hodin potkala jenom pár kolegyň, poukazoval na to, že nebylo moc ani takových, které by byly ochotné si v tomhle počasí nechat za sex zaplatit.

Ale Jacie byla profesionálka. Měla se za ni už od té chvíle, kdy poprvé využila své koncese, a to už bylo víc než dvacet let.

Možná se v tom vedru zapotí, ale určitě ji to nezastaví. Když dostala licenci na ulici, sice ji to trochu načalo, ale nepoložilo ji to.

Musí jít dál. Udělá to zákazníkovi ve stoje, na kolenou, anebo i na zádech. Prostě udělá, co je potřeba. Nevzdá to.

Je to její práce, říkala si. Věnuje zákazníkovi svůj čas a on jí za to zaplatí. A za pár měsíců bude zpátky v luxusních bytech na Park Avenue, kam patří.

Když ji náhodou napadlo, že by mohla být na práci na ulici už trochu stará a měkká, zakázala si na to myslet a zaměřila se na to, aby sehnala ještě jednoho kunčofta. Ještě alespoň jednoho.

Kdyby ho nesehnala, nezbylo by jí totiž po zaplacení nájmu ani na plastiku. A ona se potřebovala dát do pořádku.

Ne, že by nevypadala dobře, říkala si, když se procházela sem a tam pod lampami lemujícími *jejích* pár bloků ulice. Udržovala se

skvěle. Možná by mohla vyměnit tyhle injekce za láhev vodky. Je fakt, že drink by se jí teď doopravdy hodil. Vypadala i tak dobře. Zatraceně dobře.

Procházela se tam v zářivě červeném svetříku a mikrosukni a vystavovala svoje zboží na odiv. Než si nechá udělat prsa, potřebuje, aby jí podprsenka pořádně tvarovala výstřih. Její nohy jsou ale její nejlepší zboží. Dlouhé a pěkně tvarované. A když se k tomu přidá efekt pěkně sexy stříbrných sandálů se šněrováním až ke kolenům...

Netrpělivě přecházela sem a tam, čekala na dalšího zákazníka a ty zatracené sandály jí dávaly pekelně zabrat.

Aby si trochu odpočinula, opřela se o sloup lampy, vystrčila bok a prohlížela si unavenýma hnědýma očima skoro opuštěnou ulici. Přemítala, že si asi měla vzít tu dlouhou stříbrnou paruku. Kunčofti jdou vždycky po vlasech. Ale dnes v noci nebyla schopná na hlavě tahat takovou tíhu, a tak si nakonec jenom natužila svoje vlastní vlasy, krapet je přibarvila na černo a nastříkala na ně trochu stříbrného laku.

Kolem ní projel taxík, pak pár aut. Ačkoli se k nim sklonila a nabídla se jim tak jako vždycky, ani nezpomalily.

Ještě deset minut a vykašle se na to. A když nebude mít dost na nájem, tak ho domácímu vykouří a bude.

Odlepila se od sloupu a pomalu se na unavených nohou rozešla směrem k jednopokojovému bytu, ke kterému se musela snížit. Vzpomínala, jak měla kdysi luxusní byt na Upper West Side, skříně plné nádherného oblečení a diář plný klientů.

Drogy ji ale dostaly na cestu, která často vede k potupné smrti..., tak jí to řekl její terapeut. Slibovala si, že se z toho dostane, ale teď to nevypadalo zrovna růžově.

Šest měsíců, říkala si. Půl roku a bude znovu v sedle.

Dívala se, jak se k ní blíží. Dobře oblečený. Trochu excentricky, tady byste o takhle vyparáděného chlápka nezavadili. Měl na sobě dokonce pelerínu a cylindr a v ruce držel černý vak.

Jacie nasadila profesionální výraz, rukou si pohladila bok. „Kotě, když už jsi tak hezky oblečenej, co kdybychom šli na party?“

Usmál se na ni rychlým úsměvem, ve kterém bylo vidět uznání a který jí ukázal řadu krásně rovných, bílých zubů. „Jakou party bys měla na mysli?“

Hlas se mu hodil k oblečení. No jo, lepší lidi, říkala si nostalgicky a dělalo jí to dobře. Má styl. „Jakou chceš, ty jsi tady šéf.“

„Tak tedy něco menšího, soukromého... někde poblíž,“ rozhlédl se kolem a pak ukázal směrem k uličce za nimi. „Je mi líto, ale nemám teď moc času.“

Ulička, to znamená rychlovka, a to jí vyhovovalo. Bude to mít hned za sebou, a když se mu bude líbit, mohla by dostat pár babek navíc. Určitě víc, než potřebuje na nájem a na plastiku, spočítala si a namířila si to do uličky.

„Ty nejsi odsud, že ne?“

„Proč myslíš?“

„No, nevypadáš na to.“ Pokrčila rameny. Nic jí do toho není. „Řekni mi, jak to chceš, kotě, ať můžeme vyřešit finanční otázky a věnovat se zábavě.“

„Chtěl bych všechno.“

Zasmála se a natáhla ruku, aby mu přejela po rozkroku. „Hm, to bych řekla...“ *A já si budu moct konečně sundat tyhle strašný boty a dát si ledovej drink.* Řekla mu cenu, tu nejvyšší, na kterou si troufla. Ani nehnul brvou a přikývl a ona si nadávala, že si neřekla o víc.

„Peníze napřed, kotě,“ dodala, „až zaplatíš, rozjedeme zábavu.“

„Jasně. Platba předem.“

Stále se usmíval, když ji otočil čelem ke zdi a tahem za vlasy jí zaklonil hlavu. Podřízl jí krk, aby nekřičela. Jedním tahem, nožem, který měl do té doby pod pláštěm. Otevřela pusu a podívala se na něj, a jak se svezla po špinavé zdi k zemi, vydala ze sebe bublající zvuk.

„A teď ta zábava,“ řekl a pustil se do práce.

KAPITOLA 1

Na tohle si nikdy nezvykne. Je jedno, kolikrát viděla brutální zlo spáchané na obětech, kolikrát se musela brodit jejich krví, vždycky ji to znovu dostane.

Vždycky je možné vidět ještě něco horšího, hrozivějšího, šílenějšího, krutějšího.

Poručík Eva Dallasová stála nad tím, co kdysi bývalo ženským tělem, a přemítala, jestli je možné tuhle scénu někdy trumfnout.

Dvojice uniformovaných policistů, které poslali na místo činu první, stále ještě zvracela na rohu uličky. Bylo slyšet ozvěnu nezaměnitelných zvuků, které u toho vydávali. Stála tam s ochranou na rukách a na nohou a čekala, až se jí samotné uklidní žaludek.

Viděla už někdy v životě tolik krve najednou? Nepamatovala se. Asi to tak bylo lepší.

Sehnula se, otevřela brašnu do terénu a připravila si identifikační přístroj, aby mohla sejmout otisky oběti. Nemohla se krvi vyhnout, a tak se přinutila ji nevnímat. Zvedla bezvládnou ruku a přitiskla její palec na snímací plochu.

„Oběť je ženského pohlaví, běloška. Tělo bylo nalezeno policejní hlídkou, která reagovala na anonymní tísňové volání asi ve tři třicet ráno. Oběť je podle otisků prstů identifikována jako Jacie Wootonová, věk čtyřicet jedna, registrovaná prostitutka, adresa 375 Doyers."

Párkrát se opatrně nadechla a pokračovala: „Oběť má podříznutou krční tepnu. Podle stop krve byla rána způsobena útočníkem ve chvíli, kdy oběť stála proti severní zdi budovy. Dále stopy naznačují, že oběť upadla, nebo ji vrah či vrahové položil na zem a pak..."

„Proboha..."

„... a pak ji zohavili..., odstranili její pánev. Zranění na krku i na pánvi svědčí o zručném použití ostrého nástroje."

Ačkoli bylo horko, naskákala jí husí kůže. Zapsala si údaje a uklidila přístroje.

„Promiňte," promluvila Evě za zády její asistentka Peabodyová. Eva se ani nemusela otáčet a věděla, že její obličej je pořád ještě pobledlý a vyděšený. „Promiňte, poručíku. Neudržela jsem se."

„To je v pořádku. Už je vám líp?“

„Ano... Ano, madam.“

Eva přikývla a pokračovala v práci. Jakmile se Peabodyová znovu podívala na oběť, zbledla přesně tak, jak Eva očekávala. Na její příkaz, aby šla zvracet jinam, se odplížila podél zdi na hlavní ulici.

„Identifikovala jsem oběť. Je to Jacie Wootonová. Prostitutka. Najděte mi její záznam.“

„Něco takového jsem ještě neviděla.“

„Sežeňte mi její spis. Běžte se na to podívat tamhle. Tady mi stejně stíníte.“

Nestínila. Peabodyové to bylo jasné. Poručík jí dávala šanci, aby se na to nemusela dál dívat. A protože se jí chtělo znovu zvracet, ráda ji poslechla a vrátila se na hlavní ulici.

Policejní košili měla propocenou a pod čepicí se jí ke spánkům lepily zpocené tmavé vlasy. Zadala informace pro vyhledání a zpovzdálí sledovala, jak Eva pracuje.

Evin postup byl rychlý, efektivní, důsledný a dalo by se říci chladný. Předtím, než se jí udělalo špatně, ale Peabodyová zahlédla v Evině tváři odraz šoku a hrůzy, a tak věděla, že to, co někteří mohou považovat za chlad, je ve skutečnosti jakási posedlost, oddanost tomu najít spravedlnost.

Teď byla v obličeji bledá, a nebylo to jenom tím, že vše v dosahu světla pracovních reflektorů vypadalo bezbarvě. Hnědé oči upřené na scénu před sebou jakoby bez výrazu. Ruce pevné a boty od krve.

Prostředkem zad se jí na košili rýsovala čára potu, ale nedovolila si chvilku odpočinku. Zůstane, dokud to nedodělá.

Když se Eva narovnala, bylo vidět, jak je vysoká a štíhlá. Měla krátké hnědé vlasy, na sobě obnošené džíny a nádherné lněné sako. A boty od krve. Z jejího jemně tvarovaného obličeje vystupovaly nápadné rty a výrazné, zlatavě hnědé oči.

Peabodyová věděla, že se dívá na ženu, která před smrtí neustoupí.

„Dallasová...“

„Peabodyová, zvracejte si, jak dlouho potřebujete, ale nesmíte mi porušit stopy na místě činu. Dejte mi ty informace.“

„Oběť bydlela v New Yorku dvaadvacet let. Předposlední trvalá adresa je na Central Park West. Tam byla rok a půl.“

„To je dost velká změna. Za co ji dostali?“

„Drogy. Dokonce třikrát. Přišla o licenci, byla půl roku v léčebně, chodila povinně na terapii a před rokem dostala podmíněnou licenci na práci na ulici.“

„Prozradila svého dealera?“

„Ne, madam.“

„Uvidíme, jak bude vypadat její toxikologický nález. Nevypadá to, že ten, kdo ji zabil, byl její dealer.“ Eva zvedla obálku, kterou násilník nechal na těle oběti – v plastovém pouzdře, aby se neumazala od krve.

PORUČÍK EVA DALLASOVÁ, POLICIE NEW YORK

Napsáno na počítači zajímavým fontem, na elegantním papíře barvy slonové kosti. Takové obálky se používaly na pozvánky na luxusní akce. O tom něco věděla z vlastní zkušenosti, její manžel posílal takové pozvánky s velkou oblibou.

Připravila si druhý sáček na důkazy a začala číst dopis, který našla v obálce.

Dobrý den, poručíku,
doufám, že Vám horko nevadí. Vím, že jste měla přes léto hodně práce s důležitými případy. Sleduji Vaši práci a jsem Vaším obdivovatelem. Nemyslím si, že v našem krásném městě existuje policista, se kterým bych se raději blíže seznámil než s Vámi.

Předkládám Vám malý vzorek mé práce. Jaký na ni máte názor?

Těším se na naši spolupráci.

Jack

„Já ti řeknu, co si o tom myslím, Jacku. Myslím si, že jsi pořádný úchyl. Označte to a uložte k ostatním důkazům,“ přikázala, naposledy se rozhlédla po místě činu a pomalu odcházela.

Byt Wootonové byl ve čtvrtém patře jedné z budov, kterou narychlo postavili, aby ubytovali lidi, kteří ztratili domovy při městských válkách. V chudších částech města jich vyrostlo několik desítek a od začátku bylo jasné, že šlo jen o provizorní řešení.

Městské úřady se snažily z nich vyhodit prostitutky, narkomany a jejich dealery, ale i chudé dělníky, a nemohly se rozhodnout, jestli budovy opravit, nebo je raději rovnou srovnat se zemí.

Zatímco se úřady rozhodovaly, budovy se rozpadaly a nikdo s nimi nic nedělal.

Eva si říkala, že s nimi nikdo nic neudělá do té doby, než spadnou na hlavu nájemníkům a ti poženou představitele města k odpovědnosti právní cestou.

Ale než k tomu dojde, bude tohle přesně typ místa, kde by člověk čekal, že bude bydlet podřadná prostitutka.

Její byt byla v podstatě jedna malá horká krabice s kuchyňským koutem v jednom rohu a malinkou koupelnou ve druhém. Výhled měla na stejně hnusnou budovu o pár metrů vedle.

Přes tenkou stěnu bylo celkem dobře slyšet hlasité chrápání souseda odvedle.

Na to, jak chudý byt byl, udržovala ho Jacie v čistotě. Dokonce by se dalo říci, že ho zařídila se stylem. Měla tam levný, ale zajímavý barevný nábytek. Nemohla si dovolit žaluzie, a tak byla na okně alespoň slušně vypadající záclona. Spala na rozkládací pohovce, kterou nechala vytaženou, ale byla ustlaná a na posteli bylo čisté a kvalitní ložní prádlo. Pravděpodobně pozůstatek z lepších časů.

Na nízkém stole ležel videofon a levný noční stolek pokrývala vrstva věcí, které potřebovala pro svou práci: parfémy, paruky, líčení, nápadná bižuterie a smývatelné tetování. V zásuvkách a skříních byly většinou *pracovní šaty* a mezi nimi konzervativnější oblečení, které asi nosila ve volném čase.

V koupelně našla Eva různé léky bez předpisu, včetně jedné a půl krabičky tabletek *Prober se* proti kocovině. To dávalo smysl, protože hned vedle byly dvě lahve vodky a jedna nějakého podomácku páleného dryjáku.

Nikde neobjevila žádné drogy, a tak usoudila, že Jacie přesedlala z drog na alkohol.

Eva zapnula počítač a prohlédla si zprávy poslané a přijaté za posledních pár dní. Jedna byla pro Jaciina kurátora, ve které žádala o změnu licence, jedna od jejího domácího ohledně opožděné platby nájmu a další obsahovala odpověď na dotaz ohledně cen u nějakého plastického chirurga.

Žádná komunikace s přáteli.

Eva procházela různými složkami, až našla finanční údaje. Jacie si udržovala přehledné účetnictví. Věděla, kolik vydělává a za co utrácí. Většinu příjmů investovala do byznysu, tedy do sebe. Nejvíc výdajů bylo za oblečení, kosmetiku a podobně.

Byla zvyklá vypadat dobře, říkala si Eva. A chtěla, aby to tak zůstalo. Úcta k sobě založená na vzhledu. To vyžadovalo, aby se prodávala za dost peněz a mohla si tím pádem ten vzhled udržet.

To jí připadalo jako docela smutný začarovaný kruh.

„Dokázala si vytvořit příjemné hnízdečko na dost ošklivém stromě," okomentovala to všechno Eva. „Nenašla jsem žádnou korespondenci s Jackem, ale ani s žádným jiným mužem. Má v záznamu něco o manželství nebo společné domácnosti?"

„Ne, madam."

„Promluvíme si s jejím kurátorem. Zeptáme se, jestli měla někoho blízkého. Ale řekla bych, že ne."

„Dallasová, připadá mi, že to... to, co jí udělal, byla osobní záležitost."

„Hm, vypadá to tak..." Eva se znovu rozhlédla po bytě. Uspořádaný, ženský, se zoufalým pokusem o styl. „Já bych řekla, že to bylo velmi osobní, ale ne přímo týkající se oběti. Zabil ženu, ženu, která se prodávala. To je osobní. Nejen že ji zabil, ale vyřízl z ní tu část těla, kterou si vydělávala. V téhle oblasti není vůbec těžké najít prostitutku. Kdykoli, ve dne v noci. Jenom musí člověk vědět, kam jít. *Vzorek mé práce,*" zamumlala. „To je to, co pro něj znamenala. Nic víc."

Přešla k oknu, zamhouřila oči a představila si uličku, kde našli oběť, ulici, do které ústila, okolní budovy. Možná ji i znal, možná ji předtím potkal. Nebo to byla jenom náhoda. Nicméně on byl na takovou náhodu připravený. Měl u sebe vražednou zbraň, připravil si ten dopis a ještě měl asi nějakou tašku s náhradním oblečením, a pak

tam mohl dát šaty, které měl na sobě, protože musely být nasáklé krví.

Eva pokračovala: „Jacie s ním jde do uličky. Je horko, pozdě, moc zákazníků na ulici není. Podívejme, tady je jeden. Poslední kunčoft, než si dá pohov. Je zkušená, dělá v branži už skoro dvacet let, ale nenapadne ji, že od tohohle klienta nic dobrého čekat nemůže. Možná, že je opilá, možná prostě vypadal OK. Navíc dlouho chodník nešlapala, takže asi nemá dobrou intuici."

Asi byla opravdu zvyklá na lepší, říkala si Eva, zvyklá na sexuální choutky lidí, kteří mají peníze a chtějí diskrétnost. A teď skončila v téhle čtvrti. To pro ni muselo být stejné, jako by se najednou objevila na Venuši.

„Stojí u zdi," Eva si přehrávala situaci v hlavě. „Tmavé, natužené vlasy se stříbrným lakem, dráždivě červená halenka." Myslí na to, že si musí vydělat na činži. Doufá, že mu to nebude trvat dlouho, protože ji už bolí nohy – panebože, v těchhle botách ji musely šíleně bolet nohy. Je opravdu unavená, ale dobrá. Ještě jeden zákazník a pak půjde domů.

Když jí podřízne krk, je v šoku. Musel to udělat rychle a čistě. Jeden řez, zleva doprava. Přesně našel krční tepnu. Krev stříká na všechny strany. Než jí to dojde, je po ní. Za to pro něj je její smrt jenom začátek.

Otočila se a prohlédla si noční stolek. Laciné šperky, drahé rtěnky. Parfémy – ne originály, jejich levné napodobeniny. Alespoň jí ale připomínaly ty, na které byla zvyklá dřív a které si, krucinál, zase brzy koupí.

„Vrah ji položí na zem, nastaví si ji tak, jak potřebuje, a pak z ní vyřízne její ženství. A utře si ruce."

Jako by ho viděla. Jeho stín přikrčený v temné, špinavé uličce. Ruce slizké od krve.

„Vsadím se, že si očistí i svoje nástroje. Jednoznačně si velmi dobře utře ruce. Vezme dopis, který si připravil, a položí ho na hruď oběti. Musí si převléct košili, anebo si přes ni obleče sako. Něčím musí zakrýt krev. A co dál?"

Peabodyová se probrala. „A... odejde domů s pocitem dobře vykonané práce."

„Jak se dostane domů?“

„Jestli bydlí blízko, půjde pěšky.“ Nadechla se a snažila se vcítit do toho, co se dělo v Evině mysli. Vlastně v mysli vraha. „Cítí se skvěle, takže ho nenapadne, že by mohl narazit na kriminálníky, kterých se tu v noci pohybuje dost. Pokud nebydlí poblíž, tak tu asi někde nechal auto, protože i kdyby se narychlo převlékl, byl by stejně od krve. Navíc by bylo v tomhle vedru krev cítit. Kdyby šel do metra nebo si vzal taxík, moc by riskoval.“

„Výborně. Prověříme taxikáře, kteří v inkriminované době nabírali v okolí zákazníky. Nemyslím si ale, že na něco narazíme. Dobrá, zapečetíme její byt a obejdeme sousedy.“

Sousedé nic neviděli ani neslyšeli, přesně tak, jak by to člověk v podobném domě čekal. Vlastník budovy sídlil v jednom z podivných krámků v Čínské čtvrti, mezi obchodem nabízejícím v akci kachní stehna a ordinací čínského léčitele slibujícího fyzické zdraví a duševní vyrovnanost (když nebudete s výsledkem spokojeni, vrátíme vám vaše peníze).

Eva typy jako Piers Chan znala – vypracované bicepsy, vystavené na odiv v krátkých rukávech, úzký knírek a na malíčku diamantový prsten.

Míšenec. Měl v sobě dost asijské krve na to, aby mohl provozovat obchod v Čínské čtvrti, ale přišlo jí, že jeho poslední předek pocházející z Číny odtamtud odešel už před generacemi.

Předpokládala, že Chan vede spořádaný rodinný život na některém z příjemných předměstí New Jersey a v Čínské čtvrti přitom vystupuje jako tvrďácký nájemce bytů ve slumech.

„Wootonová, Wootonová...“ Zatímco vzadu v obchode něco přerovnávali dva pomocníci, Chan prolistovával seznam nájemníků. „Ano, tady je. Má jednopokojový de luxe na Doyerově.“

„De luxe?“ nevěřícně po něm opakovala Eva. „A podle čeho člověk pozná, že je to de luxe?“

„Má kuchyňskou linku, vestavěnou lednici a AutoChefa. Je pozadu s činží. Nájem se platil minulý týden. Před dvěma dny jsme jí poslali upomínku. Dneska dostane další, a pokud nezaplatí, příští týden vyhazov.“

„To nebude třeba. Přestěhovala se totiž do márnice. Dnes brzy ráno ji totiž někdo zavraždil.“

„Zavraždil?“ V obličeji se mu objevil výraz, který Eva interpretovala spíš jako znechucení nebo naštvání než jako šok či soucit.

„Do háje. To jste její byt zajistili, co?“

Eva se na něj tázavě podívala: „Na to se ptáte proč?“

„Podívejte se, já vlastním šest budov. Sedmdesát dva bytů. Když máte na starosti tolik nájemníků, zvyknete si, že jednoho dne bude po nich. Dřív nebo později. Některý umřou přirozeně, některý za podezřelých okolností, některý mají nehodu a některý si k tomu pomůžou sami. A některý zavraždí,“ odpočítával na prstech. „Pak přijdete vy a zajistíte jejich byt a dáte vědět jejich rodině. Než se otočím, už tam je nějakej jejich strejček a bere si, co za něco stojí, a já nemám šanci, abych dostal, co mi dluží.“

Rozhodil rukama a podíval se ukřivděně na Evu. „Já se jen snažím si vydělat na živobytí.“

„To se snažila i Wootonová. A někdo ji u toho rozřezal na kousky.“

Nadechl se, aby jí odpověděl, co se patří: „Člověk, který dělá v její branži, musí počítat s rizikem.“

„Víte co, z téhle vaší představy o spravedlnosti se mi dělá špatně. Držme se raději případu – znal jste Jacii Wootonovou?“

„Znal jsem její přihlášku a její platby. Nikdy jsem ji neviděl. Na seznamování se s nájemníky nemám čas. Jejich moc.“

„Aha. A když někdo platí pozdě nebo dělá problémy s vyklizením, zajdete za ním, abyste mu přátelsky vysvětlil, že to není spravedlivé?“

Přejel si prsty po knírku. „Já hraju férově. Každej rok mě to stojí pěkný peníze, abych se legálně zbavil lidí, co neplatí. Tak to ale v tomhle kšeftě chodí. Kdybych tuhle Wootonovou potkal někde na ulici a nabízela mi svoje služby, tak bych neměl ani tušení, že u mě bydlí. Ale já jsem byl včera v noci doma u ženy a dětí. Tam jsem taky byl dneska ráno a do New Yorku jsem přijel v sedm patnáct jako každý ráno. Jestli potřebujete ještě něco jinýho, tak se domluvte s mým advokátem.“

„Hajzl nafoukanej,“ ulevila si Peabodyová venku na chodníku.

„Vsadila bych se, že část nájmu bere v naturáliích. Sem tam od prostitutky, sem tam od dealera, sem tam něco kradeného. Kdybychom měly víc času a pomstychtivosti, určitě bychom ho na něco dostaly.“ Eva se natočila, aby mohla dál sledovat výkladní skříň, kde bylo vidět kachny tak hubené, že pro ně smrt musela být vysvobozením.

„Ty zvířata poráží přímo tady, ne?“ Eva se otočila na Peabodyovou, evidentně ráda, že už je v pořádku, „to znamená, že tu budou ostré nože, krev a jakási znalost anatomie.“

„Rozčtvrtit kachnu je určitě o hodně jednodušší, než rozčtvrtit člověka.“

„Hm, nejsem si jistá,“ Eva si dala ruce v bok a přemýšlela, „technicky... člověk víc váží, bude to trvat déle a bude k tomu potřeba víc zručnosti než k zabití drůbeže. Pokud ale nebude vrah vnímat tělo jako lidské, tak to asi nebude tak velký rozdíl. Možná, že to i na zvířatech cvičil, aby se připravil. Nebo je to možná doktor. Nebo veterinář, kterému ruplo v bedně. Ať už to byl kdokoli, věděl, co dělá. Řezník, doktor nebo úplný amatér pracoval na tom, aby se mohl předvést svému hrdinovi, svému vzoru.“

„Svému vzoru?“

„Jack,“ řekla Eva, otočila se a šla k autu, „Jack Rozparovač.“

„Jack Rozparovač?“ Peabodyová spěchala s otevřenou pusou za Evou, aby jí stačila. „Jako Jack Rozparovač z Londýna před jánevímkolika lety?“

„Ano. Přesněji to bylo ve Whitehallu na konci 19. století. Byla to chudá čtvrť, kde žilo hodně prostitutek. V průběhu jednoho roku tam v oblasti o průměru jedné míle zabil pět až osm žen, možná i víc.“

Sedla si za volant, podívala se do zpětného zrcátka a zjistila, že na ni Peabodyová překvapeně zírá. „O co jde?“ dožadovala se, „to vás tak překvapuje, že o tom něco vím?“

„Ano, madam. Vy sice víte spousty věcí, ale historie obyčejně není vaší silnou stránkou.“

Zato vraždy jsou, říkala si Eva, když odjížděla od chodníku. Vraždy vždycky byly mojí silnou stránkou. „V době, kdy ostatní

holčičky četly pohádku o ošklivém kačátku, já jsem si četla o Jacku Rozparovači a dalších sériových vrazích.“

„Vy jste opravdu četla o takovýchhle věcech, když jste byla malá?“

„Ano... No a co?“

„No...,“ nevěděla, jak to má říct. Věděla, že Eva byla vychována u pěstounů a v dětských domovech. „To nikdo nedohlížel na to, co čtete? Chci říct, moji rodiče – pro které bylo obrovsky důležité dát nám svobodnou volbu – by nám něco takového nikdy nedovolili, když jsme byli malí. Aby se nám o tom nezdálo, nebo nám to neublížilo emocionálně... víte, co myslím.“

Dávno před tím, než se Eva naučila číst, její emoce utrpěly tolikrát, že se to ani nedalo spočítat. A noční můry? Ani si nepamatovala, že by je kdy neměla.

„Když jsem si na internetu hledala informace o Jacku Rozparovači nebo třeba Johnu Waynovi Gaceym, znamenalo to, že mám co dělat, a že tudíž neotravuju. A to bylo to nejdůležitější měřítko chování.“

„Chápu. Vy jste vždycky věděla, že chcete být policajtkou?“

Eva věděla jasně jenom to, že nechtěla být obětí. A pak taky že by chtěla oběti bránit, stát na jejich straně. A to znamenalo být u policie. „Tak nějak. Rozparovač posílal policii dopisy. Ale až po nějaké době. Nezačal tak jako tenhle vrah. Tenhle chce, abychom o něm věděli okamžitě. Je to pro něj dobrodružství. Hra.“

„Chce vás,“ řekla Peabodyová a Eva jí přitakala.

„Právě jsem dodělala případ, který měl velkou pozornost tisku. Byla jsem hodně v televizi. On to sledoval. A teď chce pozornost pro sebe. Stejnou, jaké se tehdy dostalo Jacku Rozparovači.“

„Chce, abyste se tím případem zabývala vy, a chce, aby se na něj zaměřila pozornost médií. Chce fascinovat New York.“

„Souhlasím.“

„Takže si v téhle čtvrti bude hledat nějakou novou oběť. Zase prostitutku.“

„Tak se hraje ta jeho hra...,“ Eva se odmlčela, „alespoň bych řekla, že chce, abychom si přesně tohle mysleli.“

Příští zastávka byla u kurátorky, se kterou Jacie povinně pracovala a jejíž kancelář byla na okraji East Village. Na jejím přeplněném stole trůnila mísa barevných bonbonů. Za ní byla vidět mateřská postava v šedém obleku.

Eva odhadla, že jí může být malinko přes padesát. Měla příjemnou tvář a pronikavé hnědé oči.

„Tressa Palanková.“ Vstala, aby podala Evě ruku a vyzvala ji, aby se posadila. „Předpokládám, že chcete mluvit o některém z mých klientů. Mám deset minut, pak mám další schůzku. Co pro vás můžu udělat?“

„Řekněte mi něco o Jacii Wootonové.“

„Jacie?“ Tressa zvedla obočí a pousmála se, ale v obličeji měla obavy. „Překvapilo by mě, kdyby vám Jacie způsobila nějaké problémy. Podle mě je čistá a snaží se dostat zpátky svoji licenci třídy A.“

„Jacii Wootonovou dnes brzy ráno někdo zavraždil.“

Tressa zavřela oči a chvilku jen zhluboka dýchala. „Věděla jsem, že to bude někdo z mých klientů.“ Otevřela oči a dívala se přímo na Evu. „Když jsem ve zprávách slyšela o vraždě prostitutky v Čínské čtvrti, věděla jsem, že to bude někdo můj. Intuice, rozumíte?“ Složila ruce před sebe na desku stolu a prázdně na ně zírala. „Co se tam stalo?“

„Nemůžu vám zatím dát žádné detailní informace. Jediné, co vám můžu říct, je, že ji někdo zabil nožem.“

„Byla zohavená. Ve zprávách říkali, že v uličce v Čínské čtvrti našli dnes brzo ráno zohavenou mrtvolu prostitutky.“

Musel to prozradit někdo z uniformovaných policistů, kteří dorazili na místo první, říkala si Eva. Až zjistí, kdo jim dal echo, pořádně za to zaplatí. „Zatím vám nemůžu říct víc. Naše vyšetřování teprve začalo.“

„Já vím, jak to chodí, nebojte se. Byla jsem ve službě pět let.“

„Vy jste byla u policie?“

„Pět let. Sexuální vraždy. Pak jsem se dala na terapii a kurátorství. Nedělala jsem ráda v terénu. Nelíbilo se mi, s čím jsem přicházela do styku. Tady mám pocit, že můžu alespoň někomu pomoct.

Není to procházka růžovým sadem, ale myslím si, že můžu něco změnit. Řeknu vám, co vím. Doufám, že vám to k něčemu pomůže.“

„Nedávno s vámi mluvila ohledně obnovení své licence, je to tak?“

„Ano, její žádost zamítli. Dali jí další rok. To je po zatčeních a závislosti jako její běžné. Její léčení mělo dobrý průběh, ačkoli se domnívám, že si našla náhradu za drogy v alkoholu.“

„V jejím bytě jsme našli dvě lahve vodky.“

„To je legální, i když by to porušilo její podmínku. To už je teď ale jedno.“

Tressa si promnula oči a povzdychla si. „To už je teď jedno,“ zopakovala. „Nemyslela na nic jiného než na to, jak se dostat zpátky na svoje místečko v centru. Nesnášela práci na ulici. Na druhou stranu nikdy ani neuvažovala o tom, že by změnila profesi.“

„Víte o tom, že by měla nějaké stálé zákazníky?“

„Ne. O tom nic nevím. Mívala bohaté zákazníky. Ženy i muže, měla licenci pro obě pohlaví. Ale nemyslím si, že by ji někdo z nich následoval do nového působiště. To by mi řekla, dělalo by jí to dobře.“

„Co její dealer?“

„Nikomu neřekla, kdo to byl. Ani mně. Ale dušovala se, že od propuštění s ním neměla žádný kontakt. Věřila jsem jí.“

„Myslíte si, že neuvedla jeho jméno ze strachu?“

„Řekla bych, že spíš proto, že jí to nepřipadalo etické. Strávila půlku života jako prostitutka. Jednou z jejich nejdůležitějších vlastností musí být diskrétnost. Soukromí jejich zákazníků je jim svaté, skoro jako pro doktory nebo kněze. Myslím, že tak o tom uvažovala. Řekla bych, že její dealer byl jeden z jejích zákazníků, ale to je jenom pocit.“

„Když jste se naposledy viděly, vypadalo to, že by měla strach, že ji něco trápilo?“

„Ne, jenom byla netrpělivá. Chtěla se vrátit tam, kde byla před tím, než ji chytli.“

„Jak často k vám chodila?“

„Každé dva týdny, tak jak to měla v podmínce. Nikdy nevynechala. Pravidelně chodila na povinné prohlídky, a když po ní chtěli

namátkový test, nikdy nedělala potíže. Byla ochotná, spolupracovala. Poručíku, byla to normální ženská. Možná trochu ztracená. Ulici neznala a moc jí neseděla. Byla zvyklá na jinou klientelu a jiné způsoby. Měla ráda hezké věci, starala se o sebe, stěžovala si na to, že nemůže účtovat víc, protože jí to licence nedovoluje. Moc se s lidmi nestýkala, styděla se za to, jak dopadla. Lidi kolem ní jí nepřipadali na stejné úrovni, nezajímali ji.“

Tressa si přitiskla prst ke rtům. „Nezlobte se. Snažím se nenechat se tím rozrušit, nebrat si to osobně, ale nejde to. To byl jeden z důvodů, proč jsem nechala práce u policie. Měla jsem Jacii ráda, chtěla jsem jí pomoct. Nevím, kdo jí to mohl udělat. Přijde mi, že to musela být jenom náhoda. Někdo si potřeboval něco dokázat a ona byla jenom děvka z ulice.“

Hlas se jí zlomil. Odkašlala si a nadechla se nosem. „Vy i já víme, že tak o nich spousta lidí přemýšlí. Ke mně přijdou zmlácení, zneužití, ponížení a zničení. Někteří to vzdají. Někteří se z toho dostanou sami. Několika se to podaří a vydělají si spousty peněz. A někteří skončí tak jako Jacie. Je to nebezpečné povolání. Stejně jako policie nebo záchranka. Ve všech těchhle profesích je podobná úmrtnost.

Chtěla zpátky život, který měla předtím,“ řekla Tressa zamyšleně, „a to ji zabilo.“

KAPITOLA 2

Eva se stavila v pitevně. Další způsob, jak se o oběti něco dozvědět. Vypadalo to, že Jacie Wootonová byla osamělá. Bez přátel, příbuzných, spolupracovníků. Žena, která si vydělávala tělem a která je tudíž považovala za to nejcennější, co měla. Za prostředek, díky kterému si vybuduje lepší život.

Eva potřebovala zjistit, co se z těla oběti dozví o vrahovi.

V půli dlouhé chodby márnicí se zastavila a řekla Peabodyové, aby se posadila. „Chci, abyste kontaktovala a otravovala chlápky z laboratoře. Můžete jim vyhrožovat, prosit je na kolenou, brečet, cokoli, jenom ať zjistí, odkud je ta obálka."

„Já to ale zvládnu. Můžu tam jít a nedostane mě to."

Eva si všimla, že v kontrastu s tím, co říkala, byla Peabodyová už teď docela bledá. Už si tu scénu přehrávala v hlavě – tmavou uličku, krev, všechen ten zmatek. Postavila by se tomu, říkala si Eva, ale nebylo by to jen tak. Někdy, někde by se to projevilo.

„Neříkám, že byste to nezvládla, říkám, že potřebuju zjistit, odkud je ta obálka. Když vrah něco na místě činu nechá, musíme o tom zjistit maximum. Tak si sedněte a dělejte svoji práci."

Aniž by dala Peabodyové šanci ještě něco říct, pokračovala Eva dlouhou chodbou a lítacími dveřmi tam, kde na ni čekalo tělo oběti.

Doufala, že si tenhle případ vezme Morris, hlavní patolog. A bylo to tak. Stejně jako jindy pracoval sám. Měl na sobě přes modrou košili a přiléhavé kalhoty ochrannou kombinézu.

Dlouhé tmavé vlasy měl sepnuté do copu a přikryté čepicí, aby zabránil kontaminaci důkazů. Na krku měl nějaký stříbrný přívěšek s tmavě červeným kamenem. Ruce měl od krve a jeho exotická tvář vypadala jakoby vytesaná z kamene.

Často měl při práci puštěnou hudbu, ale tentokrát tu bylo ticho. Až na vrnění počítačů a docela nepříjemný zvuk laserového skalpelu.

„Čas od času," začal, aniž by se na ni podíval, „tady vidím něco, co přesahuje všechny meze. Něco, co by člověk prostě neměl udělat. My dva toho víme o neuvěřitelné lidské schopnosti páchat na druhých krutost víc, než je zdrávo. Občas ale někdo udělá něco, co bych nečekal, co bych ani nepovažoval za možné."

„Smrtelná byla rána na krku.“

„To byla rána z milosti.“ Zvedl hlavu a podíval se na ni. Tentokrát neměl v očích úsměv jako obvykle, ani určitý záblesk fascinace vlastní prací. „To, co s ní udělal potom, vůbec necítila. Když ji rozřezával, byla už naštěstí mrtvá.“

„Byl to řezník?“

„Jak to myslíte? Jak byste tomu řekla vy?“ Hodil skalpel na tác a zakrvácenou rukou ukázal na zmrzačené tělo. „Jak byste tomu krucinál řekla vy?“

„Nevím. Nemám na to slova. Zvrácenost, to nestačí..., možná... zrůdnost. Nechci tady s vámi teď filozofovat, Morrisi, to jí nepomůže. Potřebuju zjistit, jestli věděl, co dělá, nebo jestli to byl někdo, kdo ji jenom nedbale rozřezal, aniž by to pro něj znamenalo víc než jen vybití agrese.“

Morris zrychleně dýchal. Aby se uklidnil, sundal si brýle a čepici a šel k umyvadlu, aby si umyl ruce.

„Určitě věděl, co dělá. Žádné zbytečné pohyby, nic nahodilého, přesné a rozhodné řezy.“ Přešel k lednici a vyndal dvě lahve vody. Jednu hodil Dallasové a ze druhé se zhluboka napil. „Potřebuju si na chvíli sednout.“ Sedl si, přejel rukou přes čelo a prohrábl si vlasy. „Tenhle případ mě opravdu dostal. Nedá se odhadnout, který případ nebo proč nás dostane. Při tom všem, co tudy projde, mě nakonec dostane tahle jednačtyřicetiletá ženská s kuřím okem na levé noze a ne zrovna profesionálně ostříhanými nehty na nohou.“

Nevěděla, jak s ním v téhle náladě zacházet. Zareagovala instinktivně. Přitáhla si k němu židli, sedla si a upila vody. Říkala si, že asi nahrávání nevypnul. Bude na něm, jestli bude chtít tuhle konverzaci vystřihnout nebo ne.

„Morrisi, vy potřebujete dovolenou.“

„Souhlasím,“ zasmál se. „Měl jsem odjet zítra na dva týdny do Aruby. Slunce, moře, nahé ženy – ty, co ještě dýchají, samozřejmě – a spousta alkoholu, který se pije zásadně brčkem z kokosových ořechů.“

„Tak jeďte.“

Zavrtěl hlavou. „Odložil jsem odjezd. Chci vidět, jak to dopadne.“ Podíval se na Evu. „Jsou případy, u kterých chcete být až do

konce. Jakmile jsem ji uviděl, jakmile jsem viděl, co se jí stalo, věděl jsem, že zítra na pláži rozhodně sedět nebudu.“

„Mohla bych vám připomínat, že tady máte dobré lidi, kteří to mohou za vás dodělat a postarat se o kohokoli, kdo tady během těch dvou týdnů skončí.“

Upíjela vodu a prohlížela si tělo Jacie Wootonové, nahé na desce stolu v chladné márnici. „Taky bych vám mohla říct, že toho hajzla, co jí tohle udělal, dostanu a dám dohromady případ tak dobře, že bude stoprocentně jisté, že za to, co udělal, draze zaplatí. Na druhou stranu je pravda, že já bych taky nejela.“

Díval se, jak tam sedí obráceně na židli, s hlavou opřenou o ruce. V pozadí zohavené tělo Jacie Wootonové.

Bylo ticho a v něm byla cítit svázanost jejich osudů.

„Co jsme to proboha za lidi, Dallasová?“

„Co vám na to mám říct?“

Na chvíli zavřel oči, věděla, že se uklidňuje. „Máme rádi mrtvoly.“ Když se zasmála, zašklebil se, pořád ještě se zavřenýma očima. „Nemyslím úchylně, paní mravnostní, chci tím říct, že ať byli zaživa kdokoli, máme je rádi, protože je někdo podvedl, zneužil. Prohráli. Měli smůlu.“

„Zdá se, že se k té filozofii přeci jen dostáváme.“

„Asi jo.“ Udělal něco, co dělal jen velmi zřídka. Dotkl se Jacie. Jenom zlehka položil ruku na její. Byla v tom intimita. Přátelský kontakt mezi dvěma lidmi. Osobnější, než Jacie kdykoli poznala se svými zákazníky.

„Přicházejí k nám,“ pokračoval Morris, „od malých dětí až k těm nejstarším. A je jedno, kdo je kdy v jejich životě miloval. My jsme jim v jejich smrti nejblíž. Jsme jejich nejintimnější přátelé ve smrti. A tahle intimita nám někdy sáhne hluboko do srdce a pěkně s námi zatočí. No jo...“

„Nevypadá to, že někoho měla... zaživa. Podle toho, co jsem viděla v jejím bytě, bych řekla, že ve svém životě ani nikoho mít nechtěla. Takže je to na nás dvou.“

„Tak jo,“ ještě jednou se napil a zvedl se, „dobře.“ Postavil láhev na stůl a znovu si navlékl ochranné rukavice a nasadil si brýle. „Zadal jsem toxikologické testy expres. Snad to půjde rychle. Na

játrech je vidět poškození alkoholem, ale jinak jsem nic důležitého nenašel. Naposledy jedla špagety, asi šest hodin před smrtí. Měla plastiku na prsou a na zadku, na očních víčkách, a trochu jí předělávali čelist. Všechno odborná a dobrá práce.“

„Jak staré jsou ty zásahy?“

„Tak asi dva roky, alespoň podle toho zadku. Řekl bych, že to bylo poslední, co dělali.“

„To sedí, měla smůlu a její život se změnil. Teď už by na slušnou plastiku neměla peníze.“

„A teď o tom, co jí udělal vrah. Použil úzký nůž s rovným ostřím. A na krku pravděpodobně skalpel. Řez jde zleva doprava směrem dolů. Soudě podle úhlu, řekl bych, že měla bradu nahoru, hlavu zvrácenou. Přišel k ní zezadu, asi ji zatáhl za vlasy levou rukou a pravou ji podřízl.“ Morris to předváděl rukama ve vzduchu, jakoby na neviditelné postavě. „Jeden řez, přeťal krční tepnu.“

„Spousta krve.“ Eva si prohlížela tělo a zároveň si představovala Jacii Wootonovou zaživa v té uličce, s obličejem dotýkajícím se špinavé zdi. Pak zvrácení hlavy, šok v její tváři, bolest a zmatek. „Muselo to z ní stříkat.“

„Přesně tak. Musel se ušpinit, i když ji držel zezadu. Zbytek byl jeden dlouhý řez.“ Morris ho zase nakreslil prstem ve vzduchu. „Udělal ho rychle, efektivně. Těžko se tomu dá říct pěkně nebo chirurgicky, ale určitě to nebylo poprvé. Řekl bych, že předtím řezal do opravdového masa, ne jenom v simulaci. Před touhle ubohou ženskou už měl určitě nějakou zkušenost s krví a tkáněmi.“

„Ne chirurgicky..., takže si nemyslíte, že to byl doktor?“

„Nevyloučil bych to. Neměl moc času, špatné světlo, k tomu strach a vzrušení.“ Na Morrisově tváři bylo vidět opovržení. „Totéž, co ho k tomuhle činu nutkalo, mohlo také snížit jeho schopnosti v daném okamžiku. Řekl bych, že její ženské orgány vyjmul celkem rychle. Ale nemůžu vám s jistotou říci, jestli předtím došlo k sexuálnímu kontaktu nebo ne. Pravděpodobně ne, protože mezi časem úmrtí a dobou, kdy ji zohavil, uplynulo jen několik minut.“

„Myslíte, že to mohl být jiný typ zdravotníka? Záchranář, veterinář, něco takového?“ Odmlčela se a tázavě naklonila hlavu. „Nebo patolog?“

Usmál se na ni. „To je samozřejmě možné. V dané situaci potřeboval slušné dovednosti. Na druhou stranu se nemusel bát o přežití pacientky. Potřeboval znalosti anatomie, musel umět zacházet s nástroji, které použil. Domnívám se, že musel medicínu studovat i praktikovat, ale nemusel k tomu mít licenci a nemuselo to být za účelem léčení pacientů. Slyšel jsem, že tam byl dopis?“

„Ano. Adresovaný mně, takže si zajistil, že jsem na případu hlavní vyšetřovatelkou.“

„Je to tedy osobní věc.“

„Řekla bych až intimní.“

„Pošlu vám výsledek testů, jakmile ho budu mít. Ještě jich chci pár zadat. Potřebuju toho zjistit víc o jeho nástrojích.“

„Dobře. Držte se, Morrisi.“

„Nebojte se,“ odpověděl a odcházel ke dveřím. „Dallasová? Díky,“ dodal.

Obrátila se za ním. „Není zač.“

Na chodbě pokynula Peabodyové: „Řekněte mi, co chci slyšet.“

„V laborce mi po značném pochlebování sdělili, že ani papír, ani obálka nejsou vyrobeny z běžně používaného materiálu. Papír neobsahoval žádné recyklované složky, což mě, jako zastánce hnutí Svobodného věku, šokuje. Na druhou stranu to znamená, že musel být vyroben mimo území USA, protože tady na to máme zákony.“

Jak přecházely z klimatizované budovy do vedra ulice, Eva se ušklíbla. „Myslela jsem si, že zastánci Svobodného věku nevěří na zákony a na zásahy vlády do života občanů.“

„Když ty zákony vyhovují našim účelům...“ Peabodyová si sedla do auta. „Papír byl vyroben v Británii a prodávají ho jen v několika málo specializovaných obchodech v Evropě.“

„V New Yorku se koupit nedá?“

„Ne, madam. A vzhledem k tomu, že v naší zemi je zákaz nákupu nerecyklovaného papíru, nedá se koupit ani přes internet nebo poštou.“

„Hm...“ Evin mozek zpracovával informace a dělal další kroky. Vzhledem k tomu, že Peabodyová se připravovala na zkoušku na detektiva, řekla si, že tohle bude dobrá otázka na procvičení. „Tak jak se tenhle papír dostal z Evropy do uličky v Čínské čtvrti?“

„Pašují se sem spousty nelegálních věcí. Černý trh? Když cestujete v USA s jiným než americkým pasem, můžete mít při sobě osobní věci, které nepodléhají našim zákonům. Možná někdo z diplomatické služby? V každém případě to není levná záležitost. Jeden takový papír stojí dvacet euro a obálka dvanáct.“

„To vám řekli v laborce?“

„Ne. Když jsem na vás čekala, zjistila jsem si to sama.“

„Dobrá práce. Máte kontakty na ty prodejny?“

„Ty, o kterých se ví. Papír se vyrábí jedině v Británii, tenhle styl a gramáž distribuují dva velkoobchody a prodává šestnáct prodejen. Dvě z nich jsou v Londýně.“

„Opravdu?“

„Říkala jsem si, že když napodobuje Jacka Rozparovače, bude pro nás nejzajímavější spojení s Londýnem.“

„Tam začneme. Projdeme všechny prodejny, ale začneme v Londýně. Zkuste od nich získat seznam lidí, kteří si papír koupili.“

„Ano, madam. Ještě k dnešnímu ránu. Vím, že jsem se nechovala tak, jak bych měla.“

„Peabodyová,“ přerušila ji rychle Eva, „řekla jsem snad něco takového?“

„Ne, ale...“ Zamžikala očima.

„Stalo se snad někdy za tu dobu, co spolu pracujeme, že bych vám nedala vědět, když jsem si myslela, že jste něco neudělala tak, jak bych potřebovala? Nebo když jste něco podělala?“

„Ne, madam.“ Peabodyová nafoukla tváře a hlasitě vydechla. „Ne, madam.“

„Tak na to zapomeňte a sežeňte mi ten seznam.“

Na ředitelství ji obklíčili s milionem otázek, domněnek a názorů o případu Wootonová. Byla si vědoma toho, že když je mezi detektivy takový zájem o případ, bude veřejnost po informacích přímo šílet.

Zavřela se do své kanceláře, nejdřív si udělala kávu a pak si přehrála vzkazy na záznamníku.

Když se dostala ke dvacátému vzkazu od novinářů, přestala je už počítat. Pět z těch vzkazů bylo od Nadine Furstové, reportérky Kanálu 75.

S kávou v ruce usedla ke stolu a nepřítomně na něj začala bubnovat prsty. Dřív nebo později se bude muset novináři zabývat.

Později by bylo lepší..., třeba v příštím tisíciletí. Bude muset vydat prohlášení. Krátké a formální. A bude se vyhýbat jakémukoli komentáři a rozhovoru.

Nedá mu, co chce. Chce, aby šla na veřejnost a mluvila o případu co nejvíc. Rozhovory v tisku, rozhlase, televizi, prostě co nejvíc slávy.

Není sám. Většině vrahů o to jde. Ale tenhle chce být přímo senzací, chce, aby bylo slyšet:

NOVÝ JACK ROZPAROVAČ
VRAŽDÍ V NEW YORKU

Přesně takhle to chtěl. Tučné titulky, hlasitá oznámení.

Jack Rozparovač... Zamyslela se a otočila se k počítači, aby si zapsala poznámky.

Předchůdce sériových vrahů dnešní doby.

Nikdy ho nechytili, nikdy ho nikdo neviděl.

Osoba, o které byla za skoro dvě století napsána spousta studií, povídek, dokonce i románů.

Osoba, která lidi fascinovala a která jim byla odporná.

V době jeho vražd přiléval zájem tisku olej do ohně.

Napodobitelé vrahů předpokládají, že je policie nechytí. Chtějí ve veřejnosti vyvolat strach a obdiv a hrají s policií hru na kočku a myš. *Její* vrah určitě osobnost Jacka Rozparovače studoval. Na to, aby mohl spáchat takovouhle vraždu, musel studovat medicínu – ať už oficiálně, nebo jen pro sebe. Luxusní papír – pravděpodobně aby dal najevo bohatství nebo společenskou nadřazenost.

Někteří z hlavních podezřelých v případu Jacka Rozparovače pocházeli z těch nejbohatších společenských vrstev Londýna, vzpomínala si Eva. Dokonce i z královské krve. Nad zákonem. Mysleli si, že na ně neplatí.

Vyšetřovatelé se domnívali, že bylo možné, aby Rozparovač byl Američan žijící v Londýně. Vždycky to považovala za nesmysl, ale je možné, že její vrah byl Brit žijící v New Yorku.

Anebo to mohl být – jak se tomu říká – anglofil? Člověk obdivující všechno britské. Jel tam? Procházel se po Whitechapelu a představoval si, že je Jack Rozparovač?

Začala psát zprávu, pak přestala a zavolala kancelář doktorky Mirové a domluvila si schůzku.

Dr. Charlotte Mirová měla na sobě jeden ze svých elegantních kostýmků. Tenhle byl ledově modrý a perfektně k němu ladily tři dlouhé zlaté řetízky. Hezký obličej rámovaly hnědé vlasy s jemným blond melírem. Melír byl nový a Eva přemýšlela, jestli to je něco, o čem se má zmínit, anebo se tvářit jakoby nic. Nikdy se v ženských věcech moc nevyznala.

„Děkuju ti, že sis na mě udělala čas," začala.

„Říkala jsem si, jestli mi dneska zavoláš." Mirová ukázala na jedno z křesel. „Všichni mluví o tvém případu, nebo spíš o tvém extra příšerném případu."

„Čím příšernější, tím víc se o něm mluví."

„Máš pravdu." Předpokládala, že se Eva celý den živila převážně kávou, a tak naprogramovala v AutoChefovi čaj. „Nevím, co z toho, co jsem slyšela, je pravda."

„Začala jsem psát zprávu, ale ještě není hotová. Vím, že je příliš brzy na to chtít po tobě profil, ale u tohohle případu bych nerada čekala. Jestli jsou mé úvahy správné, tohle byl jenom začátek. Jacie Wootonová nebyla jeho cílem. Ne konkrétním cílem. Nemyslím si, že by se znali."

„Myslíš, že to byla náhodná oběť?"

„Ne úplně. Potřeboval určitý typ ženy, koncesovanou společnici. Prostitutku v chudé části města. Jeho požadavky byly dost vyhraněné a Wootonová je mrtvá, protože je splňovala. Nic víc, nic míň. Řeknu ti, co vím, a až bude zpráva hotová, pošlu ti ji. Ráda bych... Potřebuju," opravila se, „mít alespoň potvrzení, že jdu správným směrem."

„Řekni mi všechno, co víš." Mirová podala Evě křehký šálek, sedla si a balancovala svým vlastním na koleně.

Eva začala vyprávět o oběti, dala Mirové fotku Jacie Wootonové zaživa a tak, jak ji našli. Popsala, o čem byl dopis na místě činu, a poskytla jí další informace, které zjistila v terénu, a předběžné výsledky od Morrise.

„Jack," řekla potichu Mirová, „Jack Rozparovač."

Eva se k ní naklonila: „Ty o něm víš?"

„Každý kriminální psycholog, který za něco stojí, o něm musí vědět. Myslíš si, že tohle je jeho napodobitel?"

„Co si myslíš ty?"

Mirová se znovu opřela a upila čaje. „V každém případě se snaží, aby to tak vypadalo. Je určitě dost vzdělaný, egoista. Nesnáší ženy. Způsob, jakým se rozhodl oběť zmrzačit, jasně poukazuje na jeho nenávist k ženám. Jeho vzor napadal a zmrzačoval ženy různými způsoby. Tenhle vrah si vybral, že napodobí způsob, který zbavuje oběť jejího ženství."

Podle Evina přitakávání jí bylo jasné, že i ona dospěla ke stejným závěrům.

„Vrah ji doslova zbavil pohlaví. Pohlaví nebo sex se v jeho představách rovná chtíči, násilí, kontrole nad druhými, ponížení. Jeho vztahy se ženami nejsou ani zdravé, ani tradiční. Sám sebe vidí jako někoho nadřazeného, mazaného, přímo brilantního. Takže jediný, kdo mu může stačit, jsi ty, Evo."

„Stačit k čemu? Na co?"

„Být mu důstojným protivníkem. Nejznámější a nejvíc hledaný zločinec naší doby se přeci nemůže spokojit s tím, aby ho honil jen tak ledajaký policista. Jacii Wootonovou neznal, v tom s tebou souhlasím. Pokud ji znal, tak jenom proto, aby věděl, že si vybral správnou oběť. Zato tebe zná. Tebe si vybral za cíl stejně tak jako ji. Ty jsi pro něj ale důležitější než ona. Ona byla jen pěšák ve hře, dočasné vzrušení. Zato ty jsi to, o co ve hře jde."

Už nad tím přemýšlela. Dívala se na to z několika úhlů, aby zjistila, jak jí tahle dedukce může pomoci. „Mě chce živou."

„Je to tak. Alespoň prozatím." Mirové se v obličeji objevily obavy. „Chce tě živou, aby mohl sledovat, jak ho honíš. Chce se dívat na televizi a vidět zprávy o svých činech. A chce vidět, jak ho hledáš. Tón jeho dopisu je vyzývavý. Chtěl tě popíchnout a chce v tom pokračovat. Jde o tebe, nejsi jenom běžná policistka. Jsi známá na veřejnosti a jsi žena. A on nesmí s ženou prohrát. Jeho jistota, jistota, že tě porazí, že ti pořádně ukáže, je pro něj nesmírně vzrušující."

„Takže bude pěkně naštvaný, až ho dostanu.“

„Kdyby měl pocit, že jsi mu na stopě a moc blízko, mohl by se proti tobě obrátit. Ale to by mu zkazilo celou hru. Nejdřív je to výzva, ale řekla bych, že kdyby ho dostala *žena,* nebyl by schopen přežít své ponížení,“ zavrtěla hlavou. „Záleží na tom, kolik z osobnosti Jacka Rozparovače převzal, a také na tom, v jakou z verzí osobnosti Jacka Rozparovače věří. Není to tak jednoduché. Když řekl *vzorek mé práce,* znamená to, že tohle je jeho oběť, anebo zabil předtím, ale nikdo na to nepřišel?“

„Myslím, že to je jeho první vražda v New Yorku, ale prohledám mezinárodní databáze. Každých pár let se objeví někdo, kdo si na Jacka Rozparovače hraje, ale nevím o tom, že by někdy někoho z nich nechytli.“

„Dej mi vědět, až se dozvíš víc a já ti zpracuji oficiální profil.“

„Děkuji mockrát.“ Vstala, pak zaváhala. „Peabodyová měla dnes ráno dost problémy. Oběť vypadala šíleně..., prostě udělalo se jí špatně. Vyčítá si to. Jako by byla první, kdo si při práci na vraždě pozvracel boty,“ bručela Eva. „Nic, jenom jsem chtěla říct, že je asi docela ve stresu kvůli přípravě na zkoušky na detektiva a navíc shánějí s McNabem byt – na to ani nechci myslet, ale ona tím žije. Takže kdyby sis našla chvilinku a něco jí k tomu řekla, byla bych ráda.“

Mirová se zasmála. „To jsi hodná, že o ni máš starost.“

„Nejde mi o to být hodná,“ řekla Eva, „jde o to, že potřebuju, aby teď byla v pořádku.“

„Promluvím s ní,“ odpověděla Mirová a tázavě se podívala na Evu, „a jak jsi na tom ty?“

„Já? Nestěžuju si... A ty?“

„My se máme skvěle. Mám tu na pár dní dceru a její rodinu. Jsem vždycky ráda, když přijedou. Baví mě hrát babičku.“

„Aha.“ Mirová v tom svém prudce elegantním kostýmku a s krásně tvarovanýma nohama prostě nevypadala jako babička.

„Ráda bych, abyste se setkali.“

„No, víš...“

„V neděli máme zahradní party. Bylo by opravdu milé, kdybyste se s Roarkem stavili. Začínáme ve dvě,“ řekla rychle, než stačila Eva zareagovat.

„Tak v neděli?“ odpověděla Eva s trochou paniky v hlase. „Nevím, jestli nemá Roarke už nějaké plány. Já...“

„Zeptám se ho,“ přispěla s úsměvem Mirová a položila šálek na stolek. „Je to jenom malá, spíš rodinná sešlost. Nic velkého. No nic, budu se muset vrátit k tomu, co mám rozděláno.“

Přešla ke dveřím, otevřela je a skoro z nich Evu vystrčila. Pak se opřela a zasmála se. Nesmírně ji bavilo dívat se na výraz v Evině tváři, ve kterém se mísilo zděšení a překvapení.

Podívala se na hodinky a šla k pracovnímu stolu. Bude muset honem zavolat Roarkovi, aby nedala Evě šanci se z jejího pozvání vyvléct.

Když Eva dorazila na policejní ředitelství, byla pořád ještě v šoku. Peabodyová vyrazila ze své kukaně a byla jí rychle v patách. „Madam, poručíku.“

„Co člověk dělá na rodinné zahradní party?“ mumlala Eva. „Proč by někdo dělal v tomhle vedru zahradní party, to nechápu. Navíc jsou tam spousty komárů.“

„Dallasová!“

„Co?“ Eva se konečně otočila. „Co se děje?“

„Mám ty seznamy zákazníků. Dalo to dost ukecávání, ale dostala jsem je z obou prodejen.“

„Prověřila jste ta jména?“

„Ještě ne. Teď jsem je dostala.“

„Tak mi je dejte. Potřebuju se na něco soustředit, aby mi zas začal fungovat mozek.“

Sebrala Peabodyové z ruky disk a vrazila ho do počítače. „Zajímavé. Nemám v ruce hrnek s kafem,“ poznamenala a sledovala, jak se na obrazovce načítají jména, „ale jsem si celkem jistá, že ho potřebuju. Teď hned.“

„Ano, madam, to je evidentní. Všimla jste si? Je mezi nimi vévodkyně, hrabě a Liva Holdreaková, ta herečka, a...“

„Pořád ještě nemám v ruce to kafe. Jak je to možné?“

„A Carmichael Smith, ten zpěvák, má pravidelnou objednávku na sto obálek a papírů každého půl roku.“ Přitom, co mluvila, podala

Peabodyová Evě hrnek. „Ta jeho muzika je pěkně ulítlá, ale on je dost dobrej.“

„To jsem opravdu ráda, že o něm něco víte, Peabodyová. To je opravdu důležitá informace. Kdybychom ho měli zatknout za tuhle brutální vraždu, opravdu by se hodilo vědět, že je i ulítlej, i dobrej.“

„Jenom vám říkám, co vím,“ zavrčela naštvaně Peabodyová.

Eva si projela jména a ta, u kterých byla poznamenaná jen evropská adresa, přehodila až na konec seznamu. Nejdřív se podívají na ty, kteří mají adresy v USA i v Evropě.

„Carmichael Smith má byt na Upper West Side. Holdreaková má adresu někde v New Los Angeles. Z toho asi nic nebude.“

Pak si znovu pročítala jména a nalezené údaje. „Pan a paní Hawthornovi, on sedmdesát osm a ona jednatřicet. Neřekla bych, že pan Hawthorne by měl v tak požehnaném věku na to, aby čtvrtil prostitutku. Třetí manželství trvající dva roky. Líbí se mu mladé a vsadila bych se, že i hloupé.“

„Mně nepřijde moc hloupé, když si vezmete starého bohatého chlapa,“ odvětila Peabodyová, „spíš dobře spočítané.“

„Může být hloupá a přitom to mít dobře spočítané. Mají domy v Londýně, Cannes, New Yorku a Bimini. Získal jmění postaru – zdědil ho po otci. Žádný trestní záznam. Stejně se podíváme, jestli není náhodou v New Yorku. Mohl to být i někdo ze služebnictva, zaměstnanců nebo někdo z rodiny.“

Pokračovala dál v seznamu. „Peabodyová, vezměte si ta jména a zjistěte, kdo z nich je teď v New Yorku.“

To by bylo moc lehké. Byl by tak arogantní a nechával na místě činu něco, co by nás k němu tak jednoduše dovedlo? Možná. Možná ano. I kdyby to tak bylo, stejně by to musela dokázat.

„Niles Renquist,“ pokračovala. „Třicet osm. Jednou ženatý, jedno dítě. Britský občan s adresami v Londýně a New Yorku. V současné době vedoucí úřadu zástupce Británie ve Spojených národech, Marshalla Evanse. Hnízdečko na Sutton Place, to není špatné. Nic v trestním rejstříku, ale stojí za to si ho prověřit.“

Napila se kávy a zamyslela se nad tím, že by měla něco sníst.

„Pepper Franklinová. Co je to proboha za jméno, Pepper? To je herečka? No samozřejmě. Britská herečka v současné době vystupu-

jící na Broadwayi. Nic v rejstříku. Na tomhle seznamu není nikdo, kdo by měl něco v záznamu.“

To bylo dost deprimující.

Pak ale zjistila, že partner Pepper Franklinové, Leo Fortney, záznam má.

Znásilnění, exhibicionismus, těžké ublížení na těle.

„Tvrďák,“ poznamenala Eva, „a navíc dost zaneprázdněný.“

Když se Peabodyová vrátila, měla už Eva seznam setříděný podle priority a oblékala si sako.

„Carmichael Smith, Elliot Hawthorne, Niles Renquist i Pepper Franklinová jsou v New Yorku, nebo by alespoň měli být. Připravte se, půjdeme navštívit britské přátele. Probíhá teď zasedání OSN?“

„Nevím. Zjistím to.“

KAPITOLA 3

Strašně nerada se podřizovala formálním požadavkům. Většinou jich byla spousta, a kdykoli splnila jeden, věděla, že jich před sebou bude mít ještě další horu. Ale ať dělala, co dělala, obejít nebo prorazit hradbu asistentů, koordinátorů a dalších poskoků Carmichaela Smitha ani Nilese Renquista prostě nešlo, a tak se musela smířit se schůzkami až další den.

Pocit porážky byl nepříjemný natolik, že s blondýnou, která se jí představila jako osobní asistentka pana Fortneyho, nedokázala být ani trochu diplomatická.

„Tady nejde o společenskou návštěvu. Vidíte tohle?“ Vrazila jí policejní odznak přímo pod nos. „Tohle vám naznačuje, že vůbec nemám náladu na nějaké návštěvy. Tomuhle se u nás říká výslech.“

Blondýna nasadila neústupný výraz, čímž se jí podařilo vypadat jako naštvaná panenka. „Pan Fortney je velmi zaneprázdněný,“ zněla její rozhořčeně šišlavá odpověď, která by bezpochyby připadala některým hlupákům velmi sexy. „Nemůžeme ho vyrušovat.“

„Jestli svému nadřízenému neřeknete, že je tu poručík Eva Dallasová z newyorské policie a chce s ním mluvit, obávám se, že vyrušíme celou tuhle budovu.“

„Teď s ním mluvit nemůžete. Domluvte si schůzku.“

To, co Eva musela akceptovat u Smithe, který možná opravdu byl u svého lékaře, a u Renquista, který pravděpodobně opravdu měl několik schůzek s vládními představiteli za sebou, nebyla ochotná přijmout od přiblblého partnera nějaké herečky.

„Peabodyová,“ řekla rázně, aniž by spustila zrak z blondýny, „zavolejte protidrogové. Zdá se mi, že tu cítím něco, co by si měli zkontrolovat.“

„O čem to proboha mluvíte? Vy jste se zbláznila!“ Blondýna se naštvaně natřásala na svých vysokánských podpatcích a prsa jí u toho směšně nadskakovala. „To nemůžete.“

„Chcete se vsadit? Víte, co se občas při prohlídce protidrogového stává? Nějak se o ní dozví tisk. Zvlášť, když se to týká někoho slavného. Vsadila bych se, že to by slečnu Franklinovou docela rozladilo.“

„Jestli si myslíte, že se vám podaří něčeho dosáhnout prostým vydíráním...“

„Protidrogové tu bude za třicet minut, poručíku.“ Peabodyová zkoušela svůj hlas drsné policistky. Trochu to v poslední době trénovala. „Máme povolení uzavřít budovu.“

„Děkuji, strážníku, dobrá a rychlá práce. Pojďte se mnou.“

„Cože?“ Blondýna klopýtala za Evou, která vyrazila z kanceláře. „Kam jdete? Co chcete dělat?“

„Jdeme zajistit budovu. Máme k tomu povolení. Před prohlídkou protidrogového nesmí nikdo do budovy přijít ani ji opustit.“

„To nemůžete. Nechte toho!“ chytla Evu za rukáv.

„Hm, to by se dalo považovat za napadení policejního důstojníka a bránění ve výkonu. Vypadáte, že jste pod vlivem. Raději vám nasadím pouta, než uděláte něco, čeho byste pak litovala.“

„To není pravda,“ pustila Evinu ruku, jako by najednou vzplála prudkým plamenem, „nic jsem neudělala! Krucinál! Dobře, dobře. Řeknu Leovi, že jste tady.“

„Peabodyová,“ otočila se Eva a zhluboka se nadechla, „možná jsem se spletla. Co myslíte?“

„Asi máte pravdu. Možná to byla jen vonná tyčinka.“ Peabodyová sledovala, jak se blondýna vrací do kanceláře a na tváři se jí objevil úsměv. „Ta musí být zkouřená, když si myslí, že se takhle dá zařídit prohlídka.“

„Zkouřená, natvrdlá, nebo má špatné svědomí. Vsadím se, že tady mají něco schovaného. Komu jste volala?“ zeptala se Eva.

„Počasí. Jestli vás to zajímá, tak je vedro a ještě nějakou dobu to tak zůstane.“

Blondýna otevřela dveře a s bradou nahoře jim roztomilým šišláním oznámila: „Pan Fortney vás teď přijme.“

Eva za ní vstoupila do místnosti jakoby v oblaku její nenávisti.

Fortney měl jednu z pěti kanceláří na poschodí. Tuhle část budovy pravděpodobně navrhoval šílený nebo alespoň barvoslepý designér. Eviny smysly šokovala směsice naprosto se k sobě nehodících barev a vzorů.

Ve Fortneyho kanceláři se k tomu přidaly různé zvířecí vzory, takže to tam vypadalo jako ve fantasmagorické džungli. Tohle

všechno bylo nakonec podtrženo velmi podivnými stolky na nohách ve tvaru falických symbolů.

Jeho pracovní stůl byl jakousi odrůdou stejných stolků, jenom tentokrát byly penisovitě vypadající nohy vyvedené v sytě rudé barvě. Fortney přecházel sem a tam a rychle mluvil do sluchátka na uchu.

„S tou čtyřiadvacítkou musíme pohnout. Mám námět i materiály. Tak to pojďme dotáhnout do konce."

Rukou, na které se třpytilo několik zlatých a stříbrných šperků, jim pokynul, aby vešly.

Zatímco přecházel a mluvil, Eva si ho pozorně prohlížela. Byla si vědomá toho, že pro ni hraje, a tak ho nechala.

Byl zajímavě oblečen v dlouhém saku a kalhotách barvy hroznového vína. Dlouhé vlasy obarvené na tmavě fialovo rámovaly úzkou, výraznou tvář. Barva jeho očí byla natolik podobná barvě obleku, až bylo evidentní, že není přirozená.

Stejně jako ruce třpytily se jeho uši zlatem a stříbrem.

Měřil tak 185 cm – tedy v botách s podpatkem. Na svůj typ byl velmi hezký. Bral svůj vzhled vážně a rád se předváděl v pěkných šatech.

Vzhledem k tomu, jak moc se ji snažil přesvědčit, že má hodně práce a jak je důležitý, usuzovala, že je tomu právě naopak.

Sundal si sluchátko a usmál se na ni. „Promiňte, poručíku Dennisová. Mám toho dnes moc."

„Dallasová."

„Dallasová, ano, promiňte." Zasmál se, přešel k pultu a nahnul se k zabudované ledničce. Pokračoval v konverzaci velmi rychlým tempem. Podle přízvuku Eva usuzovala, že je odněkud ze západního pobřeží. „Je to tady pěkný blázinec, musím myslet na tisíc věcí najednou. Mám strašlivou žízeň. Dáte si něco?"

„Ne, děkuji."

Vyndal něco oranžového s pěnou a nalil to do sklenice. „Suelee mi říkala, že jste trvala na tom, že mě musíte vidět dnes."

„Suelee trvala na tom, že to nejde."

„Haha. To je přesně to, co má dělat. Kdyby mě Suelee nebránila, nevím, jak bych všechno stačil."

Okázale se usmál a posadil se na okraj svého šíleného stolu s výrazem, který říkal *mám tak moc práce, ale když jinak nedáte...* „Byla byste asi překvapená, kdybych vám řekl, kolik lidí se mě denně snaží navštívit. To ale k tomuhle životu patří. Herci, spisovatelé, režiséři..., všichni jsme na tom stejně.“ Dramaticky u toho rozhodil rukama. „To, že by mě hledala velmi pohledná policistka, se mi ale nestává tak často.“

Nasadil nádherně zářivý úsměv. „Tak mi konečně řekněte, o co jde. Máte scénář na hru nebo na seriál? Policejní drama už není tak populární, jak bývalo, ale když to má dobrou zápletku... Pohledná policistka zápletce vždycky pomůže. Tak o co jde?“

„O to, kde jste byl dnes mezi půlnocí a třetí hodinou ranní.“

„Tomu nerozumím.“

„Vedu vyšetřování vraždy. Vaše jméno se objevilo na našem seznamu při sledování jedné ze stop. Chtěla bych vědět, kde jste byl v inkriminovanou dobu.“

„Vražda? Já... to ne…,“ znovu se zasmál a potřásl přitom hlavou vypočítané na efekt. „To je zajímavé. Moje první reakce by měla být... šok? Pohoršení? Strach?“

„Dnes ráno někdo v Čínské čtvrti brutálně zavraždil prostitutku. Ušetřil byste mi práci, pane Fortney, kdybyste odpověděl na mou otázku.“

Položil sklenici. „Vy to myslíte vážně?“

„Mezi půlnocí a třetí hodinou ranní.“

„Panebože, panebože.“ Dal si ruku na srdce. „Byl jsem samozřejmě doma. Pepper chodí po představení pozdě, takže když můžeme, jdeme spát brzy. To víte, je to tvrdá práce. Lidi většinou nechápou, jak vyčerpávající je fyzicky i psychicky. Pepper je vždycky strašně unavená.“

„Mě nezajímá, kde byla slečna Franklinová,“ přerušila ho Eva. *Ani tvoje úhybné taktiky,* říkala si v duchu. „Kde jste byl vy?“

„Doma, jak jsem už říkal.“ Jeho hlas začínal znít trochu naštvaně. „Pepper přišla tak kolem půlnoci. Po představení vždycky potřebuje, abych se o ni trochu staral, tak na ni vždycky počkám. Dali jsme si skleničku a před jednou jsme už byli v posteli, aby se vyspala

do růžova. Nechápu, proč vyslýcháte mě ohledně prostitutky v Čínské čtvrti. Co bych s tím tak asi já mohl mít společného.“

„Může vám někdo dosvědčit, že jste v danou dobu byl doma?“

„Pepper, samozřejmě. Pepper. Když přišla domů o půlnoci, šel jsem jí naproti, a jak říkám, před jednou už jsme byli v posteli. Má hrozně lehké spaní. Umělkyně, co vám mám povídat, je citlivá. Kdybych odešel, věděla by o tom.“

Znovu se napil, tentokrát zhluboka. „Kdo byla ta žena, kterou zabili? Znám ji? Já se společnicemi nic nemám. Samozřejmě znám spoustu lidí z různých vrstev. Některé rádobyherečky si přivydělávají jako prostitutky.“

„Jacie Wootonová.“

„To mi nic neříká. Vůbec nic.“ Když Evě snaživě vysvětloval svoje alibi, začal být v obličeji trochu červený. Teď se mu ale barva z tváří pomalu ztrácela. Pokrčil nedbale rameny. „Myslím, že jsem v Čínské čtvrti stejně nikdy nebyl.“

„Před několik měsíci jste si v Londýně koupil padesát obálek z velmi luxusního, krémového nerecyklovaného papíru.“

„Opravdu? Je to samozřejmě možné. Nakupuju hodně věcí. Pro sebe, pro Pepper, jako dárky. Co má nějaký papír s tou vraždou společného?“

„Je to velmi luxusní a vůbec ne běžný papír. Kdybyste nám ho mohl ukázat, pomohlo by nám to.“

„Papír, který jsem koupil před pár měsíci v Londýně?“ znovu se zasmál, tentokrát bylo znát, že ho její požadavek otravuje. „Co já vím, je klidně možné, že zůstal v Londýně. Asi bych měl zavolat svému právníkovi.“

„To je na vás. Můžete říci svému právnímu zástupci, aby přišel na policejní ředitelství. Můžeme tam probrat i vaše předchozí trestné činy – napadení a znásilnění.“

Tentokrát nabrala jeho tvář skoro barvu jeho vlasů. „To je minulost. Kdyby vás to zajímalo, tak to obvinění ze znásilnění bylo úplně neopodstatněné. Šlo o nepříjemnou hádku se ženou, se kterou jsem se rozešel, a ona se mi za to pomstila. Nebránil jsem se obvinění, protože jsem nechtěl, aby okolo toho byl zbytečně velký poprask a aby se to táhlo.“

„Exhibicionismus.“

„To bylo nedorozumění. Trochu jsem to přehnal s pitím na jedné party a potřeboval jsem se vymočit. Kolem šlo náhodou několik mladých dam... Bylo to nepříjemné.“

„A co to napadení?“

„Trochu jsme se strkali s bývalou manželkou. Mimochodem to začala ona. Neudržel jsem se, čehož ona využila, aby mě u rozvodu stáhla z kůže. Musím říct, že mi není příjemné, že mi to takhle vmetete do tváře. A už vůbec se mi nelíbí to, že mě vyslýcháte kvůli vraždě. Včera v noci jsem byl doma v posteli. Celou noc. Víc už vám bez právníka ani nemám co říci.“

„To je zvláštní,“ komentovala Eva situaci po cestě ven, „tohohle chlápka třikrát obviní, ale ani jednou to není jeho chyba. Všechno jenom nedorozumění.“

„Jo, zákon může bejt nespravedlivě tvrdej.“

„To, co jsme právě viděli, byl úlisný, vyhýbavý chlap s malým sebevědomím, který se rád předvádí. Podívejte se na mě, jak jsem důležitý. Jakou mám moc. Jsem pan Někdo. Navíc ho dostali za postrkování žen, ukazování přirození a hrubost. Obklopí se falickými symboly a chrání ho sekretářka s velkým poprsím.“

„Mně se nelíbil, ale řekla bych, že od toho, aby si ho někde na veřejnosti vytáhl z kalhot, je k rozřezání prostitutky přeci jen dost daleko.“

„Ano, několik dalších kroků,“ upřesnila Eva. „Pojďme se podívat, jestli je doma Pepper a jak se jí dnes spalo.“

Cihlový dům byl hezký, starý a elegantní. Podle toho Eva usoudila, že bude pravděpodobně mít bezpečnostní systém. Typ, který se dá zapnout a vypnout podle toho, jak se majiteli chce.

Zazvonila, prohlédla si vchod, zaznamenala květiny plazící se v truhlících podél krátkého schodiště a vzdálenost od sousední budovy.

Když se dveře otevřely, měla ne zrovna příjemnou vidinu Summerseta, majordoma jejího manžela Roarka, který byl zároveň jejím úhlavním nepřítelem.

Majordomus byl dlouhán s nezvykle úzkou tváří a nápadně stříbrnými vlasy, oblečený stejně jako bývalo i Summersetovým oblíbeným zvykem – celý v černém.

Dokonce cítila, jak se jí trochu zvedl žaludek.

„Můžu vám nějak pomoci?“

„Poručík Dallasová, strážník Peabodyová.“ Vytáhla policejní odznak a byla připravená se přes něj prodrat dovnitř. „Potřebuji mluvit se slečnou Franklinovou.“

„Slečna Franklinová je právě zaneprázdněna hodinou jógy a meditace. Můžu vám být nějak nápomocný?“

„Byl byste tak nápomocný a řekl slečně Franklinové, že tady je policistka, která potřebuje odpovědi ve věci závažného oficiálního vyšetřování.“

„Ale samozřejmě.“ Řekl to tak bodře, že překvapením zamrkala. „Prosím, pojďte dál. Udělejte si pohodlí v obýváku, já dám vědět slečně Franklinové. Daly byste si něco k pití, než přijde?“

„Ne,“ sledovala ho Eva podezřívavě, „děkujeme.“

„Jenom malé strpení.“ Uvedl je do slunného obývacího pokoje a pak vyrazil ke schodišti.

„Možná bychom ho mohli vyměnit za Summerseta.“

„Heleďte, Dallasová. Podívejte se na tohle.“

Eva se otočila a prohlížela si to, na co zírala Peabodyová. Nad bílým krbem s azurovým obložením se skvěl portrét Pepper Franklinové v životní velikosti. Vypadala, jako by byla oblečená jen do závojů z mlhy. Obtáčely se kolem ní, tak třpytivé a tak lehoučké, že byly vidět všechny její vnady. Náruč měla otevřenou, jako by nabízela objetí.

Zasněně se usmívala, tmavě růžové rty jemně pootevřené a z obličeje ve tvaru srdce rámovaného zlatými vlasy vystupovaly nápadné tmavomodré oči.

Nádherná, říkala si Eva, opravdu nádherná.

Co dělá takováhle nádherná a úspěšná žena s člověkem, jako je Fortney?

„Viděla jsem ji v časopisech a v televizi, ale tohle... Tady vypadá jako nějaká královna víl.“

„Děkuji," řekl hlas, který zněl jako stříbro obalené mlhou, „o to nám přesně šlo." Do pokoje vstoupila Pepper. „Víceméně je to podle role Titanie, kterou jsem hrála."

Měla na sobě upnutou tmavě fialovou kombinézu a kolem krku ručník. Její nádherná tvář byla orosená potem a vlasy měla rozcuchané.

„Poručík Dallasová?" Podala jí ruku. „Promiňte, že takhle vypadám. Právě mám hodinu jógy. Musím si udržovat kondici – fyzickou, psychickou i duševní. A taky se u toho pořádně zpotím."

„Promiňte, že vás vyrušujeme."

„Předpokládám, že máte dobrý důvod." Sedla si na bílou sedačku a hluboce vzdechla. „Prosím, posaďte se. Bože, Turney, děkuji." Ze stříbrného tácu, který komorník přinesl, si vzala velkou láhev vody.

„Volá pan Fortney. Už volal třikrát za poslední půl hodiny."

„Měl by vědět, že když mám jógu, nemá cenu mi volat. Řekněte mu, že se ozvu později."

Zhluboka se napila a pak tázavě naklonila hlavu. „Tak tedy, o co jde?"

„Potřebovala bych zjistit, kde byl pan Fortney dnes brzy ráno mezi půlnocí a třetí."

Příjemný úsměv se vytratil. „Leo? Proč se ptáte?"

„Při vyšetřování jsme narazili na jeho jméno. Pokud potvrdíte jeho alibi, můžeme ho vyřadit ze seznamu podezřelých."

„Byl tady. Se mnou. Přišla jsem domů tak ve tři čtvrti na dvanáct. Možná o pár minut později. Dali jsme si skleničku, povídali si a šli do ložnice. Myslím, že jsem usnula tak v půl jedné."

„Sama?"

„Víte, vždycky po představení jsem úplně vyčerpaná a Leo rád ponocuje. Díval se na televizi, volal pár lidem."

„Slečno Franklinová, spíte obyčejně tvrdě, nebo máte lehký spánek?"

„Spím jako dudek." Začala se smát, ale pak jí došel důvod otázky. „Poručíku, Leo byl tady. A abych pravdu řekla, není mi jasné, v souvislosti s jakým vyšetřováním jste na něj narazili."

„Jste si vědomá toho, že tohle není poprvé, kdy je pan Fortney součástí policejního vyšetřování?“

„To už je dávno za ním. Přede mnou měl na ženy smůlu. Když jsem přišla domů, byl tady a dnes ráno v osm jsme spolu pili kávu. O co vám vlastně jde?“

„Pan Fortney si před pár měsíci koupil v Londýně určité obálky a dopisní papíry.“

„Ale proboha,“ Pepper se znovu napila, „ještě pořád jsem kvůli tomu na něj naštvaná. To bylo od něj hloupé. Nerecyklovaný papír. Nevím, jak ho to napadlo. Neříkejte, že si ho přivezl sem?“ Zakoulela očima a pak zírala do stropu. „Vím, že to je nelegální. Málem jsem ho kvůli tomu praštila. Víte, opravdu jsme se kvůli tomu pohádali a já jsem ho donutila, aby mi slíbil, že se toho zbaví. Určitě je za to pěkná pokuta. Dohlédnu na to, aby ji zaplatil.“

„Já nejsem od ekologické policie, ale z oddělení vražd.“

Zářivé modré oči zamrkaly. „Oddělení vražd?“

„Dnes brzy ráno někdo v Čínské čtvrti zavraždil prostitutku jménem Jacie Wootonová.“

„O tom jsem slyšela,“ dala si ruku na hrdlo, „bylo to ve zprávách. Snad si nemyslíte, že by Leo...? To by nikdy neudělal.“

„Na těle oběti jsme našli dopis na stejném papíru, jaký si v Londýně koupil pan Fortney.“

„On... přeci nemůže být jediný idiot, který si ten papír koupil. Leo byl v noci doma.“ Vyslovila každé z těch slov s důrazem. „Poručíku, občas dělá blbiny, občas se vytahuje, ale není to násilník. A byl doma.“

Eva šla domů frustrovaná. Pro dnešek udělala pro Jacii Wootonovou, co mohla, ale nestačilo to.

Potřebovala si pročistit hlavu. Na pár hodin si odpočinout a pak se k tomu ve své domácí pracovně vrátit, přečíst si zprávy, poznámky, všechno si promyslet.

Fortney a Franklinová jí k sobě nepasovali. On byl bezvýznamný náfuka, dobrá, hezký, ale nikdo. Franklinová naopak. Silná, schopná, opravdová.

Je pravda, že člověk často nemůže pochopit, proč spolu někteří lidé skončí.

Přestala se snažit na to přijít i ve vlastním případě. Jak se vlastně dala s Roarkem dohromady? Roarke je bohatý, vychytralý a trochu nebezpečný. Skoro všude byl a skoro všechno si koupil. Vyzkoušel spoustu věcí a spousta z nich nebyla stoprocentně na stejné straně zákona jako ona.

A ona policajtka. Samotářská, nespolečenská a možná trochu neurotická.

A přesto ji miluje, říkala si, když projížděla branou jejich domu.

A protože ji miluje, se stalo tohle místo domovem i pro ni. Žije tu v pohádkovém paláci, obklopena stromy a květinami. Jako by to byl sen. Přemýšlela, jak je absurdní, že ona, která žije v tak tvrdé dennodenní realitě, má domov jako ze snu.

Zaparkovala před domem. Nechá své hráškově zelené policejní auto tam, naschvál Summersetovi, který jí ten sen přeci jen trochu kazí.

Možná, že je ještě na dovolené – to by bylo něco! Ona ale stejně ráda parkuje přímo před impozantním vchodem. Tak proč s tím teď přestat?

Vešla dovnitř, do příjemného chladu domova, který Roarke postavil, a okamžitě ji přiběhl přivítat kocour. Tlusťoučký a evidentně podrážděný Galahad jí strčil hlavou do nohy, otřel se o ni a nepříjemně zamňoukal.

„No co, já si musím vydělávat prací. Nemůžu za to, že musíš být celý den doma sám, když je teď ten-jehož-jméno-se-nesmí-vyslovit na dovolené.“ Ale sklonila se k němu a vzala ho do náručí. „Potřebuješ si najít nějakého koníčka. Anebo... možná, že už vymysleli virtuální realitu pro domácí zvířata. A jestli ne, Roarke to určitě hbitě zařídí.“

Podrbala Galahada na hlavě a šla po schodišti do tělocvičny. „Takové brýle na virtuální realitu pro kočky se hrami o honech na myši, o tom, jak dostat dobrmana..., to by mohl být docela slušný byznys.“

V tělocvičně ho položila na zem, a protože věděla, že láska prochází žaludkem, dala mu misku tuňáka z AutoChefa.

Když měl kocour o zábavu postaráno, svlékla se, vzala si na sebe cvičební úbor a na videotrenažéru si nastavila dvacetiminutový trénink. Vybrala si běh po pláži, jenom mírné tempo, a skoro cítila, jak se jí nohy boří do písku.

Za chvíli běžela naplno, potila se a užívala si slaného větru od moře a zvuku vln.

Tu svou jógu si klidně můžete nechat. Pěkně si zaběhá, pak si zatrénuje s androidem-trenérem, zaplave si a její tělo, mysl a duše budou, jak mají být.

Když její trenažér zablikal, že je u konce tréninku, sebrala ručník a utřela si tvář. Chtěla si zadat pár kol boxu s androidem, tak se k němu otočila.

Na lavici seděl Roarke s kocourem na klíně a zrakem upřeným na ni.

Ty jeho krásné oči, připomněla si. V obličeji jakoby vymodelovaném šikovnými anděly byly až příliš modré. Je to nebezpečný básník, nebo poetické nebezpečí, podle toho, jak se na to chce člověk dívat.

„Ahoj.“ Projela si prsty vlhké vlasy. „Jak dlouho už tady sedíš?“

„Dost dlouho na to, abych poznal, že si potřebuješ pořádně zaběhat. Těžký den, co, poručíku?“

V hlase mu byl slyšet irský přízvuk, zasněná zpěvnost, která se jí omotávala kolem srdce. Položil kocoura vedle sebe, přešel k ní, zvedl jí tvář a palcem hladil dolíček na bradě.

„Slyšel jsem, co se stalo v Čínské čtvrti. Proto jsi dneska tak brzy vstávala, že?“

„Jo. Je to můj případ. Potřebuju si trochu vyčistit hlavu, než se do toho zase dám.“

„Dobrá,“ políbil ji, „chceš si zaplavat?“

„Taky,“ zakroužila rameny, aby je uvolnila, „nejdřív jsem si chtěla zaboxovat. Myslela jsem, že s androidem, ale když už jsi tady...“

„Tak ty se chceš se mnou prát?“

„Jsi lepší než android,“ ustoupila a začala kolem něj poskakovat, „o trochu...“

„Jsou muži, kteří přijdou domů z práce a jejich žena je přivítá úsměvem, polibkem...," zhoupl se na špičky a zpět, byl rád, že se převlékl, protože si chtěl také zacvičit, „možná pro ně i připraví drink. To musí být nuda."

Udělala výpad a on ho odrazil.

Kopla po něm tak, že její noha byla jen pár centimetrů od jeho tváře. On kopnutí odrazil rukou a podtrhl jí nohu, na které stála. Upadla, ale udělala kotoul a za pár vteřin byla znovu na nohou.

„To nebylo špatné," uznala a uštědřila mu ránu do prsou před tím, než se jejich paže střetly mezi jejich těly a navzájem se zablokovaly. „Nešla jsem do toho naplno."

„To bys neměla."

Napadla ho s otočkou – levý hák, pravá křížem –, kdyby to byla plná rána, zvrátila by mu hlavu dozadu. Naopak jeho ruka se zastavila těsně u jejího nosu.

S androidem by se mlátila a dostala by namláceno. Ale tenhle boj, tahle hra o moc, o kontrolu, byla mnohem víc vzrušující. Víc si to užívala.

Odhalila jeho slabé místo, otočila ho, jenže než se jí podařilo ho přitlačit k zemi, už zase stál. Musela udělat kotoul stranou, ale když byla znovu na nohou, ztratila dost rovnováhy na to, aby byla zranitelná.

Dopadla na záda na žíněnku, na sobě plnou váhu Roarkova těla, a vyrazil z ní prudký výdech.

Když se vzpamatovala, dívala se mu do očí. Zvedla ruku a projela nádhernou kšticí černých vlasů skoro až na ramena.

„Roarke," zamumlala a zatáhla ho za vlasy tak, aby se jeho rty přiblížily k jejím.

Když se uvolnil a ponořil se do polibku, sevřela kolem něj prudce nohy, vzepjala se a otočila ho.

Znovu se mu dívala do očí a s loktem přitisknutým k jeho krku se usmívala: „Tady to máš, chlapečku."

„Tomuhle většinou naletím, viď? Vypadá to, žes..." odmlčel se.

„Co se stalo, zranil ses?"

„Ne, jenom jsem si asi trochu narazil rameno." Zakroužil s ním a znovu sykl bolestí.

„Počkej, podívám se," odlehčila z něj svou váhu.

A byla znovu na zádech a on nahoře.

„Já ti dám chlapečka," řekl a oči se mu zúžily úsměvem.

„Faul."

„Tohle nebyl faul o nic víc než tvoje svádění. Jsi na lopatkách, miláčku." Přitiskl jí rty na špičku nosu. „A teď si tě vezmu."

„Myslíš?"

„Ano. Znáš to, vítěz získá cenu. To je fér. Snad se z toho nebudeš chtít vykroutit?" zeptal se s ústy přitisknutými k jejím.

„Kdo říká, že jsem poražená? Jak jsem řekla, jsi lepší než android..." Napjala se k němu. „Dotýkej se mě."

„Už se na tom pracuje. Začněme s tímhle." Začal ji líbat tak, že brzy ztratila dech.

„Tohohle se nikdy nenabažím," zašeptal a přejížděl jí rty po obličeji a po šíji. „Nikdy mě to nepřestane bavit."

„Nemusí. Toho bude vždycky dost."

A tak si bral dál, jemně oždiboval její rty, přejížděl jí zuby po bradavkách pod volným bavlněným tričkem.

Srdce jí začalo prudce bušit v očekávání. Zaťala prsty do rukou, které ji držely v zajetí. Nezkoušela se osvobodit, zatím ne. Podrobila se jeho kontrole. Věděla, že mu může absolutně věřit.

Když jí stáhl ruce podél těla a přejížděl jí horkými rty po břiše, připravila se na záplavu rozkoše.

Její kůže už byla vlhká, svaly měla napnuté. Miloval se jí dotýkat a cítit ty silné, tvrdé svaly pod tak sametově hebkou kůží. Miloval její křivky, jemné, ale přitom tak ženské.

Pustil jí ruce a stáhl šortky. Trochu zamračeně jí přejel po stehně. „Máš tady modřinu. Vždycky si z takovýchhle zápasů odneseš modřiny."

„Riziko povolání."

Při svém povolání musela čelit mnohem horším rizikům. Sklonil k ní hlavu a přitiskl rty k modřině.

Pobavilo ji to, pohladila ho po vlasech. „Neboj, mami. Nebolí to."

Smích se jí zarazil v hrdle, protože na ní začala pracovat jeho ústa.

Prsty se zaťaly do jeho vlasů a druhá ruka se chytla žíněnky. Vybuchla v ní vlna rozkoše.

„Já ti ukážu, říkat mi maminko," řekl a jemně ji kousal do stehna.

Hluboce se nadechla a zase vydechla. „Mami," zopakovala, a to ho rozesmálo.

Otočil kolem ní paže a začali se hravě válet po sobě. Rukama přejížděli po těle toho druhého, tahali za oblečení a jejich ústa se setkávala v krátkých i hlubokých polibcích.

Připadala si svobodná a bezstarostná. A naprosto zamilovaná. Bylo jí tak lehko, že se smála, když ji hladil tváří o tvář a pak do ní vklouzl.

„Myslím, že jsem tě znovu dostal."

„Jak dlouho si myslíš, že mě udržíš?"

„To je výzva?" Pohyboval se v ní pomalu a díval se jí do očí.

Přirážel dlouhými, hladkými až línými pohyby, dokud si nevšiml, že se jí oči rozostřily a v tváři zčervenala. A pak slyšel ten zvuk, bezmocný zvuk rozkoše.

„Nikdy toho není dost, že?" řekl, přitiskl ústa na její a nechal se unést.

KAPITOLA 4

Večeřeli v jídelně na Roarkův návrh, že by se mohli spolu najíst jako dva lidé, kteří nežijí jenom prací. Jeho poznámka byla natolik jasná, že Eva raději rovnou zamítla nápad, že si jenom vezme hamburger k počítači. Zpočátku si užívala vynikajícího kraba, kterého jim Roarke vybral, ale brzy ji to přešlo, protože zjistila, že druhý den večer mají plány.

„Dobročinný ples," připomněl jí, když na něj jen tupě zírala, „ve Philadelphii. Musíme se tam ukázat." Upil vína a usmál se na ni. „Neboj, drahá, nebude to bolet. Dokonce odjíždíme až v sedm. Kdybys měla náhodou zpoždění, můžeš se převléci v limuzíně."

Naštvaně se rýpala v krabím mase. „Řekl jsi mi o tom vůbec?"

„Samozřejmě. Kdyby ses někdy čistě náhodou podívala do svého diáře, nebyla bys tak často překvapená a naštvaná, že máš občas nějakou tu společenskou povinnost."

„Nejsem naštvaná." Večeře. Tanec. Elegantní šaty. Panebože! „Jenom..., kdyby se něco stalo v práci..."

„Chápu."

Potichu si vzdychla. Byla to pravda. On to opravdu chápal. Slyšela toho od ostatních policajtů, jejichž partneři to nechápali, dost na to, aby si jeho podpory vážila.

Navíc věděla, že ona není ve své roli manželky jednoho z nejbohatších mužů na světě zdaleka tak velkorysá.

Znovu píchla do kraba a pokusila se udělat něco pro manželství. „Neměl by to být problém."

„Mohli bychom si to třeba i užít. Vypadá to, že neděle bude taky zábavná."

„Neděle?"

„Hm." Dolil jí víno, protože pochopil, že to bude potřebovat. „Ta zahradní party u doktorky Mirové. Už je to dost dlouho, co jsem byl na podobné rodinné akci. Doufám, že budou mít bramborový salát."

Zvedla sklenici a zhluboka se napila. „Ona s tebou už mluvila. A tys jí to slíbil."

„Samozřejmě. Měli bychom tam vzít láhev vína. Nebo možná nějaké pivo.“ S potěšením sledoval výraz její tváře. „Co myslíš?“

„Nemyslím. Já ti nevím, v životě jsem nebyla na něčí rodinné party. Nerozumím tomu. Když máme oba neděli volnou, mohli bychom zůstat doma v posteli. Celý den se milovat.“

„Hm. Sex nebo bramborový salát. Zasáhla jsi obě roviny mých základních potřeb.“ Pak se zasmál a podal jí kousek francouzského chleba, který pro ni namazal máslem. „Evo, je to jenom rodinná sešlost. Chce, abys tam byla, protože jsi pro ni důležitá. Budeme tam posedávat, klábosit třeba o baseballu, já nevím. Přejíme se a užijeme si to. A ty u toho poznáš její rodinu. Pak půjdeme domů a budeme se milovat.“

Eva zarputile zírala na chléb. „Prostě mě to znervózňuje. Tebe baví povídat si s lidmi, které neznáš. Já to nechápu.“

„Ty si taky pořád povídáš s cizími lidmi,“ poukázal Roarke, „jenomže jim říkáš podezřelí.“

Poraženě si nacpala chléb do pusy.

„Co kdybychom si povídali o něčem, co tě neznervózňuje? Řekni mi něco o tom novém případu.“

Za okny byl vidět krásný západ slunce, plameny svíček se třepetaly na romanticky prostřeném stole. Víno se třpytilo v křišťálových sklenicích. A Eva si uvědomila, že její mysl se utíká k obrazu rozřezaného těla v mrazicím boxu márnice. „Není to úplně nejlepší téma k večeři.“

„Pro normální lidi asi ne. Ale nám to vyhovuje. Zprávy v tisku neuváděly žádné konkrétní informace.“

„Jestli zabije znovu, tak se mi to nepodaří ututlat jako dneska. Celý den jsem se intenzivně vyhýbala novinářům. Zítra jim ale budu muset něco říct, abych je uklidnila. Byla to celkem dobře postavená prostitutka, než ji párkrát chytli s drogami a dali jí jenom licenci pro práci na ulici. Myslím, že už byla čistá, ale stejně bych ráda našla jejího dealera, abych si to mohla potvrdit a uzavřít.“

„Prostitutka, která neměla zrovna štěstí, dlouho pozornost médií neudrží.“

„Ne, to ne. Tentokrát to není *oběť*, která je bude zajímat, ale způsob, jakým zemřela. Vzal ji do uličky, podle všeho to vypadalo,

že mu tam měla poskytnout své služby. Otočil ji tváří ke zdi a podřízl jí krk. I když stál za ní, nemohl se vyhnout krvi, která z ní musela přímo stříkat.“

Zvedla sklenici, ale místo, aby se napila, do ní jenom zůstala civět.

„Pak si ji položil na zem a vyřízl jí pánevní oblast... se vším všudy. V krvi jsme tam skoro plavali.“

Napila se, vzdychla. Na pachu krve mrtvého je něco strašně silného. Stačí ho cítit jednou a člověk se toho už nemůže nikdy zbavit.

„Na druhou stranu to ale byla čistá práce, skoro chirurgická. Musel s sebou mít nějakou tašku nebo pytel, ve kterém odnesl, co bylo potřeba. Pracoval rychle. Určitě se musel nějak umýt nebo očistit, než odtamtud odešel. I v takové čtvrti a v takovou pozdní hodinu by si někdo všiml chlapa od krve.“

„Ale nikdo si ničeho nevšiml.“

„Ne.“ Říkala si, že to musí prověřit ještě jednou nebo i víckrát, ale byla si celkem jistá, že na nic nenarazí. „Nikdo nic neviděl, nikdo nic neslyšel. Nikdo se nechce do ničeho namočit. Jsem si celkem jistá, že ji neznal. Jinak by se zaměřil i na její obličej. Je to zločin z vášně, z nenávisti k ženám. Peabodyové se udělalo pěkně špatně a zbytek dne si za to nadávala.“

Zkusil si představit oběť a místo činu a pohladil Evu po ruce. „A co tobě? Bylo ti někdy z toho špatně?“

„Ne na místě činu. Je to, jako kdybych chtěla říct, že vrah to přehnal. Že zašel dál, než můžu ustát. Že se na tu oběť nemůžu ani dívat. Někdy se mi ten pocit vrátí, často uprostřed noci. A pak je mi zle.“

Napila se. „To je jedno... Nechal tam vzkaz adresovaný mně. Neboj,“ řekla, když cítila, že se jí do ruky zatnuly jeho prsty, „je to spíš profesionální než osobní. Sleduje, co dělám, a chtěl mi dát příležitost vidět to, co dělá on. Chtěl na tomhle případu právě mě. Je to záležitost ega. V létě jsem měla dva velké případy s obrovskou publicitou a on ji chce taky.“

Jeho prsty zůstaly na jejích. „Co bylo v tom dopise?“

„Jenom že mi chce ukázat svou práci. Podpis byl Jack.“

„Takže si hraje na Jacka Rozparovače.“

„Tím, jak ti to pálí, mi šetříš spoustu času. Přesně tak. Napodobuje ho výběrem oběti, místa, metody, dokonce i dopisem policii. Dost informací už proniklo do tisku. Jestli se toho chytnou, tak to bude šílenství. Chci ho dostat, než vypukne panika. Zatím jsme se soustředili na ten dopis, na papír, ze kterého je vyrobený.“

„Co je na něm tak zvláštního?“

„Nerecyklovaný materiál, velmi drahý, vyrobený v Anglii, výhradně se prodává v Evropě. Vyrábí některá z tvých firem nerecyklovaný papír?“

„Roarke Industries jsou z ekologického hlediska v pořádku. Většina států nám za to dává slušnou daňovou úlevu.“ Ignoroval androida, který přišel sklidit ze stolu a přinesl jim dezerty a kávu.

„Kam vás ten papír zavedl?“

„Nejdřív jsme se zaměřili na prodejny v Londýně. Kvůli tomu, že napodobuje Jacka Rozparovače. Na seznamech je pár celebrit, politik, finanční magnát v důchodu a nějaký pitomec, se kterým chodí herečka, která se jmenuje Pepper.“

„Pepper Franklinová?“

„Jo. Z ní mám dobrý pocit, on je ale...,“ zamyslela se a zúženýma očima si prohlížela Roarka, který na lžičku nabíral sousto čokoládové pěny, „ty ji znáš.“

„Hm. Tohle je vynikající.“

„Ty jsi s ní spal.“

I když mu trochu cukaly koutky, podařilo se mu zachovat si vážnou tvář. „To není úplně přesné. Řekněme, že šlo o krátký vztah mezi dvěma dospělými lidmi. Který občas zahrnoval i spaní.“

„Mělo mi to dojít. Je přesně tvůj typ.“

„Můj typ?“

„Krásná, elegantní a sexy.“

„Miláčku,“ opřel se a napil se kávy, „takhle si říkat o kompliment... Neříkám, že taková nejsi...“

„Já nemluvím o sobě.“ Zamračila se na něj a pak začala jíst dezert. „Mělo mi dojít, že to je jedna z tvých bývalých, už když jsem viděla ten její portrét.“

„Ona ho pořád ještě má? Portrét Titanie?“

Házela do sebe čokoládovou pěnu jako o závod. „Chceš snad říct, že ten portrét je od tebe?“

„Byl to můj dárek na rozloučenou.“

„Něco jako zlaté hodinky, když jde člověk do důchodu?“

Smál se. „Tak nějak. Jak se má? Panebože, to už je alespoň šest, ne, sedm let, co jsme se viděli naposledy.“

„Je milá,“ pozorovala ho a olizovala lžičku, „ale její vkus, co se mužů týče, se hodně zhoršil.“

„Děkuji za kompliment,“ vzal ji za ruku a políbil ji, „zatímco můj vkus, co se týče žen, se bez diskuze zlepšil.“

Nevadilo by jí udělat z toho pěknou žárlivou scénu, aby viděla, co se stane. Ale nějak jí to bylo cizí. „Jasně, jasně. Žije s člověkem jménem Leo Fortney. Takový náfuka. Má v záznamu pár věcí, jedna z nich je znásilnění.“

„To nevypadá jako typ člověka, se kterým by Pepper chodila. To je tvůj hlavní podezřelý?“

„Jo. Jenomže prý byl doma v posteli, když k vraždě došlo. Ona mu to dosvědčila, ale vzhledem k tomu, že spala, nemůžu se na její svědectví úplně spolehnout. Navíc on mi lhal. Tvrdil mi, že šli spát spolu, a ona mi řekla něco jiného. Než jí došlo, že by mu tím zkazila alibi. Na druhou stranu ona mi přijde rovná.“ Odmlčela se a čekala.

„Pepper je v pořádku, o to se nemusíš bát.“

„Takže ať tam byl nebo ne, Pepper si myslí, že tam byl. Uvidíme, co se z toho vyvine. Na zítřek mám domluvenou schůzku s Carmichaelem Smithem.“

„Král pop music. Neskutečně přeslazené skladby a přečinčané melodie.“

„Přesně to jsem slyšela i já.“

„Možná jsi ale neslyšela to, co jsem slyšel já. Že má rád mladé ženy. Velmi mladé. Pokud možno víc najednou. Mezi nahráváním potřebuje relaxovat a často si užívá s fanynkami. Někdy si užívá dokonce i s prostitutkami.“

„Jak moc mladé? Myslíš nezletilé?“

„Proslýchá se, že párkrát v tom měly být zahrnuty i nezletilé, ale většinou si prý dává pozor. Podle toho, co jsem slyšel, mu o násilí nejde. I když rád hraje SM hry. On bývá ten masochista.“

„Má kontrakt s tvou společností?“

„Ne, je u své původní. Asi bych jim ho mohl přebrat, ale jeho hudba mi vadí.“

„Dobře, tak dál. Pak tam máme Nilese Renquista, dělá pro Spojené národy, a Marshalla Evanse.“

„Renquista trochu znám. Ale ty taky.“

„Opravdu?“

„Setkala ses s ním. Myslím, že vloni na jaře. Na jedné z těch nudných dobročinných akcí.“ Sledoval, jak se mračí soustředěním a snaží se vzpomenout si. „Spíš ti ho jenom představili, než že byste spolu mluvili. Bylo to na dobročinné aukci, teď si nevzpomínám přesně, musel bych se podívat do kalendáře. Je to pár měsíců. Tady v New Yorku. Potkalas jeho i jeho paní.“

Když jí to pořád nezapalovalo, vzdala to.

„On je takový... konzervativní, skoro bych řekl zapšklý. Ke čtyřicítce, vzdělaný, výmluvný. Trochu nafoukaný. Jeho manželka je pohledná v takovém klasicky anglickém stylu. Mají domov tady a v Anglii, pamatuji si, jak mi jeho žena říkala, že se jí tady líbí, ale raději má svůj dům na okraji Londýna, kde ráda pracuje na zahradě.“

„Co sis o nich myslel?“

„Neřekl bych, že mě nějak zaujali. Ani jeden z nich.“ Pokrčil rameny. „Byli takoví pompézní. Moc si vědomí nadřazenosti své společenské třídy. Typ lidí, kteří mě nudí až otravují, podle toho, jak často je vidím.“

„Takových lidí znáš spoustu.“ Usmál se.

„To je pravda. Ano.“

„Elliot P. Hawthorne?“

„Ano, s tím jsem se také setkal. Je mu přes sedmdesát, pálí mu to, žije golfem. Evidentně si hýčká svou třetí, značně mladší ženu, a teď, když je v důchodu, hodně cestuje. Líbí se mi. Je ti to k něčemu?“

„Existuje na světě někdo, koho bys neznal?“

„Nikdo, kdo by stál za zmínku.“

Večer doma s Roarkem jí pomohl pročistit si hlavu, zhodnotila Eva cestou přeplněným výtahem na policejním ředitelství. Nejen, že byla

odpočatá, najedená a srovnaná, navíc jí jeho pohled na lidi ze seznamu poskytl možnost vhledu, který předtím neměla. Jeho mínění bylo víc osobní a určitě poskytoval víc informací než nezáživná fakta, která získala z policejní databáze.

Mohla si jeho poznámky nechat jaksi běžet v pozadí, když vyslýchala další lidi ze seznamu. Mohla svoje otázky lépe zaměřit směrem k tomu, co potřebovala vědět, v kontextu toho, co slyšela od Roarka.

Nejdřív si musí zjistit, co je nového s výsledky patologických testů, sehnat Peabodyovou a postavit se reportérům.

Použila lokty, aby se dostala z přecpaného výtahu, a namířila si to do svého oddělení.

A skoro naběhla na Nadine Furstovou.

Televizní hlasatelka měla nový, krátký a velmi slušivý účes. Co to teď se všemi je, všude nové účesy. Nadininy vlasy byly světlejší, skvěle sestřižené a sčesané z krásně tvarovaného obličeje.

Měla na sobě krátké, přiléhavé sako a dobře padnoucí kalhoty, oboje v jasně rudé barvě, takže Evě došlo, že je připravená před kameru.

Nesla obrovskou bílou krabici z pekařství, která voněla cukrem a tukem.

„Koblihy.“ Ta vůně byla nezaměnitelná a Eva po ní šla jako lovící pes. „Přinesla jsi koblihy.“ Poklepala na víko krabice. „Tak takhle se dostáváš skrz hlavní kancelář detektivů až do mé a předháníš všechny ostatní novináře, co? Uplácíš mi podřízené.“ Nadine nevinně zamrkala. „Co tím chceš říct?“

„Chci tím říct, jak je možné, že já koblihy nedostávám?“ „Obecně to mám trochu jinak načasované. Donesu koblihy do hlavní kanceláře, a zatímco se k nim všichni detektivové slítávají jako supi, já si sednu do tvojí kanceláře a čekám na tebe.“

Eva chvilku počkala. „Vem s sebou koblihy a nech tady kameru.“

„Já kameru potřebuju,“ řekla Nadine a gestikulovala směrem ke své kameramance.

„Já se potřebuju proběhnout po prosluněné pláži a hrát si ve vlnách jako štěně, a taky se mi to hned tak nesplní. Koblihy dovnitř, kamera ven.“

Aby si zajistila poslušnost a zároveň zabránila vzpouře, sebrala krabici a rázně se vydala na cestu skrz kancelář detektivů.

Zvedlo se hned několik hlav a hlavně nosů nasávajících vůni. „Ať vás to ani nenapadne!“ rozkázala Eva a pokračovala za zvuku protestů v chůzi.

„Jsou jich tam tři tucty,“ říkala Nadine a následovala Evu, „to přeci nemůžeš sníst.“

„Ale můžu. I kdyby jen proto, abych těm supům dala pořádnou lekci. Nicméně tohle je lekce o disciplíně a autoritě.“ Otevřela krabici a zhluboka se nadechla, prohlížejíc si všechny ty možnosti, které měla. „Chci, aby si mysleli, že si je všechny nechám, pořádně se najím a oni mi pak budou vděčností líbat ruce, když jim dám zbytky.“

Vyndala jednu koblihu, došla si k AutoChefovi pro kávu a zakousla se. „S krémem. Mňam.“ Jedla, podívala se na hodinky, počítala do deseti a přešla ke dveřím. Když se dostala k desítce, do dveří vrazila Peabodyová.

„Dallasová, hele! Jenom jsem...“

Eva si znovu pořádně kousla a zavřela před smutnou Peabodyovou dveře.

„To bylo dost tvrdé,“ okomentovala to Nadine a snažila se udusit v sobě smích.

„To jo, ale srandovní.“

„Teď, když jsme si užily, potřebovala bych čerstvé informace o případu Jacie Wootonové. Chci od tebe interview. Kdybys mi odpověděla na moje vzkazy, dalo se to zařídit celkem jednoduše.“

Eva se posadila na kraj stolu. „Nejde to, Nadine.“

„Potřebuju ověřit, že se na místě činu našel jakýsi vzkaz a jeho obsah. A také se dozvědět, co se stalo od včerejška, co jste zjistili.“

„Nejde to, Nadine.“

Nadine to neodradilo, vzala si kávu, sedla si do Evina opotřebovaného křesla pro návštěvníky a zkřížila nohy. „Veřejnost má právo vědět pravdu a já jako novinářka mám zodpovědnost...“

„Ušetři si to. Můžeme si zase zatancovat tenhle taneček, ale ty jsi mi přinesla ty skvělé koblihy a já ti chci ušetřit čas.“ Odmlčela se, dala Nadine chvilku, aby mohla být naštvaná, a olízla si cukr z prstů. „Za hodinu vydám prohlášení a budeš ho mít stejně tak jako ostatní novináři. Nemůžu ti dát náskok ani interview. Musím se trochu stáhnout.“

Nadine už byla s naštváním hotová, a naopak připravená to rozseknout. „Čím je tenhle případ jiný? Pokud se chystáš z toho média nějak vynechat...“

„Nech toho. Vykašli se na chvilku na svou roli novinářky. Jsi moje kamarádka. Líbíš se mi, a myslím si, že děláš dobrou, zodpovědnou práci.“

„Výborně. To samé platí o tobě, ale...“

„Nevynechávám tě z ničeho. Chovám se k tobě takjako kjiným reportérům.“

Tedy mimo toho, že do sebe naházím její koblihy a za to s ní mám soukromý rozhovor. „To, že mám tendenci ti nadržovat, tě minulý měsíc dostalo k případu Stevenson.“

„To bylo...“

„Nadine.“ To, co Nadine zastavilo uprostřed věty, byla tichá trpělivost v Evině hlase, kterou bylo slyšet jen velmi zřídka. „Dostali jsme stížnosti. Slyšela jsem spekulace, které by nám mohly oběma uškodit, kdybychom trochu nezpomalily. Tentokrát ti nemůžu nic říci. Potřebuju, aby se bouře utišila dřív, než se začne říkat, že jsi moje oblíbenkyně. Když začnou novináři řvát, že to je nefér, nebude to ani pro tebe, ani pro mě moc dobré.“

Nadine hlasitě vzdychla. Slyšela o stížnostech a někteří lidé jí dávali najevo zášť. „Máš pravdu. Štve mě to. To ale neznamená, že to nebudu zkoušet, Dallasová.“

„To se rozumí.“

V očích jí znovu zazářila bojovná světélka a na tváři měla vychytralý úsměv. „Nebo že nebudu podplácet tvoje podřízené.“

„Já mám nejraději koblihy s čokoládovou polevou.“

Nadine postavila kávu na stůl a zvedla se. „Kdybys potřebovala pustit nějaké informace, tak můžeš zkusit Quintona Posta. Je mladý,

ale pálí mu to a záleží mu na tom, co dělá, víc než na oblíbenosti. Zatím," dodala vesele. „Čím dřív, tím líp."

„Budu si to pamatovat."

Když osaměla, prošla si své oficiální prohlášení a poslala ho na tiskové. Sebrala krabici a odnesla, co jí zbylo, k AutoChefovi v kanceláři detektivů.

Zastavil se veškerý pohyb. Bylo úplné ticho. „Peabodyová," řekla do toho ticha, „pojďte se mnou." Ještě ani nedošla ke dveřím a už slyšela hluk lidí vrhajících se na koblihy.

Policajti a koblihy, říkala si. Krásná tradice, která ji skoro přivedla k slzám.

„Vsadím se, že tam byly s marmeládou. Určitě," mumlala si Peabodyová po cestě k výtahu.

„Některé měly na sobě takové ty různobarevné cukrové kuličky jako konfety."

Tvář Peabodyová se zachvěla chtíčem. „A já jsem dnes do sebe stačila hodit jen starý rohlík a banán."

„Je mi vás opravdu líto." Vystoupily v garáži. „Nejdřív jedeme ke Carmichaelovi Smithovi. Uvidíme ho mezi jeho vodní terapií a masáží obličeje."

„Mohla jste mi jednu schovat. Alespoň jednu."

„Mohla," souhlasila Eva a nastoupila do auta, „to jsem mohla udělat. No...," zalovila v kapse a vytáhla sáček na důkazy. Uvnitř byla kobliha s marmeládou. „... a taky jsem to udělala."

„To je pro mě?" Peabodyová se po sáčku nadšeně vrhla, začala ho očichávat. „Vy jste mi schovala koblihu. Vy jste na mě tak hodná. Beru zpátky všechno špatné, co jsem o vás řekla a myslela..., že jste bezcitná potvora a tak. Díky, Dallasová."

„Není zač."

„Já bych to ale neměla jíst," kousla se do rtu, a zatímco Eva couvala, hladila sáček s koblihou. „Opravdu bych neměla. Držím dietu. Potřebuju shodit pár kil. Mám moc velký zadek. Takže..."

„Proboha. Dejte to sem!"

Ale když se k ní Eva natáhla, Peabodyová, držíc sáček pevně na prsou a s nebezpečným výrazem ve tváři, uhnula. „To je moje."

„Peabodyová, vy mě nepřestáváte překvapovat."

„Děkuji.“ Pomalu, vychutnávajíc každou vteřinu, otevírala sáček. „Stejně. Zasloužím si to. Studiem na zkoušku na detektiva pálím spousty kalorií. Stres z vás vysaje energii jako vysavač. Proto jste tak hubená.“

„Já nejsem hubená. A nejsem ve stresu.“

„Jestli vy máte na sobě kousek špeku navíc, tak ho klidně sním. Se vším respektem, madam,“ dodala Peabodyová s ústy plnými koblihy s marmeládou. „Já se opravdu snažím a procvičuju si simulace. McNab mi pomáhá. Skoro se ani nechová jako pitomec.“

„Stal se zázrak!“

„Zkoušky budou za chvíli. Mohla byste mi říct, jaké jsou moje slabosti, abych na nich mohla pracovat?“

„Nevěříte si. I když vám intuice říká, že máte pravdu, nevěříte tomu. Máte dobrý instinkt, ale bojíte se ho poslechnout, aniž byste měla posvěcení od nadřízeného. Často pochybujete o svých schopnostech a tím, že pochybujete o svých schopnostech, pochybujete i o mých.“

Otočila se na Peabodyovou a ani ji moc nepřekvapilo, že ta si mezi sousty pilně zapisuje poznámky. „Vy si to píšete?“

„Pomáhá mi vidět to napsané. A taky když si můžu do zrcadla říkat věty jako třeba *jsem schopná a sebevědomá policistka.*“ Začervenala se. „To je jedna z metod, která se dá použít.“

„Jasně.“

Eva zaparkovala na velice malém parkovacím místě. „Tak pojďme schopně a sebevědomě zjistit, co včera dělal Carmichael Smith.“

„Ano, madam. Já se budu muset trochu stresovat ohledně toho, že jsem právě snědla tu koblihu. To mi pomůže spálit kalorie a dostat se zpátky do normálu. Nakonec to bude, jako bych ji ani nesnědla.“

„Možná by nebylo příliš od věci, kdybyste si otřela marmeládu z pusy.“

Eva vystoupila z auta a prohlížela si budovu před sebou. Napadlo ji, že původně to asi byla třípatrová budova s několika byty a teď z toho vznikl jeden obrovský byt. Znovu tady byl soukromý bezpečnostní systém. Dva vchody zepředu a alespoň jeden vzadu, domýšlela se. Tady se okolo žádné prostitutky neprocházejí, na rozích

tu nejsou pojízdné prodejny. Čtvrť vyžadující hodně péče a s minimem kriminality.

Šla k hlavnímu vchodu.

Bezpečnostní panel měl v sobě místo pro identifikaci dlaně a oční skener. Tenhle člověk byl velmi opatrný. Zazvonila, a když začala hrát hudba, zamračila se. Smyčce a klávesy hrály na pozadí sametového mužského hlasu.

„Láska je jiskra světa," poznala Peabodyová. „To je jeho nejznámější písnička."

„V tom je víc kalorií než v té vaší koblize."

VÍTEJTE, řekl počítačový hlas. PŘEJEME VÁM HEZKÝ DEN. ŘEKNĚTE NÁM PROSÍM VAŠE JMÉNO.

„Poručík Eva Dallasová," zvedla odznak k průhledu bezpečnostní kamery. „Jsem tu v policejní záležitosti. Mám schůzku s panem Smithem."

VYČKEJTE PROSÍM... PORUČÍKU DALLASOVÁ, PAN SMITH VÁS OČEKÁVÁ, MŮŽETE JÍT DÁL.

Téměř okamžitě otevřela dveře žena s tmavou pletí a sněhobílým oblečením. Vevnitř hrála také hudba, tak sladká, jako by ze vzduchu ukapával cukr.

„Dobré ráno, jsem ráda, že jste přišly načas. Pojďte dál a posaďte se v obýváku. Carmichael za vámi přijde za okamžik."

Uvedla je do žlutavého pokoje. Šla tak hladce, že to vypadalo, jako by jela na kolečkových bruslích. Na jedné ze stěn byl elektronický obraz s plachetnicí na průzračně modré klidné hladině. Místo nábytku byly po zemi rozmístěné gelové polštáře pastelových barev. Mezi nimi stály nízké a dlouhé stolky žlutavé barvy.

Na jednom z nich ležela do klubíčka stočená bílá kočka. Mžourala na Evu ospalýma smaragdovýma očima.

„Posaďte se. Řeknu Carmichaelovi, že jste tu."

Peabodyová přešla k jednomu z polštářů na zemi a šťouchla do něj špičkou nohy. „Do tohohle asi člověk zapadne..., asi se to vytvaruje podle zadku." Jakoby na zkoušku se poplácala po zadku. „To by mohlo být trapné."

„Z té hudby mě bolí zuby," prohlásila Eva, přejela si po nich jazykem a otočila se, právě když vcházel Carmichael Smith.

Byl vysoký, skoro sto devadesát centimetrů. Předváděl svoje dobře tvarované tělo, včetně vypracovaných prsních a břišních svalů, ve splývavé bílé vestě. K tomu měl černé, obepnuté kalhoty naznačující jeho další fyzické přednosti. Vlasy obarvené na černobílo měl sčesané z obličeje, aby mohla vyniknout jeho široká tvář s výraznými lícními kostmi a ostrá brada.

Hluboké oči barvy čokolády zářily ze světlehnědé pleti.

„Á, poručík Dallasová, nebo jste snad přijala Roarkovo jméno?“

Eva zaznamenala, jak se Peabodyová v sobě snažila udusit smích, ale přešla to. „Říkejte mi poručík Dallasová.“

„Samozřejmě, samozřejmě.“ Přešel k ní, jeho vesta při tom pohybu vlála, a vzal ji za ruku, kterou ještě nestačila nabídnout. „Víte, ta spojitost mi došla až dnes ráno.“ Familiárně jí stiskl ruku a pak obrátil svůj šarm směrem k Peabodyové. „A kdopak jste vy?“

„To je moje asistentka, strážník Peabodyová. Mám pro vás pár otázek, pane Smithe.“

„Rád vám zodpovím, co je potřeba.“ Stiskl ruku Peabodyové stejně tak jako předtím Evě. „Prosím, posaďte se. Li nám přinese čaj. Mám tady takovou speciální ranní směs, která probouzí energii. Opravdu to funguje. Říkejte mi Carmichaeli.“

Pozvolna se posadil na polštář meruňkové barvy a vzal si kočku na klín. „No tak, myslela sis, že jsem na tebe zapomněl?“

Evě se nechtělo sedět na polštářích ani nad ním nechtěla stát, a tak si sedla na stolek.

„Můžete mi říct, kde jste byl včera brzy ráno mezi půlnocí a třetí?“

Zamrkal stejně jako kočka. „Panečku, to zní jako velmi oficiální otázka. Došlo snad k nějakému neštěstí?“

„Ano. V Čínské čtvrti se stala vražda.“

„To nepochopím. Tolik negativní energie.“ Zhluboka se nadechl. „My se tady tolik snažíme být pozitivní.“

„Jsem si téměř jistá, že Jacie Wootonová vnímala svoji násilnou smrt velmi negativně. Pane Smithi, můžete mi prosím říci, kde jste v inkriminovanou dobu byl?“

„Li,“ řekl, když do místnosti vplula černoška celá v bílém, „známe nějakou Jacii Wootonovou?“

„Ne.“

„Víme, kde jsem byl včera mezi půlnocí a třetí ráno?“

„Ano, samozřejmě.“ Nalila zlatavý čaj z bleděmodré konvice do bleděmodrých šálků. „Do desíti jste byl na večírku u Rieslingových. Pak jste doprovodil slečnu Hubblovou, dal jste si u ní skleničku a domů jste přišel před půlnocí. Než jste šel spát, strávil jste dvacet minut v izolační místnosti, abyste se zbavil negativní energie. V půl druhé jste byl v posteli a ráno se vzbudil v osm hodin jako obvykle.“

„Děkuji vám.“ Zvedl šálek, který mu dala na stůl. „Nedokážu udržet všechny tyhle informace v hlavě. Bez Li bych byl úplně ztracený.“

„Ráda bych si poznamenala jména a kontakty lidí, se kterými jste strávil večer, abych si to mohla ověřit.“ „To mi není moc příjemné.“

„To je běžný postup, pane Smithi. Jakmile si potvrdím vaše alibi, můžu pokračovat ve vyšetřování.“

„Li vám dá, co budete potřebovat. Víte, pro mě a moji práci je velmi důležité, abych si udržoval pozitivní přístup a vnímal, co je na světě krásného.“

„Chápu. Pane Smithi, opakovaně jste objednal určitý luxusní dopisní papír z Londýna. Naposledy to bylo před čtyřmi měsíci.“

„Já nic nekupuji. Víte, nemůžu chodit nakupovat. Fanoušci jsou tak plní entuziasmu, když mě vidí. Nechávám si věci poslat, anebo nakupuje Li nebo někdo z mých asistentů. Je pravda, že mám rád exkluzivní dopisní papíry. Myslím si, že když už posílám osobní dopis, měl by být na kvalitním papíře.“

„Na nerecyklovaném papíře krémové barvy, je to tak?“

„Nerecyklovaném?“ Sklonil hlavu a usmál se do hrnečku jako malý kluk, kterého chytili při lži. „Styděl bych se přiznat, že šlo o nerecyklovaný papír. To ode mě není moc uvědomělé, že? Ale je to tak nádherný papír. Li, je můj dopisní papír z Londýna?“

„Můžu to zjistit.“

„Zjisti to.“

„Dobře. Ráda bych od vás dostala vzorek a také jména vašich zaměstnanců, kteří mají oprávnění pro vás nakupovat.“

„Zařídím to.“ Li odplula z místnosti.

„Nezlobte se, ale nechápu, proč by vás měl zajímat můj dopisní papír?“

„U těla oběti jsme našli vzkaz právě na takovémhle papíře.“

„Prosím...,“ s nádechem zvedl obě ruce nad hlavu a pak je s hlubokým výdechem dal zpět k tělu, „nechci, aby mi obraz něčeho tak hrozného vstoupil do vědomí. Abych se vyhnul negativismu, raději poslouchám jenom svou hudbu. Nikdy se nedívám na zprávy, jenom na pár zábavných pořadů. Ve světě je tolik zla, tolik bolesti.“

„To mi povídejte!“

Když odcházely, měla Eva vzorek papíru z Londýna a jména lidí, kteří pro Smithe nakupovali.

„To je tedy pošuk!“ okomentovala Smithe Peabodyová. „Ale vypadá skvěle. A neřekla bych, že je to týpek, který by se honil za prostitutkami.“

„Má rád sex s několika partnery, občas i nezletilými.“

„Hm,“ Peabodyová pokrčila nos a ohlédla se zpátky k domu, „no, to mi tedy můj instinkt moc nezafungoval, co?“

„Možná si myslí, že nezletilé fanynky v sobě mají z hlediska sexu míň negativismu než dospělé ženy, které by byly schopné poslouchat tu jeho příšernou hudbu déle než pět minut a neměly z toho hysterický záchvat.“

Nastoupila do auta a třískla za sebou dveřmi. „Jestli se mi ta jeho šílená písnička zasekne v hlavě, tak se sem vrátím a zmlátím ho.“

„To není moc pozitivní přístup,“ řekla Peabodyová.

KAPITOLA 5

Eva si byla vědoma faktu, že ve Spojených národech jsou velmi přísné bezpečnostní předpisy. Rozhodla se ušetřit si hádku se strážní a raději zaparkovala na První Avenue.

Stejně se jim krátká procházka hodila – pomůže jim odbourat tuk z koblih, na kterých si tak pochutnaly.

Ujistila se, že pořád ještě provozovali prohlídky, i když vzhledem ke stále přítomné hrozbě teroristických útoků byly jejich podmínky mnohem přísnější. I přes zhoršenou situaci se zástupci všech zemí světa i oblastí mimo planetu pravidelně scházeli v této obrovské bílé budově táhnoucí se přes šest bloků.

Venku stále vlály pestrobarevné vlajky, symbol toho, že lidstvo je schopno sejít se a jednat o celosvětových problémech. Někdy je dokonce i možné, že se o tom bude nejenom jednat, ale že se s tím i něco společnými silami udělá.

Jejich jména byla na seznamu hostů, a tak hladce prošly kontrolou dokladů a dalšími stanovišti. Na prvním z nich musely odevzdat zbraně, něco, co Evu vždycky znervóznilo.

Oskenovali jim jejich odznaky, ověřili otisky prstů, prošli Peabodyové tašku nejdřív rentgenem a pak i ručně, a zkontrolovali veškeré jejich elektronické přístroje.

Nejdřív musely projít detektorem kovů, pak detektorem výbušnin, identifikátorem zbraní a skenerem – a to vše předtím, než je pustili do první bezpečnostní zóny.

„No dobře," prohlásila Eva, „chápu, že musejí dávat pozor, ale jestli budou chtít prohledávat tělesné dutiny, tak mají smůlu."

„Některá z bezpečnostních nařízení byla zavedena až po útocích teroristické skupiny Cassandra." Peabodyová spolu s příslušníkem stráže v uniformě nastoupili do ohnivzdorného výtahu.

„Příště, až si budeme potřebovat popovídat s Renquistem, pozveme si ho k nám."

Stráž je doprovodila z výtahu přímo k dalšímu kontrolnímu stanovišti, kde je znovu prověřovali.

Od této hlídky si je převzala asistentka. Kombinace skenu její sítnice a hlasového povelu konečně otevřela dveře do další bezpečnostní zóny. Těmito dveřmi jako by prošly z oblasti paranoidních bezpečnostních opatření do míst, kde se odehrával běžný život.

Bylo to bludiště kanceláří, ve kterém se pohybovaly řady androidů poslední generace oblečené do konzervativních obleků a bot, které na dlažbě přísně klapaly. Okna byla třívrstvá a opatřená citlivými detektory, které pří náznaku nebezpečí neprodyšně uzavíraly celou budovu. Zatím ale dovolovala příjemný výhled na řeku.

Vysoký, hubený muž celý v šedém kývl na asistentku a usmál se na Evu.

„Poručíku Dallasová, já jsem Thomas Newkirk, osobní asistent pana Renquista. Doprovodím vás k němu."

„Jste tady pořádně zabezpečení, pane Newkirku." Všimla si kamer a senzorů pohybu na chodbě. Všude se na vás někdo dívá nebo vás poslouchá. Jak v tom můžou pracovat? ptala se Eva sama sebe.

Sledoval její pohled. „Zvyknete si na to. Bezpečí není zadarmo," podotkl.

Jeho tvář byla hranatá, čelist tak ostrá, že by se s ní dalo krájet. Oči měl chladivě modré a krátké vlasy barvy písku.

Kráčel vzpřímeně, rychle a rozhodně, s pažemi podél těla. „Vy jste byl u armády?"

„Kapitán u letectva. Pan Renquist má v řadách svých spolupracovníků několik lidí s vojenskou minulostí." Použil bezpečnostní kartu a otevřel dveře do Renquistových kanceláří.

„Chvilku strpení."

Zatímco čekaly, prohlížela si Eva kanceláře. Většina jich byla oddělena skleněnými stěnami tak, aby na sebe zaměstnanci viděli a aby na ně viděly kamery. Nevypadalo, že by jim to vadilo, v klidu se věnovali práci na počítači nebo mluvili do sluchátek.

Podívala se směrem, kterým odešel Newkirk, a viděla konec chodby se dveřmi, na nichž byl štítek s Renquistovým jménem.

Dveře se otevřely a vyšel Newkirk. „Pan Renquist vás očekává, poručíku."

Na první pohled byl Renquist úplně obyčejný člověk a Eva si říkala, že všechny ty prohlídky byly na takového normálního chlapíka

příliš velké drama. Stál u dlouhého, tmavého a možná i starého stolu, za ním výhled na East River.

Byl vysoký a dobře stavěný. Typ, který podle Evina odhadu trávil dost času ve fit centru, anebo měl dost peněz na plastiky. Napadlo ji, že byla škoda schovávat takovou postavu v nezajímavém šedém obleku. I když to evidentně byl velmi drahý oblek.

Pokud vás zajímaly takové korektní, konzervativní typy, mohl by se vám líbit. Měl světlou pleť, světlé vlasy, výrazný nos a čelo.

Jeho nejzajímavějším rysem byly oči černé jako uhel a zcela přímý pohled.

Mluvil úsečně a s velmi silným britským přízvukem.

„Poručíku Dallasová, velmi rád vás poznávám. V poslední době jsem o vás hodně slyšel i četl.“ Podal jí ruku a jí se dostalo pevného, nacvičeného stisku politika. „Myslím, že jsme se už jednou setkali na nějaké dobročinné akci.“

„Ano, myslím, že ano.“

„Prosím, posaďte se.“ Ukázal rukou na židli a posadil se za stůl. „Co pro vás můžu udělat?“

Seděla na strohé a ne zrovna pohodlné židli. Člověk jako on nemohl nechat návštěvy, aby u něj dlouho vysedávaly.

Jeho stůl byl dalším důkazem uspořádané efektivnosti: počítač, videofon, polička plná disků, štos papírů a další videofon. A vedle toho dvojice zarámovaných fotografií. Z úhlu, kde seděla, viděla výseč tváře dívky s kudrnatými vlasy stejné barvy jako jeho. Předpokládala, že druhá fotografie je snímek jeho ženy.

Věděla toho o politicích a společenském protokolu dost, aby alespoň začala tak, jak se od ní očekávalo. „Jménem svým i jménem newyorské policie jsem vám chtěla poděkovat za spolupráci. Vím, že máte hodně práce, a vážím si toho, že jste si na mě udělal čas.“

„Považuji spolupráci s úřady za velmi důležitou. Dalo by se říci, že Spojené národy fungují na světové úrovni jako strážce pořádku, takže vy i já jsme vlastně kolegové. S čím vám mohu pomoci?“

„Předevčírem došlo k vraždě ženy jménem Jacie Wootonová. Já jsem na tom případě hlavní vyšetřovatelkou.“

„O té vraždě jsem slyšel,“ zaklonil se, zvedl obočí, „šlo o koncesovanou společnici, je to tak? V Čínské čtvrti.“

„Přesně tak, pane. V průběhu vyšetřování jsem narazila na ojedinělý typ dopisního papíru a zjišťovala jsem jeho původ. Vy jste si takový dopisní papír koupil před šesti týdny v Londýně."

„Byl jsem v létě na pár dní v Londýně a máte pravdu, koupil jsem si tam dopisní papíry. Koupil jsem několik druhů. Některé pro sebe, některé jako dárky. Mám tomu rozumět tak, že koupě těchto papírů ze mě činí podezřelého v případu vraždy této ženy?"

Říkala si, že je klidný. Spíš zvědavý než vystrašený nebo naštvaný. A pokud se nezmýlila, náznak úsměvu na jeho tváři poukazoval na to, že ho situace dokonce trochu pobavila. „Potřebuji vyslechnout a po zjištění alibi na inkriminovanou dobu vyloučit nevinné."

„Aha, poručíku, můžu považovat toto vyšetřování za tajné a diskrétní? Jistě chápete, že kdyby se moje jméno objevilo ve spojení s případem vraždy prostitutky, nebylo by to příjemné ani pro mě, ani pro zástupce Evanse."

„Jména nebudou zveřejněna."

„Dobrá, tak tedy předevčírem?"

„Ano, mezi půlnocí a třetí hodinou ranní."

K Evině překvapení nesáhl po svém diáři, ale sepnul prsty obou rukou před sebou a díval se přes ně na ni. „Moje žena a já jsme byli na představení Šest týdnů od britského autora Williama Gantryho v Lincolnově divadle. Byli jsme tam spolu se dvěma dalšími páry a odcházeli jsme z divadla kolem jedenácté. Dali jsme si drink u Renoira. Řekl bych, že odtamtud jsme odešli kolem půlnoci. Doma jsme byli asi v půl jedné. Moje žena šla spát a já jsem ještě asi hodinu dělal v pracovně. Možná o něco déle. Mám ve zvyku se před spaním chvíli dívat na zprávy. Bylo to tak asi půl hodiny a pak jsem šel spát."

„Mluvil jste s někým poté, co šla vaše žena spát?"

„Ne, bohužel. Mohu vám jen říci, že v době, kdy došlo k vraždě, jsem byl doma a staral se o svou práci. Není mi jasné, jak mě může koupě dopisního papíru spojovat s obětí a touto vraždou?"

„Její vrah zanechal na místě činu dopis na dopisním papíře, o který se celou dobu jedná."

„Dopis?“ Teď vypadal překvapeně, „to je od něj pěkně arogantní, že?“

„Ani on nemá na dobu vraždy pevné alibi,“ poznamenala Peabodyová, když šly zpátky k autu.

„To je vždycky problém, když dojde ke vraždě takhle brzy ráno. Většina podezřelých bude tvrdit, že byla pěkně doma pod peřinou. A buď mají svoje vlastní bezpečnostní zařízení, anebo vědí, jak obejít bezpečnostní zařízení v jejich domě, takže jim nemůžeme dokázat, že lžou, i kdyby tomu tak bylo.“

„Myslíte, že lže?“

„Zatím těžko říct.“

Elliota Hawthorna vysledovala k jedenácté jamce v privátním golfovém klubu na Long Island. Dobře stavěný, přísný typ s vlnitými bílými vlasy pod hnědou čepicí a nádherným knírem, výrazným proti jeho opálené pleti. Kolem úst a očí se mu usadilly spousty vrásek, ale oči měl jasné a živé, upřené na míček připravený k odpalu.

Podal hůl nosiči, sedl si do vozíku a zamával na Evu, aby se k němu připojila. „Mluvte rychle,“ bylo jediné, co řekl, když se vozík rozjel.

Poslechla ho, a zatímco je Peabodyová a nosič sledovali po svých, řekla mu, o co jde.

„Mrtvá prostitutka a luxusní dopisní papír,“ odfrknul si a zastavil vozík. „Čas od času použiji prostitutku, ale nepamatuji si jejich jména.“ Vyskočil, obešel míček a promýšlel další odpal. „Mám mladou ženu, tak teď prostitutky nepotřebuji. Na papír si nepamatuji. Když máte mladou ženu, kupujete spoustu nesmyslů k ničemu. Londýn?“

„Ano.“

„Srpen... Londýn, Paříž, Milán. Mám ještě pořád rozdělaných pár obchodů. A ona ráda nakupuje. Když říkáte, že jsem ten papír koupil, tak jsem ho koupil, no a co?“

„Ten papír se váže k vraždě. Kdybyste mi mohl říci, kde jste byl předevčírem mezi půlnocí a...“

Rozesmál se, napřímil se od svého míčku a věnoval jí celou svou pozornost. „Mladá paní, mně je sedmdesát. Jsem docela fit, ale potřebuji pořádně spát. Každé ráno hraji osmnáct jamek, předtím si dám pořádnou snídani, přečtu si noviny a zkontroluji burzovní lístek. Každé ráno vstávám v sedm. Každý večer jsem v posteli před jedenáctou, pokud mě moje žena nevytáhne na nějaký nesmyslný večírek. Předvčerejší noc jsem byl v posteli v jedenáct a poté, co jsem se pomiloval se svojí ženou, což už netrvá tak dlouho jako dřív, jsem usnul. Což samozřejmě nemůžu dokázat."

Poplácal ji po zádech a otočil se k nosiči: „Tony, podejte mi teď sedmičku."

Sledovala, jak se připravil, zamířil a pak s elegantním zdvihem odpálil míček. Ten poskakoval po trávě a dokutálel se asi metr a půl od jamky.

Podle toho, jak se usmíval, usoudila, že to je dobrá hra.

„Ráda bych mluvila s vaší ženou."

Pokrčil rameny a podal hůl zpátky nosiči. „Klidně, je u tenisových kurtů. Má dneska hodinu."

Darla Hawthornová se vlnila po kurtu v růžovoučkém svetříku a skládací sukénce. Spíš tancovala, než že by se jí dařilo trefit míček. Ale vypadala při tom skvěle – přesně jako sen puberťáků: měkoučká prsa, která se sotva vešla do svetříku, jí při pohybu živě poskakovala a dlouhé nohy odhalovala kraťoučká minisukně.

Byla tak dokonale rovnoměrně opálená, že to vypadalo, že je celá hnědě namalovaná.

Vlasy, které rozpuštěné musely sahat až do pasu, měla svázané do copu – samozřejmě růžovou gumičkou – a protažené otvorem v růžovém kšiltu. Jak si tak vesele pobíhala sem a tam a míjela se se žlutými míčky, cop jí stejně vesele poskakoval po zádech.

Když se sehnula pro míček, Evě se dostalo výhledu na její zadek tvaru dokonalého srdce v přiléhavých bikinách.

Její dobře stavěný instruktor s bohatou kšticí melírovaných vlasů a bělostnými zuby na ni pokřikoval instrukce a povzbuzoval ji.

V jednu chvíli k ní přišel, aby jí opravil držení rakety a přitom se k ní intimně přitiskl. Ona mu na oplátku přes rameno poslala zářivě sladký úsměv.

„Paní Hawthornová?“ Než mohly z trenažéru znovu začít létat míčky, Eva vstoupila na kurt.

Trenér na ni okamžitě vyjel: „Podpatky? Na tenhle povrch můžete jenom ve sportovních botách.“

„Já tady nejsem proto, abych se honila za míčky.“ Ukázala mu svůj odznak. „Potřebuju si na pár minut o samotě promluvit s paní Hawthornovou.“

„To si buď budete muset tyhle boty sundat, anebo zůstat mimo kurt. Na to tady máme pravidla.“

„Co se děje, Hanku?“

„Je tady za vámi někdo od policie, paní H.“

„Á,“ Darla se kousla do rtu a poklepávajíc si na prsa, přešla ke konci sítě, „pokud se to týká té pokuty za nepřiměřenou rychlost, tak to určitě zaplatím. Jenom...“

„Já nejsem od dopravního. Můžeme si popovídat?“

„Ale samozřejmě, Hank stejně potřebuje přestávku. Má toho dost.“ Šla k lavičce, kroutíc u toho boky jako modelka, otevřela růžovou kabelu a vytáhla z ní láhev vody v luxusním balení.

„Můžete mi říci, kde jste byla předevčírem v noci? Mezi půlnocí a třetí ráno.“

„Cože?“ Bylo vidět, že pod perfektně opálenou kůží její tvář zbledla. „Proč?“

„Jenom rutinní zjištění v jednom případě, který vyšetřuji.“

„Miláček ví, že jsem byla doma.“ Jasně zelené oči se orosily. „Nechápu, proč by mě nechal sledovat.“

„Já vás nesleduji, paní Hawthornová.“

Hank k ní přešel a podal jí malý ručník. „Nějaký problém, paní H?“

„My žádný problém nemáme, jděte si předvádět svaly někam jinam,“ usadila ho Eva a sedla si vedle Darly. „Předevčírem mezi půlnocí a třetí ranní.“

„Byla jsem doma v posteli,“ podívala se na Evu vzdorně. „S Miláčkem. Kde jinde bych měla být?“

To je dobrá otázka, říkala si Eva.

Zeptala se na dopisní papír, ale Darla jen pokrčila rameny. Ano, v srpnu byli v Evropě a koupili spoustu věcí. No a co? Jak si má pamatovat všechno, co koupila anebo co jí koupil Miláček.

Dallasová se ještě chvíli vyptávala, ale nikam to nevedlo, a tak se zvedla, aby se Darla mohla vrátit a nechat se utěšit od Hanka. Hank po ní na závěr hodil velmi nepřátelský pohled a odváděl Darlu k budově, která vypadala jako klubovna.

„To je zajímavé," prohlásila hlasitě Eva, „vypadá to, že Darla něco nacvičovala s Hankem, tedy alespoň po část inkriminované doby."

„Evidentně od něj dostává víc než jen instrukce k backhandu," souhlasila Peabodyová. „Chudáček Miláček."

„Kdyby Miláček věděl, že jeho žena hraje s trenérem soukromý zápas, mohl toho využít, odjet do centra a oddělat Wootonovou. Když vám žena zahýbá s trenérem, může vás to pořádně naštvat. Tolik, že můžete oddělat nejen prostitutku, ale navíc použijete vlastní ženu – taky děvku –, aby vám zajistila alibi. Čistá hra."

„Jenom jedna z možností. Podíváme se, co dalšího se nám podaří na Hawthornovy vyhrabat."

Roarke říkal, že byl třikrát ženatý, každá z manželek mladší než ta předchozí. S oběma ex manželkami se rozvedl a podle předmanželské smlouvy jim dal co nejnižší odstupné. Podle toho, jak nízké odstupné bylo, bylo evidentní, jak dobře byla předmanželská smlouva napsaná.

Ten člověk není žádný hlupák.

Je možné, že by člověk tak vychytralý jako on nevěděl nic o současných aktivitách své manželky?

Trestní rejstřík měl čistý, i když ho několikrát žalovali kvůli různým finančním záležitostem. Rychlým pohledem bylo ale jasné, že šlo spíš o žaloby, které podali ze zoufalství nespokojení investoři, než o to, že by jeho jednání bylo v rozporu se zákonem.

Vlastnil čtyři domy, šest aut a jachtu a přispíval na několik dobročinných projektů. Jeho majetek se odhadoval na skoro miliardu dolarů.

Podle různých článků bylo evidentní, že golf byl pro něj něco jako Bůh.

Všichni z jejího seznamu měli alibi poskytnuté svými partnery nebo zaměstnanci. Což znamenalo, že nebylo nezvratné.

Eva si dala nohy na stůl, opřela se a vrátila se do Čínské čtvrti.

Kráčí před ním. Vede si zákazníka do uličky. Nohy ji bolí. Má kuří oko. Boty ji příšerně tlačí. Dvě ráno. Horko, dusno. Dneska si moc nevydělala. V kabelce má jenom dvě stě dolarů.

To na téhle úrovni znamená tak čtyři až pět zákazníků. Podle toho, co po ní chtěli.

Není včerejší. Ví, že si má nechat nejdřív zaplatit. Vzal si od ní peníze zpátky, anebo jí je ani nedal? Nedal jí je. Potřeboval jednat rychle. Otočí ji. Chce, aby byla čelem ke zdi.

Dotkne se jí? Přejede jí rukou přes prsa, zadek nebo rozkrok?

Ne. Nemá na to čas. Ani ho to nezajímá. Zvlášť poté, co mu po rukou teče krev.

Teplá krev. To je to, co ho dostalo.

Proti zdi. Zvrátí jí hlavu. Levá ruka. Pravá jí podřízne krk. Zleva doprava.

Krev vystříkne. Stříká po zdi, po jejím obličeji, těle, jeho rukou.

Pár sekund je ještě naživu. Jenom pár sekund. Je v šoku. Nemůže křičet. Pak sebou její tělo škubne a je mrtvá.

Položí ji na zem, hlavou k druhé zdi. Vyndá si nástroje.

Světlo. Musí mít nějaké světlo. Takhle precizní práce se bez světla dělat nedá. Musel mít laserový skalpel a použil jeho světla.

To, v čem přišel, dá do neprodyšné tašky. Očistí si ruce. Převlékne si košili nebo to, co má na sobě. Všechno to teď má v tašce nebo kufru. Prohlédne se, zkontroluje, že může jít na ulici.

Vyndá dopis, pobaveně se usměje. Opatrně ho položí na tělo.

Vyjde z uličky. Možná to trvalo patnáct minut. Ne víc než patnáct minut. Jde dál. Nese si svoji trofej k autu. Je vzrušený, ale kontroluje se. Musí řídit opatrně. Nemůže riskovat, že by ho náhodně zastavili a ucítili pach krve a části jejího těla, kterou má u sebe.

Zpátky doma. Znovu zapnout bezpečnostní systém. Osprchovat se. Zbavit se šatů.

Máš to za sebou. Udělal jsi to. Napodobil jsi jednoho z největších vrahů moderní doby a nikdo nemá ani tušení.

Otevřela oči a dívala se do stropu. Jestli to byl jeden z jejích podezřelých, tak se buď musel zbavit trofeje, anebo má velmi bezpečné místo, kde si ji může schovat.

Je možné, že by se toho dalo zbavit v běžném domácím recyklovacím zařízení, anebo by bylo potřeba něco speciálního na zdravotnický odpad? Na to se musí podívat.

Vyvolala si na obrazovku mapu a spočítala čas a vzdálenost od místa činu k bydlišti každého z podezřelých. Počítala patnáct minut na práci v uličce, nějakou dobu než najde oběť – oboje si pravděpodobně vrah předem vyzkoušel –, nějakou dobu na to umýt se a dojet zpátky domů. Všichni podezřelí to mohli z místa, kde bydleli, zvládnout za necelé dvě hodiny.

Narovnala se a začala psát zprávu. Doufala, že ji přitom něco napadne. Když se to nedělo, prošla si znovu fakta, dopsala zprávu a uložila ji.

Další hodinu si četla o recyklovacích zařízeních a laserových skalpelech. A pak se rozhodla, že se musí vrátit na místo činu.

Během dne to byla docela čilá ulice. Nejblíž uličce, kde našli oběť, bylo pár barů, jídelna, trh a směnárna.

Po půlnoci měly samozřejmě otevřeno jenom bary a každý z nich byl na jednom konci hlavní ulice. Přesto, že policie už šla dveře od dveří a vyptávala se, jestli někdo něco neviděl nebo neslyšel, raději si všechno prošla znova a znova se vyptávala. Ale nic zajímavého nezjistila.

Skončila u ústí uličky na hlavní ulici spolu s pořádkovým policistou, pomocným androidem a Peabodyovou.

„Jak jsem vám už říkal," zopakoval Henley, „znal jsem ji tak, jak člověk zná místní prostitutky. Nikdy s ní nebyly žádné problémy. Oficiálně nesmí *pracovat* v uličkách a na jiných veřejných místech, ale většina z nich to dělá. Jednou za čas je trochu otravujeme a na chvíli je pokoj."

„Nikdy si nestěžovala na to, že by ji některý ze zákazníků obtěžoval nebo na ni byl hrubý?“

„To ne,“ Henley zakroutil hlavou, „držela se od nás dál. Když jsme byli na pochůzce, většinou nám pokynula, ale nebyla zrovna přátelská. Víte, v tomhle okrsku se stávají dost tvrdé věci, občas se nějací zákazníci pořádně poperou, někdy zmlátí prostitutku, občas nějakej pitomec prostitutku přepadne, občas tu i někdo mává nožem. Ale něco takovéhleho se nám tu ještě nestalo, to ne.“

„Sežeňte mi kopie všech policejních zpráv týkajících se napadení nožem nebo jakoukoli jinou bodnou nebo řeznou zbraní.“

„To nebude problém, poručíku,“ odpověděl ochotně android, „z kolika posledních měsíců nebo let byste je potřebovala?“

„Poslední rok by měl stačit. Stačí mi případy, ve kterých byly napadeny ženy, hlavně mi jde o prostitutky. Možná si to potřeboval vyzkoušet, než do toho šel naplno.“

„Rozkaz, madam. Kam vám to mám poslat?“

„Pošlete mi to na ředitelství. Henley, kde je tady nejbezpečnější parkování? Na ulici, nebo v podzemních garážích? Asi těžko v přístavu nebo na normálním parkovišti, ne?“

„No, kdybyste potřebovala klidný a bezpečný místo, tak musíte asi na západ, Lafayette nebo tak. Jestli chcete spíš místo, kde se toho hodně děje a nikdo si vás nebude moc všímat, tak byste asi měla největší šanci na druhé straně Canal Street, v Little Italy. Je tam spousta restaurací a mají dlouho otevřeno.“

„Dobře, zkusíme tohle. Jeden z vás jeďte na Lafayette a druhý do Little Italy. Ptejte se lidí, co tam bydlí, lidí, co tam pracují a kteří tam byli takhle pozdě v noci. Zeptejte se jich, jestli neviděli chlapíka s velikou taškou. Pravděpodobně šel přímo k autu a ničím se nezdržoval. Ptejte se prostitutek,“ doplnila, „možná ho některá z nich zkoušela a on ji odmítl.“

„To by byla dost velká náhoda, ne?“ zeptala se Peabodyová, když se rozdělili.

„Někdo ho musel vidět. Možná si toho nejsou úplně vědomi, ale viděli ho. Když se jich začneme vyptávat, vzpomenou si.“ Stála na chodníku, v tom šíleném vedru, a prohlížela si ulici.

„Musíme zjistit, jestli by se nedal zvýšit rozpočet na hlídky v okruhu jedné míle od místa činu. Myslím, že zůstane ve vzdálenosti do jedné míle, nemyslím, že bude vybočovat ze scénáře. Napoprvé mu to skvěle vyšlo, nebude čekat moc dlouho.“

KAPITOLA 6

Nebylo to pro něj jednoduché setkání. Muselo k němu ale dojít a Roarke jen doufal, že po něm zmizí alespoň něco z té obrovské tíhy, kterou cítil v zátylku.

Odkládal ho už příliš dlouho a to běžně nedělal. Od chvíle, kdy potkal Moiru O'Bannionovou a kdy mu vyprávěla svůj příběh, byl celý nesvůj.

Byl to příběh jeho matky.

Život může člověka pěkně překvapit, právě když to nejmíň čeká, přemítal a zíral z obrovských oken své kanceláře v centru.

Už bylo po páté a tak to chtěl. Chtěl se s Moirou setkat ke konci dne, aby pak už nemusel myslet na práci. Aby mohl jít domů a být se svou ženou.

Zazvonil telefon a on překvapením nadskočil.

„Ano, Caro?"

„Je tu paní O'Bannionová."

„Výborně, přiveďte ji, prosím."

Díval se na provoz – na ulici i ve vzduchu – a líně si uvědomoval, že kdyby jel teď domů, trvalo by mu to věky. Vzduchotramvaje byly nacpané k prasknutí a ze svého postu viděl do několika naštvaných upocených tváří lidí usazených v řadách jako otroci na lodi.

Na ulicích pomalu popojížděly autobusy, taxíky stály jako klády v ucpané řece a chodníky byly přecpané davy lidí.

Předpokládal, že tam někde dole je i Eva. Bezpochyby sem tam otráveně myslí na to, že po celém dni honění vraha se ještě bude muset hodit do gala a společensky se bavit.

Pravděpodobně dorazí na poslední chvíli, bude nervózní a bude se snažit co nejrychleji udělat z policistky manželku. Pochyboval, že tuší, jaké potěšení mu dělá moci sledovat tuhle změnu.

Když uslyšel zaklepání, otočil se ke dveřím. „Pojďte dál."

Asistentka ji přivedla dovnitř a jeho na chvíli pobavil pohled na dvě štíhlé a dobře upravené dámy.

„Děkuji, Caro. Paní O'Bannionová, děkuji, že jste přišla. Sedněte si, prosím. Můžu vám něco nabídnout? Kávu? Čaj?"

„Ne, děkuji."

Podal jí ruku a ucítil, jak se jemně třese. Ukázal na židli, vědom si svého příjemného chování. Léta na tom pracoval, to se nedá popřít.

„Jsem moc rád, že jste si na mě udělala čas, zvlášť takhle pozdě."

„Samozřejmě."

Díval se, jak si prohlíží jeho kancelář, jak ji vnímá – jeho prostor, styl, umělecké kusy po stěnách, nábytek..., věci, kterými se mohl obklopit.

Kterými se potřeboval obklopit.

„Říkal jsem si, že bych za vámi přišel do Dochas, ale napadlo mě, že pro ženy a děti v útulku může být přítomnost muže nežádoucí."

„Ne, myslím, že je to pro ně naopak vhodné. Je důležité, aby se setkávaly s muži, kteří s nimi dobře zacházejí a nemají s nimi zlé úmysly." Složila ruce do klína, podívala se mu přímo do očí a on skoro slyšel, jak jí srdce rychle tluče. „Součástí procesu uzdravení traumat z týrání je právě překonání strachů, získání reálného obrazu sebe sama a navázání zdravých vztahů."

„S tím nemůžu než souhlasit, ale napadlo mě, jestli by Siobahn Brodyová byla ještě na živu, kdyby se bývala nezbavila strachu? Nevím, jak vám to říci," pokračoval, ještě než mohla zareagovat, „v prvé řadě se vám chci omluvit, že mi trvalo tak dlouho, než jsem se s vámi sešel."

„Čekala jsem, že mě vyhodíte." V tom, co řekla, bylo slyšet přízvuk Irska. „Proto jste si mě dnes zavolal?"

„Ne, to ne. Promiňte, mělo mě napadnout, že potom, jak jsme se rozešli, vás to asi napadne. Měl jsem vztek a... o čem přemýšlet," krátce se zasmál a musel si zakázat prohrábnout si rukou vlasy. To jsou nervy, říkal si, máme je oba.

„Byl jste vzteklý a chtěl jste mě vyhodit."

„Máte pravdu. Byl jsem přesvědčený, že mi lžete." Oči měl upřené do jejích, klidné, vyrovnané. „Musela jste mi lhát. Musela jste mít nějaký důvod proč mi tvrdit, že jste v Dublinu znala moji matku. Odporovalo to všemu, čemu jsem věřil celý život. Rozumíte?"

„Ano, chápu."

„Čas od času za mnou někdo přišel s nějakou historkou o tom, že jsme příbuzní. Strýc, bratr, sestra... lehce jsem ty jejich historky vyvrátil a mohl jsem na ně zapomenout.“

„To, co jsem vám řekla já, Roarke, nebyla žádná báchorka, ale čistá pravda.“

„Ano.“ Podíval se na své ruce, na jejich tvar, šířku dlaní, délku prstů. Byly po otci. „Někde hluboko v srdci jsem tušil, že to tak je, a o to to bylo horší. Skoro nesnesitelné.“

Zvedl k ní znovu zrak. „Máte právo vědět, že jsem vás nechal pořádně prověřit.“

„S tím jsem počítala.“

„A prověřil jsem ji. Sám sebe. Takhle pečlivě jsem to ještě nikdy neudělal.“

„To nechápu. Neřekla bych vám to, tak jak jsem to udělala, kdybych si nemyslela, že o tom něco víte. Muž jako vy si přeci může nechat zjistit cokoli.“

„Já jsem byl pyšný na svoje přesvědčení, že je to vlastně jedno. Věřil jsem, že mojí matkou byla Meg Roarková, a byl jsem rád, když jsem se jí zbavil, stejně tolik jako ona, když se zbavila mě.“

Moira zhluboka vydechla. „Odmítla jsem předtím kávu, protože se mi třásly ruce. Mohla bych vás přeci jen obtěžovat?“

„Samozřejmě.“ Vstal a otevřel skříň ve zdi, která skrývala plně vybavenou minikuchyni. Když uslyšel její smích, otočil se.

„Takovouhle kancelář jsem v životě neviděla. Takový luxus. Do toho vašeho koberce jsem se skoro zabořila až po kotníky. Na to, abyste toho vlastnil tolik, jste příliš mladý.“

Úsměv, kterým po ní hodil, byl spíš smutný než pobavený. „Začal jsem dost brzy.“

„To je pravda. Ještě pořád jsem nervózní.“ Dala si ruku na žaludek. „Byla jsem si jistá, že jste si mě zavolal, abyste mě vyhodil, nebo mi možná pohrozil žalobou. Nevěděla jsem, co mám říct rodině ani lidem v Dochas. Představa, že budu muset odejít, mě děsila. Jsem tam ráda.“

„Jak jsem už řekl, prověřil jsem si vás. Útulek má velké štěstí, že vás má. Jakou kávu chcete?“

„Se smetanou, prosím. Tahle budova je celá vaše?“

„Ano.“

„Vypadá jako veliké černé kopí. Čiší z ní moc. Děkuji.“ Vzala si kávu a napila se. Oči se jí rozšířily a pak zúžily, když vychutnávala vůni. „Tohle je *pravá* káva?“

V tu chvíli jako by z něj ta tíha spadla. Úlevou se zasmál. Konečně. „Ano. Pravá. Nějakou vám pošlu. Když jsem poprvé potkal svou ženu, dal jsem jí pravou kávu a její reakce byla stejná. Tak jsem jí nějakou poslal. Asi proto si mě vzala.“

„O tom pochybuji.“ Dívala se mu pevně do očí. „Vaše matka je mrtvá. Zabil ji on, že je to tak? Vždycky jsem si myslela, že ji zabil Patrick Roarke.“

„Ano. Byl jsem v Dublinu a ověřil jsem si to.“

„Řekl byste mi jak?“

Umlátil ji k smrti. Zmlátil ji do krve, rukama, jako mám já. Pak ji hodil do řeky. Zbavil se ženy, která ho milovala natolik, že mu dala syna.

„Ne, to vám neřeknu. Jediné, co vám můžu říci, je, že jsem našel chlapa, který s ním v tu dobu byl a který o tom věděl. Znal ji a věděl o tom, co se stalo.“

„Kdybych bývala měla víc zkušeností a nebyla tak nafoukaná...“ začala Moira.

„Nic by se nezměnilo, i kdyby zůstala v útulku v Dublinu, vrátila se k rodině v Claře anebo utekla. Stačilo, že si mě vzala s sebou. Ať už to bylo z jakéhokoli důvodu, z pýchy, pomstychtivosti nebo tvrdohlavosti, on mě chtěl mít u sebe.“

Tohle vědomí ho bude strašit do konce života. Asi to tak má být. „On by si ji stejně našel.“

„To je to nejhezčí, co jste mi mohl říci,“ zamumlala.

„To je pravda.“ A on se s tím musel vyrovnat co nejrychleji. „Byl jsem v Claře. U její rodiny... u mé rodiny.“

„Opravdu?“ Položila ruku na jeho. „To jsem ráda. Opravdu ráda.“

„Jsou... skvělí. Matčino dvojče, Sinead... byl jsem u nich jako doma.“

„Lidi odtamtud jsou známí svojí pohostinností.“

„Ještě jsem se z toho nedokázal vzpamatovat. Jsem jim tak vděčný. Paní O'Bannionová, jsem *vám* velmi vděčný, že jste mi o tom řekla. Chtěl jsem, abyste to věděla."

„Myslím, že by byla ráda, že o tom víte. Ale i proto, že jste podnikl tyhle kroky. Bývalo by jí to udělalo radost." Položila kávu na stůl a sáhla do kabelky. „Tohle jste si ode mě minule nevzal. Vezmete si to teď?"

Sáhl po fotografii mladé rusovlasé ženy s krásnýma zelenýma očima držící tmavovlasého chlapce. „Děkuji vám. Moc rád si ji vezmu."

Chlápek v bílém obleku zpíval o tom, že láska je tichá a lstivá. Eva upíjela šampaňské a souhlasila. Alespoň s tou lstivostí. Proč jinak by se tolik snažila zapomenout na vraždu, kterou vyšetřovala, a předstírala, že v tomhle krásném sále ve Philadelphii dělá něco víc, než jen zabírá prostor?

Bůh lásku znal – až Roarka uvidí, dá mu co proto, že ji nechal samotnou. Vědomí spravedlnosti byl jediný důvod, proč tam pořád ještě stála a předstírala, že poslouchá, co jí o módě neodbytně vypráví její společnice v levandulových šatech.

Ano, ano, samozřejmě, zná Leonarda osobně, panebože vždyť si vzal jednu z jejích nejlepších přítelkyň. Teď by se jí Mavis opravdu hodila. Ale samozřejmě, navrhl šaty, které má teď na sobě.

NO A CO? Jsou to jen šaty. Když se do nich obléknete, není vám zima a nejste nazí.

Kvůli lásce musela redigovat, co řekla. Když se jí konečně podařilo prohodit slovo do té záplavy hluku, který její společnice vytvořila, bylo to *ano.*

„Á, tady máme nejkrásnější ženu celé události. Omluvte nás, prosím." Charles Monroe, pohledný a elegantní, se na Evinu společnici zářivě usmál. „Musím vám ji na chvíli ukrást."

„Zabijte mě," zašeptala Eva, když ji Charles odvedl pár kroků pryč, „v tašce mám revolver, dejte mi ho k hlavě a stiskněte spoušť. Skončete moje utrpení."

Zasmál se a vedl ji k tanečnímu parketu. „Když jsem vás uviděl, říkal jsem si, že každou chvíli vytáhnete zbraň sama a střelíte tu ženu přímo mezi oči.“

„Já jsem si spíš představovala, že jí ji narvu do úst. Stejně nikdy nesklapla.“ Otřásla se. „Děkuju za vysvobození. Nevěděla jsem, že jste tady.“

„Právě jsem dorazil, měl jsem trochu zpoždění.“

„Ve službě?“ Charles byl luxusní koncesovaný společník.

„Jsem tu s Louisou.“

„Aha.“ Charles si vydělával tím, že prodával sám sebe, a tak Eva nemohla pochopit jak to, že on a své práci tak oddaná Dr. Louise Dimattová se nejen setkali, ale udržovali i intimní vztah.

Lidé jsou různí, připomínala si.

„Chtěl jsem vám zavolat,“ pokračoval, „kvůli zavražděné Jacii Wootonové.“

Policistka v ní se probrala. „Vy jste ji znal?“

„Kdysi. Ne moc dobře. Neřekl bych, že ji kdokoli mohl znát moc dobře. Ale pohybovali jsme se v podobných kruzích, takže jsme se občas setkávali. Tedy před tím, než ji chytli.“

„Pojďme si najít nějaké tišší místo.“

„Nevím, jestli teď je ta nejvhodnější doba...“

„Pro mě ano.“ Vytáhla ho z tanečního parketu a rozhlížela se po tichém koutku. Nakonec se rozhodla, že musejí jít ven.

Vyšli na terasu ozdobenou květinami. Tam byly rozestavěny další stolky a u nich se bavili lidé, ale bylo tu klidněji.

„Řekněte mi všechno, co víte.“

„Moc toho není.“ Přešel k okraji terasy a díval se na světla města pod nimi. „Když jsem začal pracovat v těchhle kruzích, ona už byla zavedená. Měla ráda luxusní věci, luxusní místa, luxusní klienty.“

„Takže i luxusního dealera, že?“

„O dealerovi já nic nevím. Opravdu,“ trval na svém, „nebudu vám tvrdit, že nevím o tom, že v našem povolání se používají drogy... Já s nimi ale nemám nic společného. Vůbec nic. Zvlášť teď,“ usmál se, „když chodím s doktorkou. Když Jacii chytli, všechny nás to překvapilo. Jestli byla závislá, dokázala to velmi dobře skrývat.

Kdybych o tom cokoli věděl, Dallasová, řekl bych vám to. Bez vytáček. Co já vím, tak neměla přátele. Alespoň ne opravdové. Ale ani nepřátele. Žila prací.“

„Dobrá.“ Chtěla si dát ruce do kapes, ale pak si uvědomila, že tyhle šaty kapsy neměly. „Kdybyste cokoli slyšel, třeba i hodně vzdáleného, dejte mi vědět.“

„Samozřejmě. Dostalo mě to, ten způsob, víte? Alespoň co jsem slyšel. Louise má strach,“ podíval se ke dveřím na terasu, „když máte někoho rád, poznáte, že má strach.“

„Ano, to máte pravdu. Charlesi, buďte opatrný. Nemyslím, že by si vás mohl vrah vytipovat, ale dávejte si raději pozor.“

„To víte, že ano,“ odpověděl.

Nic o téhle konverzaci Roarkovi po cestě domů neřekla, ale přehrávala si ji v hlavě a přemýšlela o ní.

Když byli doma v ložnici a svlékala si uzoučké šaty, sdělila mu, co se dozvěděla.

„Nevypadá to, že by ti Charles mohl nějak příliš pomoci,“ řekl na to Roarke.

„Ne, ale to není to, na co myslím. Když jsme šli zpátky dovnitř, sledovala jsem ho s Louisou. Byli jak hrdličky. Bylo jasné, že dnes v noci si to užijí.“

„Nahé hrdličky. Ne, to není pěkná představa. Nech mě myslet na něco jiného.“

„Ha ha. Chtěla jsem jen říct, jak si to s ním může užít, když ví, že zítra si to rozdá s tolika klientkami, kolik jich má zapsaných v diáři?“

„Protože to jsou dvě rozdílné věci.“ Odhrnul přehoz z postele. „Jedno je věc osobní a druhá profesionální. Je to prostě jen jeho práce.“

„To jsou tedy pěkné kecy. Jenom to racionalizuješ. Anebo jsi mi ochoten říct, že kdybych byla prostitutka, tak by ti to nevadilo? Že by ti bylo jedno, kdybych si užívala s někým jiným?“

„To jsi řekla hezky.“ Podíval se na nijak tam stála nahá a držela v ruce třpytivé šaty. Na sobě neměla nic než kalhotky ze stejného

materiálu, které jen tak tak zakrývaly její klín, trojité korále různě barevných polodrahokamů a černé boty s vysokými podpatky.

A podrážděný výraz ve tváři.

„Ne, to by mi nevyhovovalo. Ani zdaleka ne. Já se o ženy nedělím. Panebože, jsi tak sexy. Pojď ke mně, ať si to taky můžeme užít."

„Povídáme si, ne?"

„Ty povídáš," opravil ji a sestoupil z postele k ní.

„Když už mluvíme o povídání...," unikla mu a schovala se za křeslo. „Ještě ti dlužím pořádnou nakládačku za to, žes mě tam nechal stát s tou ženskou. S tou, co vypadala jako hubený fialový strom."

„Nedalo se nic dělat, miláčku."

„To určitě."

Vyrazil po ní, ona mu unikla. Kroužili kolem křesla. „Radši utíkej," řekl potichu.

Vyběhla. Když oba ztráceli dech, nechala se chytit.

Neměla vůbec nic. Žádné nové stopy a žádná z těch starých nikam nevedla. Procházela seznamem podezřelých a svědků a přemýšlela, co dál. Znovu se probrala snímky místa činu a prostudovala zprávy z laboratoře.

Zadala informace do databáze a hledala podobné případy. Našla jeden, který seděl zadaným parametrům a který se stal asi před rokem v Londýně. Ještě byl otevřený. Nebyl úplně stejný. Nebyla to tak čistá práce.

Že by první pokus?

Nebyl tam žádný vzkaz na drahém dopisním papíře. Jenom zohavené tělo mladé prostitutky. Takže ani podobnost obětí tady nebyla. Eva se potřebovala chytnout čehokoli.

Našla mnoho vražd řeznými zbraněmi, několik z obětí byly prostitutky, které napadli a zabili jejich klienti. Žádný z těchto případů ale nepřipomínal hrozivé násilí kombinované s elegancí Jacka Rozparovače.

Mluvila se sousedy, spolupracovníky a známými těch, které měla na seznamu. Výslechy byly neformální a diskrétní. Tlačila na vy-

slýchané a hledala, kde se objeví něco, čeho by se mohla chytit. Ale nic takového nenašla.

Byla neděle, ona nemusela do práce a byla naštvaná a podrážděná. Určitě neměla náladu na to jít na nějakou rodinnou sešlost. Jediná šance, jak takovou návštěvu přežít, byla, že se jí podaří najít chvilku na to tahat rozumy z Mirové.

„Možná by sis měla dát alespoň dneska pohov a Mirovou taky nechat být."

Zamračila se na Roarka, když přecházeli ulici v pěkné čtvrti k domu Mirové. „Cože?"

„Přemýšlíš nahlas." Poplácal ji po rameni. „Nevím, jestli je to nejlepší taktika mluvit sám pro sebe, když jde člověk na návštěvu k psychiatrovi."

„Budeme tam jen pár hodin, na tom jsme se dohodli."

„Hm," odpověděl nezávazně a přitiskl jí rty na čelo, právě když se otevřely dveře.

„Dobrý den. Eva a Roarke, je to tak? Já jsem Gillian, dcera Charlotty a Dennise."

Chvilku jí trvalo, než jí to došlo, protože nikdy nemyslela na doktorku Mirovou jejím křestním jménem. Ale stačilo se podívat na Gillianinu tvář a bylo jasné, kdo je.

Měla delší kudrnaté vlasy na ramena, ale stejně bohaté a tmavé jako její matka. Stejně modré oči se s trpělivým výrazem upíraly do Eviných. Její po otci vyšší, štíhlejší postava byla oděna ve volné halence a kalhotách těsně nad kotníky.

Na zápěstí jí cinkaly náramky a na rukou měla několik zajímavých prstenů. Byla bosa, nehty nalakované růžovým lakem a na jednom kotníku měla tetování.

Eva si vzpomněla, že je Wiccanka a že Mirové porodila hned několik vnuků.

„Moc ráda vás poznávám." Roarke jí stiskl ruku a klidně si stoupl mezi obě ženy, které se navzájem pozorovaly. „Podobáte se matce a tu jsem vždycky považoval za jednu z nejkrásnějších žen na světě."

„Děkuji. Matka říkala, že jste lichotník. Pojďte dál, část je nás uvnitř a část venku." Ohlédla se směrem, kterým byl slyšet dětský

pláč. „Uděláme vám drink, abyste byl dobře připravený na rodinný nápor u Mírových.“

Byla jich tam už pěkná řádka. Většina z nich postávala v obýváku velkém jako stodola a pořádně hlučném. Skrze vysoké okno bylo vidět široké patio se stoly a židlemi a veliký kouřící gril.

Viděli Dennise, milého a roztržitého manžela Mirové, který se o gril staral.

Přes bohaté šedé vlasy měl baseballovou čepici a zbytečně veliké šortky skoro k sukovitým kolenům, které Eva tajně obdivovala.

Vedle něj stál nějaký muž, možná jeho syn, a velmi intenzivně spolu o něčem debatovali se spoustou smíchu a upíjení piva.

Všude se tu motala hromada dětí různého věku. U kuchyňského pultu seděla asi desetiletá dívka a tvářila se naštvaně.

Rozdávalo se jídlo a mezitím je představovali všem zúčastněným. Někdo jí dal do ruky margaritu.

Roarke se rozhodl pro pivo a bylo mu řečeno, že ho najde venku v chladicím boxu. Kluk, který do nich málem narazil a jehož jméno si už Eva samozřejmě nepamatovala, dostal za úkol, aby Roarka doprovodil a představil ho všem venku.

Drže kluka za ruku, Roarke se ohlédl přes rameno, zakřenil se na Evu a vyrazil ven.

„Je tu pořádný chaos, co? Ale bude hůř.“ Mirová se smíchem vyndala další mísu jídla z obrovské lednice. „Jsem tak ráda, že jste přišli. Lano, přestaň být uražená a běž nahoru. Zeptej se tety Callie, jestli nepotřebuje pomoct s miminkem.“

„Nechápu, proč musím pořád všechno dělat já,“ zabručela dívka, ale sebrala se a odešla.

„Je naštvaná, protože udělala něco, co neměla a má na týden zakázanou televizi i počítač,“ vysvětlila Gillian.

„Aha.“

„To víte, život, jak ho znala doteď,“ řekla Gillian a zvedla ze země batole, „se mění.“

„Když je vám devět, tak trvá týden celou věčnost. Gillian, ochutnej tenhle salát, řekla bych, že to chce trochu víc okořenit.“

Gillian poslušně otevřela pusu a nechala si do ní vložit sousto. „Trochu pepře a trochu kopru.“

Eva se cítila, jako by už vstoupila do nějaké jiné dimenze. „Takže vy očekáváte hromadu lidí?“

„Už nás tu hromada je,“ řekla Mirová a zasmála se.

„Máma si myslí, že máme pořád hlad, jako když jsme byli v pubertě,“ Gillian pohladila matku po zádech, „vždycky nadělá hory jídla.“

„To chcete říct, že všechno tohle připravila ona?“

„Ráda vařím, když to jde. Zvlášť pro rodinu.“ Tváře měla spokojeně růžové, a když zamrkala na dceru, oči se jí smály. „Nutím dcery, aby mi s tím pomáhaly. Není to spravedlivé, ale žádný z chlapů v kuchyni za nic nestojí.“ Podívala se skrz obrovské okno ven. „Na druhou stranu, když jim dáte obrovský čoudící gril, tak jsou v sedmém nebi.“

„Všichni naši chlapi jsou do grilování blázni,“ Gillian pohupovala dítě na boku, „a co Roarke?“

„Myslíte jako jídlo?“ Eva se podívala směrem, kde stál a evidentně se bavil. „Ne, to myslím nedělá.“

Měli sójové párky a hamburgery, Roarkův vysněný bramborový salát, salát z těstovin, velké kusy ovoce plavoucí v ovocné zálivce, rajčata s mozarellou, kyselé zelí a ďábelská vejce. Mísy a talíře těchhle dobrot se pohybovaly po místnostech. Servírovalo se studené pivo a margarity s ledem.

Začala si povídat s jedním z Mírových synů o baseballu a ke svému šoku zjistila, že se jí na klín vyšplhalo malé blonďaté dítko.

„Dej mi,“ zažvatlalo na ni a usmálo se zeširoka kečupem upatlanou pusou.

„Cože?“ Dívala se kolem sebe s panikou. „Cože to chce?“

„To je jedno. To, co máš ty.“ Mirová pohladila dítě po vlasech a šla převzít miminko od své snachy a pomazlit se s ním.

„Tady máš.“ Eva nabídla klukovi talíř s nadějí, že si ho vezme a odejde. Ale on si do něj jenom hrábnul prsty a vylovil z ovocného salátu kousek broskve.

„Mám rád.“ Kousnul si a pak jí velkoryse nabídl zbytek.

„Ne, děkuju, nech si to.“

„Tak běž, Bryci.“ Gillian mu pomohla z Evina klína, a tím se okamžitě stala Evinou hrdinkou a nejlepší přítelkyní. „Běž se podívat, co pro tebe má děda.“

Sedla si vedle Evy a podívala se přísně na svého bratra: „Běž, potřebujeme si popovídat.“

V klidu odešel, dokonce s úsměvem. Přívětivost se zdála být jedním ze společných charakterových rysů mužů v téhle rodině. „Vypadáte, že je toho na vás moc a že si připadáte jako páté kolo u vozu,“ začala Gillian.

Eva si kousla hamburgeru. „To je výsledek vašeho pozorování, anebo informace shůry?“

„Tak trochu obojí. A trochu je to tím, že jsem dcera dvou všímavých a citlivých lidí. Velké rodinné sešlosti mohou být pro lidi, kteří na ně nejsou zvyklí, dost náročné. Váš Roarke se ale docela dokáže přizpůsobit.“ Podívala se směrem, kde seděl s Brycem a Dennisem. „On je společenštější než vy, částečně od přírody a částečně díky práci, kterou dělá.“

Gillian si nabrala salát na vidličku. „Chtěla bych vám říct pár věcí... Doufám, že vás to neurazí. Nevadí mi lidi urazit, když na to přijde, ale v tomhle případě to není můj záměr.“

„Mě hned tak něco neurazí.“

„Ne, to máte asi pravdu.“ Napila se margarity. „Zaprvé vám chci říci, že váš manžel je nejkrásnější chlap, jakého jsem kdy viděla.“

„To mě neuráží. Za předpokladu, že si budete pamatovat, že je můj.“

„Já nezahýbám. A i kdyby ano, nemyslím, že by měl zájem. Navíc, kdyby vy jste se do mě pustila, moc by ze mě nezbylo. Navíc mám ráda svého muže. Jsme spolu deset let. Je to tak..., byli jsme hodně mladí a moji rodiče z toho byli nervózní. Ale funguje to.“ Ukousla si mrkve. „Máme spolu hezký život a tři krásné děti. Chtěla bych mít ještě jedno.“

„Ještě jedno co?“

Gillian se zasmála a otočila se. „Ještě jedno dítě. Doufám, že se nám to podaří. Ale to jsme odbočily a já se obávám, že tihle lidé už nám nedají další šanci si popovídat... Žárlila jsem na vás.“

Eviny oči se zúžily, podívala se rychle tam, kde seděl Roarke, pak zpátky na Gillian, která se potichu zasmála. „Ne, kvůli němu ne. I když by to asi nikoho moc překvapilo. Žárlila jsem na váš vztah s mojí matkou.“

„Nechápu.“

„Má vás ráda,“ řekla Gillian a všimla si, že se Eva trochu zastyděla. „Váží si vás, bojí se o vás, obdivuje vás a myslí na vás. Stejně tak, jako na mě, ale to, že to samé cítí k vám, mě na nějaké úplně instinktivní rovině asi ohrožovalo.“

„Není to ale úplně to samé,“ začala Eva, ale Gillian zavrtěla hlavou.

„Ale ano. Já pocházím z jejího těla, ale jsem s ní i hluboce spojená srdcem a duší. Vy jste s ní stejně hluboce spojená. Když mi řekla, že vás sem dnes pozvala, nevěděla jsem, co si o tom myslet.“

Upila margarity a sledovala Evu. „Úplně sobecky jsem přemýšlela, proč sem chcete přijít. Byla jsem na vás zvědavá a říkala jsem si, že si vás konečně pořádně prohlídnu.“

„Já s vámi ale nesoupeřím o matčinu...“

„... přízeň?“ dokončila větu Gillian s úsměvem. „Ne, to je pravda. Byla to moje chyba. Jenom můj strach. Je to ta nejskvělejší ženská, kterou znám. Moudrá, citlivá, silná, chytrá a velkorysá. Nedokázala jsem to vždycky ocenit, to víte, vlastní matka. Ale čím jsem starší... A pak, když má člověk vlastní děti..., začala jsem si opravdu vážit všech jejích kvalit.“

Přehlédla verandu a zastavila se pohledem u vlastní dcery. „Doufám, že jednoho dne bude Lana cítit něco podobného ke mně. Chci říct, že jsem měla pocit, jako byste matku ode mě odváděla. Byla jsem připravená na to, že vás od prvního pohledu nebudu mít ráda, což se mi normálně nestává, ale teď jsme tady,“ zvedla sklenici jakoby k přípitku, „a... prostě nesplnilo se to.“

Gillian zvedla džbán s margaritou a dolila oběma sklenice. „Vy jste sem dnes přišla kvůli mé matce. Nepochybuju, že vám k tomu váš skvělý manžel trochu pomohl, ale myslím si, že je pro vás moje matka nějakým způsobem důležitá. Taky jsem si všimla, jak se díváte na mého otce. S opravdovou náklonností. Od matky vím, že jste

výborná policajtka, říká, že jste skvělá ženská. Prostě jsem ráda, že vám tohle všechno teď můžu říct.“

Dřív, než Evu napadlo, co by mohla odpovědět, přišla k nim Mirová se spícím miminem na rameni. „Máte všichni všeho dost?“

„Víc než dost,“ ujistila ji Gillian. „Dej mi ho, vezmu ho nahoru,“ nabídla.

„Ne, to je v pořádku. Nemám tolik příležitostí ho držet.“ Sedla si a hladila miminko po zádech. „Evo, měla bych tě varovat, vypadá to, že Dennis přesvědčil Roarka, že naprosto nutně potřebuje gril.“

„Všechno ostatní už má a ve všem je přeborník. Tak je teď asi řada na gril,“ odpověděla Eva a dojedla hamburger.

„No nic. Schválně, co si budeš myslet o broskvovém dortu. Za chvíli ho budeme servírovat.“

„Broskvový dort? Ty jsi udělala broskvový dort?“ Evě došlo, že na rodinných sešlostech asi přeci jen něco bude. „To bych si asi...“

Evin telefon zapípal. Tvář se jí stáhla a stejně tak rychle zmizel úsměv z tváře Mirové.

„Promiňte, omluvte mě na chvilku.“

Zvedla se, vytáhla telefon z kapsy a šla do kuchyně, kde bylo trochu tišeji.

„Co se děje?“ ptala se Gillian, „o co jde?“

„O její práci,“ odpověděla ponuře Mirová, vzpomínajíc na to, jak najednou Eviny oči smrtelně zvážněly. „O smrt. Vem si ho, Gilly.“

Vstávala, když se Eva vrátila. „Nezlob se, ale budu muset jít.“

„Je to to samé?“

„Ne. Je to on, ale není to to samé. Jakmile budu vědět víc, ozvu se. Kruci, nějak mi to nepálí. Měla jsem moc margarity.“

„Dám ti něco, co ti pomůže vyčistit hlavu.“

„To bych byla ráda.“ Když k ní přišel Roarke, řekla mu: „Můžeš klidně zůstat, tohle bude na dlouho.“

„Ne. Vezmu tě. Další prostitutka?“

Zavrtěla hlavou. „Řeknu ti to později.“ Rozhlédla se po lidech na zahradě. „Život není procházka růžovou zahradou.“

KAPITOLA 7

„Vyhoď mě na rohu. Nemusíš mě dovézt až ke vchodu.“

Roarke ji ignoroval a přejel křižovatku. „To by ale tvoji spolupracovníci přišli o příležitost vidět tě přijet v tomhle autě.“

Auto bylo zářivě stříbrné s tmavými skly, stahovací střechou a silným motorem. Oba věděli, že se bojí, že si z ní a z Roarkovy náklonnosti k hračkám budou její spolupracovníci dělat srandu.

Rozhodla se to vydržet a sundala si sluneční brýle. Byly nové, jedna z maličkostí, které se občas z ničeho nic objevily mezi jejími věcmi. Říkala si, že budou asi módní, a byla si jistá, že byly šíleně drahé. Aby si ušetřila alespoň poznámky k nim, strčila je do kapsy.

„Nemá smysl, abys na mě čekal. Nevím, jak dlouho tu budu.“

„Počkám na tebe a nebudu se ti plést pod nohy.“ Zaparkoval mezi hlídkovým vozem a sanitkou.

„To je teda žího, poručíku,“ řekl jeden z policistů, jakmile vylezla z auta. „Vsadím se, že se to umí pořádně rozjet.“

„Trhněte si, Frohickie. Popište mi situaci.“

„Teda,“ obdivně poznamenal a přejel rukou po naleštěné kapotě. „Našli jsme uškrcenou ženu. Žila sama. Jmenuje se Lois Greggová, šedesát jedna. Její syn se o ni začal bát, když se neukázala na rodinné akci ani nebrala telefony. Šel k ní, odemknul si a našel ji tam.“

Mluvil rychle, ale než došli k budově, stačil se alespoň ještě jednou ohlédnout přes rameno a obdivně povzdychnout.

„Uškrcená?“

„Ano, madam. Znásilněná nějakým předmětem. Je to ve čtvrtém patře,“ dodal, když nastoupili do výtahu. „Vypadá to, že použil rukojeť smetáku. Je to dost hrozné.“

Neodpověděla, jenom si v hlavě probírala informace.

„Nechal tu vzkaz,“ přidal Frohickie, „adresovaný vám. Ten hajzl jí ho dal mezi prsty na nohou.“

„DeSalvo,“ utrousila, „proboha!“

Pak to všechno zatlačila do pozadí, aby mohla vstoupit na místo činu s čistou hlavou, bez předsudků.

„Potřebuju testovací kufřík a nahrávač.“

„Jsou tu. Nechal jsem je přinést, když jsem se dozvěděl, že vám volali.“

Prominula mu jeho poznámky k Roarkovu autu. „Místo činu je zajištěné?“

„Ano, madam. Její syn je v kuchyni spolu s policistou a doktorem. Nevypadá dobře. Tvrdí, že se jí nedotkl.“

„Moje asistentka je na cestě. Až dorazí, pošlete ji za mnou. A ty musíš zůstat venku,“ řekla Roarkovi.

„Provedu,“ prohlásil, ale cítil se ukřivděně, že bude muset zůstat mimo, zatímco ona jde tam, kde o něco jde.

Vešla do bytu. Na dveřích neviděla žádné náznaky násilného vniknutí ani to nevypadalo, že by v dobře uklizeném bytě došlo k nějaké potyčce. Na oknech byly poloprůhledné modré záclony, žádné žaluzie.

Sklonila se a prohlížela si pár kapek krve na okraji koberce.

Z vedlejší místnosti slyšela pláč. To je její syn, uvědomila si a vytlačila zvuk z vědomí.

Zvedla se, mávla na ostatní policisty, aby se vrátili, uzavřeli znovu místo činu, připravila si nahrávač a šla do ložnice.

Lois Greggová ležela nahá na posteli, na krku měla pořád ještě pásek, kterým ji uškrtil. Byl pod bradou uvázaný na mašli. Krémová obálka s Eviným jménem byla vložená mezi prsty na levé noze oběti.

Na bílých prostěradlech bylo hodně krve, i když ne tolik jako u Wootonové. Byla na stehnech a na rukojeti smetáku, který nechal na zemi.

Oběť byla malé postavy, neválila asi ani padesát kilo. Její kůže byla skoro karamelové barvy, evidentně to byla mulatka.

Bylo vidět příznaky uškrcení – přetrhané žilky v obličeji, v očích a nateklý jazyk. Určitě se bránila. Dokonce i potom, co jí vypověděl mozek, její tělo ještě reflexivně bojovalo o život.

Vedle postele si Eva všimla dlouhého zeleného županu, jehož pásek vrah použil ke škrcení.

Určitě chtěl, aby byla při vědomí, když jí ubližoval. Určitě chtěl vidět ten šílený strach a bolest v jejím obličeji. Tentokrát mu šlo právě o tohle. Chtěl slyšet, jak křičí. Takovýhle dům musí mít docela slušnou zvukovou izolaci. Určitě si to zkontroloval.

Řekl jí předem, co jí udělá, anebo byl zticha, zatímco ona ho prosila o život?

Nahrála popis místa činu, popsala polohu těla oběti, místo, kde ležel župan, rukojeť smetáku a fakt, že záclony na oknech byly pečlivě zataženy.

Pak si vzala obálku, otevřela ji a četla si dopis.

Dobrý den, poručíku Dallasová,

krásný den, že? Den jako zrozený k procházce v parku nebo vyjížďce k moři. Nerad vám kazím neděli, i když to vypadá, že Vás Vaše práce stejně velmi baví – stejně jako mě moje –, takže doufám, že mi to nebudete mít tak za zlé.

Trochu jste mě zklamala. Za prvé fuj fuj, že o mně nepouštíte zprávy do médií. Opravdu jsem se těšil na jejich pozornost. Stejně se Vám to nepodaří ututlat o moc déle. Za druhé jsem si myslel, že touhle dobou mi už dáte víc zabrat.

Nicméně doufám, že moje poslední práce pro Vás bude dostatečně inspirující.

Hodně štěstí!

Al

„Arogantní bastard!“ ulevila si nahlas, dala dopis do obálky a otevřela testovací kufřík.

Když dokončila předběžné ohledání, dorazila Peabodyová. „Promiňte, poručíku, byli jsme v Bronxu.“

„Co jste proboha dělali v Bronxu...“ Odmlčela se. „Co to máte na sobě?“

„To je, hm, sukně,“ řekla Peabodyová a nervózně si uhladila sukni barvy vlčích máků. „Trvalo nám strašně dlouho dostat se zpátky, a tak jsem si myslela, že je lepší jet rovnou sem, a ne jezdit domů převlíct se do uniformy.“

„Aha.“ Šaty měly úzká ramínka a hluboký výstřih, který potvrzoval fakt, že je – jak McNab rád říkal – Peabodyová dobře stavěná.

Na rovných vlasech měla slamák a na rtech rtěnku barvy sukně.

„Jak chcete v tomhle kostýmu pracovat?“

„No, já...“

„Počkejte, vy jste říkala *my*, vy jste přivedla i McNaba?“

„Ano, madam. Byli jsme v zoo. V Bronxu.“

„To je něco. Řekněte mu, ať zkontroluje bezpečnostní systém a nahrávky kamer od vchodu a od výtahů. V takovémhle domě by měli mít slušný systém.“

„Rozkaz, madam.“

Šla ven předat vzkaz a Eva mezitím odešla do koupelny.

Říkala si, že se tam třeba mohl umýt, ale vůbec to tak nevypadalo. Vana byla čistá, ručníky také. Lois si potrpěla na pořádek.

Musel si přinést vlastní mýdlo a ručník, a nebo si to naopak po použití odnést.

„Ať zkontrolují technici odpad. Třeba budeme mít štěstí,“ řekla, když se vrátila Peabodyová.

„To mi není jasné. Tohle není vůbec jako Wootonová. Jiný typ oběti, jiný způsob vraždy. Byl tady dopis?“

„Ano. Je v důkazech.“

Peabodyová si prohlížela místo činu a snažila si zapamatovat, co viděla, jako by to nahrávala. Stejně jako Eva si všimla malé vázičky s květinami na nočním stolku, krabičky na drobnosti s růžovým nápisem MILUJU TĚ, BABIČKO na skříňce a fotografií na nočním stolku a na psacím stole u okna.

Bylo to smutné. Vždycky bylo smutné vidět mementa života, který už skončil.

Snažila se na to moc nemyslet. Dallasová by na to nemyslela. Buď by to potlačila, anebo nějak využila. Ale určitě by se nenechala rozptylovat soucitem.

Peabodyová se ještě jednou rozhlédla a rozhodla se pro posun od emocí ženy k profesionalitě policistky. „Myslíte si, že má nějakého komplice?“

„Ne, je sám.“ Eva zvedla jednu z rukou oběti. Všimla si krátce zastřižených nenalakovaných nehtů. Neměla žádné prsteny, ačkoli na prostředníčku měla světlejší proužek kůže naznačující, že na něm v minulosti prsten pravidelně nosila. „Předvádí nám, jak je všestranný.“

„Nerozumím.“

„Já ano. Podívejte se, jestli najdete, kam ukládala své šperky. Hledáme prsten – jednoduchý kroužek.“

Peabodyová začala prohledávat šuplíky. „Možná byste mi mohla vysvětlit to, co chápete vy, abych to pochopila i já?“

„Obětí je starší žena, nejsou zde známky vloupání ani násilí. To znamená, že ho pustila dovnitř, protože si myslela, že je to v pořádku. Pravděpodobně byl oblečený jako nějaký opravář. Otočila se a on ji praštil po hlavě. Na zadní části lebky utrpěla vážné zranění a na koberci v obýváku je krev.“

„Byla to společnice?“

„Moc bych se divila.“

„Našla jsem ty šperky.“ Peabodyová jí ukázala průhlednou vykládanou krabičku. Měla ráda náušnice a bylo tam i pár prstenů. Držela krabičku, zatímco se jí Eva prohrabávala. Díky Roarkově tendenci zasypávat ji dary se naučila lehce rozeznat hodnotný šperk od laciného. Loisiny šperky byly většinou laciné, ale bylo mezi nimi i pár hezkých kousků.

Ty ho ale nezajímaly. Pravděpodobně se ani nepodíval. „Nemyslím, že to byla prostitutka. Žila sama, ale nosila snubní prsten, který jí sundal a vzal si ho jako suvenýr.“

„Myslela jsem si, že žila sama.“

„To je pravda a taky důvod, proč si ji vybral.“ Otočila se od krabičky se šperky a podívala se na Lois Greggovou. „Má s sebou svoje nástroje, tentokrát asi v kufříku na nářadí. Taky něco, čím jí sváže ruce a nohy. Svlékne jí župan, sváže ji. Najde si něco, čím ji znásilní. Pak ji probere. S tou první si nepohrál, ale tentokrát to bude jinak.“

„Proč?“ Peabodyová položila šperkovnici.

„Tentokrát hledá něco jiného. Chce různorodost. Když se probere, začne ječet hrůzou. Když jí dojde, co se děje a co se stane... Ačkoli část z ní se to snaží popřít, protože je to absurdní, druhá část bojuje, ječí a doprošuje se. Takovýmhle typům se líbí, když se jich oběti doprošují. Když na ní začne pracovat, když do ní pronikne vlna bolesti, horkost, mráz a absurdita, ječí ještě víc. A na tom on ulítává.“

Eva znovu zvedla Loisinu ruku a pak se přesunula k jejím nohám. „Snažila se dostat se z pout a poranila si zápěstí a kotníky tak,

že jí tekla krev. To se mu určitě taky líbilo. Vzrušuje je, když bojujete, rychle vám dýchají do obličeje... Mají moc a vy nemůžete vyhrát.“

„Dallasová,“ řekla Peabodyová potichu a položila jí ruku na rameno, když viděla, jak Evina tvář ztrácí barvu.

Eva se otřepala a opatrně udělala krok zpátky. Věděla naprosto přesně, co Lois Greggová cítila. Ale tentokrát tomu nedovolila, aby ji to vrátilo do téhle staré noční můry. Noční můry plné tmy, bolesti a krve.

Když začala znovu mluvit, její hlas byl pevný a vyrovnaný. „Když ji znásilnil, vzal si pásek od županu. Ona už skoro nebyla z té bolesti a šoku při smyslech. Posadil se na ni a díval se jí do očí, zatímco ji škrtil. Poslouchal, jak už skoro nemůže dýchat. Cítil, jak se její tělo proti němu z posledních sil vzpírá v jakési absurdní parodii sexuálního aktu. Pak dosáhl vrcholu, v momentě, kdy ona ztuhla a vytřeštila oči. V ten moment dosáhl orgasmu.

Když se vzpamatoval, zavázal jí pod krkem mašli a mezi prsty u nohou jí vložil dopis. Pobaveně jí z prstu sundal prsten. Typicky ženský sentiment – nosit prsten, aniž by k tomu byl chlap. Dá si prsten do kapsy nebo do kufříku. Zkontroluje, jak to celé vypadá, a je spokojený. Přesně tak, jak má. Skvělá napodobenina.“

„Napodobenina čeho?“

„Napodobenina koho?“ opravila ji Eva. „Alberta DeSalva. Bostonského škrtiče.“

Šla na chodbu, kde se motali uniformovaní policisté a dělali, co mohli, aby udrželi obyvatele sousedních bytů uvnitř. Byl tam i Roarke. Muž s více penězi než samotný Bůh tam seděl v tureckém sedu, opřený o zeď a pracoval na kapesním počítači.

A z nějakého – jí celkem nepochopitelného – důvodu by to tak pravděpodobně s radostí dělal ještě několik dalších hodin.

Přidřepla si k němu, aby si viděli do očí. „Budu tady určitě ještě dost dlouho. Měl bys jet domů, nechám se svézt na ředitelství.“

„Špatné, co?“

„Dost špatné. Musím si promluvit s jejím synem, je na tom," zhluboka si povzdechla, „... prý mu doktor dal něco na uklidnění, ale stejně je na tom špatně."

„To se stane, když člověku zavraždí matku."

Přesto, že byli kolem policisté, položila mu něžně ruku na jeho. „Roarke..."

„Démoni nezmizí, Evo, my se s nimi musíme naučit žít. Já se učím žít se svými svým způsobem."

Začala odpovídat, ale pak uviděla McNaba přicházejícího od výtahu.

„Poručíku, od osmé hodiny ráno neexistuje jediná nahrávka, ani zvenčí, ani z haly nebo z výtahu, ani z chodby v tomhle patře. Řekl bych, že to nějak vypnul dálkovým ovládáním zvenku, než přišel dovnitř. Ale nemám tady svoje nádobíčko, tak to nemůžu potvrdit."

S nablblým úsměvem jim ukázal ruce a poukázal na červené šortky, modrou vestu a sandály, které měl na sobě.

„No tak si pro něj běžte," rozkázala.

„Shodou okolností mám v autě pár věcí, které by vám mohly pomoct," přerušil je Roarke. „Co kdybych vám šel pomoct, Iane?"

„To by bylo super. Je to slušnej bezpečnostní systém, takže jestli použil dálkové ovládání, muselo to být na úrovni těch, která používá policie. Nebo i lepší. Ale to nejsem schopný říct, aniž bych se podíval na řídicí panel a zkontroloval, co se tam stalo."

Eva se narovnala, natáhla k Roarkovi ruku, aby mohl vstát. „Jen běž. Dejte mi co nejpřesnější představu o tom, jak to udělal."

Přišel sem v osm. Podle doby smrti, kterou zjistila, měl na Lois Greggovou víc než hodinu. Víc než na Jacii Wootonovou. Mohl si víc hrát. Ale přesto to bylo dost rychlé.

Šla znovu dovnitř, tentokrát do kuchyně.

Jeffrey Gregg už nenaříkal, ale v tváři byl vidět předchozí pláč. Jeho obličej byl červený a dost nateklý, skoro podobně jako obličej matky.

Seděl u malého laminátového stolku, oběma rukama držel sklenici vody. Hnědé vlasy měl rozcuchané, jak se jimi prohraboval a v šoku za ně tahal.

Říkala si, že mu je něco málo přes třicet. Na sobě měl hnědé šortky a bílou sportovní košili.

Seděla naproti němu a čekala, až na ni upře oči plné smutku.

„Pane Greggu. Jsem poručík Dallasová. Potřebuji s vámi teď mluvit.“

„Říkali mi, že se na ni nesmím jít podívat. Měl bych tam ale jít. Když jsem... Když jsem ji našel, nešel jsem dovnitř, hned jsem vyběhl ven a zavolal policii. Měl jsem tam jít... a něco udělat..., alespoň ji přikrýt.“

„Ne, udělal jste přesně to, co bylo potřeba. Tím, že jste neudělal nic jiného, jste jí naopak pomohl. Je mi to líto, pane Greggu. Moc líto.“

Věděla, že to, co říká, je na nic. Slova nanic. Nesnášela fakt, že je musí říkat. Ani nechtěla vědět, kolikrát to už v životě musela udělat.

„Nikdy nikomu neublížila.“ Podařilo se mu zvednout sklenici k ústům. „To byste měla vědět. Nikdy nikomu neublížila. Nechápu, jak jí tohle mohl někdo udělat.“

„V kolik jste sem dnes přišel?“ Sice to věděla, ale chtěla si s ním tyhle detaily znovu probrat.

„Přišel jsem asi ve tři, možná ve čtyři. Promiňte, jsem z toho celý popletený. Dnes odpoledne jsme měli domluvenou party u mé sestry v Ridgewoodu. Matka měla přijít ke mně. Bydlíme na Devětatřicáté. Odtamtud jsme měli společně jet do New Jersey. Měla dorazit v jednu.“

Napil se vody. „Často chodí pozdě. Popichujeme ji kvůli tomu..., když už byly dvě, zavolal jsem jí, aby sebou hodila. Nebrala telefon, tak jsem si myslel, že je na cestě. Ale nedorazila. Tak jsem zkoušel její mobil, ale ten taky nebrala. Už jsme z toho byli všichni pěkně otrávení. Já jsem byl naštvaný.“

Když si na to vzpomněl, začal znovu plakat. „Byl jsem tak naštvaný, že k ní budu muset jít. Neměl jsem o ni strach. Vůbec mě nenapadlo, že by se jí něco mělo stát, a ona zatím...“

„Když jste se sem dostal,“ začala Eva, „odemkl jste si sám, je to tak?“

„Ano. Mám klíč k hlavnímu vchodu a k jejímu bytu. Myslel jsem si, že je třeba něco s jejím telefonem. Někdy ho zapomene zavěsit nebo nabít. Říkal jsem si, že se asi něco stalo s telefony a že si spletla čas. To mi šlo hlavou, když jsem sem dorazil. Zavolal jsem na ni: ‚Mami. Do háje, mami, měli jsme odjet už před dvěmi hodinami!'

Když mi neodpověděla, říkal jsem si, kruci, možná už je na cestě k nám a minuli jsme se. To by bylo dost hloupé. Šel jsem ke dveřím do ložnice, ani nevím proč. A tam ležela... proboha, mami..."

Znovu se rozplakal. Eva zavrtěla hlavou na doktora, který mu chtěl dát další uklidňující lék. „Pane Greggu, držte se, prosím vás. Musíte mi pomoci. Viděl jste okolo bytu nebo v domě někoho cizího?"

„Já nevím." Utřel si ubrečenou tvář. „Byl jsem naštvaný a spěchal jsem. Ničeho divného jsem si nevšiml."

„Zmínila se vaše matka o tom, že by měla nějaké obavy? Že by si všimla něčeho zvláštního, že by ji někdo vystrašil?"

„Ne, bydlela tady přes deset let. Je to dobré místo, bezpečné." Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. „Zná svoje sousedy. Leah a já bydlíme jenom několik ulic odsud. Vídáme se každý týden. Kdyby se něco dělo, určitě by mi o tom řekla."

„A co váš otec?"

„Rozvedli se před pětadvaceti lety. Žije v Boulderu. Moc často se nevidí, ale vycházejí spolu dobře. Proboha, můj táta by tohle nikdy neudělal." Začal se kolíbat ze strany na stranu. „Něco takového může udělat jenom blázen."

„Promiňte, musím se zeptat: měla s někým poměr?"

„V poslední době ne. Asi deset let chodila se Samem. Asi před šesti lety se zabil při nehodě. Byl pro ni moc důležitý. Od té doby neměla nikoho jiného."

„Nosila prsten?"

„Prsten?" podíval se na Evu nechápavě, jako by na něj mluvila cizím jazykem. „Ano. Když se k ní Sam nastěhoval, dal jí prsten. Nosila ho pořád."

„Můžete mi ho popsat?"

„Hm... myslím, že byl zlatý, asi na něm byly i nějaké kamínky. Proboha, já si to nepamatuju."

„To nic.“ Usoudila, že už toho je na něj moc. Tahle stopa zatím nikam nevede. „Jeden ze strážníků vás vezme domů.“

„Ale... nemůžu něco udělat? Neměl bych něco udělat?“ díval se úpěnlivě na Evu. „Můžete mi říct, co mám udělat?“

„Běžte domů ke své rodině, Jeffe. To je to nejlepší, co teď můžete udělat. Já se o vaši maminku postarám.“

Vyprovodila ho ven a předala strážníkovi, aby ho dovedl domů.

„Tak co jste zjistil?“ dožadovala se informací od McNaba.

„Jednoznačně dálkové ovládání. Buď je opravdu machr přes elektroniku a bezpečnostní systémy, anebo si může dovolit koupit něco takového na černém trhu za spoustu peněz.“

„Proč?“ domáhala se Eva. „Takováhle budova bude mít slušné zabezpečení, ale určitě ne nějaké extra náročné.“

„Není to o faktu, že se mu to podařilo, ale o tom, jak to udělal.“ Z jedné z mnoha svých kapes vylovil žvýkačku a nabídl Evě. Když odmítla, vzal si jednu sám.

„Vypnul celý bezpečnostní systém, aniž by se to dotklo čehokoli jiného – světel, vzduchotechniky a tak dál. Mimo tohohle.“ Čile žvýkaje, ukázal na lampu v obývacím pokoji. „Světla rozsvítit,“ přikázal, a nic se nestalo. Eva přikývla.

„Jo, to by sedělo. ‚Paní, hlásili nám v budově výpadky elektřiny‘ Stojí za dveřmi, je převlečený za opraváře. Určitě má kufřík s nástroji, usmívá se a vypadá, že ví, co je potřeba udělat. Možná ji rovnou poprosí, aby vyzkoušela tohle světlo, a když to nejde, přijde mu otevřít dveře.“

McNab nafoukl ze žvýkačky pořádně velikou bublinu, která pak splaskla. „To by sedělo.“

„Pojďme si zkontrolovat všechny telefony, ať jsme důkladní. Kdybyste na něco přišli, dejte mi hned vědět, budu na ředitelství. Peabodyová!“

„Tady jsem, madam.“

„To teda ne, v tomhle klobouku v žádném případě. Dejte ho pryč,“ rozkázala Eva a odpochodovala.

„Mně se ten klobouk líbí,“ řekl potichu McNab, „je sexy.“

„McNabe, ty si myslíš, že i cihla je sexy,“ odpověděla Peabodyová. Rychle se ale přesvědčila, že je nikdo nesleduje, a plácla ho po

zadku. „Možná si ho zase vezmu na sebe. Myslím *jenom* ten klobouk.“

„Peabodyová, ty mě zničíš.“

Rozhlédl se. Viděl, že Eva už odešla, a přitáhl si k sobě Peabodyovou k hlubokému polibku.

„Borůvková.“ Pobaveně nafoukla bublinu ze žvýkačky, kterou jí při polibku předal. Pak si rychle sundala klobouk a vyrazila za Evou.

Našla ji vedle neodolatelného Roarka a jeho neodolatelného sporťáku.

„To za to nestojí,“ říkala zrovna Eva. „Svezeme se hlídkovým vozem. Kdybych měla přijít opravdu pozdě, dala bych ti vědět.“

„Dej mi vědět tak jako tak. Můžu ti poslat auto.“

„Neboj, postarám se sama o sebe.“

„Tohle je teda žího.“

„Určitě bychom se sem v pohodě všichni vešli.“

„Ne,“ přerušila Roarka Eva, „tímhle nikam nepojedeme.“

„Jak je ctěná libost. Peabodyová, vypadáte skvěle.“ Vzal jí z ruky klobouk a znovu jí ho nasadil. „Takhle jste úplně k nakousnutí.“

„Propána...,“ začervenala se, udělalo jí to moc dobře.

„Pryč s tím přiblblým úsměvem, zbavte se toho klobouku a sežeňte nám auto na cestu na ředitelství,“ přerušila ji naštvaně Eva.

„Cože?“ vzdychla Peabodyová nepřítomně. „Jasně, madam, provedu.“

„Tobě to nedá, vid?“ dala Eva najevo Roarkovi svoji rozladěnost, když Peabodyová konečně odkráčela s hlavou v oblacích.

„Nedá. Až se z ní stane detektiv, bude mi ta její uniforma chybět..., i když bude zajímavé vidět, jak se začne oblékat potom. Uvidíme se doma, poručíku.“ A aniž se ohlížel na to, že ji to naštve, vzal její bradu do dlaní a políbil ji. „Ty jsi moje zlatíčko.“

„No jasně. Jasně.“ Nacpala si ruce do kapes a odkráčela.

Když se dostala domů, byla už tma. Ať to byla její tvrdohlavost nebo ne, Roarkovi kvůli autu nezavolala, i když si pak uvědomila, že u sebe nemá peníze na taxíka. Někde se jí podařilo vyhrabat žetony na podzemku, a tak jela domů v nacpaném vagonu plném lidí vracejících se z nedělních vycházek.

Rozhodla se stát a pohupovala se v rytmu vlaku pohybujícího se po kolejích.

Už skoro podzemkou nejezdila a ani jí to nechybělo. Polovina reklam byla v jazycích, kterým nerozuměla, většina cestujících byla naštvaná anebo nic nevnímala. A vždycky se našlo alespoň pár takových, kteří si mysleli, že mýt se je nezákonné.

Například ten bezzubý žebrák s cedulkou na krku, který po ní hodil úsměvem. Stačil mu jeden tvrdý pohled a díval se jinam.

Přeci jen jí asi tyhle cesty podzemkou trošku chyběly.

Krátila si cestu pozorováním dalších cestujících. Studenti, zabraní do svých knih, děti hrající videohry, starý muž, který spal natolik hluboce, že přemýšlela, jestli dávno nepřejel svoji stanici. Unavená žena s dětmi, pár znuděných, tvrdě vypadajících chlápků.

No a pak hubený muž v dlouhém kabátě, ve kterém mu muselo být strašné vedro a který v rohu vozu onanoval.

„Ale to snad ne.“ Vyrazila jeho směrem, ale ještě předtím si ho všiml jeden z těch tvrďáků a vrazil mu jednu do nosu.

Začala mu téct krev. Lidi začali křičet. A ačkoli chlápkovi crčelo z nosu, připadalo mu stejně důležitější držet se svého penisu.

„Nechte toho.“ Eva se natáhla po pěsti prvního tvrďáka, aby ho zarazila, a vtom jeden z pasažérů zpanikařil a strčil do Evy tak, že narazila do tvrďáka číslo dvě.

„Do háje!“ V hlavě jí zajiskřilo, a tak jí zavrtěla, aby se probrala. „Jsem od policie.“ Čelist ji bolela. Narazila ramenem do tvrďáka číslo jedna, aby mu zabránila v dalším mlácení hihňajícího se úchyla, který ještě pořád onanoval. Porazila ho na zem a pak kopla tvrďáka číslo dvě do rozkroku.

Když naštvaně zvedla úchyla za límec, všichni postrašeně ustoupili. Něco v jejím odhodlaném pohledu dokázalo to, co se nepodařilo ani jednomu z tvrďáků. Úchyl přestal. „Upravte se.“

Zatracená podzemka, změnila názor. Tahle cesta jí přivodila zraněnou čelist a bolest hlavy a navíc musela ještě předat toho úchyla bezpečnostní službě.

Bylo jí dost jedno, že foukal příjemný, dokonce osvěžující vítr. I to, že bylo ve vzduchu cítit vůni květin. Bylo jí jedno, že byla jasná obloha a krásně svítil měsíc.

No dobře, všechno to bylo krásné, no a *CO?!*

Vešla do domu a po dotazu automatického služebníka zjistila, že Roarke je v domácím kině. Po dlouhé cestě podzemkou se rozhodla jet výtahem.

„Domácí kino," přikázala výtahu a ten se rozjel.

Měli ještě jedno domácí kino, ale to se používalo jenom pro společenské večírky. Bylo tam plátno veliké jako v opravdickém kině a do luxusních plyšových křesel se vešlo určitě sto lidí.

Tohle menší domácí kino bylo příjemnější, intimnější. Pohodlná sedadla, tmavé odstíny, dvě obrazovky – jedna pro filmy, jedna pro hry. A samozřejmě nejmodernější zvukový systém, který mohl hrát cokoli – od opravdických gramofonových desek, které Roarke sbíral, až po minidisky.

Vstoupila do místnosti, do hluku, který jakoby vycházel odevšad. Když zahlédla vesmírnou válku zuřící s neskutečnou rychlostí na obrovské obrazovce, překvapením zamrkala.

Roarke si hověl v křesle s Galahadem na klíně a sklenicí vína u ruky.

Měla by jít pracovat, říkala si. Ještě si projít materiály o Bostonském škrticí a pokusit se najít spojitosti mezi Wootonovou a Greggovou, i když si byla téměř jistá, že mezi nimi nic takového neexistovalo.

Měla by uhánět techniky, koronera, laboratoř. Ale věděla, že žádný z nich by jí v deset hodin večer v neděli nevěnoval moc času. Ale stejně by je měla uhánět.

Měla by zadat pravděpodobnosti, projít si poznámky, seznamy podezřelých a zírat na nástěnku s fotografiemi obětí, dokud by na něco nepřišla.

Místo toho šla k Roarkovi a zvedla kocoura. „Sedíš mi na místě," řekla mu a položila ho na druhé křeslo.

Sedla si Roarkovi na klín a vzala si jeho víno. „O čem to je?"

„Tahle planeta je v kvadrantu Nula a jde o vodu."

„Žádný kvadrant Nula neexistuje."

„Můj racionální miláčku, tohle je přeci science fiction.“ Přivinul ji k sobě, a zatímco upřeně sledoval film, políbil ji na vlasy. „Prostě ta planeta už nemá žádnou pitnou vodu. Snaží se tam dostat nějaké zásoby a taky vybavení na to, aby mohli čistit vodu, kterou tam mají, aby se dala pít. No a pak je tam skupina, která chce tu vodu pro sebe. Už došlo k pár pořádným bitvám.“

Na obrazovce něco bouchlo, následovala záplava světla a ohlušující rachot.

„Dobře!“ okomentoval to Roarke. „Velitelka ekologické policie je tak trochu zamilovaná do kapitána lodi, který se snaží tam dopravit vodu a vybavení. Začalo to tak před půl hodinou, jestli chceš, tak to můžu pustit od začátku.“

„Ne, to je dobrý.“

Chtěla u něj jenom chvíli sedět a relaxovat, ale nakonec se do filmu zabrala. Bylo příjemné jen tak s ním sedět a dívat se na něco, co nemělo nic společného s její prací. Na příběh, ve kterém dobro vítězilo nad zlem.

„Nebylo to tak špatné,“ okomentovala to, když šly závěrečné titulky. „Ještě půjdu tak na hodinu dělat.“

„Nechceš mi o tom něco říct?“

„Možná ano.“ Zvedla se z křesla, protáhla se, a když rozsvítil světla, zamrkala jako čerstvě probuzená sova. „Krucinál, Evo, co se ti to stalo?“

„Nebyla to moje chyba.“ Naštvaně a opatrně si osahala čelist. „Někdo mě strčil na chlápka, kterému jsem chtěla zabránit, aby mlátil úchyla v podzemce. Ten chlápek na mě ani nemířil, ale padla jsem mu zrovna do rány, takže ten za to vlastně taky nemůže...“

„Než jsem tě poznal,“ usoudil po chvíli Roarke, „byl můj život zcela nezajímavý.“

„Zato teď je pořádně pestrý, co? Řekla bych, že i moje čelist hraje všemi barvami. Chtěl bys mi s něčím pomoct?“

„Možná bys mě mohla přesvědčit. Nejdřív se ale musíme postarat o ten tvůj obličej.“

„To není třeba. Ten chlápek, co jsem mu předala toho úchyla, mi řekl, že ho tam moc dobře znají a že je u nich každou chvíli.“

„Jak fascinující ukázka newyorské každodennosti,“ strčil ji do výtahu, „myslím, že mě to přimělo zatoužit po cestě podzemkou.“

KAPITOLA 8

McNab hnal Peabodyovou v jejím přeplněném bytě sérií intenzivních počítačových simulací. Za několik posledních týdnů se ukázalo, že ji sice dokáže věci naučit, ale že je příliš přísný a ne zrovna trpělivý.

Se shrbenými rameny si pomalu procházela místo činu a zadávala svoje volby do McNabovy simulace.

Najednou se ozval strašně nepříjemný zvuk, na obrazovce se objevila postava soudce s přísnou tváří a hrozila Peabodyové prstem.

Takhle tedy ne! Došlo by ke znehodnocení důkazního materiálu a důkazy by nebyly připuštěny k soudu. Viník by díky chybě detektiva unikl spravedlnosti.

„To *musí* tohle všechno říkat?“

„Lepší než nějaká právnická hatmatilka,“ oponoval McNab a nacpal si do pusy chipsy, „takhle je jasný, o co jde.“

„Já už žádný simulace nechci dělat,“ zatvářila se naštvaně. „Už mi to leze i ušima.“

Miloval ji dost na to, aby ignoroval svou touhu vysvléct ji ze šatů a hned na to vlítnout.

„Hele. Psaný testy ti jdou. Máš skvělou paměť na detaily, na paragrafy a tak dál. A když ovládneš svůj hlas a přestaneš pištět, tak bude dobrá i ústní zkouška.“

„Já nepištím.“

„Když tě koušu do oušek, tak pištíš.“ Jakmile se na něj zamračila, zasmál se. „Hezká představa, ale řekl bych, že ty, co tě budou zkoušet, nebudou mít takový choutky. Takže to bude na tobě.“

Pořád se tvářila naštvaně, a když ji pak praštil přes ruku, kterou si chtěla vzít chipsy, otevřela překvapeně pusu. „Už ani jeden, dokud nedoděláš tuhle simulaci.“

„Panebože, McNabe, copak jsem nějakej pejsek, co dělá triky kvůli odměně?“

„Ne, ty jsi strážník, kterej chce být detektivem,“ posunul chipsy z jejího dosahu, „a máš strach.“

„Nemám strach. Dobře, jsem trochu nervózní, protože mám před sebou důležitý testy a musím je zvládnout...“ McNab ji klidně sledoval zelenýma očima. „Dobře, mám šílenej strach.“ Objal ji a ona si

položila hlavu na jeho hubené rameno. „Mám šílenej strach, že to nezvládnu a že zklamu Dallasovou. A tebe, Feeneyho a náčelníka... a moji rodinu...“

„Nepoděláš to a nikoho nezklameš. Tohle není o Dallasový. Ani o nikom jiným, jenom o tobě.“

„Ona mě ale naučila všechno, co umím, a řekla mi, že to mám zkusit.“

„Takže ví, že na to máš. Oni tě tam nebudou chtít dostat, Peabodyová.“ Pohladil ji po tváři. „Strávila jsi dost času v terénu, učila ses, máš dobrý instinkty, pálí ti to. A taky máš odvahu a srdce na pravým místě.“

Otočila se, aby se na něj podívala. „Ty jsi tak sladkej.“

„To všechno je pravda. A ještě něco. V tuhle chvíli na to prostě nemáš odvahu.“

Její zamilovaná vděčnost se okamžitě změnila v pocit urážky. „To sis mohl odpustit.“

„A protože ti momentálně chybí odvaha,“ pokračoval s klidem, „nevěříš tomu, co umíš. Nevěříš svým instinktům. Pochybuješ o sobě. Místo toho, abys věřila tomu, co tě napadá, přemýšlíš o tom, co všechno nevíš..., proto ti nejdou ty simulace.“

Odtáhla se od něj. „Nenávidím tě, když máš pravdu.“

„Ne, naopak. Miluješ mě, protože jsem tak krásnej.“

„Kreténe.“

„Zbabělče.“ Váhavě se zasmála. „Dobře. Nastav tam něco těžkýho. A když to zvládnu, nejen že dostanu chipsy, ale...,“ zeširoka se zasmála, „ty budeš mít na sobě jenom ten klobouk.“

„Platí.“

Zvedla se a procházela se sem a tam. Čistila si tím hlavu a čekala, až McNab nastaví simulaci.

Měla strach. Uznala to. Bála se, protože prostě moc chtěla uspět. Zatím tu touhu po úspěchu nedokázala využít jako motivaci. Naopak, užírala její sebevědomí. A to muselo přestat. I když se jí potily dlaně strachy a žaludek měla jako na vodě, musela to změnit.

Říkala si, že Dallasovou nikdy nervozita nezastavila, přestože mívá strach, dokonce v sobě měla dost jakéhosi starého a hlubokého strachu... a bolesti. Dneska odpoledne to bylo trochu vidět na případu

Greggové. Vždycky, když měli nějaký případ sexuální vraždy, bylo to trochu vidět. Najednou ve tváři zbledla a Peabodyová věděla, že se vrací k něčemu strašnému z hluboké minulosti.

Pravděpodobně znásilnění a pravděpodobně velmi brutální. A určitě byla hodně mladá. Dávno před tím, než začala dělat u policie. Peabodyová si několikrát prostudovala spisy o postupu Dallasové u policie, ale nikde nenarazila na zmínku o znásilnění nebo napadení.

Takže se to muselo stát už hodně dávno, ještě před Akademií. Když byla v pubertě anebo možná ještě dřív. Soucitem se jí sevřel žaludek. Kdykoli vstoupila na místo činu nějaké sexuální vraždy, muselo ji stát hrozně sil, aby se udržela.

Naučit se tuhle zkušenost použít, místo aby jí stála v cestě, muselo být dost náročné. Na to byla potřeba pořádná dávka odvahy, zhodnotila Peabodyová.

„Tak tady to máš," prohlásil McNab.

Zhluboka se nadechla, narovnala ramena. „Jdu na to. Běž prosím tě do ložnice. Prostě někam jinam, jo? Chci tady být sama."

Podíval se na ni a viděl to, co tam chtěl vidět. „Tak do toho. Chyť toho hajzla."

„To si piš."

Potila se u toho, ale vydržela. Přestala se ptát, co by Dallasová chtěla, aby udělala. Za nějakou dobu dokonce i na to, co by udělala Dallasová, a soustředila se jenom na to, co musela udělat. Pozorovat, udržet místo činu netknuté, identifikovat stopy. Za chvilku jí to začalo jít samo. Začala vidět souvislosti. Probrala se hromadou protiřečících si výpovědí svědků a výsledků analýz.

S potěšením si uvědomila, že úspěšně dává dohromady případ.

Při posledním kroku, při zatýkání, sice zaváhala, ale nakonec se odhodlala a vybrala.

Odměnou se jí dostalo postavičky žalobce.

Zatkněte ho pro vraždu prvního stupně.

„Skvělý!" Vyskočila ze židle a zatancovala si pro sebe radostí. „Dostala jsem ho. Zatkli jsme toho hajzla. Hele, McNabe, přines ty zatracený chipsy."

„Jasně!“ Vešel do místnosti s úsměvem na tváři, chipsy v ruce, celý nahý – mimo slamáku zakrývajícího genitálie. Vypadalo to, že její úspěch mu udělal velikou radost.

Smála se, až ji bolelo břicho. „Ty jsi takovej blbec.“ A skočila na něj.

Eva doplňovala jednoznačná fakta svými dohady. „Musel znát jejich zvyklosti. To znamená, že musel znát je. To nutně neznamená, že ony znaly jeho. Mimo to, že je znal on, nemusela mezi nimi být žádná spojitost. Musel je předem sledovat – na to, aby to byly úplně náhodné oběti, si byl příliš jistý.“

„To je v takových případech běžné, ne?“ zeptal se jí Roarke. „Kdyby byla moje přítelkyně třeba zubařka, taky bych si nastudoval něco o zubařině, že?“

„Nemluv o zubařích,“ varovala ho Eva a automaticky si jazykem přejela po zubech.

„Když ti to vyhovuje lépe, zůstaneme raději u vražd.“ Bylo mu jasné, že se mu nepodaří vymluvit jí další hrnek kafe, i když už byla půlnoc, a tak si s ní dal ze solidarity také. „Sledování, vybírání oběti a plánování, to je pro sériové vrahy typické.“

„Vzrušuje je to. Mají nad obětí kontrolu, mají nad ní moc. Je naživu, protože já si to přeju. Až budu chtít, tak umře. Je jasné, že obdivuje sériové vrahy, kteří se proslavili – Jack Rozparovač, Bostonský škrtič –, napodobuje je. Myslí si ale, že je lepší než oni. Je svůj – dokáže je napodobit oba.“

„A chce, abys ho hledala ty, protože tě obdivuje.“

„Obdivuje. A chce mít stejnou pozornost médií. Nestačí mu zabít. To samotné ho neuspokojí. Jde mu o lov. Chce být najednou lovcem i kořistí. Tyhle vraždy jsou pro něj lovem.“

Otočila se k nástěnce s fotografiemi Jacie Wootonové a Lois Greggové – zaživa i po smrti. „Sledoval je, zjistil, jaké mají zvyklosti. Pro imitaci Jacka Rozparovače potřeboval najít prostitutku, určitý typ prostitutky. Jacie splňovala požadavky. Věděl, že na té ulici v tu dobu bude, nebyla to náhoda. Stejně tak věděl, že jeho oběť pro imitaci Bostonského škrtiče bude v neděli dopoledne doma.“

„Věděl taky, že ji někdo najde ten samý den?“

„To taky," napila se kávy, „chtěl mít pocit uspokojení rychle, nechtěl na něj čekat. Je pravděpodobné, že dokonce anonymně případy ohlásil. Chtěl, aby šrumec začal co nejdřív."

„To znamená, že se cítí opravdu bezpečně."

„Úplně bezpečně," souhlasila Eva, „myslí si, že na něj nemáme. Kdyby nevěděl, že ke Greggové někdo brzy přijde, musel by čekat, anebo by riskoval další anonymní oznámení. Takže měl tyhle oběti velmi specificky vytipované. Je také pravděpodobné, že si už našel další."

Promnula si oči. „Tentokrát bude napodobovat někoho jiného. Někoho, kdo vyvolal dostatek pozornosti. Někoho, kdo zanechal oběti tak, že byly celkem lehce nalezeny. Takže můžeme vyloučit sériové vrahy, kteří své oběti pohřbili nebo zničili."

„To je taky veselá parta."

„Jasně, takže těžko bude kopírovat někoho jako šéfkuchaře Jourarda, toho Francouze z dvacátých let."

„To je ten, co si schovával oběti v mrazáku, že?"

„Přesně ten. Udělal z nich vynikající jídlo, které pak servíroval nic netušícím zákazníkům v drahé restauraci. Trvalo jim skoro dva roky, než ho chytli."

„A byl proslavený brzlíkem."

Oklepala se. „Je pro mě nepochopitelné, jak by kdokoli mohl být schopný požít vnitřnosti jakéhokoli živočicha. Ale to je trochu jiné téma."

Pohladil ji po paži. „Jsi unavená."

„Možná. Bude jednoznačný. Nebude napodobovat někoho, jako je Jourard, nebo Dahmer nebo ten Rus, co mu říkali Ivan Řezník. Vzhledem k tomu, kolik je na světě sériových vrahů, nebude mít problém si najít někoho dalšího, aby podle něj mohl pracovat. Bude se držet někoho, kdo zabíjel ženy."

Přešla zpátky k nástěnce. „Když někdo zabije dvě ženy takovým způsobem jako on, tak s nimi má nějaký vážný problém. Přitom ale nemá s oběťmi konkrétní vztah. Musím se znovu podívat na ten dopis. Zjistit, jestli se někdo na mém seznamu zajímá o známé vrahy."

„Ještě s někým by sis měla promluvit," navrhl Roarke. „Thomas A. Breen. Napsal knížku o nejslavnějších sériových vrazích dvacáté-

ho století a další o masových vrazích v dějinách. Vzhledem k tomu, že to je téma, které zajímá moji ženu, něco jsem si od něj přečetl.“

„Thomas Breen? Možná jsem od něj taky něco četla, zní to povědomě.“

„Bydlí v New Yorku. Když jsi byla na ředitelství, vyhledal jsem si o něm informace. Říkal jsem si, že by sis s ním možná chtěla promluvit.“

„Chytrý kluk.“

Když tentokrát sáhla po kávě, zastavil ji. „Natolik chytrý, abych viděl, že už máš pro dnešek kafe víc než dost, a přesto se ti zavírají oči.“

„Ještě potřebuju udělat analýzu pravděpodobnosti.“

„Tak zadej parametry, běž si lehnout a nech tu analýzu jet přes noc. Ráno ti přeci výsledky stačí.“

Hádala by se, ale byla tak strašně unavená, že udělala přesně to, co navrhl. Přesto si ale neodpustila poslední pohled na Lois Greggovou.

V uších jí zněl usedavý pláč jejího dospělého syna. Viděla mu v obličeji to pohlcující zoufalství, když ji prosil, aby mu řekla, co má udělat.

Řekl „máma“ tónem, kterým si představovala, že to vyslovoval, když byl malý. Přes to, že mu bylo přes třicet, „máma“ řekl se zoufalou bezradností dítěte.

Věděla, že Roarke cítil něco podobného, když se nedávno dozvěděl, že jeho matka, kterou vůbec neznal, byla zavražděna. Stalo se to už před třiceti lety, ale přesto se ho to hluboce dotklo.

A zrovna dnes se setkala s Gillian, dcerou Mirové, která měla pocit, že Eva ohrožuje její vztah k matce.

Co to je za pouto, které tak pevně váže dítě k matce? Pouto krve? Je to něco, co se v dítěti vytvoří už v děloze, anebo něco, co vznikne až po porodu?

Vrazi žen, vrazi z chtíče se jimi většinou stali díky nezdravým vztahům se svými matkami. Stejně tak jako ti, kteří měli se svými matkami dobrý vztah se stali dobrými lidmi. A někde mezi těmito dvěma extrémy se nacházel zbytek lidstva.

Nenáviděl tenhle vrah svoji matku? Zneužíval ji nebo ona jeho? Vraždil ji nyní?

A přemýšlejíc o matkách usnula a zaplula do snu o své vlastní.

Pamatovala si její krásné dlouhé zlaté kudrnaté vlasy. Ráda se jich dotýkala, přesto, že věděla, že by neměla. Ráda je hladila tak, jak jednou viděla malého kluka hladit štěňátko.

Nikdo nebyl doma, bylo krásné ticho. Měla to tak nejraději. Když byli maminka a tatínek oba pryč. Alespoň nikdo na nikoho neječel a nikdo jí neříkal, že nesmí dělat nic, co by ráda.

Nikdo ji nefackoval ani nebil.

Do ložnice nesměla chodit, tam spali maminka s tatínkem a tam si někdy maminka přivedla jiné tatínky a bez šatů si tam spolu na posteli hráli.

Ale bylo tam tolik skvělých věcí! Ty nádherné dlouhé zlaté vlasy, nebo ty zářivě rudé vlasy. A malé skleničky, které voněly jako květiny.

Po špičkách přešla k toaletnímu stolku. Měla na sobě příliš velké džíny a žluté tričko se skvrnami od rybízové šťávy. Měla dobrý sluch a velmi pozorně naslouchala. Musela být připravená okamžitě z ložnice zmizet, kdyby někdo přišel.

Prstíky pohladila zlaté kudrny. Injekce, která byla nedbale pohozená hned vedle, ji nezajímala. Věděla, že maminka bere léky každý den, někdy i víckrát za den. Někdy z nich byla moc unavená, ale někdy se jí po nich chtělo tancovat. Když se jí chtělo tancovat, byla na ni hodná, i když to, jak se smála, ji strašilo. Ale bylo to pořád lepší, než když ji fackovala nebo na ni křičela.

Nad toaletním stolkem bylo zrcadlo, a když si stoupla na špičky, viděla skoro celou svoji tvář. Měla nehezké, hnědé, rovné krátké vlasy. Nebyly vůbec tak pěkné jako maminčiny vlasy na hraní.

Nemohla odolat a nasadila si na hlavu zlatou paruku. Vlasy jí sahaly až do pasu a připadala si tak hezká, tak šťastná.

Na stolku byla spousta různých barev, kterými se malovalo na obličej. Jednou, když měla maminka dobrou náladu, namalovala jí rty a tváře a řekla jí, že vypadá jako panenka.

Možná, že kdyby vypadala jako panenka, tak by ji měli maminka a tatínek raději. Možná by na ni nekřičeli a nebili by ji a možná by si mohla jít hrát ven.

Pozpěvovala si, namalovala si rty a stiskla je k sobě tak, jak viděla, že to dělá její maminka. Nabarvila si tváře a nešikovně se nazula do střevíců s vysokými podpatky, které ležely u stolku. Potácela se na nich, ale takhle na sebe alespoň lépe viděla.

„Jako panenka," řekla si pro sebe, spokojená s tím, jak na ní vypadala paruka, a s tím, jak se namalovala.

Začala se malovat víc a zabrala se do svého díla natolik, že zapomněla naslouchat.

„Ty malá děvko!"

Ten křik jako by ji hodil zpátky. Vypotácela se z bot. Už padala, když ji přes tvář uhodila ruka. Praštila se do lokte. Bolelo to. Začala plakat, ale to už ji maminka za bolavou ruku tahala na nohy.

„Říkala jsem ti, že sem nesmíš. A taky jsem ti říkala, že nesmíš sahat na mý věci!"

Maminčiny ruce byly tak bílé, tak bledé, a nehty zase tak rudé, jako by krvácely. Jedna z těch rukou ji uhodila do namalované tváře. Nepěkně to pálilo.

Ruka se znovu chystala k ráně a holčička začala křičet.

„Crucinál, Stel!" Dovnitř vrazil tatínek, chytnul maminku za ruku a hodil ji na postel. „Všechno je tady slyšet. Copak chceš, aby sem zas poslali tu zasranou sociálku?"

„Ta malá coura se mi hrabala ve věcech." Maminka se zvedla z postele a chtěla se znovu vrhnout na holčičku. „Podívej se na ten bordel. Nebaví mě po ní pořád jen uklízet a poslouchat to její kňourání!"

Holčička ležela schoulená v rohu s rukama na uších a snažila se nevydat ze sebe ani hlásek. Ani sebemenší pípnutí. Chtěla být neviditelná.

„Stejně jsem toho spratka nikdy nechtěla." V maminčině hlase byl takový ostrý vztek. Holčička si představovala, že to jsou špičaté zuby, které jako by se do ní chtěly zakousnout. Ta představa, ta hrůza ji nutila schoulit se ještě víc do klubíčka a překrýt si uši rukama, aby ten zvuk neslyšela.

„Byl to tvůj nápad si ji nechat, tak se o ni starej."

„Já si to s ní vyřídím." Sebral dítě a přesto, že se ho bála, v tuhle chvíli se ho nebála tolik jako maminky, která ji bila a která ječela.

A tak se k němu přitiskla. Zachvěla se, když přejel rukou po paruce, která jí spadla přes oči, a pak přes její záda.

„Dej si šleha, Stel. Bude ti líp. Když dám dohromady tenhle kšeft, tak si koupíme androida, kterej se o ni bude starat."

„No jasně. Asi tak, jako ten velkej dům, co mi slibuješ. Nebo ty auta a všechny ty ostatní krámy. Jediný, co jsem od tebe zatím viděla, je tenhle ukňouranej spratek."

„Je to naše investice do budoucnosti. Jednou se nám vyplatí, že jo, holka. Dej si šleha, Stel," zopakoval a odnášel holčičku, „já ji umeju."

Poslední věc, kterou dítě na cestě z pokoje vidělo, byl obličej její matky – hnědé oči se zlatými stíny plné nenávisti.

Eva se probudila. Ale ne jako obyčejně, když měla noční můry se šílenou panikou. Spíš v jakémsi ohlupujícím šoku. V ložnici byla tma a ona si uvědomila, že se přemístila na vzdálený konec postele. Jako by na ten sen potřebovala víc prostoru a soukromí.

Byla otřesená, bylo jí trochu špatně, a tak se vrátila k Roarkovi a přitulila se k němu. Objal ji a přitáhl k sobě. V jeho bezpečném a teplém náručí zkusila znovu usnout.

Ráno Roarkovi o snu nic neřekla. Nevěděla, jestli by to měla udělat, ani jestli by toho byla vůbec schopná. Chtěla ten sen vytlačit z mysli, ale jako by na ni pořád útočil, celou dobu, kdy se myla a připravovala do práce.

Byla ráda, že Roarke měl hned od rána nějaké schůzky, a tak se s ním nemusela moc bavit, než odešla z domu.

Znal ji moc dobře a dokázal vycítit, co se v ní děje – což obdivovala, ale zároveň ji to hrozně iritovalo –, a nebyla zatím vůbec připravená bavit se o tom, co si z toho snu pamatovala.

Její matka byla děvka závislá na drogách. Nikdy ji nechtěla. Kdyby ale jen to! Ona ji nenáviděla a opovrhovala jí.

Věděla, že její otec byl zrůda. Měnil v jejím životě něco fakt, že její matka nebyla o nic lepší? Ne, vůbec nic.

Zaparkovala u ředitelství a šla do kanceláře. S každým dalším krokem do místa, které znala a kde se děly věci, kterým rozuměla, se cítila víc a víc sama sebou. Uklidňoval ji tlak zbraně u jejího pasu, uklidňovalo ji vědomí, že v kapse má policejní odznak se svým jménem.

Roarke říkal, že to jsou symboly, které jí dávají identitu. Musela uznat, že přesně tak to je.

Prošla kanceláří detektivů, kde právě začínali svůj den ti, kteří přišli na ranní směnu. Šla kolem místa Peabodyové právě ve chvíli, kdy dopíjela kávu z pojízdné prodejny.

„Thomas A. Breen," začala bez okolků Eva a rovnou jí řekla adresu v East Village. „Zavolejte mu a domluvte si s ním co nejdřív schůzku. Zajedeme k němu."

„Rozkaz, madam. Špatná noc?" Když viděla Evin kamenný výraz, jenom pokrčila rameny. „Jenom to vypadá, že jste se moc nevyspala, to je celý. Já taky ne. Dřela jsem na ty testy. Už je to za pár."

„Jasně. Dohodněte tu schůzku. Pak budeme muset znovu mluvit s lidmi z našeho seznamu. Začneme s Fortneyem." Otočila se k odchodu, ale pak dodala: „Abyste to s tím studováním nepřehnala."

„Já vím, ale rozjela jsem se u těch simulací. Včera jsem vyřešila dvě. To je poprvé, co jsem měla pocit, že jsem to pochopila."

„To jsem ráda." Eva si dala ruce do kapes. „To jsem ráda," zopakovala a odcházela do své kanceláře, aby mohla urgovat výsledky testů Greggové.

Pročítala si koronerovu zprávu o Wootonové. Podle Morrisova názoru šlo opravdu o chirurgické nástroje. Podle toxikologického testu byla čistá.

Vzhledem k tomu, že neužívala drogy, nebylo teďnejdůležitější najít jejího dealera.

Ani z druhého kola výslechů lidí kolem místa činu v Čínské čtvrti nic nezískali.

„U Greggové nenašli žádné stopy ejakulátu," sdělila Eva Peabodyové po cestě do East Village. „Podle nálezu koronera byla znásilněná a sodomizovaná, ale jenom násadou od smetáku. Na místě činu nenašli mimo otisků jejích, členů její rodiny a dvou sousedů, kteří nemají

žádný záznam, žádné další. Našli nějaká umělá vlákna, domnívají se, že jde o vlákna z paruky a umělého kníru, ale zatím to nemůžou na sto procent potvrdit.“

„Takže byl v přestrojení.“

„Aby si ho nikdo v okolí nevšiml. Musel ji nějakou dobu sledovat. Řekla bych, že určitě několik týdnů, aby si byl jistý tím, co normálně v neděli dělá. Jak si ji ale kruci vybral? Vytáhl její jméno z klobouku nebo jak? A jak si vybral tu prostitutku?“

„Možná je mezi nimi nějaké spojení. Třeba nakupovaly na stejném místě nebo chodily do stejné restaurace, nebo ke stejnému doktorovi, do banky..., co já vím?“

„To je možné. V každém případě je to něco, čemu se můžete věnovat. Já bych řekla, že primárně šlo o místo. Nejdřív si vybral místo, pak typ oběti a pak vymyslel všechny detaily.“

„Když už se bavíme o místě, tohle je příjemná oblast.“ Peabodyová se dívala ven na stinné chodníky, velké staré domy s barevnými květináči. „Jednou by se mi tady docela líbilo bydlet. Až se budu chtít usadit a mít rodinu..., děti... a tak.“

Eva myslela na nenávistný pohled své matky ze snu. „Ne.“

„No ne, mám na to spoustu času, možná tak za šest, osm let. Určitě si McNaba pořádně vyzkouším, než budu ochotná k takovýmu kroku. Hele, ani vám nezacukalo oko!“

„Protože vás neposlouchám.“

„Ale posloucháte,“ zamumlala Peabodyová, když Eva parkovala. „Skvěle mi pomáhá s těmi testy. Je to fakt strašný rozdíl, když mi někdo fandí. Chce, abych to dokázala. Protože mně na tom záleží. To je... prostě fakt dobrý.“

„McNab se většinu času chová jako blbec, ale miluje vás.“

„Dallasová!“ Peabodyová se k ní otočila tak rychle, že jí z toho málem spadla čepice. „Vy jste v jedné větě řekla *miluje a McNab*... a dobrovolně!“

„Jděte do háje! Radši mlčte.“

„S radostí.“ Se šťastným úsměvem si urovnala čepici. „Já si to budu vychutnávat v tichu.“

Šly k třípatrovému domu, který vypadal, že byl v minulosti rozdělen na několik bytů. Breenovo psaní o vrazích muselo dobře vynášet, jestliže si mohl dovolit tak drahé bydlení.

Vyšla pár schodů k hlavnímu vchodu a všimla si důkladného bezpečnostního systému, který musel vlastníkovi dodávat takový pocit bezpečí, že byl celý vchod prosklený leptaným sklem.

Prošla si rychle informace o Breenovi, a tak věděla, že existuje paní Breenová a dvouletý syn. Breen pobíral rodičovské dávky od státu, protože byl se synem doma. Jeho manželka si slušně vydělávala jako hlavní redaktorka módního časopisu.

Mají to docela dobře zařízeno, říkala si Eva, zazvonila na zvonek a přidržela svůj odznak pod skenerem bezpečnostního systému.

Breen přišel otevřít se synem na ramenou. Chlapeček se ho držel za blonďaté vlasy, jako by to byly koňské otěže.

„Jedem!“ křičel a kopal Breena, jako by popoháněl koně.

„Dál už nejedem, panáčku,“ Breen vzal chlapečka za nohy – buď aby mu zajistil lepší stabilitu, anebo aby přestal kopat. „Poručík Dallasová?“

„Přesně tak. Jsem ráda, že jste si na mě udělal čas, pane Breene.“

„To nestojí za řeč. Rád mluvím s policisty, je to moje práce. Sleduju, co děláte, poručíku, chtěl bych napsal knížku o newyorských vraždách, víte? Byl bych moc rád, kdybyste si na mě pak udělala čas vy.“

„To budete nejdřív muset probrat s PR oddělením na ředitelství. Můžeme dál?“

„Samozřejmě, promiňte.“

Bylo mu kolem třiceti, střední postavy, měl hezkou, ale ne podbízivou tvář. Podle obrysu svalů na rukou to nevypadalo, že trávil celé dny jen psaním.

„Pistol!“ zakřičel obdivně chlapec, když si všiml Eviny zbraně, „bum!“

Breen se zasmál a sundal kotrmelcem chlapce z ramen tak obratně, že ten řičel radostí.

„Jed má rád krváky... Asi to máme v rodině. Počkejte prosím chvilku, dám ho androidovi a budeme mít klid na normální rozhovor.“

„Nechci androida!“ Ve vteřině vyměnil výraz andílka za výraz tvrdohlavého rebela. „Chci tatínka!“

„Jen na chvíli, brouku. Pak půjdeme do parku.“ Lechtal chlapce a hnal ho nahoru po schodech.

„Je hezký vidět chlapa, který umí zacházet s dítětem a dokonce ho to baví,“ okomentovala to Peabodyová.

„To ano. Zajímalo by mě, jak se ale takový chlap cítí, když je vlastně na mateřské, zatímco jeho žena si buduje slušnou kariéru. Některým chlapům by to nedělalo vůbec dobře. Taková submisivní role by jim nemusela sedět. Breenova matka je neuroložka a jeho otec byl taky doma. Někteří chlapi by toho mohli mít tak akorát dost, nemyslíte?“ zeptala se Eva a dívala se nahoru na schodiště.

Peabodyová se zamračila. „Jak může někdo postavit takhle hezkou a přirozenou scénu na hlavu a hledat tady motiv k vraždě.“

„Malá ukázka mého velkého umění, Peabodyová.“

KAPITOLA 9

Breen je usadil v prostorné kanceláří vedle kuchyně. Ze dvou velkých oken bylo vidět malou terasu ohraničenou nízkou zídkou. Za zídkou bylo pár listnatých stromů. Takovýhle pohled by spíš napovídal, že jsou na některém z předměstí než v centru města.

Terasu někdo ozdobil květináči se spoustou květin a mezi nimi byla dvě křesla. Ve stínu pod modrobílým slunečníkem stál malý stolek.

Mezi tím vším se válelo pár plastových náklaďáků a panáčků – kteří měli být jejich řidiči –, jako by tam došlo k nějaké hrozné nehodě.

Proč jenom musí všechny děti mlátit hračkami? Možná šlo o nějaký primitivní instinkt jeskynního muže, ze kterého – pokud to dobře dopadlo – potom děti postupně vyrostly, anebo se ho alespoň naučily ovládat.

Jedův otec už vypadal celkem civilizovaně, sedě na kolečkové židli, kterou si odsunul od psacího stolu. Na druhou stranu si vydělával na živobytí psaním o lidech, kteří nechtěli ovládat své destruktivní instinkty a kteří se k lidským bytostem z masa a krve chovali stejně agresivně jako předtím k hračkám.

Lidé jsou různí.

„Tak jak vám mohu pomoci?“

„Zabýváte se hodně výzkumem sériových vrahů,“ začala Eva. „Ano, většinou jde o vrahy z minulého století, ale udělal jsem i několik rozhovorů s žijícími zločinci.“

„Proč, pane Breene?“

„Říkejte mi Tom. Proč?“ podíval se na ni udiveně. „Je to přece naprosto úžasné téma. Neřekla byste, že být s takovým druhem lidí je fascinující?“

„Nevím, jestli bych byla ochotná použít slovo fascinující.“ Naklonil se k ní. „Ale musí vás přeci zajímat, co z nich udělalo to, kdo jsou, nebo snad ne? Čím se liší od nás ostatních? Jsou něco víc, nebo něco míň? Rodí se s potřebou zabíjet, nebo v nich vzniká až výchovou? Stačí jedna situace, která v nich otevře tuhle možnost, anebo musí jít o opakované podněty? Právě, že odpověď je pokaždé jiná.

To je na tom to fascinující! Jeden stráví mládí v chudobě, týrají ho a vyroste z něj produktivní člověk. Ředitel banky, dobrý manžel, skvělý otec, loajální přítel. O víkendu hraje golf a každý večer venčí psa. Jako by využil svého nedostatku v dětství coby odrazového můstku k něčemu lepšímu...“

„A druhý používá stejnou historii jako omluvu k tomu, že upadl do morálního bahna. Jasně, chápu. Proč píšete o morálním bahnu?“

Znovu se opřel. „Mohl bych vám tady udělat přednášku o tom, že studiem zabijáka a morálního úpadku dáváme společnosti nahlédnout do důvodů, proč se to stalo a jak. A pochopení, *informace*, jsou naší obranou proti strachu. A mluvil bych pravdu,“ dodal s rychlým chlapeckým úsměvem, „na druhou stranu – zcela otevřeně – je to prostě zajímavá hra. Bavila mě od dětství. Jack Rozparovač byl mým oblíbeným hrdinou. Četl jsem o něm všechno, co vyšlo, viděl jsem všechny filmy, které o něm natočili, znal jsem zpaměti všechny internetové stránky o něm. Vymýšlel jsem si historky, ve kterých jsem já byl policajt a sledoval ho a našel. Postupně jsem rozšířil svůj zájem a začal studovat psychologické profily zločinců, jejich metody, jednotlivé kroky – vyhledávání oběti, lov, vzrušení a pak období klidu.“

Pokrčil rameny. „Nějakou dobu jsem si myslel, že ze mě bude policista a budu honit zločince, ale pak jsem z toho vyrostl. Uvažoval jsem o tom, že budu studovat psychologii, ale nějak mi to nesedělo. To, co jsem opravdu chtěl dělat, bylo psát. To mi šlo. Takže píšu o něčem, o co se celý život zajímám.“

„Slyšela jsem, že někteří spisovatelé potřebují zažít to, o čem píší, na vlastní kůži, aby byli schopni to zachytit přesvědčivě.“

V jeho obličeji bylo vidět pobavení. „Takže vy se mě chcete zeptat, jestli jsem náhodou v rámci výzkumu nerozřezal na kousky pár prostitutek?“ Hlasitě se zasmál a pak přestal. Jako kdyby vlna smíchu narazila na zeď, protože Eva ho zcela vážně pozorovala.

Párkrát zamrkal a pak nahlas polkl. „Do háje, vy to myslíte úplně vážně? Jsem jeden z podezřelých?“ Z obličeje se mu rychle vytratila zdravá barva a nahradila ji bledost. „Vážně?“

„Potřebovala bych vědět, kde jste byl druhého září mezi půlnocí a třetí hodinou ranní.“

„Asi doma. Nevzpomínám si... Kruci, nemyslí mi to. Myslel jsem si, že ode mě budete chtít konzultaci. Byl jsem rád... Ano, byl jsem tady. Jule – Julietta, moje žena – měla nějaké pozdní jednání a přišla domů až v deset. Byla strašně utahaná a šla hned spát. Já jsem psal. S Jedem nemám chvilku klidu až do pozdního večera. Dělal jsem tak do jedné, možná o chvíli později. Můžu se podívat na časové údaje souborů v počítači. Pak jsem obešel dům, dělám to každý večer před spaním. Zkontroluju, zda je bezpečnostní systém zapnutý, všechno zamknu, podívám se na Jeda. To je celé."

„A co v neděli dopoledne?"

„Tuhle neděli?" Podíval se na ni. „Moje žena určitě vstávala s Jedem."

Zmlkl a Eva sledovala změnu výrazu jeho tváře. Ustupoval šok a přicházel zájem, dokonce snad i pýcha na to, že by mohl být považován za podezřelého.

„V neděli si většinou přispím a Jule se stará o Jeda. Nestačí si ho užít sama tolik jako já. Vzala ho do parku. Když je hezky, chodí tam a dělají si k snídani piknik. Jed to má rád. Já jsem vstal až k polednímu. Co se stalo v neděli? O co jde?"

Pak mu to došlo. „Ta žena, co ji našli uškrcenou v jejím bytě. Žena středního věku, žila sama. Šlo o znásilnění a uškrcení."

Oči se mu zúžily. „Ve zprávách nebylo moc informací. Ale znásilnění a uškrcení, to není styl Jacka Rozparovače. Starší žena, u sebe v bytě, to taky nesedí. Kde vidíte spojení mezi těmi dvěma případy?"

Eva se na něj upřeně dívala a on si přisunul židli blíž k ní.

„Podívejte, kdybych byl tím vrahem já, tak už to vím, ne? Takže byste mi neřekla nic nového. A jestli chcete, abych vám pomohl jako expert na sériové vrahy, tak mi k tomu stejně budete muset dát víc informací."

Eva už byla rozhodnutá, co mu řekne a co ne, ale ještě chvíli držela jeho pohled. „Oběť někdo uškrtil páskem od županu, který byl pod krkem uvázán do mašle."

„Bostonský škrtič. To je jeho podpis." Luskl prsty a začal se prohrabávat hromadami disků a složek na stole. „O tom mám rozsáhlé poznámky. Že by šlo o dva vrahy imitující slavné postavy? Že by spolupracovali? Nebo...," odmlčel se a zhluboka se nadechl, „ne,

nejde o dva různé lidi. Je sám. Jeden vrah, který napodobuje své hrdiny. Proto jste tady. Zajímá vás, jestli lidi, o kterých píšu, jsou moji hrdinové a jestli si náhodou nezkouším to, o čem píšu, v reálném životě. Jestli náhodou nechci být jedním z nich.“

Zvedl se a začal přecházet sem a tam – nebylo to z nervozity, ale spíš že ho to zajímalo. „To je skvělé. Ten vrah pravděpodobně zná moje knížky. To je hnusný pocit. Na druhou stranu... je to i jakýsi kompliment. De Salvo..., to je úplně jiný typ než Jack. Jack byl pravděpodobně vzdělaný, patřil k vyšší společnosti. De Salvo byl běžný dělník, měl rodinu... Prostě nikdo zajímavý.“

„Jestli si tyhle informace najdou cestu do tisku, tak budu přesně vědět od koho.“ Eva se odmlčela, dokud Breen nepřestal přecházet sem a tam a nepodíval se na ni. „Udělala bych vám ze života peklo.“

„Proč bych to dával někomu jinému a dovolil, aby o tom psal?“ Znovu si sedl. „Tohle bude jasný bestseller! Vím, že to zní chladně, ale já musím mít ve své práci stejný odstup jako vy ve vaší. Pomůžu vám, jak jen to bude možné. Mám hromady informací o všech slavných sériových vrazích. Dám vám to všechno k dispozici a budu vám dělat odborného poradce – zadarmo –, a až případ uzavřete, napíšu o něm.“

„Budu o tom přemýšlet.“ Eva se zvedla... A pod hromadou papírů na jeho stole uviděla krabičku luxusního dopisního papíru krémové barvy.

„Pěkný dopisní papír,“ poznamenala a vzala krabičku do ruky.

„Prosím? Ten používám, když chci na někoho udělat dojem.“

„Aha,“ ostře se mu podívala do očí, „na koho jste v poslední době chtěl udělat dojem?“

„Nepamatuju se. Myslím, že před pár týdny jsem poslal jeden svému nakladateli jako poděkování za večírek. Proč?“

„Kde jste ho koupil?“

„Asi ho koupila Jule. Ne, počkejte.“ Vstal, vzal si od Evy krabičku a chvíli na ni zmateně koukal. „Ne, dostal jsem ho jako dárek. Jasně, teď si to vybavuju. Dostal jsem ho přes nakladatelství. Byl u toho dopis od fanouška. To víte, čtenáři mi posílají různé věci.“

„Maličkost od vděčného čtenáře za asi tak pět set dolarů?“

„Děláte si legraci? Pět set dolarů?“ Pozorně sledoval Evu a položil krabičku zpátky na stůl. „Měl bych s ním asi šetřit.“

„Pane Breene, potřebuju od vás vzorek toho papíru. Je to stejný typ jako dopis, který jsme našli přiložený u obětí obou vražd, které vyšetřujeme.“

„To je teda pěkně divný.“ Ztěžka si sedl. „Vezměte si ho.“ Projel si rukou vlasy a v obličeji se mu mezitím vystřídalo několik různých emocí. „On mě zná. Čte moje knížky. Krucinál, co to jen v tom jeho přání bylo? Nepamatuju si to. Něco jako že má rád moje knížky, že se mu líbí, jakou pozornost věnuji detailům nebo něco takového..., a že obdivuje můj zápal pro věc.“

„Máte ještě jeho dopis?“

„Ne, to nemám. Na některé dopisy odpovídám osobně, většinu ale dělá můj android. Jakmile odpovíme, dopisy recyklujeme. Řekl bych, že používá moje knihy jako přípravu na vraždy, co myslíte? To je příšerné..., ale na druhou stranu i lichotivé.“

Eva předala list papíru a jednu obálku Peabodyové, aby je zapečetila jako důkaz. „Dejte mu na to potvrzení,“ nařídila jí.

„Kdybych byla vámi, pane Breene, moc bych to za lichotku nepovažovala. Tady nejde o nějakou hru nebo knížku. Tady jde o vraždy.“

„Chápu. Jsem teď součástí vyšetřování. Tentokrát nejsem jenom pozorovatel. Účastním se dění, o kterém budu psát.“

Viděla, že je víc potěšený, než že by se bál.

„Pane Breene, já ho brzy najdu. Jestli bude po mém, tak nebudete mít moc o čem psát.“

„Nevím, co si o něm mám myslet,“ přiznala se Peabodyová, když byly venku. Otočila se, prohlížela si dům a představovala si pohledného pana Breena, jak si na ramena posadí synka a jde si s ním hrát do parku. A u toho sní o slávě, která z tohohle neštěstí vznikne. „Ty dopisní papíry, to byla úplná náhoda. Určitě se nesnažil nic schovávat.“

„Kdybychom je náhodou nenašly, nebylo by to tak nebezpečné a vzrušující.“

„To je pravda. A tenhle chlápek touží po dobrodružství. To je jasný. Ale jeho vysvětlení je logický, zvlášť pokud je pravděpodobný, že vrah čte jeho knížky.“

„Nemůže nám dokázat, že takhle ty papíry opravdu dostal, a my musíme ztrácet čas tím, že to budeme zjišťovat. A Breenovi to bude lichotit.“

„To je přesně něco, co by se mu líbilo. Jeho zájem o vrahy a celý to jeho psaní jsou dost morbidní.“

„To samé se dá říci o naší práci.“

Obě došly k autu a Peabodyová se nakonec zeptala: „Byl vám sympatický?“

„Ještě nevím. Pokud za tím není víc, než nám říká, nemám proti němu nic. Lidi se o vraždy zajímají. Je to pro ně dobrodružství – většina lidí o nich čte, sleduje filmy a jednoznačně je zaujme, když se objeví ve zprávách. Tedy pokud se to nestane někomu blízkému. Už nechodíme na zápasy do arény, kde jde opravdu o život, ale krev, smrt a nebezpečí nás přitahují. V určitém slova smyslu chceme jakési ujištění o vlastní existenci – ten druhý je mrtvý a já ne.“

Když si sedala do auta, vzpomněla si, že právě takové myšlenky jí šly hlavou, když se krčila v koutě té šílené místnosti v Dallasu a dívala se na zkrvavenou postavu svého otce.

„Takhle o tom ale nemůžeme přemýšlet my. My při tyhle práci vidíme smrt každý den.“

„My ne,“ připustila Eva a nastartovala, „ale někteří ano. Ne všichni policajti jsou kladné postavy, i když by tomu tak mělo být. A ne všichni tátové jsou dobří tátové jenom proto, že nosí svoje děti na ramenou. Je jedno, jestli se mi líbí nebo ne. To, že nemá alibi, to, co dělá a ty dopisní papíry jsou víc než dostatečné důvody pro to, aby byl na seznamu podezřelých. Pana Thomase Breena musíme pořádně prošetřit. A podíváme se také na jeho ženu. Co v naší konverzaci nezaznělo, Peabodyová?“

„Prosím?“

„Řekl nám, že přišla pozdě domů z nějaké schůzky. Šla spát a on pracoval. Druhý den si přispal a ona vzala syna do parku. Neříkal nic o tom, co dělali *spolu*. Nikdy neřekl něco jako *manželka a já*,

nebo *my a Jed.* To je to, co mi chybělo. Co si myslíte, že z toho vyvozuji?“

„Myslíte si, že manželství nefunguje, nebo že jsou mezi nimi rozpory anebo nedostatek zájmu jeden o druhého. Chápu. Na druhou stranu bych byla schopná pochopit, že když oba rodiče pracují a mají takhle malé dítě, že si okolo práce vytvoří rutinu, ve který si syna prostě předávají a netráví spolu tolik času.“

„Možná. Ale proč být spolu, když spolu vlastně nejste? Takhle pohledného chlápka to může začít štvát. Zvlášť pokud se tím jakoby opakuje to, co si pamatuje ze svého dětství. Určitě nechce být jako jeho otec. Prostě ho musíme pořádně proklepnout. Uvidíme, co z toho vyleze.“

Eva se rozhodla, že další na řadě je Fortney. Tentokrát bude potřeba to na něj hrát jinak. „Chci Fortneyho naťuknout ohledně té druhé vraždy, pak se znovu podívat na tu první. Jeho alibi nestojí za nic. Nemám ráda, když mi lidi lžou, takže nebudu extra přátelská.“

„Vzhledem k tomu, že normálně jste zosobněná přátelskost, je těžké si představit, že byste se k někomu chovala nějak jinak než přátelsky.“

„Hm, to měl být pravděpodobně vtipný sarkasmus? Vzhledem k tomu, že jsem tak přátelská, přejdu vaši poznámku bez dalšího komentáře... Budu Fortneyho vyslýchat a po pár minutách mi někdo zavolá.“

„Vzhledem k tomu, že jsem vaší bezmeznou obdivovatelkou, nepřekvapuje mě, že máte schopnost předvídat budoucnost.“

„Budu vzteklá, ale budu muset hovor přijmout a přenechám výslech vám.“

„Víte také, kdo vám bude volat?... Cože? Předáte výslech mně?“

Tohle překvapení připravilo Peabodyovou o její nadřazený sarkastický výraz.

„Převezmete výslech a budete trochu nezkušená a budete se za to omlouvat. Zahrajete to na něj. Schválně buďte v otázkách nejistá.“

„Madam, to na něj nebudu vůbec muset hrát. Já *jsem* nezkušená a budu nejistá.“

„Využijte toho," řekla jednoduše Eva, „ať si myslí, že je to on, kdo má navrch. Chci, aby vás viděl jako mladou, neotrkanou policistku. Nechci, aby měl ponětí, co jste opravdu zač."

Sama nemám ponětí, co jsem zač, chtělo se Peabodyové říct nahlas, ale nakonec to neudělala. „Chápu, to by mělo zafungovat."

„Postarejte se o to, aby to zafungovalo," řekla Eva, zaparkovala a nastavila si na telefonu budík.

Eva si vynutila přístup do Fortneyho kanceláře. Sebevědomě a bez omluvy vstoupila doprostřed videorozhovoru mezi Fortneym a jiným producentem. Tím udala tón své návštěvy a ukázala svoji odhodlanost a sílu.

„Leo, budete muset tenhle rozhovor dokončit jindy," řekla s klidem, ale důrazně, „i když pokud chcete, tak ať u toho je klidně i Hollywood."

„Nemáte právo sem takhle vtrhnout!"

Vytáhla svůj odznak a ukázala ho tak, aby ho bylo vidět i na kameru. „Chcete se vsadit?"

Fortney zbrunátněl. „Promiňte, musím vyřídit tuhle... záležitost. Moje asistentka si s vámi domluví jiný termín, který vám bude vyhovovat."

Aby nemohl producent vidět víc, okamžitě ukončil rozhovor.

„Takovéhle... přepadení nemůžu tolerovat!" Dnes měl modře obarvené vlasy sčesané do copu. „Volám svému právníkovi a budu si stěžovat u vašeho nadřízeného."

„Jak je ctěná libost. Takže se sejdeme na ředitelství. Můžete tam mně, mému nadřízenému i vašemu právníkovi vysvětlit, proč jste mi posledně lhal."

Eva k němu přešla a pro důraz mu zabodla prst do hrudi: „Lhaní při vyšetřování vraždy se nevyplácí, Leo."

„Chcete tím naznačit, že jsem podezřelý?"

„Já nic nenaznačuju," přiblížila se k němu ještě víc a dívala se mu tvrdě přímo do očí, „to je prostý fakt. Tvrdil jste, že jste šli spát spolu, ale není to pravda. Šla spát sama a vy jste přišel později. Mohl jste přijít kdykoli, takže nemáte alibi. Tak se o tom budeme bavit znovu. Tady nebo u nás, mně je to úplně jedno."

„Co si to dovolujete?“ Tentokrát se mu z obličeje vytratila všechna barva. „Jestli si myslíte, že se nechám urážet, že budete urážet ženu, kterou miluju...“

„Tak co? Tak mě zabijete, stejně jako jste zabil Jacii Wootonovou a Lois Greggovou? To se vám nepovede. Nejsem ani zkrachovalá šlapka, ani šedesátiletá ženská.“

Tentokrát zněl jeho hlas nejistě jako hlas puberťáka, který může každou chvíli přeskočit. „O čem to proboha mluvíte?“

„Nemohl jste jí to udělat, co, Leo?“ Držela se, aby na něj nesáhla, i když by s ním ráda pořádně zatřásla. „I když jste ji měl svázanou a bezmocnou, nepostavil se vám, co?“

„Vy jste se zbláznila!“ V očích se mu objevil strach. „Vám úplně přeskočilo!“

„Já jsem úplně v pořádku, ale pokud mi okamžitě neřeknete, co jste doopravdy dělal v noci druhého a ráno pátého září, nemusela bych se udržet,“ praštila rukou do stolu.

V ten moment zapípal její telefon. Zatvářila se naštvaně a vytáhla ho z kapsy. Odmlčela se, jako by četla zprávu. „Do háje,“ zamumlala a otočila se na Peabodyovou: „Vytáhněte to z toho pitomce vy, musím zavolat na ředitelství a nechci ztrácet čas. Pět minut, Leo,“ řekla přes rameno jeho směrem, „ještě jsme spolu neskončili.“

Když se za Evou zavřely dveře, Leo si ztěžka sedl. „Ta ženská je šílená. Skoro mě napadla!“

„To by neudělala,“ řekla Peabodyová, ale podívala se trochu nejisté ke dveřím, „poručík je... posledních pár dnů bylo hodně náročných. Je mi to líto, pane Fortney. Nechcete třeba trochu vody?“

„Ne, ne, díky.“ Přitiskl si ruce na spánky. „Jenom se potřebuju trochu uklidnit. Nejsem na takovéhle zacházení zvyklý.“

„Poručík Dallasová je taková... temperamentní,“ dodala Peabodyová a trochu se na něj usmála, „jsem si jistá, že než se vrátí, dáme to všechno do pořádku. Je jasné, že když se vás někdo takhle nenadále zeptá, co jste dělal v určité dny, nemusí vám to hned sepnout.“

„Přesně tak,“ řekl s evidentní úlevou. „Samozřejmě že jsem nečekal, že mě budete vyslýchat... kvůli vraždě. Proboha!“

„Úplně vás chápu. Řekla bych, že kdybyste zabil paní Wootonovou nebo paní Greggovou, tak byste si zařídil pořádné alibi. Jste evidentně inteligentní a schopný muž.“

„Děkuju vám, strážníku...“

„Peabodyová, pane. Kdyby vám to nevadilo, sedla bych si tady, podívali bychom se spolu na kalendář a dali to dohromady,“ usmála se na něj.

„Samozřejmě, děkuji vám. Posaďte se. Nechápu, jak s ní můžete spolupracovat.“

„Musím vás poopravit, pracuji pro ni. Teprve se zacvičuji.“

„Aha.“ Bylo na něm vidět, že se uvolňuje a že má pocit, že unikl tomu nejhoršímu. „Jste u policie dlouho?“

„Moc dlouho ne. Poručík Dallasová nesnáší papírování, tak toho mám většinu na starosti já.“ Zatvářila se otráveně, zakroutila očima, zarazila se, jako by se přistihla a nervózně se zasmála.

Fortney se toho chytl. „Nebojte se, neprozradím vás. Překvapuje mě, že tak atraktivní žena, jako jste vy, má zájem o tak nebezpečné povolání...“

„U policie je pořád ještě víc mužů než žen,“ zaflirtovala, „může to být docela silná motivace... Jenom jsem vám chtěla říct, že mám moc ráda muzikály. Vaše práce mi přijde tak zajímavá...“

„To víte, je to skvělý pocit, když se něco podaří a vidí to tisíce lidí. Možná bych vám někdy mohl ukázat divadlo.“

„To by bylo skvělé,“ podívala se ke dveřím, „ale neměla bych..., neřeknete to nikomu?“

„Mlčím jako hrob,“ řekl a ona se vděčně zasmála.

„Nezlobte se, ale než se poručík vrátí, musíme se podívat na ty nesrovnalosti.“

„Přeci byste nevěřila, že bych mohl někoho zabít, zlatíčko?“

„Já ne, pane Fortney, ale poručík...“

Zvedl se, obešel stůl a sedl si na něj. „Poručík mě nezajímá. Víte, abych pravdu řekl, Pepper a já... prostě náš vztah už není to, co býval. Jsme spolu spíš kvůli obchodním záležitostem. Nechci jí ublížit, tolik se na téhle hře nadřela. Ať se děje, co se děje, nesmírně si jí vážím a záleží mi na ní.“

Podíval se na Peabodyovou psíma očima. *Copak vypadám tak MOC naivně,* myslela si Peabodyová a snažila se na něj podívat s pochopením.

„Šoubyznys je náročná milenka, ať jste před oponou, nebo za ní. Neřekl jsem vám úplnou pravdu. Pepper a já jsme spolu tu noc nemluvili ani se neviděli potom, co přišla domů. Tu noc jsem strávil sám, tak jako spoustu jiných."

„Takže nemáte žádného svědka, který by to potvrdil?"

„Obávám se, že ne, i když já i Pepper jsme byli celou noc doma. Byla to prostě další z řady osamělých nocí. Napadlo mě, jestli byste se mnou nechtěla někdy zajít na večeři?"

„Hm..." upejpala se.

„Samozřejmě v soukromí," dodal, „nemůžu se nechat vidět na veřejnosti s krásnou ženou, zatímco Pepper a já jsme oficiálně spolu. To by jí ublížilo, víte, je dost temperamentní. Nechci ji rozrušit, potřebuje se soustředit na svou hru a já to musím respektovat."

„To je od vás tak...," odmlčela se, protože slova, která jí šla hlavou, nebyla slova, která mohla použít a udržet se ve hře, „... ohleduplné. Byla bych moc ráda, tedy pokud budu mít volno. Díky těm vraždám je teď poručík ve službě skoro čtyřiadvacet hodin denně. A když je ve službě ona, tak jsem i já."

„Vraždám v množném čísle?" Na chvíli vypadal opravdu zmateně. „Takže o tom byly ty otázky o Greggové? To je nějaká další prostitutka?"

„Ano. Došlo k dalšímu útoku," řekla trochu vágně Peabodyová, „moc by mi pomohlo, kdybyste mi mohl říct, kde jste byl v neděli ráno mezi osmou a polednem. Kdybychom měli svědky, byl byste z obliga, já bych mohla poručíka Dallasovou uklidnit a už bychom vás neobtěžovali."

„V neděli ráno? V neděli si obvykle přispím tak do deseti. Pepper šla na taneční hodinu. Chodí každou neděli. Pak si dám pozdní snídani a přečtu si v klidu noviny. Myslím, že jsem se oblékl tak k poledni."

„Takže jste byl zase sám?"

Smutně se na ni usmál: „Bohužel. Po tanci šla Pepper přímo do divadla. Hrají matiné. Já jsem šel do klubu, ale asi až tak v jednu.

Zaplavat si, do sauny a na masáž. Řekl bych, že ten den jsem prostě nic moc zajímavého nedělal. Kdybych měl partnerku, jeli bychom se asi projet do přírody, zastavili bychom někde na pořádnou nedělní pozdní snídani a trávili celý den mnohem zábavněji. Takhle nemám nic než práci a samotu.“

„Dal byste mi jméno toho klubu? Ráda bych dala poručíkovi nějaké konkrétní informace.“

„Chodím do Golden Key na Madison.“

„Díky.“ Vstala. „Snad se mi podaří ji od vás držet dál.“

Vzal ji za ruku, zvedl ji ke rtům, aby ji políbil a díval se jí zblízka do očí. „Večeře?“

„To zní skvěle. Zavolám vám, jakmile budu vědět, že mám volno..., Leo,“ ještě naposled se pro něj začervenala.

Byla ráda, že mohla konečně odejít. Šla přímo k Evě, která stála poblíž, držíc telefon. „Ještě chvíli musím hrát svoji roli,“ pospíšila si vysvětlit Peabodyová, „mohl by se ptát těch svých krasotinek, jak to tady probíhalo, takže vy byste měla vypadat naštvaně a pochybovačně a jako byste mě chtěla pěkně seřvat.“

„Klidně. Tak stejně vypadám pořád.“

„Je to šílený slizoun a pro druhou vraždu taky nemá pořádné alibi. Nedovedu si představit, že by to byl vrah, ale krytý není.“

Dívala se na zem a doufala, že vypadá, jako že se chce zavděčit. „Taky Pepper zahýbá, podle mě celkem pravidelně. Vyjel po mně a přišlo mi, že to dělá běžně. Jeho průpovídky jsou šíleně ohraný.“

„Vyjela jste po něm taky?“

„Dost na to, abych ho udržela ve hře, ale ne příliš, kdyby si chtěl stěžovat. Myslím, že byste mohla naštvaně odejít do výtahu, tvářit se pořád takhle úslužně je strašně náročný.“

Eva odešla a načasovala to tak, že Peabodyová jen tak tak nastoupila za ní, než se dveře zavřely.

„Ještě, že jsem trochu zhubla, jinak jste mi tam přivřela zadek. Změnil svoji výpověď ohledně noci, kdy zemřela Wootonová. Teď tvrdí, že on a Pepper jsou už jenom obchodní partneři a že udržují vztah, aby se něco neobjevilo v médiích a neuškodilo to té jejich hře. Trvá na tom, že byl celou noc doma. Doma byl prý i v neděli. Sám. Pan Osamělý.“

„Která naivka by mu skočila na takové řeči?“

„Řekla bych, že jich bude dost. Záleží na způsobu podání a to nemá úplně nejhorší. Jenom na to šel moc zhurta a bylo to moc průhledný. Nicméně říkal, že asi od jedné byl v klubu Golden Key na Madison. Řekla bych, že alespoň s jednou z těch svých kočiček spí. Není to typ, co by šel za prostitutkou. Když to může dostat zadarmo. A řekla bych, že pro Pepper by jeho tvrzení, že jsou jenom obchodními partnery, bylo docela překvapení. Taky si myslím, že o ženách má obecně nevalný mínění.“

Výborně, Peabodyová, říkala si Eva a opřela se o stěnu výtahu, zatímco poslouchala, jak výslech probíhal.

„Myslí na ně, to jo, ale jenom proto, že by se vyspal s kteroukoli alespoň trochu hezkou. Ale nemá ženské rád. O vás mluvil jako o té ženské, nikdy nepoužil jméno nebo hodnost. A když to říkal, bylo v tom hodně emocí.“

„Dobrá práce.“

„Nevím, jestli se mi podařilo zjistit něco, co je nám opravdu k něčemu, ale teď, když o tom přemýšlím, dokážu si představit, že by ty vraždy spáchal.“

„Zjistila jste, že lže své partnerce a že pokud ji aktivně zrovna teď nepodvádí, tak o tom přemýšlí. Zjistila jste, že z časového hlediska je možné, aby vraždy spáchal. Takže je to lhář a podvodník. To z něj sice nedělá vraha, ale je to lhář a podvodník bez alibi, který měl přístup k dopisnímu papíru, jaký jsme našli u obou vražd, a má na ženy negativní názor. To není na jeden výslech špatné.“

Carmichael Smith byl v nahrávacím studiu v New LA, a tak ho pro dnešek nechala být. Zjistila, že k Nilesi Renquistovi je tak těžké se kvůli všem bezpečnostním opatřením dostat, že se rozhodla ho obejít a jít místo toho za jeho ženou.

Newyorský dům Renquistových nebyl v módní čtvrti, tak jako dům Breenových, ani to nebyl Carmichaelův luxusní byt. Byl to velmi důstojný a konzervativní cihlový dům s vysokými okny.

Vstupní hala, do které je s určitou neochotou uvedl uniformovaný sluha, byla vybavená pečlivě vyleštěnými starožitnostmi a vyvedená celá v kombinaci krémové a vínové barvy.

Bílé a vínové lilie v broušené váze na nízkém stolečku u schodiště provoněly celou místnost. Jinak tam byla atmosféra rozléhajícího se ticha, které člověk obyčejně cítí v kostelech.

„Je to tady jako v muzeu," utrousila Peabodyová, „vy a Roarke máte taky všechno, co mívají bohatí. Jenomže u vás doma je poznat, že tam žijou lidi."

Než stačila Eva odpovědět, uslyšely zvuk podpatků na dřevěné podlaze. Tady také žijí lidé, pomyslela si, jenom z úplně jiné sorty.

Žena, která jim šla v ústrety, byla nádherná, důstojná a stejně tiše elegantní jako domov, kde žila. Její blond vlasy byly pečlivě učesány do drdůlku, pleť měla světle krémovou s trochou červeně na tvářích. Ta v životě nešla ven bez opalovacího krému, pomyslela si Eva. Měla na sobě široké kalhoty, boty s extra vysokými podpatky a volnou halenku, vše v krémové barvě.

„Poručík Dallasová." Měla britský přízvuk a chladnou ruku. „Pamela Renquistová. Je mi to líto, ale čekám návštěvu. Kdybyste se spojila s mou sekretářkou, určitě jsme mohly najít vhodnější termín."

„Zkusím být stručná."

„Jestli se vám jedná o ty dopisní papíry, tak by vám lépe odpověděla sekretářka. Má na starosti moji korespondenci."

„Koupili jste ten dopisní papír, paní Renquistová?"

„Je to možné." Její pořád stejně nezávazně příjemný výraz a absolutní korektnost lezly Evě na nervy. „Ráda v Londýně nakupuji, ale nevedu si záznamy o každé maličkosti, kterou koupím, takže si nejsem jistá, jestli jsem ho koupila já, nebo Niles anebo někdo z našeho personálu. Měla jsem za to, že jste to už probrali s mým manželem."

„To je pravda, ale u vyšetřování vražd často musíme vyšetřovat detaily z několika úhlů. Mohla byste mi říci, kde jste s manželem byli v noci..."

„V noci, kdy došlo k té nešťastné vraždě, jsme byli přesně tam, kde vám můj manžel řekl, že jsme byli." Její tón se změnil na velmi chladný. „Poručíku, můj muž je velmi zaneprázdněný a já vím, že si udělal čas na to, aby s vámi prodiskutoval tyto otázky. Nemám k tomu, co vám řekl, co dodat a čekám hosty."

Ne tak rychle, děvenko. „Ještě jsem s vaším manželem nemluvila o druhé vraždě. Takže potřebuji, abyste mi řekla, kde jste oba byli v neděli dopoledne mezi osmou a polednem.“

Poprvé od chvíle, kdy je přivítala, se tvářila překvapeně. Jenom na zlomek sekundy její krémová pleť nabrala růžový odstín a pak se vrátila do normálu.

„Poručíku, tahle konverzace je mi značně nepříjemná.“

„To je mi líto. Mně také. Jedná se o neděli, paní Renquistová.“ Pamela se podrážděně nadechla: „V neděli míváme pozdní snídani v půl jedenácté. Předtím si můj manžel dopřál zaslouženou hodinu v tělocvičně – stejně jako každou neděli, když to jeho pracovní rozvrh dovoluje. To bylo mezi osmou a desátou, zatímco já jsem také cvičila. Po snídani, v půl dvanácté, šla moje dcera s chůvou do muzea a já s manželem jsme se připravovali na tenis v klubu. Hráli jsme pak s přáteli čtyřhru. Je to pro vás dostatečně detailní odpověď, poručíku?“

Dokázala říci *poručíku* tak, jak by někdo jiný řekl zvědavá krávo. To jí Eva musela nechat. „Takže jste byli s manželem mezi osmou a dvanáctou doma.“

„Jak jsem řekla.“

„Mami?“

Obě se otočily a podívaly se na holčičku, která stála na schodišti a celá v růžovobílé vypadala jako nazdobený dort. Za ruku ji držela asi pětadvacetiletá černovlasá žena.

„Teďne, Rose, není slušné přerušovat naši konverzaci. Sophie, vezměte prosím Rose nahoru. Dám vám vědět, až přijdou hosté.“ Mluvila s dcerou a její chůvou stejně neutrálně jako zpočátku s nimi.

„Ano, madam.“

Eva si všimla, že chůva lehce zatáhla Rose za ruku, i toho, že se Rose na chvilinku předtím vzepřela, než se nechala odvést.

„Pokud s námi ještě budete potřebovat mluvit, poručíku, budete si muset domluvit schůzku prostřednictvím našich sekretářek.“ Šla ke dveřím a otevřela je. „Doufám, že brzy najdete to, co hledáte.“

„Jsem si jistá, že to samé by rády i obě zavražděné. Děkujeme za váš čas.“

KAPITOLA 10

S pomocí snachy Lois Greggové dávala Eva dohromady její denní režim. Leah Greggová servírovala ledový čaj. Bylo vidět, že potřebuje něco dělat, něčím se zaměstnat. Chtěla udělat cokoli, aby nějak pomohla.

„Byly jsme si velmi blízké. Byly jsme si dokonce bližší než s mou matkou. Ta žije v Denveru s mým nevlastním otcem. Náš vztah je trochu problematický.“ Když to řekla, upjatě se usmála, což Evě naznačilo, že to není vztah jen *trochu* problematický. „Lois byla skvělá. Spousta mých známých má problémy s rodiči svých partnerů. Dostávají rady, o které si neříkají, dělají si naschvály, zasahují jim do života.“

Pokrčila rameny a sedla si naproti Evě. Kývla směrem k Evině snubnímu prstenu: „Jste vdaná, takže víte, jak to někdy chodí, zvlášť u matek, které se těžko vzdávají svých synů.“

Eva se neurčitě usmála. Nebylo důležité, aby říkala, že to neví, protože matka jejího muže byla přinucená se svého syna vzdát už dávno.

„To nebyl u Lois problém. Ne proto, že by nemilovala svoje děti. Znala pravou míru. Milovala svoje děti i vnoučata, ale žila si svůj vlastní život. Mě měla taky ráda.“ Leah se pomalu zhluboka nadechla, aby se uklidnila. „Jeff a jeho sestra i já, prostě všichni, jsme tím úplně rozhození. Byla mladá a zdravá, aktivní, zkrátka měla chuť do života. Typ člověka, u kterého jste si mysleli, že tady bude napořád. Takhle ji ztratit, to je strašná rána. Ale...,“ znovu nabrala dech, „s tím se asi při své práci setkáváte často. A asi jste nepřišla poslouchat tyhle řeči, že?“

„Paní Greggová, já vím, že to je těžké. Velmi si cením toho, že jste si na mě udělala čas.“

„Udělám cokoli, abych vám pomohla najít toho bídáka, co to Lois udělal.“

Evě bylo od pohledu jasné, že to myslí vážně. „Vy jste spolu asi mluvily dost často, že?“

„Dvakrát, třikrát za týden. Často jsme se i viděly, v neděli na večeři, chodily jsme nakupovat a tak. Lois a já jsme byly kamarádky..., teď mi došlo, že to byla moje nejlepší přítelkyně. Krucinál...“

Odmlčela se a šla si pro kapesníček. „Já to vydržím, Jeffovi ani dětem by to nepřidalo, kdybych se složila. Omluvte mě prosím na chvilku.“

„Samozřejmě.“

„Zítra je pohřeb. Nechtěla nic formálního nebo smutného. Když o tom párkrát mluvila, dělala si z toho legraci.“

‚Až přijde můj čas, říkávala,‘ ‚chci, aby byl můj pohřeb milý a krátký. A pak si připijte šampaňským a udělejte si party. Oslavujte můj život.‘ Takže to chceme udělat podle její vůle. Jenomže nikdo z nás nečekal, že na to dojde *teď*. Měli jsme na to mít ještě spoustu času. Nevím, jak to zvládneme... Minutu po minutě...“

Znovu si sedla a zhluboka dýchala. „Dobře... vím, co jí udělal. Jeff mi to popsal. Nechtěl, ale nevydržel to a nakonec to z něj vypadlo všechno. Takže vím, co se stalo. Nemusíte se mě snažit šetřit.“

„Musela vás mít hodně ráda.“ To bylo poprvé, co Peabodyová promluvila, a Leah začala znovu plakat.

„Děkuju vám. Takže..., co pro vás můžu udělat?“

„Paní Greggová nosívala na prostředníčku levé ruky prsten.“

„Ano, považovala ho za svůj snubní prsten, ačkoli ona a Sam se nikdy formálně nevzali. Sam byl její životní láska. Před pár lety se zabil a ona nosila jeho prsten dál.“

„Můžete nám ho popsat?“

„Samozřejmě. Zlatý kroužek s pěti malými safíry. Sam jí ho totiž dal k pátému výročí. Celkem jednoduchý, klasický. Lois neměla ráda nápadné šperky.“

Leah se na chvilku odmlčela, Eva sledovala, jak jí dochází, proč se takhle ptají. „On ho vzal? On ten prsten vzal? Ten parchant! Ten prsten byl pro ni tak důležitý.“

„Skutečnost, že jí vrah prsten vzal, nám může pomoci ho najít. Až najdeme prsten u vraha, vy ho budete moci s jistotou identifikovat a budeme mít jednoznačnou žalobu.“

„Chápu. A děkuju vám. Teď se na to můžu dívat z tohohle hlediska. Je to cesta jak usvědčit vraha.“

„Zmínila se vám někdy, třeba i jen mimochodem," začala Eva, „o tom, že by se v poslední době setkala s někým neznámým?"

„Ne, to ne." Zazvonil telefon, ale ignorovala ho.

„Můžete to vzít," vybídla ji Eva, „my počkáme."

„Ne, díky, to bude někdo, kdo mi chce vyjádřit soustrast. Volá spousta lidí. Tohle je teď ale důležitější."

„Strážník Peabodyová měla pravdu. Paní Greggová vás musela mít velmi ráda."

„Přála by si, abych udělala to, co by udělala ona. Takže to udělám."

„Dobře, tak si zkuste vzpomenout. Zmínila se o někom, s kým by se seznámila v posledních pár týdnech?"

„Lois byla přátelská. Typ člověka, který se baví s lidmi ve frontě u kasy nebo v metru. Takže by se o něčem takovém nezmínila, pokud by to nebylo nějak zvláštní."

„Vyprávějte mi o místech, kam chodívala. O tom, jak vypadal její běžný den. Chci se vyznat v tom, co dělala s nějakou pravidelností. Hledám to, podle čeho by někdo, kdo ji nějakou dobu sledoval, mohl usoudit, že bude v neděli ráno sama doma."

„Rozumím." Leah začala popisovat Loisiny zvyklosti a Eva si zapisovala. Z jejího popisu bylo vidět, že Lois vedla sice aktivní, ale celkem jednoduchý život. Třikrát týdně chodila do tělocvičny, jednou ke kadeřníkovi, v pátek odpoledne na trh, ve čtvrtek večer s přáteli na večeři a pak do kina nebo tak podobně. V pondělí dopoledne pomáhala jako dobrovolnice ve školce a v úterý, středu a sobotu dopoledne si přivydělávala v malém butiku.

„Jednou za čas si s někým vyšla na rande," dodala Leah, „ale v poslední době to nebylo moc často a nebylo to nic vážného. Jak jsem už řekla, Sam byl její životní láskou. Kdyby bývala s někým chodila, i kdyby to nebylo vůbec vážné, určitě by mi o tom řekla."

„A co zákazníci v butiku? Chodili tam i muži, ne?"

„Samozřejmě. Občas vyprávěla o zákaznících, kteří sháněli něco pro manželky nebo přítelkyně a nevěděli co, tak si je vzala na starost. V poslední době se o ničem takovém nezmínila. Ale počkejte..."

Napřímila se a snažila se soustředit. „Pamatuji si, že vyprávěla o někom, koho potkala na nákupu. Jsou to tak dva týdny. Říkala, že

vypadal ztraceně, a tak mu pomohla vybrat ovoce a zeleninu. Říkala, že se prý nedávno přistěhoval do New Yorku, on a jeho syn, kterého vychovával. Hledal prý pro syna školku a záleželo mu na tom, aby našel něco dobrého. To víte, Lois se uměla lidí vyptávat. Řekla mu o školce, kam chodí pomáhat. Prý to byl pohledný muž a otec, kterému na synovi opravdu záleží. Vypadal osaměle, a tak doufala, že se bude o jejich školku zajímat, protože ji napadlo, že by ho mohla dát dohromady s jednou ženou, která tam dělá. Proboha, jak se jenom jmenoval? Ed, Earl, ne, to ne. Al... to je ono. Jmenoval se Al.“

„Al?“ zopakovala Eva.

„Říkala, že s ní šel kus cesty domů a nesl jí tašky. Prý si povídali o dětech. Moc jsem tomu nevěnovala pozornost, takovéhle historky u ní byly celkem běžné. Jak znám Lois, tak jestli se bavili o dětech, určitě se zmínila o svých, tedy o nás, a klidně i o tom, že v neděli odpoledne býváme spolu a jak se na to těší. A určitě by se zmínila o tom, že ví, jaké to je sama vychovávat dítě.“

„Řekla vám, jak vypadal?“

„Říkala, že byl hezký a znělo to, jako že mu bylo tak do čtyřiceti. To nám moc nepomůže.“

Trochu to pomůže. Tím ze hry definitivně vypadá Elliot Hawthorne a potvrzuje se tím Evina intuice.

„Lois byla od přírody mateřská, takže když ho viděla, jak neví, co koupit, pomohla mu... Jižan...“ Leah řekla s pýchou, že si vzpomněla. „Ano, říkala, že to byl hezký Jižan.“

„Lois byla zlatíčko. Do slova a do písmene.“

Rico Vincenti, vlastník rodinného obchodu s ovocem a zeleninou, kde Lois pravidelně každý týden nakupovala, si beze studu otřel kapesníkem slzy z očí a dal si ho do zadní kapsy khaki kalhot. Pak začal znovu vykládat broskve z krabice na pult.

„Nejste první, od koho to slyším,“ souhlasila Eva. „Chodila sem pravidelně, že?“

„Každý pátek. Někdy se stavila pro pár věcí i v týdnu, ale pravidelně tady byla každý pátek ráno. Vyptávala se na rodinu, nadávala na ceny – ne nepříjemně, spíš ze zvyku. Byla milá. Ne jako jiní zákazníci, kteří sem chodí roky a v životě na vás nepromluví. Paní

Greggová byla jiná. ... Toho hajzla najít, tak...“ ukázal rukou, jako by ho podřezal. „*Finito.*“

„Tohle můžete nechat na mně. Všiml jste si někoho, kdo by to tady okoukával, koho by Lois zajímala?“

„Když tady někoho takového vidím, někoho, kdo by otravoval moje zákazníky, tak ho vyprovodím.“ Ukázal palcem ke dveřím, jako když rozhodčí vylučuje ze hry. „Tady jsem pánem já. Už patnáct let.“

„Před pár týdny tu byl muž. Dali se s Lois do řeči a pak mu pomáhala vybrat zeleninu.“

„To byla celá ona.“ Znovu vytáhl kapesník.

„Šli spolu pak ven, pomohl jí s taškami. Docela fešák, tak kolem čtyřicítky.“

„Paní Greggová se vždycky dávala s lidmi do řeči. Dejte mi minutku, třeba si ještě na něco vzpomenu.“ Prohrábl si černé, trochu prošedlé vlasy a soustředěním se zamračil. „Jasně, pomáhala mu vybrat hroznové víno, rajčata a salát. Jo a ředkvičky, mrkev a broskve.“

„Můžete mi o něm říct tolikjakojo tom, co si koupil?“

Vincenti se poprvé usmál. „Ne, to ne. Přivedla ho ke mně – víte, vždycky jsem paní Greggovou obsluhoval sám – a říkala: „Pane Vincenti, postarejte se o mého nového známého, jmenuje se Al. Má malého syna a ten potřebuje vaše nejlepší ovoce a zeleninu.“ Já jsem řekl něco jako že prodávám jenom to nejlepší.“

„Co na to řekl on?“

„Nepamatuju si, že by něco říkal. Hodně se usmíval. Měl na sobě baseballovou čepici a brýle, teď si vzpomínám. Ale v tomhle vedru to nosí každý druhý chlap.“

„Vysoký nebo ne?“

„Krucinál,“ utřel si opocenou tvář, „vyšší než já, ale to je většina lidí. Měřím metr sedmdesát. Měli jsme tu fofr, tak jsem si ho moc nevšímal. Mluvila paní Greggová, jako obvykle. Prosila mě, abych jí příští týden schoval nějaké pěkné broskve. V neděli jela k dceři do New Jersey, rodinná sešlost..., chtěla pro ni broskve, dcera je měla moc ráda.“

„Přišla si pro ně?“

„Jo. V pátek. Vzala si dvě kila. Dal jsem jí na ně košík na cestu, aby se nepomačkaly. Je to moje nejoblíbenější zákaznice.“

„Ten chlápek, se kterým tehdy odešla, byl tu ještě někdy?“

„Já jsem ho tu neviděl. Ve středu nedělám. Když můžu, hraju golf. Takže tu mohl být ve středu, ale když jsem tu byl já, tak tu určitě nebyl. Myslíte si, že to byl on? Že to byl ten hajzl, kterej zabil paní Greggovou?“

„Potřebujeme prošetřit všechny i jen trochu podezřelé okolnosti, pane Vincenti. Děkuju vám za pomoc.“

„Kdybyste cokoli potřebovali, dejte mi vědět. Lois byla skvělá paní.“

* * *

„Myslíte si, že to mohl být on, že?“ zeptala se Peabodyová, když procházely sousedstvím po trase, kterou jim vylíčila Leah.

„Řekla bych, že si z nás chtěl vystřelit, použil jméno Al, jako Albert DeSalvo, podle kterého vraždu plánoval. A prohlídnout si ji a prověřit ji tak, jak to udělal, hrát na ni svobodného otce, který potřebuje pomoct, byl docela chytrý tah. Jestliže si prohlížel okolí a hledal ženu jejího věku, která žije sama, určitě by si jí všimnul. Pak by ji pozoroval, sledoval její návyky, zjistil by si její jméno, vyhledal o ní informace a zjistil by, že dobrovolnicí v té školce.“

Ví, jak vyhledat informace, to je jisté, říkala si Eva. Ví, jak se v nich vyznat, co z nich vyvodit a má trpělivost.

„Když žena pomáhá ve školce, je jasné, že má ráda děti, takže jí při prvním kontaktu řekne, že má dítě.“

Jasně. Chytré a jednoduché. Prohlížela si okolí. „Obchod je skvělé místo na kontakt. Zeptá se jí na radu, řekne jí, že má dítě a že pro něj hledá školku. Pak ji kousek doprovodí. Ne až domů, to není nutné, protože už ví, kde bydlí. Stejně tak ví, co má v neděli v plánu. Ne tuhle neděli, ale příští. Takže má spoustu času ji sledovat, pořádně si to promyslet, naplánovat, užít si očekávání.“

Zastavila na rohu a sledovala kolemjdoucí. Většina z nich měla typický pohled Newyorčanů – raději se vám nedívali do očí. Nebyla to část města zajímavá pro turisty. Tady se žilo a pracovalo. Lidi si tu hleděli svého.

„Procházela se s ním," přemýšlela nahlas Eva, „mluvila o sobě a bezděčně mu dávala zdánlivě nedůležité informace. Broskve pro dceru..., ale v neděli v bytě košík s broskvemi nebyl. Určitě si je vzal. Přidal k prstenu i osvěžující suvenýr. Odešel od ní v neděli – potom, co udělal to, proč přišel – s košíkem broskví. Takovýhle detail si určitě hodně užil."

Zastavila se, palce v kapsách, plně soustředěná na to, co se jí odehrávalo v hlavě, takže si nevšimla, že poodhalila svou zbraň a několik lidí se na ni nervózně zadívalo. „Ale to byla chyba, hloupá a arogantní chyba. Lidé si nevšimnou, když z domu vyjde někdo s kufříkem na nářadí, ale mohou si všimnout, když někdo vyjde s kufříkem na nářadí a košíkem broskví."

Přešla ulici, postavila se na roh a dívala se kolem sebe. V neděli ráno tady takhle brzy nebudou prodejní stánky s jídlem, ale novinové stánky a kavárny a lahůdkářství už budou mít otevřeno. „Potřebujeme vyslechnout prodavače a zákazníky a zjistit, jestli si nevšimli chlápka, oblečeného jako údržbáře, který nese kufřík na nářadí a pitomý košík s broskvemi."

„Rozkaz, madam. Chtěla bych vám říci, že je opravdu zajímavé vás sledovat při práci."

„Kam tím směřujete, Peabodyová?"

„Ne, vážně, strašně se z toho učím. Vidět, co vidíte vy, rozumět, jak to vidíte a proč. Je šílený vedro, co kdybychom si daly u támhletoho stánku něco studenýho k pití? Stává se ze mě Zlá čarodějnice ze Západu, víte?"

„Cože?"

„No, já *taju.*"

Eva vyndala z kapsy peníze. „Kupte mi Pepsi a řekněte mu, že jestli nebude pořádně studená, tak tam zajdu a něco mu udělám." Když Peabodyová odešla, Eva zůstala stát na rohu a nechala si myšlenky proudit hlavou. Odtud by ji nechal jít samotnou, říkala si. Pár ulic od jejího bytu. Muselo to být na rohu, aby to dávalo smysl. Určitě jí řekl, že tu někde bydlí. Vyprávěl jí o tom, co dělá, o svém dítěti. Jestli to byl on, tak to byly samé lži. A její intuice jí říkala, že to byl on.

Jižan... řekl jí, že je z jihu? Pravděpodobně. Takže měl jižanský přízvuk, anebo ho dokázal slušně napodobit. Jenom ho napodobil, rozhodla se. Další fígl.

Peabodyová se vrátila se studenými nápoji, krabičkou hranolků a zeleninovým kebabem. „Vzala jsem vám hranolky, pořádně osolené, abyste nepokukovala po mém kebabu."

„To stejně budu. Na zeleninu na špejli budu vždycky zvědavá." Začala jíst hranolky. „Půjdeme tímhle směrem. Stavíme se v tom butiku, kde Lois pracovala. Třeba se tam taky zastavil."

V obchodě byly dvě prodavačky, které začaly plakat v momentě, kdy Eva vyslovila Loisino jméno. Jedna z nich šla ke dveřím a raději na ně pověsila ceduli ZAVŘENO.

„Mně to pořád nechce dojít. Pořád čekám, že se tady objeví a řekne nám, že to všechno byl jen hloupý vtip." Starší prodavačka položila ruce na ramena té mladší, která teď už vzlykala, a snažila se ji uklidnit. „Chtěla jsem dneska zavřít, ale nevím, co bychom si se sebou počaly."

„Tohle je váš obchod?" zeptala se jí Eva.

„Ano, můj. Lois pro mě dělala deset let. Byla skvělá k zákazníkům a příjemná spolupracovnice. Byl na ni spoleh se zbožím... Kdyby chtěla, tak mohla obchod vést sama. Bude mi strašně chybět."

„Pro mě byla skoro jako máma," řekla ta mladší a zvedla uplakaný obličej, „v říjnu se budu vdávat a ona mi s tím hodně pomáhala. Plánovaly jsme všechno spolu, užívaly jsme si to. A teď tu nebude."

„Vím, že to je pro vás těžké, ale mohla bych vám položit pár otázek?"

„Chceme vám pomoct, viď, Addy?"

„Určitě," Addy se konečně podařilo uklidnit, „cokoli je potřeba." Eva se zeptala na všechny běžné záležitosti a pak se zmínila o muži, kterého jim Vincenti popsal.

„Nepamatuju si, že by tady v poslední době někdo takový byl. Addy?"

„Já taky ne, alespoň ne sám. Většinou sem chodí muži se svými manželkami nebo přítelkyněmi, jenom velmi zřídka přijde některý

sám. Když jsem tady byla já, tak Lois někoho takového určitě neobsluhovala.“

„A co někdo, kdo by se na ni přišel poptat?“

„Minulý týden, ne, před dvěma týdny tu byl nějaký muž, pamatuješ se, Myro? Měl na sobě nádherný oblek a drahou aktovku.“

„Ano, teď si vzpomínám. Říkal, že ho Lois obsluhovala měsíc předtím, když sháněl nějaký dárek pro manželku, a skvěle mu poradila. Ten dárek měl takový úspěch, že se tady chtěl zastavit a Lois poděkovat.“

„Jak vypadal?“

„Hm, tak ke čtyřicítce, vysoký, pěkná postava, měl delší vlnité hnědé vlasy do copu a bradku. Měl sluneční brýle a celou dobu si je nesundal.“

„Brýle byly značky Prada, evropský styl, koupila jsem takové k narozeninám svému snoubenci. Byly dost drahé. Bylo jasné, že má peněz dost. A měl jižanský přízvuk, ale distinguovaný. Říkala jsem si, že určitě chodil na některou z nejprestižnějších univerzit. Chtěla jsem ho vzít k doplňkům, protože to vypadalo, že by tam klidně mohl nechat pár stovek. Máme pár nových značkových tašek, ale nezajímalo ho to. Jenom chtěl, abychom Lois vyřídily, že jí děkuje. Řekla jsem mu, že je mi líto, že tady Lois není, protože by jí určitě udělal radost. A že kdyby se chtěl znovu zastavit, tak by tu měla být v úterý, středu a v sobotu a řekla jsem mu kdy. Panebože.“

Zbledla v obličeji. „Udělala jsem chybu?“

„Ne. Tohle je jen rutina. Pamatujete si ještě něco?“

„Řekl, že když v tu dobu bude někde poblíž, tak se určitě zastaví. Pak odešel. Říkala jsem si, že to je od něj moc hezké. Zákazníky něco takového moc často nenapadne, zvlášť ne muže.“

Pokračovaly podle seznamu, který jim dala Leah, a zjistily, že všude, kam Lois pravidelně chodila, si někdo pamatoval muže, který se na ni vyptával. Jeho popis byl dost podobný.

„Sledoval ji, sbíral informace a dával si s tím na čas. Měl na to alespoň dva týdny. Nejdřív měl v plánu vraždu Wootonové, a ta byla celkem jednoduchá. Na to, aby si vybral prostitutku jejího kalibru, stačilo sledovat místo, kde pracují, a pak se zaměřit na někoho, kdo

odpovídal jeho představám. Nemusel se příliš zabývat tím, jak ji načapat samotnou, protože to patří k její profesi. U Lois to bylo složitější, protože aby mohl napodobit toho, koho chtěl, musel to udělat u ní doma. Musela být doma, musela tam být sama a musel vědět, že tam nikdo jiný nepřijde alespoň několik hodin.“

„Potřeboval docela dost času,“ upozornila Peabodyová. „Potřeboval zajít na trh v pátek, a do butiku, školky a tělocvičny ve všední dny a v pracovní době. Takže to nevypadá, že by to mohl být někdo, kdo má pravidelnou pracovní dobu.“

„Přesně. Všichni na našem seznamu ale jako naschvál mají takovou flexibilitu.“

Zaúkolovala Baxtera a Truehearta, aby udělali výslechy v okolí, a každou minutu čekala, že jí zavolají, že někdo viděl vraha s košíkem broskví.

Nebylo času nazbyt. Už došlo ke dvěma vraždám a vrah už měl určitě vybranou další oběť.

Nechala Peabodyovou, aby zjistila podrobnější informace o Breenovi a jeho ženě, a sama vyrazila, aby umluvila doktorku Mírovou ke konzultaci.

Musela si počkat. Přecházela v čekárně a přemýšlela, kterého sériového vraha napodobí pachatel tentokrát.

Doteď si vybral dva notoricky známé a mrtvé zabijáky. Vsadila by se, že bude v tomhle trendu pokračovat. Nemyslela si, že by si vybral někoho, kdo je ještě naživu. Jacka Rozparovače nikdy nechytli, ale DeSalvo zemřel ve vězení. To znamená, že uvěznění mu nevadí. To značně rozšířilo možnosti, i když z nich vyloučí vrahy, kteří nějakým způsobem buď schovali, nebo zničili těla obětí.

Zatímco netrpělivě čekala na Mírovou a snažila se silou vůle způsobit, aby se už konečně dveře otevřely, zazvonil jí telefon.

„Dallasová.“

„Baxter. Řekl bych, že pro tebe máme něco zajímavýho. Svědkyně ze sousedního domu říká, že šla v neděli do kostela a viděla chlápka v údržbářské uniformě s kufříkem na nářadí a plastovým košíkem s ovocem.“

„Čas sedí?“

„Sedí. Svědkyně prý Greggovou znala. Trvá na tom, že chce jít na ředitelství a mluvit s tebou osobně.“

„Tak ji sem vemte.“

„Jsme na cestě. Setkáme se v jídelně.“

„V mé kanceláři...“

„Raději v jídelně,“ trval na svém, „nestačili jsme si dát oběd.“ Otevřela pusu, aby protestovala, ale pak slyšela, že se dveře Mirové otevřely. „Dobře. Mám teď schůzku, budu tam, jakmile to bude možné.“

Ještě než jí asistentka Mirové stačila zopakovat, že doktorka na ni má pouhých deset minut, pozvala ji Mirová do své kanceláře.

„Jsem ráda, že sis našla čas se zastavit. Už jsem si přečetla všechny informace o případu.“

„Mám další,“ řekla Eva.

„Potřebuji si dát něco studeného. Tady je sice docela příjemně, ale stačí představa toho, jak strašné vedro je venku, a je mi horko.“ Vyndala krabici džusu a nalila ho do dvou sklenic. „Díky. Obě oběti jsou určité typy, velmi rozdílné.“

„Ano.“ Mirová si sedla.

„První je bývalá lepší prostitutka, kterou chytli za drogy, a dali jí licenci jenom pro práci na ulici. Bez přátel, rodiny a jakéhokoli zázemí. I když to vypadá, že to byla její volba. Nezajímalo ho, kdo je, ale co je. Pouliční děvka pracující v podivných uličkách Čínské čtvrti. U druhé oběti šlo o to *kdo* je i *co* je.“

„Řekni mi víc o té druhé oběti.“

„Žena z hezké čtvrti, žila sama, vychovala rodinu a udržovala s ní styky. Přátelská, aktivní, všichni ji měli rádi. Řekla bych, že ji měli lidi rádi víc, než si vrah uvědomoval. Což jemu stejně nemohlo dojít.“

„Ne. On není schopen myslet na kohokoli jiného mimo sebe. Takže ani nechápe lidi, kteří to mají jinak. Nechápe pojem zázemí, kruhu rodiny a přátel,“ přitakala Mirová. „U ní to byla její situace – to, že žila sama, její věk, kde bydlela a fakt, že ji brzy najdou. To byla kombinace, kterou hledal.“

„Zároveň tím ale udělal chybu, protože Lois měla spoustu přátel a známých, kteří ji měli rádi a kteří chtějí policii pomoci. Kterým

záleží na výsledku vyšetřování. Na rozdíl od Wootonové na Lois lidé nikdy nezapomenou. Kdokoli, s kým jsem mluvila, řekl o Lois něco osobního a hezkého. Říkala jsem si, že tak nějak by to bylo, kdybys ty...“ Zarazila se, odkašlala si, ale už bylo pozdě. „Proboha, to vyznělo divně, chtěla jsem říci...“

„To je v pořádku.“ Mirová naklonila hlavu na stranu a vypadala spokojeně. „Naopak, znělo to příjemně. Proč tě to napadlo?“

Přála si, aby to nebyla nikdy vyslovila, ale už se to nedalo vrátit. „Protože...,“ napila se rychle džusu, „protože když jsem vyslýchala snachu Greggové, to, jak o ní mluvila, mi připomnělo, jak mluvila tvoje dcera o tobě. Měla s ní strašně hezký a blízký vztah. Něco podobného jsem pak vycítila v tom, jak o ní mluvil majitel obchodu se zeleninou, kam pravidelně chodila, lidi, kteří s ní pracovali, prostě všichni. Ovlivnila životy lidí kolem sebe, stejně tak, jako to děláš ty. Vrah nepočítal s tím, že tolik lidí se bude snažit pomoct, že se za ni postaví.“

„Máš pravdu. Předpokládal, že to nejdůležitější bude jeho akt, to znamená, že on bude nejdůležitější. Ona byla jenom nástrojem, který sloužil k tomu, aby se pozornost obrátila k němu. Přesto, že obětí první vraždy byla žena, která si vydělávala sexem, a druhá oběť byla sexuálně zneužitá, vraždy nejsou motivovány sexuálním uspokojením, ale nenávistí k sexu a k ženám. Ty vraždy mu dávají absolutní moc nad jeho oběťmi. Jeho oběti ztrácejí jakoukoli cenu.“

„Greggovou sledoval,“ podotkla Eva a popisovala Mirové, co zjistila.

„Je opatrný. Přesto, že u obou vražd byla spousta krve a jaksi nepořádku, způsob jeho práce je naprosto čistý a přesný. Pečlivě se připravuje a jeho imitace je přesná a přesvědčivá. Pokaždé, když se mu vražda povede, dokazuje si, že je schopnější a důležitější než jeho oběti, a dokonce schopnější než vrazi, které napodobuje. On nepotřebuje vraždit pořád stejným způsobem, jako to dělali oni – alespoň on si to myslí, protože ve skutečnosti i v jeho krocích je vypozorovatelný opakující se vzorec chování. Představuje si, že je schopen jakékoli vraždy a že mu to projde. Tebe – ženu – si vybral jako protivníka zcela záměrně. Chce nad tebou jako nad ženou zvítězit a pokaždé, když ti nechá vzkaz, dokazuje, že je lepší než ty.“

„Jeho dopisy jsou stylizované, to není jeho pravá osobnost. Jeho vyjadřování je v rozporu s tím, co čteš z jeho jednání. Jeho tón je lehký a vtipný, ale on ne.“

„Další ‚převlek‘, další role,“ přitakala Mirová.

„Stejně tak, jako při sledování Greggové, když mluvil s různými lidmi. Pan Všestranný.“

„Je pro něj důležité, abychom ho nemohli zařadit do nějaké škatulky. Pravděpodobně se mu to stávalo v dětství, pravděpodobně ho takhle viděla žena, kterou považoval za autoritu. Možná, že se chová tak, aby zachoval představu, kterou mu tahle žena vnutila, ale určitě se tak sám nevidí. Vraždí svoji matku, Evo. Matku jako děvku v případě Wootonové, a v případě Greggové matku, která se stará o rodinu. Ať už si pro příští imitaci vybere kohokoli, jeho oběť bude v jeho mysli dalším zosobněním matky.“

„Spočítala jsem si pravděpodobnosti, ale i když se mi podaří vytipovat několik možných vrahů, které se pokusí napodobit příště, nepomůže mi to zjistit, kdo bude jeho další oběť dřív, než se k ní dostane on.“

„Bude mu chvíli trvat, než se připraví, než si vybere novou metodu a najde si pro sebe novou roli.“

„Neřekla bych, že mu to bude trvat moc dlouho,“ odpověděla Eva, „myslím si, že to má dopředu vymyšlené. Tohle nezačalo tenhle týden.“

„To je pravda. Pravděpodobně začal spřádat plány už před lety. Jeho potřeba pomsty se nejspíš ukázala už v dětství. Typicky by to bylo mučení nebo zabíjení zvířat, šikanování slabších a sexuální dysfunkce. Pokud o tom jeho rodina nebo jeho blízcí věděli, tak možná chodil na psychoterapii.“

„A pokud o tom nevěděli?“

„Ať už o tom věděli nebo ne, víme, že jeho potřeby i činy eskalovaly. Podle psychologického profilu i prohlášení svědků máš co do činění s mužem mezi pětatřiceti a čtyřiceti lety. Jacie Wootonová nebyla jeho první, zabil už někoho před ní. Najdeš další oběti,“ řekla Mirová, „a ty tě k němu dovedou.“

„Ano, najdu je. Děkuju ti,“ Eva se zvedla, „vím, že jsi měla málo času a že máš dalšího klienta.“ Chtěla ještě něco říct, ale pak si to

rozmyslela. „Děkuju za pozvání na vaší party. Je mi líto, že jsem musela odejít tak brzy.“

„Byla jsem ráda, že jste oba přišli a alespoň chvíli s námi byli.“ Mirová se také zvedla. „Doufám, že mi budeš ochotná říci, co se ti honí hlavou. Byly doby, kdy by ses mi nesvěřila, nechtěla jsi, abych věděla, že tě něco trápí. Doufám, že ta doba už je za námi.“

„Mých deset minut už uplynulo.“

„Evo...“ Mirová jí položila ruku na paži.

„Zdál se mi sen,“ slova z ní vypadla tak rychle, jako by čekala na vyslovení, „o mé matce.“

„Sedni si,“ Mirová přistoupila ke svému stolu a zavolala interkomem asistentku. „Budu potřebovat ještě pár minut,“ řekla a zavěsila dřív, než stačila asistentka protestovat.

„Nechci tě zdržovat. Nebylo to nic vážného, nebyla to úplná noční můra.“

„Jestli se nemýlím, před tímhle snem sis o své matce nic nepamatovala.“

„Ne. Tedy jednou jsem si vzpomněla na její hlas. Nadávala mu, stěžovala si na mě. Tentokrát jsem ji i viděla. Její tvář. Mám její oči. Do prdele!“

Sedla si, skoro upadla do křesla a přikryla si ty oči rukama. „Proč, do háje?“

„Dědičnost, Evo. Jsi příliš inteligentní na to, aby sis myslela, že barva očí něco znamená.“

„Věda ať jde do háje, to je příšerné. Tak to prostě je. Viděla jsem, jak se na mě dívá. Nenáviděla mě, nenáviděla z hloubi duše. Já to nechápu, prostě to nechápu, bylo mi..., nedokážu odhadnout věk malých dětí. Tři, možná čtyři. Ale nenáviděla mě tak, jako člověk nenávidí úhlavního nepřítele.“

Mirová k ní chtěla jít a obejmout ji, být k ní mateřská, ale věděla, že to by nebylo ono. „A to ti ublížilo.“

„Asi.“ Nadechla se. „Víš, přemýšlela jsem, jestli mě jí sebral.

Prostě ji zmlátil a vzal mě pryč. Taky jsem přemýšlela, jestli ke mně alespoň *něco* cítila, přes to, že brala drogy..., když v sobě nosíš dítě devět měsíců, přeci k němu musíš něco cítit.“

„Ano, mělo by to tak být," říkala Mirová uklidňujícím hlasem, „ale někteří lidé takového citu nejsou schopní. To ty dobře víš."

„Líp než většina lidí. Vytvořila jsem si takovou iluzi... Nedošlo mi to, až do té chvíle, než jsem o ni přišla..., že mě hledá a že o mě má strach. Že se mě celou dobu snaží najít, protože přes to přese všechno mě má ráda. Ale to nebyla pravda. Když se na mě dívala, neměla v očích nic jiného než nenávist."

„Víš ale, že to jsi nebyla ty, koho nenáviděla, protože tě vůbec neznala. A to, že k tobě nic necítila, nebyla tvoje chyba. To byl její problém. S tebou to není jednoduché, Evo."

Eva se usmála a pokrčila rameny. „To je pravda. No a?"

„Jsi tvrdá, náladová, náročná a netrpělivá."

„Dostaneš se brzy k výčtu mých kladných vlastností?"

„Tolik času nemám." Mirová se usmála. Měla radost, že se Eva vrátila k sarkasmu, který pro ni byl tak typický. „Ale tvoje slabé stránky, alespoň to, co za ně někteří lidé považují, nebrání těm, kdo tě znají, aby tě měli rádi, respektovali tě a obdivovali. Řekni mi, na co sis vzpomněla."

Eva se zhluboka nadechla a vyprávěla Mirové, co si pamatovala. Se všemi detaily a tak neosobním tónem, jako by to byla jedna z jejích policejních zpráv.

„Nevím, kde jsme byli. Tedy v jakém městě. Ale vím, že se prodávala za peníze a za drogy a jemu to nevadilo. Vím, že se mě chtěla zbavit, a to mu vadilo, protože se mnou měl další plány. Byla jsem něco jako jeho investice."

„Evo, to nebyli tví rodiče."

„Prosím?"

„Počali tě, to ano, poskytli vajíčko a spermii. Ona ti poskytla dělohu, a když přišel čas, tak tě porodila. Ale nebyli to tví rodiče. Chápeš, jak to myslím?"

„Myslím, že ano."

„Ty s nimi nemáš nic společného... Jsi, kdo jsi, bez jejich přispění. A než mi moje asistentka rozbije dveře a potrestá mě za to, že jsem jí nabourala rozvrh, chci, abys slyšela ještě jednu věc: ty jsi v životě pomohla více lidem než většina z nás. Tak si to pamatuj, až se budeš dívat do zrcadla."

KAPITOLA 11

Eva vešla do jídelny, právě když se Baxter cpal obrovským sendvičem, který vypadal příliš dobře a příliš voněl na to, aby pocházel z AutoChefa, automatu nebo bufetu na rohu.

Trueheart seděl vedle něj u stolu a pochutnával si na salátu s kousky kuřete. Naproti nim seděla paní, která vypadala, že měla za sebou víc než jedno století.

„Jen si dejte," pobízela je chraplavým hlasem, „není to lepší než jídlo z automatu?"

„Mňam," odpověděl jednoznačně Baxter zpoza sendviče.

Trueheart, mladší a ne tolik zkušený jako Baxter, neměl tak plnou pusu, takže se vymrštil do pozoru. „Poručíku." Baxter protočil panenky a dál se zabýval svým sendvičem.

„Proboha, Truehearte, schovej si to vlezdoprdelování alespoň než dojím, aby se mi neudělalo špatně. Dallasová, tohle je skvělá a bezkonkurenční paní Elsa Parksová. Paní Parksová, tohle je hlavní vyšetřovatelka, se kterou jste chtěla mluvit, poručík Dallasová."

„Děkuji vám, že jste přišla, paní Parksová."

„To je přeci moje povinnost jako občana, ale i jako Loisiny přítelkyně a sousedky. Když jsem potřebovala pomoc, Lois mi pomohla a já pro ni udělám, co bude v mých silách. Posaďte se, zlato. Už jste jedla?"

Eva se závistivě podívala na sendvič a na salát, ale rozhodla se, že bude ignorovat tuhle závist i kručení v břiše. „Ano, děkuji za optání."

„Řekla jsem tady chlapcům, že jim něco připravím. Z jídla z automatu se přeci nedá žít. Není to přirozené. Detektive Baxtere, nabídněte kus toho sendviče slečně, je moc hubená."

„Ne, děkuji, to není nutné. Detektiv Baxter mi řekl, že jste v neděli ráno viděla muže odcházejícího z domu Lois Greggové."

„Ano, je to tak. Nepřihlásila jsem se vám doteď jen proto, že po bohoslužbě jsem jela rovnou k vnukovi a přespala jsem u něj. Domů jsem se vrátila až dnes ráno. Včera večer jsem ve zprávách slyšela, co se stalo Lois."

Výraz její vrásčité tváře se změnil v hlubokou lítost.

„Nic mě v životě tolik nezasáhlo, jako to, co se stalo Lois. Ani když můj Fred, ať ho Bůh ochraňuje, spadl v roce 2036 pod vlak. Byla to skvělá ženská a výborná sousedka.“

„Slyšeli jsme o ní od lidí jen to nejlepší. Co nám můžete říci o muži, kterého jste viděla?“

„Moc jsem si ho nevšímala. Zrak mám pořád ještě v pořádku, vloni jsem byla na operaci, ale nevěnovala jsem mu moc pozornosti.“

Mimoděk vytáhla z obrovské kabelky vlhčené kapesníčky a podala je Baxterovi.

„Děkuju mockrát, paní Parksová,“ poděkoval Baxter vděčně a s respektem v hlase.

„Jste hodný chlapec,“ poplácala ho mateřsky po ruce a otočila se znovu k Evě. „Kde jsem to přestala? Aha. Zrovna jsem vyšla ven, abych počkala na vnuka. Chodí pro mě každou neděli a bere mě do kostela.

Chodíte do kostela?“ Paní Parksová se na ni podívala tázavě, ale natolik důrazně, že si Eva nebyla jistá, jestli jí má říct pravdu anebo zalhat, protože by to asi bylo jednodušší.

„Ano, madam,“ ozval se najednou Trueheart vážně. „Když mi to vyjde, chodím rád k Svatému Patrickovi, jinak chodím k Panně Marii Lítostné.“

„Vy jste katolík?“

„Ano, madam.“

„Ale to je v pořádku,“ tentokrát poplácala po ruce jeho, jako by tím chtěla říct, že to není jeho chyba.

„Viděla jste muže vycházejícího z domu, kde bydlela Lois,“ připomněla jí Eva.

„To už jsem řekla, ne? Vyšel chviličku poté, co jsem opustila dům a přešla ulici. Měl na sobě šedou uniformu a nesl v ruce černý kufřík s nářadím. V druhé ruce měl modrý plastový košík, takový, jaké mají v obchodě na rohu. Nevím, co v něm bylo, byl ode mě dost daleko a nesoustředila jsem se na něj.“

„Co byste mi mohla říct o tom, jak vypadal?“

„Vypadal... prostě jako opravář. Běloch nebo možná mulat, těžko říct, svítilo mi slunce do očí. Nevím jak starý. Ne tak starý jako já, možná třicet nebo čtyřicet, padesát? To víte, když se dožijete stovky,

a to už je taky pár let, vypadá to všechno stejně. Nejspíš mezi třiceti a čtyřiceti.“

„Blahopřeju, paní Parksová, nenapadlo by mě, že by vám mohlo být tolik,“ zalichotil Trueheart a dostalo se mu úsměvu.

„Jste velmi dobře vychovaný mladý muž. Ten opravář měl na sobě čepici od uniformy a sluneční brýle. Tmavé. Já jsem měla taky sluneční brýle, protože ten den to už od rána pěkně pálilo. Viděl mě. Samozřejmě jsem mu neviděla do očí, ale zeširoka se na mě usmál a dokonce se mi trochu poklonil. Nafoukanec. Já jsem se otočila, protože nemám ráda drzé lidi. Teď je mi to líto. Škoda, že jsem si ho líp neprohlídla.“

„Kterým směrem šel?“

„Na východ. Vykračoval si jako někdo, kdo odvedl dobrou práci. To je příšerné. Zabil nevinnou ženu a tváří se jakoby nic. Dokonce je na sebe pyšný. Když mi nebylo moc dobře, Lois pro mě nakupovala. Představte si, že mi přinesla květiny, aby mi udělala radost. Vždycky si udělala chvilku na to si se mnou popovídat. Mrzí mě, že jsem neměla tušení o tom, co jí provedl, když jsem ho viděla. Vnuk pro mě přijel jen pár minut poté. Potrpí si na přesnost. Bývala bych mu řekla, aby dal tomu prevítovi co proto.“

Vyptávala se paní Parksové tak dlouho, než si byla jistá, že z ní vytáhla všechny relevantní informace, a pak poprosila Truehearta, aby ji doprovodil domů.

„Baxtere, počkej chvíli,“ zalovila v kapsách a došlo jí, že dala Peabodyové všechny peníze, které měla u sebe, „můžeš mi půjčit na Pepsi?“

„Proč si ji nekoupíš na číslo odznaku?“

Naštvaně se na něj podívala. „Když automatu zadám svoje číslo, dělá si ze mě srandu. Ten na druhém patře mě přímo nesnáší. Ony se snad proti mně spikly.“

Baxter se na ni zkoumavě díval a pak prohlásil: „Myslím, že potřebuješ dovolenou.“

„Chci jenom podělanou Pepsi. Chceš, abych ti na to dala dlužní úpis nebo co?“

Došel k automatu, zadal svoje číslo a objednal Pepsi.

DOBRÝ DEN. OBJEDNAL JSTE PLECHOVKU PEPSI. JE LEDOVÁ! AŤ VÁM CHUTNÁ. HEZKÝ DEN A NEZAPOMEŇTE RECYKLOVAT.

Vyndal ji z otvoru a podal Evě. „To je na mě."

„Díky. A děkuju, že jsi udělal ty výslechy. Je mi jasné, že máš hodně práce a děláš přesčasy."

„Není zač. Napiš to do zprávy, pochvala by se mi hodila."

Pokynula hlavou ke dveřím. „Trueheart vypadá v pohodě. Už je v pořádku?"

„Fyzicky je z toho venku. Je to silnej kluk. A psycholog ho taky uschopnil."

„Vím, co je v papírech, zajímal mě tvůj názor."

„Abych řekl pravdu, myslím si, že to, co se mu stalo – nebo skoro stalo – dalo zabrat víc mně než jemu. Je to fakt dobrej kluk, Dallasová. Víš, nikdy mě nenapadlo, že bych si měl vzít na starost nováčka nebo že bych měl někoho učit, ale tenhle kluk je fakt poklad."

Když nastupovali na eskalátor, Baxter zavrtěl hlavou. „On tuhle práci prostě miluje. Je s ní úplně ztotožněnej – tak jako ty nebo já – a takovejch moc není. Když přijde do práce, je na něm vidět, že má radost, a mně to dělá zatraceně dobře."

Evu to hodně uklidnilo.

„Když už se bavíme o mladejch. Slyšel jsem, že se Peabodyová přihlásila ke zkoušce na detektiva. Prej na to jde už za pár dní."

„Slyšel jsi dobře."

„Jsi z toho nervózní?"

„Proč bych z toho měla být nervózní?"

Usmál se na ni a najednou se oba otočili. Uslyšeli ránu a křik. Viděli člověka s pouty na rukou, jak se vytrhl policistovi, který ho vedl. Dalšího policistu dostal dobře mířenou ranou do rozkroku na kolena a s divokým výrazem ve tváři se hnal k eskalátoru.

Eva držela v pravé ruce Pepsi, takže nemohla rychle vytáhnout zbraň, a tak místo ní použila plechovku a hodila ji po zadrženém. Trefila ho přímo mezi oči. Spíš ho to překvapilo, než aby ho to zranilo, ale zavrávoral, pak znovu našel rovnováhu, sklonil hlavu a zaútočil na ni jako beran.

Stihla uhnout a kolenem mu zasadila ostrou ránu do brady. Bylo slyšet úder kosti proti kosti. Buď mu zlomila čelist, nebo to bylo její koleno. Ať už to bylo cokoli, posadil se z výšky na zadek a v tu chvíli k němu přiběhli dva uniformovaní policisté a zajistili ho.

Baxter vrátil zbraň do pouzdra a zavrtěl hlavou nad tím, co se tak rychle semlelo. „Dáš si ještě jednu Pepsi, poručíku?“

„Kdo měl toho pitomce na starosti?“

„Já, madam,“ přistoupil k ní jeden z policistů. Popadal dech a ze rtů mu tekla krev. „Vedl jsem ho do cely...“

„Strážníku, jak to, že jste ho neměl pod kontrolou?“

„Myslel jsem, že mám a on...“

„Evidentně jste se zmýlil. Vypadá to, že byste si měl zopakovat pravidla bezpečné přepravy zadržených.“

Zatčený se najednou začal znovu vzpouzet, kopal kolem sebe a ječel. Aby demonstrovala správnou techniku zvládnutí situace, sehnula se Eva, ignorujíc bolest v koleni, chytla řvoucího chlapa za dlouhé tmavé vlasy a zatáhla ho za ně tak, že měla jeho divoký obličej přímo proti svému.

„Drž hubu! Jestli nepřestaneš řvát a prát se, tak ti vytáhnu jazyk z huby a uškrtím tě na něm, jasný?“

Viděla mu na očích, že je v rauši, ale naštěstí mu její hrozba došla, anebo mu tón jejího hlasu sdělil, že to myslí vážně.

Když přestal odporovat, Eva se napřímila a předala ho s chladným pohledem doprovodu. „Přidejte mu k obvinění napadení policisty, a než odevzdáte hlášení, chci ho vidět, strážníku...,“ podívala se na jeho odznak, „Culline.“

„Rozkaz, poručíku.“

„Jestli vám ještě uteče, tak tím jeho jazykem uškrtím vás. Padejte.“

Na důkaz solidarity se k němu přidali další dva policisté a odváděli teď už klidného zadrženého.

Baxter podal Evě další Pepsi. „Tuhle si fakt zasloužíš.“

„To bych řekla,“ obrátila se a odbelhala do kanceláře.

Napsala svoji zprávu a vlastnoručně ji donesla veliteli Whitneymu. Ukázal na křeslo a vybídl ji, aby si sedla, což udělala s radostí, protože ji koleno bolelo.

Když mu podala zprávu ústně, poděkoval jí. „Myslíte si, že utajnění informací a zablokování tisku ho bude frustrovat nebo ho rovnou naštve a vybídne k další akci?“

„S pozorností tisku nebo bez ní, už je určitě znovu na číhané. Oběti si vybírá namátkou, ale má jasný záměr, hledá zcela určité typy. Proto mu hledání bude nějakou dobu trvat. Co se tisku týče, naše PR oddělení jim postoupilo mé prohlášení. Zaměřili se na první vraždu, protože je čtenářsky zajímavější než znásilnění a vražda šedesátileté ženy v jejím vlastním bytě. Kvůli téhle vraždě na nás nebudou moc tlačit, alespoň do té doby, než někomu dojde spojitost mezi oběma případy. Někomu to určitě dojde. A pokud mezitím zabije znovu, tak to bude o něco dřív. Zatím ale máme chvíli klidu.“

„Snažíte se odvést jejich pozornost od toho podstatného?“

„Ne, pane, jenom je na to podstatné neupozorňuji. Dala jsem své prohlášení Quintonu Postovi z Kanálu 75. Říkala jsem si, že to by mělo uklidnit řeči o tom, že mám v oblibě Nadine Furstovou a že dostává zprávy exkluzivně. Post je sice chytrý, ale je to pořád ještě nováček. Až se do toho pustí Nadine, určitě jí to dojde. Ale do té doby nemusím odpovídat na otázky, které mi nikdo nepoloží.“

„Dobrá,“ přikývl.

„Na druhou stranu bych neřekla, že mu jde o pozornost médií natolik, kolik tvrdí. Alespoň ne teď. Chce především pozornost moji a tu má. Psychologický profil doktorky Mirové potvrzuje, že mu jde o to pokořit ženy. Jeho nepřítelem jsou ženy, které mají moc. Jako já, proto si mě vybral.“

„Myslíte, že si vás mohl vybrat jako oběť?“

„Neřekla bych. Tedy pokud nezměnil taktiku.“

„Měla byste vědět, že na vás jsou stížnosti.“

„Prosím?“

„Jedna od Lea Fortneyho. Mluví o obtěžování a chce na vás a oddělení podat žalobu. Druhá přišla od zástupce Nilese Renquista, která vyjadřuje pohoršení nad tím, že jsme vyslýchali manželku diplomata. A poslední od právního zástupce Carmichaela Smithe, který

tvrdí, že váš výslech by mohl poškodit jeho image. Mluvil o necitlivém a neomaleném přístupu nafoukance s odznakem.“

„To sedí. Leo Fortney mi u prvního výslechu lhal. U dalšího výslechu, který s ním vedla moje asistentka, změnil výpověď, ale stejně bych neřekla, že nám řekl celou pravdu. Nilesu Renquistovi a jeho ženě jsem pokládala otázky, nevyslýchala jsem je. Oba na ně odpověděli, ale nebyli zrovna ochotní. A Carmichael? Jediný, kdo by mohl něco říci tisku o tom, že měl něco společného s vyšetřováním, je on sám.“

„Považujete všechny za podezřelé a budete je dál vyšetřovat?“

„Ano, pane.“

„Dobrá,“ přikývl, „nemám problém s tím čelit takovýmhle stížnostem, pokud to někam vede, ale dávejte si pozor, Dallasová. Každý z nich má poměrně velkou váhu v očích veřejnosti a každý z nich má zkušenosti s tím, jak fungují média. Ví, jak na ně.“

„Jestli je jeden z nich náš vrah, tak ho poženu k soudu a případ vyhrajeme. Může překrucovat fakta, jak se mu zachce, já ho do vězení dostanu.“

„Snažte se jejich vyšetřování uzavřít, pokud to trochu jde. A buďte opatrná.“

Když ukončil rozhovor, zvedla se a šla ke dveřím. Když ji Whitney viděl kulhat, zvedl obočí. „Co máte s nohou?“

„Bolí mě koleno,“ odpověděla. Byla na sebe naštvaná, protože zapomněla svoji bolest skrýt. Usmála se na něj: „Narazila jsem do nějaké pitomosti,“ řekla a zavřela za sebou.

Skončila později, než předpokládala, a dostala se tak do docela nepříjemné zácpy. Místo aby se rozčilovala, využila času, který měla, k přemýšlení. Prošla si poznámky a rovnala si všechno v hlavě.

Měla podezřelé, ale neměla moc důkazů. Našla několik věcí, které vraždy spojovaly: dopisy, jejich tón a fakt, že vrah napodoboval své slavné předchůdce.

Neměla žádné DNA, žádné stopy ani důkaz, že by vrah své oběti znal. Podle výpovědi svědků byl pachatelem běloch nebo mulat středního věku. Používal různé dialekty. Proč? Že by byl jeho hlas normálně příliš rozpoznatelný?

Renquist má britský přízvuk, Carmichael zní jako rozmazlená hvězda.

To by sedělo.

Na druhou stranu Fortney je často v kontaktu s novináři, takže by se mohl obávat, že by ho někdo poznal.

Anebo to bylo jenom o tom, že vrah je natolik nafoukaný, že se domnívá, že ho každý zná a pozná, a tudíž musí změnit i podobu i přízvuk... Pak to mohl být kterýkoli z podezřelých.

Hledej ženu v dominantním postavení, řekla si. V tom je klíč, to je hlavní motiv. Jak se to říká? *Cherchez la femme.* Ano, to je ono.

Cestou z auta do domu si sundala bundu. Vzduch byl těžký, jakoby nabitý elektřinou. Možná se blíží bouřka. Déšť by nebyl špatný, říkala si a pověsila bundu na sloupek zábradlí. Pořádná bouřka by vraha zahnala domů a překazila mu lov.

Než půjde zpátky do práce – na svůj vlastní lov –, potřebuje vystopovat jiného muže.

Zjistila, že Roarke je na terase za domem. Nechápala, proč je v takovém dusnu venku, když dům poskytuje příjemný chládek a dostatek prostoru pro jakoukoli činnost.

Prošla celým domem skrz kuchyňské dveře na terasu a zůstala překvapeně stát.

Stál bosý na rozpálené terase. Na sobě měl džíny, bílé tričko a byl trochu zpocený. Přitahuje ji. Fakt je, že přitahuje nejen ji, ale spoustu jiných žen bez ohledu na to, co má na sobě.

V tuhle chvíli ji ale víc zajímala obrovská stříbřitá věc vedle něho.

„Co to je?“

„Venkovní grilovací systém.“

Opatrně se k tomu přiblížila s pocitem úlevy, že ještě neodložila zbraň. Co kdyby? „Chceš říct gril?“

„Ano, ale nejen to.“ Přejel rukou po víku způsobem, jakým muž hladí ženu, která ho okouzlila. „Krásný, že? Právě ho přivezli.“

Byla to pěkně masivní věc, odrážející slunce tak intenzivně, že z toho bolely oči. Všimla si, že na obou stranách jsou jakési nástavby kryté oddělenými poklopy a pod grilovací deskou se skrývá několik

přihrádek s dvířky. Byly na tom spousty knoflíků a teploměrů. „Hm, to nevypadá jako ten, co měli u Mírových?“

„Novější typ.“ Otevřel hlavní víko a objevil se další lesklý povrch s naleštěnou grilovací mřížkou a dalšími vychytávkami. „Proč si nepořídit ten nejlepší?“

„Je to obrovské... V tom by se dalo i bydlet.“

„Párkrát to otestujeme a pak bychom mohli uspořádat naší vlastní party, co ty na to?“

„Otestujeme... Tím asi nemyslíš, že bys to někde projel,“ dívala se na velká a bytelná kola a kopla do nich, jen jako by zkoušela pneumatiky.

„Ne, to ne. Všechno jsem zařídil.“ Sedl si na bobek a otevřel jedny z dvířek. „Má to vestavěnou lednici. Máme tady steaky, brambory a zeleninu. Zeleninu uděláme na jehlách.“

„Na jehlách?“

„Jasně. To je jednoduché. Mám tu i láhev šampaňského, musíme to pokřtít. I když raději bych šampaňské vypil, než ho rozmlátil o gril.“

„V tom tě klidně podpořím. Už jsi někdy dělal steak?“

Otevíral láhev a podíval se na ni. „Četl jsem recept a díval jsem se u Mirových, jak se to dělá. Není to žádná věda, Evo – maso a oheň, to je celé.“

„Dobře,“ vzala si sklenici, kterou jí nalil, „čím začneš?“

„Zapnu to a podle receptu tam musím nejdřív dát brambory. Ty trvají nejdéle. Zatímco se budou péct, sedneme si do stínu.“

Raději udělala pár kroků vzad. „Dobře, já si vezmu na starost to sezení ve stínu.“

Milovala ho, takže byla připravená zasáhnout, kdyby se gril zbláznil. Sledovala, jak Roarke položil brambory na jednu z menších grilovacích ploch a jak si hraje s knoflíky.

Nebylo jasné, jak to udělal, ale jedna z kontrolek se červeně rozsvítila. To ho evidentně potěšilo. Zavřel víko, pohladil ho a vytáhl z jedné z přihrádek talíř se sýrem a krekry.

Nesl k ní přes terasu zalitou sluncem talíř. Bosý, s vlasy svázanými do copu. Musela uznat, že mu to sluší.

Usmála se na něj a vzala si kousek sýra. „Tohle všechno jsi připravil.“

„Ano. A bavilo mě to.“ Natáhl si nohy a upíjel šampaňské. „Nepamatuji si, kdy jsem naposledy dělal něco v kuchyni.“

Slunečník příjemně stínil stůl před horkým sluncem a šampaňské bylo dobře vychlazené. Po těžkém dni to byla příjemná změna.

„Jak zjistíš, kdy jsou brambory hotové?“

„Mám přece nastavený čas. Taky psali, že do nich mám píchnout vidličkou.“

„Proč?“

„Měl bych vidět, jestli jsou uvnitř dodělané. Co se ti stalo s kolenem?“ zajímal se.

Nikdy mu nic neunikne, pomyslela si. „Nějaký pitomec v uniformě si nechal utéct zadrženého. Použila jsem koleno, abych tomu grázlovi zabránila, aby mě srazil z eskalátoru. Myslím, že jsem mu vykloubila sanici a má otřes mozku.“

„Kolenem do brady. To je rozumné. Jak přišel k tomu otřesu mozku?“

„On tvrdí, že to je od plechovky Pepsi, kterou jsem po něm hodila, ale to je blbost. Já si myslím, že se mu to stalo, když ho dostala stráž na zem.“

„Tys po něm hodila Pepsi?“

„Byla při ruce.“

„Miláčku,“ vzal ji za ruku, aby ji políbil, „ty jsi tak obdivuhodně vynalézavá.“

„To je sice pravda, ale ztratila jsem hodinu tím, že jsem musela psát hlášení. Strážník Cullin si dnešní lekci bude určitě dobře pamatovat.“

„To nepochybuju.“

Nalil znovu šampaňské a v klidu je ve stínu popíjeli. Uslyšela vzdálený zvuk hromu, zvedla obočí a ohlédla se na gril. „Možná nás vyžene déšť.“

„Ještě máme čas. Zvýším plamen a dám tam steaky.“

O čtvrt hodiny později upíjela Eva šampaňské a sledovala, jak z jedné strany grilu vyšlehly plamínky. Vzhledem k tomu, že nebyly první, už ji to ani nevylekalo.

Místo toho se dívala, jak se Roarke potýká se svou novou hračkou, nadává jí ve dvou jazycích a frustrovaně pozoruje, co bude dál.

Když píchl vidličkou do brambor, zjistil, že jsou černé jako uhel. Kousky zeleniny na jehlách už dvakrát chytly plamenem a byly spálené na troud.

Steaky byly na jedné straně divně šedé a na druhé spálené do černa.

„Takhle to nemělo vypadat," mumlal Roarke, „asi to nefunguje tak, jak má."

Napíchl jeden ze steaků a zdvihl ho z grilu. „Tohle nevypadá na středně propečené."

Šťáva kapající ze steaku chytla plamenem a Roarke hodil maso zpátky na gril.

Objevily se další plameny a na displeji grilu se zobrazilo tak, jako už několikrát předtím, nepříjemné varování:

OTEVŘENÝ OHEŇ NENÍ DOPORUČEN. PROSÍM ZMĚŇTE PROGRAM DO TŘICETI SEKUND, JINAK SE SYSTÉM VYPNE.

„Krucinál, kolikrát potřebuješ přeprogramovat, ty potvoro?"

Eva se znovu napila šampaňského a rozhodla se, že nepoukáže na to, že použití slova *potvora,* tedy slova ženského rodu není vhodné, protože hlas, který systém používá, je jednoznačně mužský.

Všimla si, že muži většinou používají nadávky ženského rodu. Pak jí došlo, že vlastně dělá to samé.

Na obloze se objevilo pár blesků a hrom zněl z menší vzdálenosti než předtím. Zvedl se vítr a dopadly první kapky.

Došla si pro láhev šampaňského, aby ho zachránila, a Roarke jen zíral na gril.

„Napadá mě, že bych si dala pizzu," řekla a šla dovnitř.

„Má to trochu mouchy." Roarke seškrábal to, co z jídla zbylo, do vestavěného odpadkového koše. „Ještě jsem to nevzdal. Zítra se na to znovu podívám."

„Víš...," přešla k AutoChefovi, který byl pro ni zcela vyhovujícím způsobem vaření, „je náhodou docela příjemné vidět, že dokážeš

něco zkazit stejně tak jako všichni ostatní smrtelníci. A taky se zpotit, naštvat se a nadávat předmětům. I když si nejsem zcela jistá, že ta věc venku je opravdu jenom věc.“

„Určitě tam byl nějaký defekt z výroby.“ Teď už se usmíval. „Zítra se o to postarám.“

„Chceš se najíst tady?“

„Proč ne. Summerset se vrací zítra, takže v kuchyni už moc často jíst nebudeme, že ne?“

Zasekla se uprostřed pohybu, se sklenicí v půli cesty k ústům. „To není možné. Zítra? Přijde mi, že odjel teprve včera.“

„Zítra v poledne.“ Přešel k ní a přejel jí prstem po dolíčku v bradě. „Je to zcela určitě už několik dní, co odjel.“

„Řekni mu, ať si dovolenou prodlouží. Řekni mu, ať jede na cestu kolem světa... nejlépe lodí. Tou, co na nich člověk pádluje. To by mu prospělo.“

„Nabídl jsem mu, aby si volno prodloužil, ale je zralý na to přijet domů.“

„Ale co já, já nejsem na jeho příjezd zralá...,“ rozhodila rukama.

Roarke se jen usmál a políbil ji na čelo, jako kdyby byla malé tvrdohlavé dítě.

Významně vydechla. „No dobrá. Ale to se tady musíme milovat teď. Na zemi.“

„Cože?“

„Mám to na seznamu věcí, co je potřeba udělat, a ještě jsme se k tomu nedostali. Takže bychom to měli udělat teď. Pizza nám neuteče.“

„Ty máš *seznam!*“

„Mělo to být spontánní a nekontrolované, ale co se dá dělat.“

Dopila šampaňské, položila sklenici a sundala si pouzdro se zbraní. „No tak, svlíkni se.“

„*Sexuální* seznam?“ Sledoval ji pobaveně, jak odkládá zbraň a zouvá si boty. „To, co jsme minulý týden vyváděli na stole v jídelně a na zemi, to je taky na tom seznamu?“

„Jasně.“ Odkopla jednu botu do kouta.

„Ukaž mi ten seznam,“ natáhl k ní ruku.

„Je to jen pomyslný seznam," ukázala si na hlavu, „mám ho tady. Ale ty se nesvlékáš."

„Miluju tvoji hlavu."

„To jsem ráda. Tak jdeme na to, ať si to můžu odškrtnout a pak můžeme..."

Když ji zvedl a posadil ji na kuchyňský pult, odmlčela se. Vzal ji za vlasy, přitáhl si její hlavu a začal ji líbat.

„Je to pro tebe dost spontánní?"

„Mohlo by to..." Odmlčela se, když jí roztrhl košili.

„A co nekontrolované?"

Těžko mohla odpovědět, protože ji znovu hladově líbal. Serval to, co zbývalo z košile, k jejím zápěstím. Měla svázané ruce, což v ní instinktivně spustilo paniku. Ta se zmateně mísila s pocitem vzrušení, které v ní vyvolávalo to, že použil cáry košile jako provaz a svázal jí ruce za tělem. Cítila bušení krve ve spáncích a skoro se nemohla nadechnout. V hlavě jí pěnilo šampaňské, které vypila, a začaly se jí třást nohy.

„Moje ruce...," podařilo se jí vyslovit.

„Ještě ne." Byl do ní blázen. Jako by po ní toužil odjakživa. Miloval její křivky, její vůni, její chuť, zvuk, který vydala, když se jí teď dotýkal.

Užíval si chuť její kůže. Sledoval, jak pod jeho ústy zrychleně tluče její srdce.

Zavzdychala. Třásla se. Poddala se vášni.

Nic ho tolik nevzrušovalo, jako když cítil, že se odevzdala.

Nemohla dýchat, ale bylo jí to jedno. Byla zmítána vášní tak prudkou, že slovo vášeň ji nevystihovalo dostatečně.

Nechala ho, aby si dělal, co chtěl. Kdyby byla schopná slov, doprošovala by se, aby pokračoval. Když z ní stáhl kalhoty, otevřela se mu.

Síla orgasmu ji donutila k výkřiku.

Vyčerpaně opřela hlavu o jeho rameno a zmohla se na jediné slovo: „Ještě."

„Kdykoli." Líbal ji po vlasech, na tváře, po krku. „Kdykoli."

Objal ji, a když jí uvolnil ruce, objala ona jeho. Dala mu nohy kolem pasu, sevřela ho a těžce dýchajíc řekla: „Nejsme na podlaze."

„Tam se dostaneme.“ Kousl ji do ramene, do šíje, do ucha a přemýšlel, co by mu mohlo zabránit, aby ji snědl celou.

Zvedl ji ze stolu a jejich ústa se znovu spojila.

Její ruce se mu dostaly pod košili, krátké nehty se zaťaly do potem zvlhlé kůže.

Sundala mu košili a kousla ho do ramena. „Miluju tvoje tělo. Jsi jenom můj...“

Byli na podlaze, strhávali ze sebe zbytky šatů a jejich dech skoro nestačil jejich touze.

Když se mu otevřela tentokrát, vstoupil do ní.

Zvedala se proti němu, chtěla ho víc a víc.

Jeho ruce sklouzly po její vlhké kůži... Zachytil se jejích boků a ponořil se do hlubin rozkoše.

KAPITOLA 12

Leželi zpocení na zádech na podlaze. Umírala žízní, ale nebyla si jistá, jestli by byla schopná polknout. Zdálo se, že všechnu energii, která jí ještě zbývala, potřebovala na dýchání.

Říkala si, že v kategorii spontánního, nekontrolovaného sexu jednoznačně zvítězili. Vzhledem k tomu, že Roarke byl schopný ji znovu hladit, ochotně mu udělila extra body za rychlou regeneraci sil.

„Máš na tom seznamu ještě něco?“ zeptal se potichu.

„Ne,“ odpověděla s námahou, „tohle bylo poslední.“

„Zaplať pánbůh.“

„Musíme se odsud zvednout dřív, než se vrátí Summerset,“ varovala Eva.

„Řekl bych, že ještě dřív. Mám hrozný hlad.“

Zamyslela se. „Já taky. Nemohl bys mě náhodou odnést?“

„To těžko. Doufal jsem, že ty odneseš mě.“

„Aha,“ zůstali ležet bez pohnutí další minutu, „možná bychom to mohli zkusit spolu?“

„Dobře. Na tři.“ Odpočítal to. Na tři se jim podařilo se navzájem zvednout do sedu. Zůstali sedět a přihlouple se na sebe usmívali.

„To bylo fakt něco. Byl to můj nápad,“ připomněla mu.

„Na záznam do Guinessovy knihy rekordů. Měli bychom se pokusit stoupnout si.“

„Dobře, ale neuspěchejme to.“

Postavili se pomalu na nohy, trochu zakolísali a raději se navzájem přidržovali jako párek opilců.

„Uznávám, že když jsem sledovala, jak tě dostal ten gril, docela jsem se opila. Ale o tom to myslím nebylo. Tys mi dal. Děkuju.“

„S radostí. Kdykoli.“ Položil jí hlavu na rameno. „Ještě chvilku, než nám zase začne krev obíhat v těle tak, jak má.“

„Tvoje krev má tendenci obíhat přímo do penisu a já potřebuju pizzu. A sprchu,“ uvědomila si. „Nejdřív sprchu, pak pizzu. My teda vypadáme.“

„Tak dobře. Sebereme, co zbylo z oblečení.“

„A nemysli si, že do toho půjdem ve sprše znovu. Tohle zatím stačilo.“

Šel do toho ve sprše znovu, ale jenom proto, že se o tom zmínila ona.

Pizzu snědli v obýváku. Když do sebe házela třetí kus, říkala si, že je přeci jen možné, že se nasytí.

„Co jsi dneska dělal?“

„Co myslíš?“

Podívala se na něj tázavě: „Víš, občas mě napadne se tě zeptat, co děláš. Připomíná mi to fakt, že nejsi jenom krasavec na sex.“

„Aha, měl jsem pár schůzek.“ Pokrčil rameny, zatímco ona na něj nepřestala zírat s otazníkem v očích. „Většinou, když ti říkám něco o tom, co dělám, máš takový skelný pohled anebo rovnou padneš do bezvědomí.“

„To není pravda. Dobře, možná mám skelný pohled, ale ještě jsem neomdlela.“

„Měl jsem jednání s brokerem. Bavili jsme se o trendech na trhu.“

„Nepotřebuju vědět každý detail. Jednání s brokerem – akcie a dluhopisy atd. Dál?“

Usmíval se. „Schůzka o hotelovém komplexu Olympus. Dvě z jeho částí se budou otvírat. Rozšiřuji bezpečnostní službu. Velitelka Angelová tě pozdravuje.“

„Že ji také zdravím. Nějaké problémy?“

„Nic vážného,“ zapil pizzu šampaňským, „Joan se ptala, kdy se tam znovu objevíme.“

„Až budu v bezvědomí a budete mě tím pádem moct dotáhnout do raketoplánu.“ Olízla si omáčku z prstu. „Co dál?“

„Schůzka se zaměstnanci o bezpečnostní prověrce. Běžné věci. Diskuze o výsledcích ovčí farmy na Novém Zélandu, kterou mám zájem koupit.“

„Ovce, béé-béé?“

„Ovce – vlna, jehněčí a další suroviny.“ Podal jí ubrousek a to jí připomnělo paní Parksovou. „Pak jsem byl na obědě s pár developery, kteří mají zájem o spolupráci na stavbě obrovského zábavního komplexu v New Jersey.“

„Půjdeš do toho?“

„Spíš ne. Ale byla to zajímavá konverzace a oběd na jejich účet, takže proč ne. Stačí?“

„Tohle všechno jsi stihnul do oběda?“

„Jasně.“ Spokojeně se usmál.

„Ty se tedy činíš. Je pro tebe složitější zařizovat tohle všechno z New Yorku, než když jsi cestoval?“

„Pořád přece cestuju.“

„Ale ne tolik jako dřív.“

„Dřív mě to víc bavilo. Ale to bylo předtím, než jsem měl ženu, která po mně chtěla, abych se s ní miloval v kuchyni na zemi.“

Usmála se, ale znal ji příliš dobře. „Co tě trápí, Evo?“

Skoro mu řekla o svém snu, o svých vzpomínkách, ale nakonec si to rozmyslela. Téma *matka* by pro něj bylo příliš citlivé. Raději mluvila o práci. Nebyla to lež. Práce ji opravdu trápila.

„Instinktivně vím, kdo to je, od prvního momentu, kdy jsem uviděla jeho práci. Ale nedokážu si ho představit přesně, protože se mění. A změní se znovu. Právě proto, abych ho nepoznala. Abych nepoznala jeho typ, jeho myšlení. To je proto, že i on se vnitřně mění. A proto je tak dobrý. Protože plně přejímá osobnost toho, koho imituje. Nevím, jestli se mi podaří ho zastavit.“

„Není to právě to, v co doufá? Že tím, že se úplně změní, že použije zcela odlišnou metodu, že si najde úplně jiné typy obětí, tě zmate a bude frustrovat?“

„Zatím se mu to daří skvěle. Snažím se ho *oddělit* od rolí, které hraje. Chci ho vidět takového, jaký opravdu je, abych poznala, jestli je můj instinkt správný, a pohnula se od instinktu k důkazům a k zatčení.“

„A co vidíš?“

„Aroganci, inteligenci, nenávist, koncentraci. Jasný záměr. Ale i strach, řekla bych. Přemýšlím, jestli to není právě strach, který ho nutí napodobovat ostatní, místo toho, aby vraždil podle sebe. Ale čeho se bojí?“

„Toho, že ho chytíš?“

„Toho, že zklame. A možná, že právě strach ze zklamání se váže k postavě dominantní ženy.“

„Řekl bych, že ho vidíš zřetelněji, než si myslíš.“

„Vidím jeho oběti. Ty, které už zabil, a stín té příští. Nevím, kdo ta žena bude nebo kde se to stane, ani proč si vybral právě ji. A pokud na to nepřijdu, dostane se k ní dřív než já k němu.“

Měla po chuti i po euforii ze skvělého sexu. „Roarke, ty toho máš na svých ramenou dost.“

„Raději dost než nic. Ne víc než ty.“

„Musím se podívat na seznam podezřelých. Musím najít tu dominantní ženu, protože až najdu ji, najdu i jeho. Hodilo by se mi, kdybys mi pomohl.“

Vzal ji za ruku. „Samozřejmě.“

* * *

Nejpraktičtější bylo začít podle abecedy. A nechat Roarka, aby jí pomohl na počítači. Možná ho dostal gril, ale na počítači byl bez konkurence.

„Začneme s Breenem,“ řekla mu. „Chci veškeré informace o Thomasů A. Breenovi a jeho ženě, ale nechci se dostat do konfliktu se zákonem o ochraně osobních dat.“

Zasedl ke stolu a zklamaně se na ni podíval. „To pak není žádná zábava.“

„Nedá se nic dělat.“

„Dobře, ale chci kafe. A sušenky.“

„Sušenky?“

„Jo.“ Na stůl vyskočil kocour a otřel se hlavou o Roarkovu ruku. „Máš tady někde zásobu sušenek a já je chci.“

Dala si ruce v bok. „Jak víš, že mám zásobu sušenek?“

Pohladil kocoura a usmál se na ni. „Když tě nehlídám, zapomínáš na jídlo. Když si vzpomeneš, že bys měla něco jíst, jdeš po cukru.“

Věta *když tě nehlídám* ji nepotěšila, ale měla teď jinou prioritu. Šla k němu blíž a dívala se mu do tváře s takovým soustředěním, jako by se dívala do obličeje podezřelého. „Že tys byl v mé kanceláři na ředitelství a hrabal ses v dóze s bonbóny?“

„To tedy ne. Můžu si koupit vlastní bonbóny.“

„Co když lžeš?“ řekla po chvíli. „Jsi pěkně mazaný.“

„To jsi říkala už ve sprše, když jsem tě dostal znovu.“

„Haha. Ale nezdá se mi, že by ses chtěl plížit po ředitelství a krást bonbóny jenom proto, abys mě rozčiloval.“

„To máš pravdu. Zvlášť když si k tomu můžu najít mnohem příjemnější způsoby. Kde je to kafe?“

„Dobře, dobře. Thomas A. Breen.“

Šla do kuchyňky sousedící s její pracovnou. Kocour se jí motal kolem nohou a žebral přesto, že předtím dostal pizzu. Naprogramovala automat na kávu, vyndala hrnky a s podezřívavým pohledem směrem k pracovně šla ke skříni, kde za jídlem pro kočky schovávala krabici čokoládových sušenek.

Vyndala jich pár pro Roarka a pak se rozhodla, že si dá také. A pak si řekla, že není třeba šetřit a že klidně dojí celý zbytek.

Galahad ucítil jídlo, začal vrnět a třít se o Eviny nohy. Nasypala mu do misky kočičí krekry, a zatímco nakládala kávu a sušenky na podnos, sledovala, jak po nich chňape jako lev po gazele.

„Mám tady první informace, ale předpokládám, že tohle už sis zjistila sama,“ hlásil Roarke. „Za chvíli budu mít víc. Proč vyšetřuješ Breena?“

„Za prvé je to standardní postup u kohokoli, koho jsem v rámci vyšetření vyslechla.“ Položila tác na stůl. „Za druhé se mi na něm něco nezdá a nejsem si zatím jistá, o co jde.“

Přešla k obrovské obrazovce na zdi, kam Roarke poslal data, která vyhledal. „Thomas Aquin Breen, třicet tři let, ženatý, jedno dítě, chlapec, dva roky. Spisovatel a otec v domácnosti. Dobrý příjem. Vypadá to, že si vydělá na slušné živobytí a má potenciál to ještě zlepšit. V jednadvaceti ho jednou sebrali za drogy. No jasně, na škole, to není nic neobvyklého. Narodil se tady v New Yorku, vystudoval newyorskou univerzitu, obor umění. Postgraduální studium kriminologie – to se mi líbí – a literární tvorba. Živí ho především novinové články, povídky a doposud vydal dvě knihy. Obě měly velmi slušný úspěch. Ženatý pět let, oba rodiče žijí na Floridě.“

„To zní zcela běžně.“

„To je pravda.“ Ale není, říkala si Eva. Nebyl to běžný obrázek natolik, nakolik se snažil předstírat. „Hezký dům v hezké části města.

Ten si ale z peněz, které vydělal před druhou knížkou, nemohl dovolit. Jeho žena má důležitou a dobře placenou práci. Člověk by řekl, že si domek pořídili společně. Žijí tam od druhého roku manželství. On se převážně stará o dítě a ona vydělává.“

Roarke ochutnal sušenky. V ústech cítil výtečnou čokoládu a říkal si, že je rád, že je jeho manželka na sladké. „U mě dělá dost lidí, kteří to mají zařízeno podobně.“

„Něco mi tam přece jen nesedí. Nevím přesně, co to je. K tomu přidej fakt, že ten chlápek myslí celý den na vraždy, čte o nich, představuje si je a snaží se je vyjádřit slovy.“

„Opravdu?“ Nalil oběma kávu. „Kdo by věnoval vraždám tolik pozornosti a energie?“

„Tvůj sarkasmus mi neunikl. V tom je velký rozdíl. Policajt, který vyšetřuje vraždy, vidí jejich odpornost, jejich nepřípustnost. Tohohle chlapa vraždy baví. Od fascinace není k experimentaci zas tak daleko. Je vzdělaný, má pružnou pracovní dobu. O vraždách toho ví víc než kdokoli jiný a co se týče motivu – tedy mimo to, že vražda sama o sobě je vzrušující... Až tyhle vraždy začne pořádně probírat tisk, prodej jeho knih půjde určitě nahoru. Jeho žena dělá v módě, takže určitě dokáže docenit hodnotu publicity.“

Dívala se na obrazovku a houpala se na patách dopředu a dozadu. „Měl ten dopisní papír. Sice tvrdí, že ho dostal od obdivovatele, ale nepamatuje si od koho. To se nedá ani dokázat, ani vyvrátit. Alepoň zatím. Bylo by zajímavé, kdyby se ukázalo, že ho koupil buď on, nebo jeho žena.“

„Mohl bych jen tak *jemně* posunout hranice ochrany soukromí a podívat se, jestli najdu nějaký důkaz.“

Znělo to zajímavě, ale zavrtěla hlavou. „Nenašli jsme tu položku ani na jeho, ani na její kreditce. A kdybychom se v tom hrabali tak, jak navrhuješ, mohlo by to být víc než jen jemné posunutí hranice ochrany soukromí. Zůstaňme u jejich běžných dat.“

„S tebou není moc srandy.“

„Má ten dopisní papír a to mi zatím stačí. Má ho a nechal mě, abych ho viděla.“

„Pokud je to on, myslíš, že by o tom jeho žena věděla?“

„Řekla bych, že ano, pokud tedy není úplně hloupá. Podle životopisu na hloupou nevypadá. Julietta Gatesová, stejně stará, graduovala také na newyorské univerzitě. Design a PR. Vsadím se, že se potkali na škole. Ta ví, co chce. Po porodu šla brzy zpátky do práce. Vydělávala dvakrát tolik než on. To se změnilo před dvěma lety, když vydal knížky. Její příjem je ale v průměru pořád vyšší a hlavně stabilní. Zajímalo by mě, jak mají mezi sebou dohodnuté finance."

„Co chceš zjistit?"

„Kdo v jejich domácnosti rozhoduje? Peníze znamenají moc, ne? Vsadím se, že tam rozhoduje ona."

„Pokud to takhle chodí, tak se obávám, že v téhle domácnosti nerozhoduji natolik, nakolik bych měl."

„To je tvůj problém. Mně na tvých penězích nezáleží, ale vsadím se, že Breenovi záleží na penězích jeho manželky." Znovu si přivolala obraz jeho, jejich domu, jejich dítěte a pocit, který z nich měla. „Na to, aby mohli mít takovou domácnost a vychovávali syna podle jeho představ, je nutné, aby se manželka podílela na výdajích. Mají hezké oblečení, drahé hračky, dobrého robota na hlídání dětí, a on přitom dělá svým tempem, aby si mohl udělat čas na hraní se synem."

„A to, co tady popisuješ – což jsou vlastnosti dobrého otce – z něj dělá podezřelého z vraždy. Vzhledem k tomu, že chápu, kam tím míříš, řekl bych, že jsme pěkný párek cyniků."

Podívala se na něj přes rameno. „Nikdy se o ní nezmínil jako o partnerce, ani jako o matce. V domě bylo vidět jeho věci a věci jejich syna, ale ne její. To je zajímavé. Prostě mi nepřipadají jako rodina. Podíváme se na jeho rodiče."

Prohlížela si informace a soustředila se zvlášť na to, co neviděla, když dělala předběžný výzkum. „Vidíš? Jeho matka měla také dominantní roli v rodině. Měla důležitou práci, vydělávala většinu peněz. Otec se vzdal kariéry, aby mohl vychovávat syna. Byla v představenstvu a potom dokonce předsedala Mezinárodní koalici žen a psala do časopisu *Feministka.* Vystudovala newyorskou univerzitu, její manžel byl na provinční malé univerzitě. To je opravdu zajímavé."

„Takže ty to vidíš takhle: Breen vyrostl v rodině s dominantní matkou s vyhraněnými názory, která se angažovala ve feministickém

hnutí, zatímco jeho otec mu vyměňoval plenky. Matka ho dotlačila, aby studoval na stejné univerzitě jako ona, anebo se tak rozhodl sám proto, aby si zasloužil její pochvalu. Když si vybíral partnerku, našel ženu s podobnými osobnostními rysy jako jeho matka. Ženu, která se postará o živobytí, zatímco on se ujme historicky ženské role výchovy dítěte.“

„Jasně, to z něj ještě nedělá psychopatického vraha, ale je třeba se na tu možnost pořádně podívat. Ulož tyhle informace tady a pošli mi prosím tě kopií na moji pracovní adresu.“

Když to dělal, usmíval se. „Vypadá to, že jsem si stejně jako Breen vybral dominantní manželku. Co to asi vypovídá o mně?“

„Prosím tě...“ Vzpomněla si na sušenky a šla si jednu vzít. „Zítra se musím sejít s Juliettou Gatesovou. Pojďme se teď podívat na Lea Fortneyho.“

„Fortneymu je osmatřicet, má za sebou dvě manželství a dva rozvody a nemá děti.“ Roarke byl rychlý a věděl, co hledá, takže brzy zjistili, že jeho první manželka byla nepříliš známá pornohvězda a manželství trvalo necelý rok. Druhá manželka byla úspěšná divadelní producentka.

„Tady je něco. Bulvární pomluvy. Chceš to celé, anebo jenom shrnutí?“

„Začni shrnutím.“

„Vypadá to, že Leo zlobil.“ Roarke upil kafe a četl, co bylo na obrazovce. „Chytili ho s kalhotama dole v jednom hotelu v New Los Angeles. Měl tam pár dobře vyvinutých rádoby filmových hvězd. Mimo toho se tu říká, že používali drogy a měli tam spoustu pornohraček. Jeho žena ho evidentně z něčeho podobného podezřívala, takže na něj nasadila soukromého detektiva. U rozvodu ho pěkně stáhla z kůže a navíc se mu dostalo velmi nepříjemné publicity, neboť se přihlásilo několik dalších žen, které byly ochotné popsat jejich sexuální zážitky s výše zmíněným. Jedna z nich říká: „Tomu chlapovi pořád stojí. Vyjede po každé, ale když k tomu dojde, tak zplihne.“

„Au, to bolí.“

„Promiskuitní, problém se stykem a veřejně ho znemožnila žena. Má pár záznamů za sexuální napadení a za exhibicionismus. To je dobré. A podívej se na jeho finanční údaje. S příjmy, které má, si

nemůže dovolit životní styl, kterým žije. Potřebuje ženu, aby ho vydržovala. Teď to dělá Pepper Franklinová.“

„Mně se nelíbí,“ zamumlal Roarke a četl dál, „Pepper si zaslouží někoho lepšího.“

„Zkoušel to na Peabodyovou.“

Vzhlédl k ní s naštvaným výrazem v očích: „Teď se mi nelíbí ještě víc. Vyjel po tobě?“

„Ale ne. Mě se bojí.“

„Takže není alespoň úplně blbý.“

„Ne, ale je to egoistický pitomec, který se chce vyspat s každou husou – Peabodyová to s ním sehrála skvěle – a zneužívá žen, aby ho vydržovaly, a oplácí jim nevěrou. Je vzdělaný, dokáže se tvářit jako slušný člověk. Má rád peníze – vzpomeň si třeba i na ten dopisní papír – a je natolik pompézní, že by se mu určitě líbilo imitovat tak slavné vrahy. Má čas na to vybírat si a sledovat oběti. Máme něco o jeho rodině?“

„Máš to na obrazovce. Jeho matka je herečka, většinou hraje vedlejší role, ale je dobrá, několikrát jsem ji v něčem viděl. Práce má dost.“

„Lea měla s manželem číslo dvě z celkového počtu pěti dětí. Opravdu nezahálí. Takže Leo má několik nevlastních sourozenců. Jeho otec je divadelní producent, stejně jako on.“

„A hele, tady něco máme. Tady jsou taky nějaké pomluvy.“ Rychle pročítal článek a hledal nejpodstatnější. „Jeho rodiče se rozvedli, když mu bylo šest, oba měli aféry, a to celkem otevřeně. Matka tvrdila, že jeho otec ji fyzicky napadal. On na ni taky házel špínu. Z toho, co tu je, bych řekl, že to u nich bylo trochu jako válečná zóna.“

„Takže přidáváme dětství s násilnostmi a možná i zanedbáváním. Matka byla veřejně známá, což jí dává moc. Pravděpodobně měli služebnictvo. Hospodyně, zahradník, chůva atd. Mohl by ses podívat, kdo se o Lea staral, když byl malý, a já si zatím projdu informace o Renquistových.“

„A pak si dám další sušenku.“

Podívala se na něj a chtěla utrousit nějakou sarkastickou poznámku, ale pohled na něj, jak sedí za počítačem s vlasy ještě vlh-

kými po sprše, živýma očima sledujícíma se zájmem údaje na obrazovce, jí zrychlil tep.

To je absurdní. Ví přeci, jak vypadá, a přesto ji pouhý pohled na něj dokáže takhle vyvést z míry.

Všiml si jejího pohledu a podíval se jí do očí. Absurdně krásný muž se sušenkou v ruce. „Řekl bych, že si ji zasloužím."

„Cože?" vzpamatovala se.

„Sušenku," upřesnil a kousl si. Pak natočil hlavu. „Cože?"

„Nic." Trochu vyvedená z míry se k němu znovu otočila a donutila srdce, aby zpomalilo. Je čas pokračovat, řekla si.

Niles Renquist, přemýšlela. Veledůležitý nafoukaný pitomec. To je její osobní názor. Teď je potřeba zjistit fakta.

Narodil se v Londýně v napůl britské a napůl americké rodině. Z matčiny strany bratranec krále ze čtvrtého kolena, na otcově straně hromady peněz. Jeho otec má titul lorda, je to člen Parlamentu a zapřísáhlý konzervativec. Má mladší sestru, která se s druhým manželem usadila v Austrálii.

Renquist získal to nejlepší britské vzdělání. Ze Stonebridge do Etonu, odtud na univerzitu v Edinburghu. Dva roky důstojníkem – kapitánem u RAF. Mluví plynule italsky a francouzsky, ve třiceti vstoupil do diplomatických služeb, ve stejném roce si vzal Pamelu Elizabeth Dysertovou.

Jeho žena pochází z podobných poměrů. Dobře postavení rodiče, výborné vzdělání, včetně roku v internátní škole ve Švýcarsku. Jedináček se značným majetkem.

Podle všech ukazatelů dobrá partie.

Eva si vzpomněla na holčičku, která sešla ze schodů, když vyslýchala Pamelu Renquistovou. Rose – růžovozlatá princezna, která předtím, než poslechla, zatahala chůvu za ruku.

Ne, chůva ne. Říkala jí *au pair*. Lidé z podobných kruhů si vždycky našli vznešeně znějící slova.

Renquist měl určitě v dětství taky *au pair*.

Jeho denní rozvrh nebyl určitě tak flexibilní jako ostatních podezřelých. Dívala se na Renquistovu fotku na obrazovce. Pochybovala, že by se ho asistent nebo sekretářka vyptávali, co bude dělat, když řekne, že si potřebuje vyhradit pár hodin pro sebe.

Ani on, ani ona nemají žádný trestní záznam. Na rozdíl od Breena a Fortneyho ani skvrnka. Obraz dokonalosti.

Nevěřila mu.

Oženil se až ve třiceti. Pokud věří v *dokud nás smrt nerozdělí*, je to celkem rozumný věk. Muž s politickými ambicemi má vždy větší úspěch, pokud se prezentuje jako rodinný typ. Pokud se tedy nezavázal k celibátu, musel mít předchozí vztahy.

A možná i v době, kdy byl ženatý.

Možná by stálo za to popovídat si se současnou au pair. Kdo jiný by znal rodinné poměry lépe než dívka, která s nimi žije.

Šla si pro další kávu. „Mohl bys mi poslat informace o Carmichaelu Smithovi?“

„Chceš to dřív než údaje o Fortneyho chůvě?“

„Ty už jsi ji našel?“

„Jak to mám jinak říct? Já si ty sušenky zasloužím.“

„Fortney první. Po pořádku.“

„To není tak jednoduché, zjistil jsem, že se jich tam vystřídalo několik. Vypadá to, že maminka jim dávala zabrat. Sedm různých chův za deset let. Ani jedna z nich nevydržela víc než dva roky. V průměru to bylo jen šest měsíců.“

„Neřekla bych, že by některá z nich mohla mít tak velký vliv. Takže tou dominantní ženou je jeho matka.“

„Podle toho, co vidím, tak byla pěkné číslo. Tři z jejich bývalých zaměstnanců ji žalovali pro špatné zacházení. Nakonec dostali odstupné a k soudu nedošlo.“

„Musíme se na ni pořádně podívat.“ Přecházela sem a tam a četla údaje na obrazovce. „Je herečka a on v současné době s herečkou žije. Pracuje v branži, kde jedná s herci – má je určitým způsobem pod kontrolou, ale je na nich závislý. Něco na tom je. Náš vrah hraje. Hraje roli a snaží se dokázat, že je v ní lepší než jeho předlohy. Až si vypočítám pravděpodobnosti, Leo bude na začátku seznamu.“

Zamyslela se. „Než půjdeme hloub, projdeme si celý seznam. Najdi mi Renquistovu chůvu, nebo jak se jim říká v Anglii.“

„Roberta Janet Gableová,“ prohlásil Roarke a usmál se, „dělám několik věcí najednou.“

„Jako obvykle," odpověděla a podívala se na její fotku na obrazovce. „Panebože," otřásla se, „to je něco! Té bych se bála."

„Tohle je fotka ze současnosti. Když dělala pro Renquistovu matku, byla o dost mladší. Nicméně...," dodal, protože čekal Evinu další poznámku, „ani tehdy asi nebyla o moc příjemnější."

„To ti tedy řeknu." Dívala se na úzkou tvář s tmavýma, zapadlýma očima a přísnými rty, jejíž fotografie z různých časových období viděla na několika obrazovkách. Na starších fotografiích měla hnědé vlasy, na novějších byly šedivé. V obou případech přísně stažené dozadu. Vrásky, které rámovaly ústa, se postupem času prohloubily a zvýraznily její nesouhlasný výraz.

„Vsadím se, že jí nikdo nikdy neříkal Bobbie," shrnula Eva. Snažila se zjistit, kolik jí může být let, ale zamotala se do toho a byla vděčná, když se toho ujal Roarke.

„Když vzala práci u Renquistových, byly Nilesovi dva, a zůstala u nich do jeho čtrnácti. Ve Stonebridge nebyl na internátu, denně dojížděl. Ve čtrnácti odešel na Eton a chůvu už nepotřebovali. Robertě bylo osmadvacet, když nastoupila, a když odešla, bylo jí čtyřicet. Teď je jí čtyřiašedesát a nedávno šla do důchodu. Nikdy se nevdala a děti nemá."

„Vypadá, jako že děti mlátí," uvažovala Eva nahlas. „Jedna učitelka na státní škole nás mlátila a štípala. Roberta má všechno potřebné vzdělání a pověření, ale to měla i ta naše učitelka, která mi v deseti udělala pěkných pár modřin. Narodila se v Bostonu a po odchodu do důchodu se tam vrátila. No jo, stará, dobrá, konzervativní novoanglická tvář. Typ, který věří průpovídkám typu ‚když dítě alespoň občas nezmlátíte, rozmazlujete ho'."

„Ale mohla by to být i ženská, která moc krásy nepobrala, ale má dobré srdce. Taková, která nosí po kapsách bonbóny, aby je rozdávala dětem na potkání."

„To tedy těžko," oponovala s jasným přesvědčením Eva a sedla si na okraj stolu. „Je dobře finančně zajištěná. Vsadím se, že šetřila každou penny a ani ji nenapadlo rozhazovat peníze za takové blbosti jako bonbóny."

Představoval si Evu v deseti, s modřinami na rukou.

„Myslím, že si budeme muset promluvit. Chci slyšet, co mi řekne o Renquistově výchově. A teď se podíváme na protivného pana Smithe.“

„Pojď si mi sednout na klín.“

Pokusila se na něj podívat opravdu přísně, ale na Robertu Gableovou rozhodně neměla. „Nejdřív práce, pak zábava.“

„Vzhledem k tomu, že jsme si užili zábavy nejdřív na podlaze v kuchyni a pak ve sprše, řekl bych, že to můžeme na chvíli odložit. Pojď na klín,“ poslal jí zářivý úsměv, „cítím se opuštěně.“

Posadila se na něj a snažila se nezměnit svůj postoj, ani když ji jemně políbil na vlasy.

„Carmichael Smith,“ začal, ale pořád před očima viděl její obraz, když byla malá. Kdy byla vydaná napospas systému, kterého je teď součástí. Chtěl jí nahradit všechno to, o co přišla. Dát jí všechno, čeho se jí tehdy nedostávalo. Především lásku.

„Jedenatřicet... To jsou kecy. Vsadím se, že někoho podplatil, aby to v oficiálních údajích změnil. Narodil se v Savannah a část dětství prožil v Anglii. Žádní sourozenci. Doma s ním zůstala matka. Až do jeho osmnácti. Tady i v Anglii má trestní záznam jako nezletilý, ale zapečetěný. Stálo by za to zařídit jeho odtajnění, i když je to otravná práce. Nemá tolik peněz, kolik bych čekala podle jeho postavení. Rád utrácí, aniž by si to mohl dovolit. Rodiče jsou rozvedení, otec je znovu ženatý a odstěhoval se do Devonu, to je v Anglii, že?“

„Když jsem se naposledy díval, tak tam byl.“

„Sice nemá záznam jako dospělý, ale vsadím se, že v jeho záznamu z nezletilosti se najde něco zajímavého. Buď musel někoho zaplatit, anebo to oficiálně vymazali z rejstříku. Párkrát byl v luxusních odvykacích programech. Podíváme se na jeho matku.“

„Suzanne Smithová. Padesát dva. Hodně mladá, když měla Carmichaela,“ komentoval Roarke. „Vdala se o dva roky později. Pěkná ženská.“

„To jo. Je jí trochu podobný. Podívejme se, nějakou dobu byla koncesovaná prostitutka. Na ulici. A má záznam.“

Eva se začala zvedat, ale Roarke ji objal kolem pasu. „Jestli na to odsud nevidíš, můžu ti zapnout audio.“

„S očima nemám problém. Podvody, držení drog, defraudace. Ze všech obžalob se dostala bez trestu," doplnila Eva. „Vsadím se, že někoho udala. Podržela si licenci, i když byla na mateřské, ale nepřiznala žádný příjem. Daňový únik, celkem jasné. Proč by jinak platila za licenci, když si nevydělávala. Takže malému Carmichaelovi se dostalo sexuální výchovy v raném věku a asi i velmi prakticky."

Snažila se vcítit do jeho situace. „Najdi mi jeho zdravotní záznamy," požádala, „i z dětství, pokud to jde."

„Posunujeme hranici?"

Zaváhala, ale její instinkt ji hnal dopředu. „Jen o malinko." Popostrčil ji, aby se zvedla a on mohl pracovat. Šla zatím nalít kávu.

„Běžné dětské nemoci a očkování jako mimino, ale od dvou let hodně úrazů."

„Aha!" Procházela záznamy od různých doktorů a z různých středisek a nemocnic. Rány na šití, menší zlomeniny. Dokonce jedna docela vážná popálenina. Dislokované rameno, zlomený prst.

„Mlátila ho. I po rozvodu, až do puberty. Do té doby, než vyrostl a byl natolik silný, že to raději neriskovala. Takže jeho dominantní ženou je taky matka. Stěhovali se tolikrát, že jí to prošlo. Tady i v Anglii. Podívej se na její příjmy a na majetek."

„Příjmy jsou skoro nulové, majetek docela slušný."

„Řekla bych, že i teď žije na úkor svého chlapečka. To může chlapovi lézt pěkně na nervy. Možná natolik, že by byl ochotný ji i zabít."

KAPITOLA 13

Eva měla několik dobrých důvodů, proč začínat pracovní den v domácí pracovně. Byl tam klid a ticho. Ve srovnání s kanceláří detektivů na ředitelství bylo ovšem téměř *cokoli* klidnější a tišší, včetně fotbalového stadionu.

Potřebovala čas, aby si mohla věci promyslet. Chtěla si tady vyvěsit informace o vraždách. Aby je měla před očima, kdykoli tu bude pracovat.

Hlavní důvod, proč zůstala doma, místo toho, aby vyrazila rovnou na centrálu, byl Summersetův příjezd. Potřebovala odejít před polednem, ale chtěla si ještě užít domu, než se Summerset vrátí a převezme nad ním vládu.

A tak pověsila nástěnku, sedla si a dala nohy na stůl. Pila kafe a prohlížela si svůj výtvor.

Byly na něm fotografie z místa činu – ulička v Čínské čtvrti, ložnice Greggové. Byly tam mapy a kopie dopisů od vraha. Fotografie obětí – zaživa a po smrti. Vedle toho si připíchla fotografie původních míst činů, které vrah napodoboval, a původních obětí, které jí co nejvíc připomínaly oběti současné.

Tyhle snímky vrah určitě bedlivě prostudoval. Dívala se na staré fotografie a četla původní zprávy.

V tuhle chvíli asi studuje nové. Osvěžuje si paměť a připravuje se na další vraždu.

Měla zprávu od patologa, z laboratoře a od techniků z místa činu. Měla prohlášení od svědků, nejbližších příbuzných, podezřelých i sousedů. Měla vypracovanou časovou posloupnost. Měla své poznámky, vlastní zprávy a kopu informací o všech podezřelých na seznamu.

Znovu si je chtěla projít, ale také by měla vyrazit do terénu a udělat několik výslechů. Potřebovala širší záběr a přitom to chtělo jít i do hloubky. Věděla, že ji u další vraždy předběhne. Instinktivně věděla, že k tomu dojde a někdo další bude muset zemřít.

Dělal chyby. Upíjela kávu a dívala se na nástěnku. Ty dopisy na místě činu byla chyba. Pýcha a vychloubačnost. Nejenom že se chtěl

vytáhnout, chtěl to udělat ve velkém stylu. Všimněte si mě! Podívejte se, jak jsem chytrý, jaký mám vytříbený vkus.

Oni ale mohli vystopovat papír, na který dopisy napsal, a tudíž si vytvořit seznam podezřelých.

Košík s ovocem byla další chyba. Přímo arogance. Můžu odsud odejít, nechat za sebou brutálně zavražděnou ženu a klidně si pochutnat na jejích broskvích.

Pravděpodobně jich udělal ještě víc. Bude se vším probírat, až se jí je podaří najít. Udělá další. Může být chytrý jak chce, ale je arogantní.

Dívala se na otevřené dveře, a když uslyšela zvuk kroků, zamračila se.

„Dobrej," řekla, když vešel Feeney. Jeho pečlivě vyžehlená košile napovídala, že mu ji žena dala přímo ze skříně. Ošlapané boty zase svědčily o tom, že se mu podařilo manželce utéct předtím, než ho přinutila, aby si vzal nějaké slušnější.

Pravděpodobně ho i učesala, ale už měl vlasy zase rozčepýřené jako obyčejně. Na bradě měl malou ranku – tvrdil, že chlap se nemůže dobře oholit, aniž by se alespoň jednou neříznul.

„Dostal jsem tvou zprávu."

„Bylo pozdě, ani jsem se s tebou nechtěla setkat. Neznamenalo to, že bys sem hned ráno měl nastoupit. Nemusel sis zajíždět."

„Zajíždka je to jenom v případě, že byste tady neměli něco dobrého k snídani. Třeba šátečky."

„Něco takového tady určitě bude."

Považoval to, co řekla, za pozvání a vypravil se do kuchyně. Slyšela, jak si pročítal menu a jak zamlaskal, když našel to, co ho hledal, a objednal si to.

Vrátil se s pečivem a s obrovským hrnkem kafe. „Takže," začal, sedl si a prohlížel si nástěnku, „dva nula pro něj."

„Jo, ta nula je pro mě. Teď má sice balon, ale už nadělal pár faulů. Jenže nejde jen o něj, po příští vraždě to novinářům dojde a my budeme mít další pěkný problém. *Vražedný imitátor ohrožuje New York. Vrah Chameleon mate policii.* To si užijou, milujou takovýhle krváky."

Feeney se podrbal na tváři a znovu si kousl. „Veřejnost taky. Je to nechutný.“

„Mám spoustu informací. Spousty možných vysvětlení. Problém je, že jednu věc zjistím nebo vyřeším a hned se objeví pět dalších. Mohla bych požádat Whitneyho o posily, ale víš, jak to chodí. Musím dělat potichu, a tím pádem mám i míň prostředků. V momentě, kdy se o tom dozví veřejnost, začnou se do toho motat politici a já dostanu víc peněz.“

„Elektronické má víc lidí a vyšší rozpočet,“ přidal se Feeney.

„Já ale na tomhle případě oficiálně nepotřebuju pomoc elektronického. Informace, které potřebuju, se dají sehnat běžným způsobem, prostě rutina. Zatím nepotřebuju ani prověřit žádné hovory, ani bezpečnostní zařízení. Ale...“

„Mým klukům nikdy neškodí trochu se procvičit.“ Feeney používal bez rozdílu výraz ‚kluci‘ k označení lidí i androidů, kteří pro něj pracovali.

„To by se mi hodilo. Uvolnilo by mi to čas na výslechy a práci v terénu. Včera večer jsem si říkala, že tenhle chlap je opatrný a velmi precizní. Podívej se na fotky obětí – na ty původní a jeho současné. Sleduj pozici obětí, jejich typologii, metodu. Jsou to výborné kopie, velmi pečlivé. Jak to, že mu to tak jde?“

Feeney dojedl snídani a dopil kávu. „Projdu si mezinárodní databázi, uvidíme, jestli z toho něco vyleze.“

„Nebude to úplně to samé,“ řekla vděčně, „našla jsem něco velmi podobného té první vraždě, ale ne přesně stejné. Ale když jsem se dívala, hledala jsem jenom podle stylu první vraždy. Teď máme dva různé styly a můžeme usuzovat na další. Na to, aby spáchal něco identického je příliš opatrný – možná udělal přesnou kopii, ale pak něco změnil. Nenechal by místo činu totožné jako u původní vraždy u těch, které nechtěl, z veřejnit.“

„Nechce se předvést dřív, než má jistotu, že je schopný udělat perfektní napodobeninu,“ přitakal Feeney.

„Jo. Pokud někdy imitoval přesně, zbavil se těl obětí. Pohřbil je. Není to puberťák, je mu ke čtyřicítce. Takže celkem jednoznačně musel vraždit už před Wootonovou.“

„Dobře, podívám se na oba styly a na další, o kterých si myslíš, že by mohly být zajímavý.“

„Každý z lidí, které mám na seznamu, cestuje. Mimo jednoho, u kterého si nejsem ještě jistá. Po USA i jinde, hlavně v Evropě. Cestují luxusně, první třídou. Pokud je náš vrah na mém seznamu, tak se pohybuje po celém světě.“

„Pošli mi jejich jména.“

„Dík. Měla bych tě varovat, je tam pár důležitých týpků. Máme tam diplomata, zpěváka, celkem známého spisovatele a producenta, který žije s velmi populární herečkou. Už si na mě stěžovali u Whitneyho a tím to určitě neskončilo.“

Usmál se. „To zní jako prima zábava.“ Zvedl se, položil prázdný hrnek a zamnul si ruce. „Tak jdeme na to.“

* * *

Když Feeney odešel, udělala si pořádek v dokumentech, poslala je Feeneymu a zpravila o tom Whitneyho. Znovu si projela pravděpodobnosti, hrála si se simulacemi, ale v podstatě to byla jenom taková rozcvička, aby se jí rozjel mozek.

Když byla hotová, počítač i ona se shodly na seznamu vrahů a vražd, které bude vrah pravděpodobně napodobovat příště.

Vyloučila ty, kteří buď pracovali s partnerem, anebo se zaměřili na mužské oběti a ty, kteří těla buď ukryli, nebo se jich zbavili.

Podtrhla ty, jejichž proslulost přežila jejich smrt.

Právě začala přemýšlet, kde asi je Peabodyová, když zaklepal jeden z androidů.

Androidi ji vždycky trochu vylekali. Roarke je moc nepoužíval a v domě se s nimi moc nepotkávala. Určitě by vydržela šílené mučení, než aby přiznala, že dává přednost Summersetovi z masa a krve před androidy, ale bylo to tak.

„Poručíku Dallasová, nezlobte se, že vás ruším,“ řekla androidka hlasitě. Černé uniformě se nepodařilo zakrýt, že ji udělali s takovými křivkami, že mohla konkurovat kdejaké pornohvězdě.

Eva si říkala, že nemusí používat své detektivní schopnosti na to, aby jí bylo jasné, že ji vybral Roarke, aby si všimla výrazného

rozdílu mezi jejím velkým poprsím a Summersetovým kostnatým pozadím.

Časem by mu to měla oplatit.

„O co jde?“

„U brány čeká návštěva. Je to paní Pepper Franklinová. Můžete ji přijmout?“

„Určitě. Ušetřila mi cestu. Je sama?“

„Přijela s řidičem, ale jiný doprovod nemá.“

Fortneyho nechala doma. „Uveďte ji dovnitř.“

„Mám ji přivést sem?“

„Ne, vezměte ji do... Jak se to jmenuje? Předního salonu.“

„Mám vám přinést občerstvení?“

„Ještě vám řeknu.“

„Děkuji, poručíku.“

Když androidka odešla, Eva chvíli bubnovala prsty na desku stolu. Pak se podívala ke dveřím Roarkovy pracovny. Asi je dobře, že je pryč. Tím se zkrátí část návštěvy, ve které jde o společenské řeči.

Záměrně si připnula pouzdro se zbraní a nechala sako na opěradle židle. Chtěla tím ne zrovna nenápadně Pepper naznačit, že je ve službě.

Pak dopila kafe a chvíli ještě počkala. Když vešla do salonu, Pepper už čekala.

Herečka byla dokonale oblečená v letním stylu. Modré tílko pod vzdušnou bílou halenkou barevně perfektně ladilo s barvou kalhot pod kolena. K tomu měla sandály s takovými podpatky, z nichž Evu bolely nohy jenom při pohledu na ně. Husté zlatavé vlasy měla upravené do dost komplikovaného účesu.

Když k ní Eva přicházela, ucítila její jemný parfém – voněl květinami a jaksi chladně.

„Jsem ráda, že jste si na mě udělala čas, zvlášť tak brzy ráno.“

„Já vyšetřuju vraždy. Můj pracovní den začíná, když váš končí.“ Když se na ni Pepper podívala trochu zvláštně, dodala: „Promiňte, jenom takový policajtský vtip.“

„Předpokládám, že Roarke není doma.“

„Máte pravdu. Pokud s ním chcete mluvit, zastihnete ho nejspíš v centru.“

„Právě že jsem se vás snažila zastihnout samotnou. Můžeme si sednout?“

„Samozřejmě.“ Eva jí pokynula ke křeslu a sama si sedla.

Pepper položila ruce na opěradla hlubokého křesla, přejela očima místnost a povzdychla si. „Tohle je prostě jeden z nejkrásnějších domů, které jsem kdy viděla. Vybraný vkus. Ale to se dá čekat, když patří Roarkovi.“

„Je to střecha nad hlavou.“

Pepper se zasmála. „Už je to pár let, co jsem tu nebyla, ale pamatuji se na hrůzu nahánějícího komorníka. Přesto byl příjemnější než androidka, která mě teď uvedla.“

„To byl Summerset. Je na dovolené. Odpoledne se ale vrací.“ *Pokud ho tedy nepřepadnou nějací zoufalí odvážlivci a nebudou za něj požadovat výkupné. Anebo pokud se vášnivě nezamiluje do mladé nudistky a neodstěhuje se s ní na Borneo.*

„Jasně, Summerset.“

„Ale za ním jste asi taky nepřišla.“

„Ne, to ne,“ přikývla Pepper. „Přišla jsem, abychom si mohly promluvit. Jako žena se ženou. Vím, že jste včera navštívila Lea. Dost ho to rozrušilo. Má pocit, že ho pronásledujete, že to je něco osobního.“

„Nic osobního proti němu nemám. Ani kdyby se ukázalo, že to byl on, neměla bych proti němu nic osobního. Pronásledovat lidi je hlavní náplní mé práce.“

„Možná máte pravdu. Je ale fakt, že zde existuje určitá spojitost v osobní rovině. Skrze mě. Skrze Roarka. Právě o tom jsem si s vámi chtěla otevřeně promluvit.“

„Prosím. Pokračujte,“ vyzvala ji Eva.

Pepper se v křesle trochu narovnala a složila ruce do klína. „Předpokládám, že víte o tom, že já a Roarke jsme spolu kdysi měli poměr. Určitě bych byla schopná pochopit, kdyby vám to bylo nepříjemné. Bylo to dávno předtím, než poznal vás. Už je to dost dlouho. Byla bych nerada, kdyby vaše rozmrzelost nebo i vztek – ačkoli, jak

říkám, byla bych to schopná pochopit – ovlivňovaly váš přístup k Leovi.“

Eva byla chvilku zticha. „Schválně jestli jsem to správně pochopila. Myslíte si, že jsem naštvaná, protože vy a Roarke jste spolu kdysi spali, a že tím pádem si to chci vynahradit na chlapovi, se kterým spíte teď?“

Pepper otevřela pusu, aby reagovala, pak ji zase zavřela. Potichu si odkašlala. „Tak nějak.“

„Ráda bych vás uklidnila, slečno Franklinová. Kdybych se měla vztekat kvůli každé ženě, se kterou kdy Roarke spal, tak by mně to pravděpodobně vydrželo na celý zbytek života. Byla jste jednou z mnoha.“ Eva ukázala na svůj snubní prsten. „Já jsem jediná. Nejsem z vás nervózní.“

Pepper chvíli jenom zírala. Pak pomalu zamrkala a koutky jejích úst sebou trhly.

„To je velmi... rozumné, poručíku. Zároveň je to chytrý způsob, jak mi to oplatit.“

„To jsem si právě myslela.“

„V každém případě...“

„Žádný další případ neexistuje. Když jsme se s Roarkem poznali, byli jsme oba dospělí. Co se dělo předtím, mě nezajímá. A kdybych dopustila, aby moje malicherné pocity ovlivňovaly moji práci, nezasloužila bych si dělat to, co dělám. Tím méně svou hodnost. A já si zasloužím oboje.“

„O tom nepochybuji,“ odvětila Pepper. „Stejně tak nepochybuji o tom, že si zasloužíte Roarka. Je to nejúchvatnější muž, jakého jsem kdy poznala. Podobně jako tenhle dům. Stylový, plný barev a překvapení. Nikdy mě nemiloval, ale ani to nepředstíral.“

„A co Leo? Miluje vás?“

„Leo? Leo mě potřebuje. To stačí.“

„Řekla bych, že se podceňujete.“

„To je od vás milé. Ale nejsem vskutku žádná trofej. Jsem sobecká a náročná.“ Pobaveně se zasmála. „Ale mně to vyhovuje. Potřebuji hodně prostoru a nechci o něj muset žádat. A jakýkoli muž v mém životě musí pochopit, že moje práce je pro mě nejdůležitější. Pokud chápe tohle a pokud je loajální, pak mi stačí, že mě potřebuje.

Leo je slaboch, toho jsem si dobře vědomá," pokračovala s elegantním pokrčením ramen. „Možná vedle sebe potřebuji právě slabého muže. Možná proto jsem si Roarka neudržela víc než pár týdnů. Leo mi vyhovuje. A právě to, že je slaboch, je jedním z důvodů, proč nemůže být tím, koho hledáte, poručíku."

„Pak se nemáte čeho bát. U prvního výslechu mi lhal. Když mi někdo lže, musím zjistit proč."

Její výraz se zjemnil způsobem, který Evě ukázal, že ač předtím Pepper říkala, že jí stačí, aby ji Leo potřeboval, ve skutečnosti ho milovala. „Vystrašila jste ho. Není to ale přirozené, když policejní výslech lidi vystraší? Zvlášť pokud jde o vyšetřování vraždy?"

„Pro vás to nebyl problém..."

Pepper se nadechla. „Tak dobře. Leo má občas problémy se lhaním, ale nikomu by neublížil. Určitě ne nějak vážně."

„Můžete mi říct, kde byl v neděli brzy ráno?"

Její obličej zvážněl, ale hleděla na Evu zpříma. „Nemůžu. Jediné, co vám můžu říct je to, kde říkal, že byl. A to už vám sdělil on. Poručíku, vy si myslíte, že bych mohla žít s někým, mít s ním intimní vztah, a přitom bych nepoznala, že je to vrah?"

„To nevím. Ale možná byste mu mohla říct, že pokud se z toho chce dostat, tak musí začít mluvit pravdu. Dokud s tím nepřestane mít problém, budu ho sledovat."

„Promluvím si s ním." Zvedla se. „Děkuji vám, že jste si na mě udělala čas."

„Není zač." Eva ji doprovodila ke dveřím. Když je otevřela, uviděla auto, kterým Pepper přijela, a svoji asistentku, jak funí cestou k domu.

„Strážník... Jak že se jmenuje?" zeptala se Pepper.

„Peabodyová."

„Aha. Strážník Peabodyová vypadá, jako by za sebou měla náročný začátek dne. Včerejší bouřka trochu ochladila počasí, ale ne tolik, jak by bylo potřeba."

„Konec léta v New Yorku. Co jiného bychom čekaly."

„Měla jsem zůstat v Londýně." Podala Evě ruku. „Ráda bych, kdybyste se s Roarkem přišli podívat na moje představení. Kdybyste se rozhodli, dejte mi vědět a zarezervuju vám lístky."

„Až se věci trochu zklidní, ozveme se.“

Sledovala, jak řidič vylézá z auta a otevírá zadní dveře limuzíny. Čekala, až zpocená Peabodyová dofuní ke dveřím.

„Omlouvám se, poručíku. Zaspala jsem, pak byl nějaký problém v metru... Měla jsem vám zavolat, nedošlo mi...“

„Dovnitř, honem, než mi tady omdlíte s úpalem.“

„Řekla bych, že jsem dehydrovaná.“ Peabodyová byla v obličeji rudá jako rak a pot z ní jen lil. „Dejte mi pár minut, trochu se opláchnu.“

„Jděte, proboha. A příště si zavolejte taxíka!“ křikla za ní a vybíhala schody, aby si vzala sako a další věci, které přes den bude potřebovat. V kuchyni si vzala dvě lahve vody a v hale se setkala s Peabodyovou, vycházející z koupelny. Její tvář nabyla rozumnější barvy, upravila si uniformu a učesala se.

„Díky,“ Peabodyová si vděčně vzala jednu z lahví a hluboce se napila, i když předtím pila z kohoutku, „nemám ráda, když zaspím. Učila jsem se pozdě do noci.“

„Copak jsem vám neříkala, že to s tím učením nemáte přehánět? Když se vyčerpáte, nebudete u zkoušek stát za nic.“

„Učila jsem se jen pár hodin. Předtím jsem místo toho s McNabem koukala po bytech, tak jsem se k tomu dostala pozdě. Neuvědomila jsem si, že máme schůzku s Pepper Franklinovou.“

„Neměly jsme s ní schůzku. Přišla sama, aby orodovala za Fortneyho.“ Eva vyšla ze dveří a okolo domu do garáže. Nenapadlo ji říct jednomu z androidů, aby jí dovezl auto před dům. Summerset to dělal automaticky. Fakt, že ona na takovýhle detail dokázala zapomenout a on nikdy ne, ji prostě štval.

„Alespoň vím, že nezačínám mít problémy s pamětí,“ řekla s ulehčením Peabodyová a přidala, aby Evě stačila. „Děje se toho teď tolik! Ježíši, Dallasová, my jsme spolu podepsali nájemní smlouvu! Je to hezký byt a hezký místo. Kousek od ředitelství. Máme extra pokoj, kde si můžeme zřídit společnou pracovnu. Je to v domě, kde jste dřív bydlela, takže Mavis a Leonardo budou sousedi. To je skvělý. Jsem ráda, že nám to Roarke dohodil, ale...“

„Ale co?“

„Podepsala jsem spolu s McNabem nájemní smlouvu. To je velká věc. Přímo obrovská. Za měsíc budeme spolu bydlet.“

Eva zadala kód u dveří garáže a čekala, až se otevřou vrata. „Myslela jsem, že už spolu bydlíte.“

„Jasně, ale jenom neoficiálně. Hodně neoficiálně. Většinou je jen tak u mě. Tohle je natvrdo. Jsem z toho nervní.“ Dala si ruku na žaludek a šla s Evou k jejímu policejnímu autu. „Takže jsem se hned, jak jsme přišli domů, vrhla na učení a začala jsem být nervní i ze zkoušek. Pak jsem kvůli nervům nemohla usnout, tak jsem McNaba... svedla, abych si připomněla, proč do toho jdu, a chvilku to trvalo, protože... jsem byla pěkně nervní...“

„Tuhle část nepotřebuju slyšet.“

„Dobře. No prostě neusnula jsem dost dlouho, takže jsem asi vypnula budík, aniž bych se probudila. No a pak bylo o hodinu později, než jsem chtěla vstávat.“

„Jestli jste vstala o hodinu později, jak je možné, že máte jenom,“ podívala se na hodinky „patnáctiminutové zpoždění?“

„Vynechala jsem věci, které ráno běžně dělám. Bylo to v pohodě, teda než došlo k tý poruše v metru. To mě dostalo a už jsem zase nervní.“

„Rovnou zapomeňte na to, že byste svedla mě, abyste přišla na jiné myšlenky. Peabodyová, poslouchejte, pokud jste se doteď nepřipravila na ty testy, tak teď už to ne vy trhnete.“

„To jste mě teda moc neuklidnila.“ Dívala se zamlkle oknem, zatímco Eva projížděla bránou. „Nechci propadnout. Bylo by to trapný. Pro mě i pro vás.“

„Nechte toho. Teď jsem z vás nervní já. Nebude to trapné. Uděláte, co bude ve vašich silách. To stačí. Tak, teď se vzmužte, ať vám můžu říct, co vím o Smithovi, než se s ním uvidíme.“

Peabodyová poslouchala, dělala si vlastní poznámky a pak vrtěla hlavou. „Nic z toho, co teď slyším, není v jeho oficiálních záznamech ani na internetových stránkách jeho příznivců. To mi není jasné. Ten chlap miluje publicitu a přitom nevyužívá tak emocionálně silných faktů ze svýho života. Proč by nechtěl získat u fanoušků tím, že zveřejní anebo alespoň pustí informace o tom, jak vyrůstal s ro-

dinným násilím, jak se přes to všechno přenesl, a přesto věří v sílu lásky, ča-ča-ča.“

„Ča-ča-ča?“ zopakovala po ní Eva. „Pár vysvětlení mě napadá. Za prvé to nesedí s jeho veřejnou image. Silný, hezký, romantický a hlavně rovný chlap. To nejde dohromady s představou finančních nedostatků, fyzického násilí páchaného jeho matkou – prostitutkou na částečný úvazek, která z něj ještě pořád tahá peníze.“

„To chápu, ale proč by nechtěl najít výhodný úhel pohledu a použít ho, aby mu pomohl prodávat disky jako o závod?“

„Aha, ta ča-ča-ča měla být závodní...,“ zavtipkovala Eva. „Jasně, mohlo by mu to zajistit soucit u fanynek a zvýšit prodejnost disků. Ale o to jemu nejde.“

„A o co mu teda jde?“ zeptala se Peabodyová přesto, že jí docházelo, o co asi jde.

„Nejde mu o peníze. Ty jsou u něj spíš jakýmsi následkem. Touží po obdivu, uctívání a kouzlu fantazie. Jde po mlaďoučkých fanynkách, protože jsou míň kritické a plné ideálů. Na druhou stranu starší ženy ho přitahují díky větší shovívavosti.“

„A v pracovním životě se obklopuje ženami, protože potřebuje, aby se o něj staraly, protože žena, která se o něj starat měla, na něj kašlala.“

„Tak bych to viděla já.“ Eva zatočila a objela maxibus, kterým se musela tahat spousta lidí každý den do práce. „V jeho veřejné image nejde o překonávaní překážek, ale o fantazii elegantního *bytí* nebo tak nějak. Princ na bílém koni nemůže být někdo, koho v dětství matka otloukala poté, co si to rozdala s klientem. Alespoň tak si představuje on, že by měl ten princ vypadat z pohledu žen. Takovou image si stvořil a na ní trvá.“

„Takže teoreticky by stres z toho, že musí tohle všechno skrývat, jeho vztek a pravidlo opakujícího se násilí mohly způsobit, že mu hráblo. A když mu hráblo, zabil ve dvou obětech dvě části ženský, která ho spíš nevychovala, než vychovala – prostitutku a matku.“

„Teď vám to pálí.“

Peabodyové došlo, že tohle bylo trochu jako simulace, na kterých se připravovala na testy. Sice byla trochu pomalejší, ale říkala

si, že je schopná si to dobře srovnat. „Uvedla jste pár důvodů, máte ještě něco?“

„Ano. Chce na minulost zapomenout. Má ji za sebou. Nechce, aby se ho týkala. Říká si, že nemá se současností nic společného. V tom nemá pravdu. Minulost je vždycky součástí přítomnosti. Ale pravda je, že je to soukromá věc. Určitě ale nechce, aby se tak citlivou věcí zabývala senzacechtivá veřejnost.“

Peabodyová se podívala na Evu, ale z jejího výrazu se nedalo nic přečíst. „Takže je taky možné, že je jednou z obětí domácího násilí, která si prese všechnu bolest a trauma dokázala vybudovat úspěšný život.“

„Vám je ho líto.“

„Možná. I když to nestačí, abych si hned běžela koupit jeho disk,“ dodala se zasmáním. „Ale jo. Nevybral si, aby mu ubližoval právě ten člověk, který se měl postarat o jeho bezpečí. Nikdy nepochopím, jak je možné, že je rodič schopný ubližovat vlastnímu dítěti. Moji rodiče... Sama jste je poznala... Moje máma nás dokázala pěkně srovnat do latě jediným pohledem, ale nikdy by nám nezkřivila vlas na hlavě. Naši jsou sice pacifisti, ale to byste viděla, jak by se dokázali obout do někoho, kdo by nám chtěl ublížit! To je moje zkušenost,“ shrnula Peabodyová. „Na druhou stranu jsem předtím, než mě přeložili k vám, když jsem ještě dělala pochůzkáře, zažila dost situací, kde šlo o domácí násilí. Dokonce od obou rodičů. Vlastně i teď, když vyšetřujeme vraždy.“

„Nic jiného nedokáže vymýtit představu idylické americké rodiny v policajtově hlavě tak dobře, jako prvních pár případů domácího násilí, na kterých dělá.“

„Což je jedním z důležitých důvodů proč nedělat pochůzkáře,“ přitakala vděčně Peabodyová. „Chci tím říct, že jsem viděla, jaký to může být, a že je to jedna z nejhorších věcí, která se děcku může stát.“

„Je spousta věcí, které jsou pro děti hodně těžké. Někteří se přes ně přenesou a někteří to překryjí. Jiným to zničí život. Další teorie o Smithovi je, že hltá obdiv žen, ale považuje je za děvky, a tak je zabíjí tím nejbrutálnějším a nejvíc působivým způsobem, na který je schopen přijít.“

„To je docela zajímavá teorie.“

„Ať už je to jak chce, nebude rád, když mu předhodím jeho minulost. Takže se připravte.“

Když šly od auta ke Smithovu domu, Peabodyová vzala Evu za slovo a položila ruku na zbraň. „Tak připravená zase být nemusíte, Peabodyová. Zkusíme to v klidu.“

Uvedla je stejná žena a v domě bylo slyšet stejnou hudbu. Alespoň Evě to tak připadalo. Jak to měla rozpoznat, když všechno, co zpíval, bylo stejně sladké.

Než je žena dovedla do pokoje s polštáři na podlaze a chlupatou bílou kočkou, položila jí Eva ruku na rameno a zeptala se: „Nemáte tu někde místnost s opravdovými židlemi?“

Li trochu nesouhlasně ohrnula nos, ale přikývla. „Samozřejmě. Tudy prosím.“

Uvedla je do pokoje s hlubokými zlatavými křesly, které doplňovaly skleněné stolky. Na jednom zurčela ve fontánce přes oblé světlé kameny voda. Na dalším byla bílá krabice s bílým pískem a nějakými vzory, které tam asi někdo namaloval malými hrabičkami, ležícími vedle krabice.

Záclony byly zatažené, ale když vešly do místnosti, rozsvítily se stolky po svém obvodu.

„Udělejte si pohodlí, prosím,“ řekla Li a ukázala na křesla. „Carmichael se vám bude věnovat za pár minut.“

Eva ji ignorovala a prohlížela si ‚náladovou stěnu‘, na kterou se daly promítat obrazy nebo barvy podle toho, jakou atmosféru chtěl člověk mít. Pastelové barvy jako by stékaly po stěně a měnily se z růžové na modrou, pak zlatavou a pak zase zpátky na růžovou. V pozadí bylo slyšet Smithovy skladby.

„Dělá se mi z toho mdlo. Měla jsem ho dát předvolat na ředitelství. Tam je to normální.“

„Slyšela jsem, že jste včera nějakému pitomci vykloubila čelist.“ Peabodyová se tvářila jakoby nic. „To lidem většinou nepřipadá moc normální.“

„Někteří lidé vědí prd.“ Otočila se k přicházejícímu Smithovi.

„Jsem tak rád, že vás zase vidím.“ S elegantním rozhozením rukou pokynul směrem ke křeslům. Jeho široké rukávy přitom efektně

zavlály. „Dal jsem připravit něco osvěžujícího a citrónového k pití. Doufám, že vám to bude chutnat.“

Jeden ze služebníků položil na stůl tác s pitím a Smith se usadil v jednom z křesel. „Slyšel jsem, že jste mě sháněly,“ naléval nápoj ze džbánu do sklenic a pokračoval: „Nevím, co bych pro vás ještě mohl udělat, ale omlouvám se, že jsem nebyl k zastižení.“

„Váš zástupce volal mému nadřízenému,“ odvětila Eva, „tak si myslím, že asi tušíte, proč jsme s vámi chtěly mluvit.“

„Další omluva je namístě.“ Vzal si jednu ze sklenic a držel ji v půvabných rukách. „Můj agent mě chrání trochu přehnaně, což je ale náplň jeho práce. Představa, že by se novináři dozvěděli, že jste mě vyslýchali ve spojitosti s tak hrozným případem, mu dělá vážné starosti. Řekl jsem mu, že vám věřím a že budete zcela diskrétní, ale...,“ pokrčil rameny a napil se.

„Mě publicita nezajímá, já hledám vraha.“

„Tady ho nenajdete, tohle je místo pro klid a mír.“

„Klid a mír jsou pro vás důležité, že?“ přitakala Eva a sledovala jeho tvář.

„Ano, velmi. Tak jak by měly být důležité pro každého. Svět je jako obraz plný krásy, stačí si jí všímat.“

„Klid, mír a krása jsou asi zvlášť důležité pro lidi, kteří je v dětství neměli..., například pro muže, který byl jako malý pravidelně bit. Dáváte matce peníze, aby se to nedostalo na veřejnost, anebo proto, aby se od vás držela co nejdál?“

Smithova sklenice se v jeho ruce rozbila a po dlani mu začal stékat pramínek krve.

KAPITOLA 14

Zvuk skla padajícího na zem zněl o dost zajímavěji než Smithovo věčné cukrování v pozadí.

Předpokládala, že jeho fanoušci by ho teď asi nepoznali, když měl tvář zkřivenou *negativní energií.* Ve zkrvavené ruce pořád ještě třímal zbytek rozbité sklenice.

Než se vzpamatoval a vyskočil, bylo slyšet jeho zrychlený dech. Eva vstala také, připravená čelit jeho případnému útoku.

Ale on jenom zvrátil hlavu jako pes, který se chystá zavýt, a zařval na Li.

Přiběhla, volné šaty vlající kolem ní, bosé nohy hlasitě plácající o dlažbu.

„Carmichaeli? Vždyť vy krvácíte. Mám zavolat doktora?“ Zatímco začínal slzet, natáhl krvácející ruku před sebe. „Udělejte něco.“

„Proboha,“ Eva k němu přistoupila a otočila mu dlaň, aby se podívala na ránu. „Přineste ručník, vodu, dezinfekci a obvaz. Není to moc hluboké. Doktor není potřeba.“

„Ale jeho ruce. Jeho krásné ruce... Carmichael je umělec.“

„Ano, umělec, který se říznul na dlani. Nic smrtelného. Peabodyová, máte kapesník?“

„Tady, poručíku.“

Eva si ho vzala a zavázala ránu, zatímco Li nepochybně odběhla sehnat doktora a plastického chirurga.

„Posaďte se, Carmichaeli, je to jenom škrábnutí.“

„Na to nemáte právo. Nemáte právo přijít do mého domu a takhle mě rozrušit. To se nedělá. To nejde, vyvést mě takhle z rovnováhy. Takhle mi vyhrožovat.“

„Nemyslím, že bych vám vyhrožovala. A takové věci si většinou dobře pamatuju. Strážníku Peabodyová, vyhrožovala jsem panu Smithovi?“

„Ne, poručíku.“

„Vy si myslíte, že jelikož žiji spořádaným a privilegovaným životem, že nevím, jak to chodí?“ ohrnul rty a držel si ruku s pootevřenou dlaní opatrně před tělem. „Chcete ze mě vyrazit peníze, abyste

mlčela o věcech, do kterých vám naprosto nic není. Ženy jako vy chtějí vždycky zaplatit.“

„Ženy jako já?“

„Myslíte si, že jste lepší než muži. Používáte sex a svádění, abyste je měly pod kontrolou. Abyste je vysávaly. Děvky, kundy... Zasloužíte si...“

„Zasloužíme si co?“ zeptala se Eva, když se zarazil, a sledovala, jak se mu stěží daří udržet vztek pod kontrolou. „Trpět? Zemřít? Zaplatit?“

„Nevkládejte mi slova do úst!“ Zhroutil se do křesla, držel si ruku a kolébal se, jako by se chtěl utěšit.

Li se vrátila s nadýchaným bílým ručníkem, lahví vody a dostatkem obvazů na celou četu po boji.

„Moje asistentka se o to postará,“ prohlásila Eva, „jenom vás při té příležitosti dostatečně potrápí.“

Smith přikývl a otočil se od Peabodyové a krve. „Li, jděte prosím. A zavřete dveře.“

„Ale Carmichaeli...“

„Chci, abyste odešla.“

Na to zamrkala a raději se vytratila.

„Jak jste se o... ní dozvěděla?“ zeptal se Evy.

„Moje práce spočívá především v tom dozvídat se o... věcech.“

„Jste si vědoma toho, že by mě to mohlo zničit? Moji posluchači o takových věcech nechtějí nic slyšet. Nemají rádi nevhodné a nechutné záležitosti. Mají mě rádi pro krásu, kterou jim přináším. Pro romantickou fantazii, ne pro hnusnou realitu.“

„Nejde mi o vaše diváky ani o to, abych něco z toho zveřejnila. Můj zájem se týká jenom mého případu. A pokud jste nějak spojený s ním, musím o tom vědět co nejvíc. Jak už jsem vám řekla, nejde mi o publicitu.“

„O tu jde každému,“ odporoval jí Smith.

„Myslet si můžete, co chcete. To ale nic nemění na tom, že tady jsme pouze kvůli mému případu. Vaše matka byla prostitutka a bila vás.“

„Ano.“

„Vy ji finančně podporujete.“

„Když je o ni postaráno, neplete se mi do života. Je natolik chytrá, že ví, že zveřejnění těchto informací by jí jednorázově vydělalo dost peněz, ale zabilo by to pověstnou zlatou husu. Když se mi následkem toho nepovede dobře, doplatí na to i ona. Než jsem jí dal peníze poprvé, vysvětlil jsem jí to dost jasně.“

„Vztah s matkou je tedy nepřátelský.“

„My žádný vztah nemáme. Raději na to vůbec nemyslím. Zhoršuje to tok energie čchi.“

„Jacie Wootonová byla prostitutka.“

„Kdo?“

„Wootonová. Žena zavražděná v Čínské čtvrti.“

„To se mnou nemá nic společného.“ Teď byl trochu klidnější a mávl nad tím nezraněnou rukou. „Nerad trávím drahocenný čas přemýšlením o negativních stránkách světa.“

„V neděli byla zavražděná další žena. Matka dospělého syna.“ Teď se na ni podíval a v očích se objevil náznak strachu. „To se mnou taky nemá nic společného. Zažil jsem sice násilí, ale já ho nepáchám.“

„Oběti násilí se samy často stávají násilníky. Z dětí, které v dětství bili, se stávají násilníci. Někteří vrahové se tak rodí, z jiných se vrahové stávají postupem času. Ublížila vám žena, žena, která nad vámi měla moc, byla vaší autoritou. Ubližovala vám celé roky v době, kdy jste byl naprosto bezbranný. Jak byste ji přinutil, aby za tu bolest a ponížení, za ty roky prožité ve strachu, spravedlivě zaplatila?“

„To je právě to. Nepřinutím. Typy, jako je ona, nikdy neplatí. Znovu a znovu vyhrává. Kdykoli jí pošlu peníze, znovu vyhrává.“ Teď se mu po tvářích kutálely slzy. „Vyhrává, protože tady stojíte a znovu mi ji připomínáte. Můj život není iluze. Já jsem to dokázal. Vytvořil jsem ho. Nedovolím, abyste do něj jen tak přišla a zničila ho, pošlapala ho.“

Bylo jí ho líto. Jeho slova a za nimi jeho vášeň mohly být klidně i její. „Máte dům tady a další v Londýně.“

„Ano. Ano. No a co?“ Trhnul sebou a podíval se na Peabodyovou, která utáhla obvaz. Když na něm uviděl krev, celý zbledl.

„Jděte pryč. Nemůžete mě nechat být?“

„Řekněte mi, kde jste byl v neděli ráno.“

„Nevím. Nemůžu si pamatovat všechno. Na to mám lidi. Mám právo na to, aby se o mě starali jiní. Dávám lidem radost. Za to se o mě starají. Zasloužím si to.“

„Neděle ráno, Carmichaeli. Mezi osmou a polednem.“

„Tady. Byl jsem tady. Spal jsem, meditoval, detoxifikoval. Jsem ve velkém stresu, potřebuji svůj klid.“

„Byl jste sám?“

„Já nejsem nikdy sám. Matka je tu pořád se mnou. Je v každé šatně, pod každou postelí. Čeká na to, aby mě mohla týrat. Snažím se na ni zapomenout, ale nejde to. Stejně čeká.“

Soucítila s ním. Věděla přesně, o čem mluví. „Opustil jste v neděli tenhle dům?“

„Nepamatuji se.“

„Znal jste Lois Greggovou?“

„Znám spoustu lidí. Spoustu žen. Zbožňují mě, protože jsem ideální. Protože je neohrožuji. Protože nevědí, že já vím, jaké jsou pod povrchem.“

„Zabil jste Lois Greggovou?“

„Nemám vám co říct. Zavolám svým právníkům. Chci, abyste odešly. Li!“ Když se zvedal, dal si zraněnou ruku za záda a trochu se zapotácel. Opatrně obešel zakrvácený ručník.

„Li, přinuťte je, aby odešly,“ nakázal jí. „Musím si lehnout. Není mi dobře. Potřebuji svůj klid.“

„Jenom klid, to bude dobré,“ utěšovala ho a vzala ho rukou kolem pasu, aby mu pomohla. „O všechno se postarám, nebojte se. Chudáčku...“

Odcházela s ním do jeho pokoje a přes rameno se na ně nehezky podívala. „Až se vrátím, nechci vás tu najít. Jestli neodejdete, uslyší o tom vaši nadřízení.“

Eva poslouchala, jak se Liin utěšující hlas ztrácel se vzrůstající vzdáleností a semkla rty.

„Ten chlap má pořádný problémy,“ okomentovala to uznale Peabodyová.

„To jo. Možná si myslí, že to zvládne překrýt svými meditacemi, bylinnými čaji a otupující hudbou.“ Pokrčila rameny. „Možná se

mu to podaří. Nesnesl pohled na krev," dodala a dívala se na zakrvavený ručník. „Dělalo se mu špatně. Bylo by hodně těžké potlačit tenhle strach a zabít takovýmhle způsobem hned dvě ženy. Na druhou stranu možná má tuhle reakci jenom na vlastní krev."

Když odcházela, podívala se na hodinky. „Máme trochu náskok."

„Jo? To bychom se mohly stavit u stánku anebo v bufetu. Nestačila jsem se nasnídat."

„Takový náskok to zas není." Když viděla zklamání v její tváři, povzdychla si. „Víte, že nesnáším tenhle psí pohled. Dobře, zastavíme u prvního krámu, který bude po cestě. Máte minutu na to, abyste si něco koupila, včetně kávy pro mě."

„Domluveno."

Narazily na stánek, a tak se Peabodyová spokojila s vajíčkovým sendvičem. Eva doufala, že chutná lépe, než voní. U kávy tomu tak nebylo, ale nedalo se nic dělat. „Promluvíme si s Breenovou manželkou. Když jsem volala do její kanceláře, aby mi řekli její rozvrh, nechtěli se mnou mluvit. Tak jsem musela přizvat posily."

Odpověď Peabodyové byla plná vajíček, takže jí nebylo rozumět. Polkla. „Schůzky mám dojednávat já."

„Budete nadávat, že jsem vám pomohla?"

„Ne." Ale musela ovládnout tendenci k naštvání se. „Nechci, abyste si myslela, že nemůžu plnit svoje povinnosti, protože se teď starám o spoustu osobních věcí."

„Kdybych měla stížnost na vaši práci, Peabodyová, tak byste byla první, kdo by o tom věděl."

„Dobře," uklidnila se Peabodyová a usrkla pomerančového drinku. „Říkala jste posily?"

„Julietta dělá v módě. Náhodou znám někoho, kdo je v tomhle oboru hodně známý. Když jí zavolala Leonardova přítelkyně, rozvrh paní Gatesové se magicky uvolnil."

„Zavolala jste Mavis. Super."

„Tohle není nějaká dámská slezina, Peabodyová, ale vyšetřování vraždy."

„Malá výhoda práce s vámi. To se mi líbí.“ Zapila sendvič oranžádou. „Nemůžu se dočkat, až jí řeknu, že budeme sousedky. Alespoň než bude mít dítě. Potom budou asi potřebovat větší byt.“

„Proč? Copak dítě zabere tolik místa?“

„Dítě moc ne, ale všechny ty krámy kolem něj. Kolíbka, přebalovací stůl, věci na plínky, hračky...“

„To stačí. Proboha.“ Bylo jí z toho divně. „Dostat do toho Mavis byl chytrej tah.“

„Občas mi to pálí.“

„I když by bývalo stačilo jim říct, že jste paní Roarková, a klaněli by se vám k zemi.“

„Nechci, aby se mi klaněli. Chci s ní jenom mluvit, krucinál. A neříkejte mi paní Roarková.“

„Dobře. Byl to jenom nápad.“ Peabodyová, teď už trochu veselejší, dojedla sendvič. „Panečku, není nad dobrou snídani, aby se vám zvedla nálada. Není to tak hrozný pronajmout si s McNabem byt, že ne? Jenom další přirozený krok v rozvíjejícím se vztahu...“

„Jak to mám proboha vědět?“

Choulostivá Peabodyová vytáhla kapesníček, utřela si prsty a připomněla si, že si musí vzít nový kapesník, aby nahradila ten, který dala Smithovi. „Když jste se vy nastěhovala k Roarkovi, tak jste nebyla celá nervózní, nebo jo?“

Následovala dlouhá odmlka.

„Nebo jo? To je skvělý! To je mi hned líp. Jestli můžete být nervní vy, když se stěhujete k samému ideálu muže a do jeho super paláce, tak je v pohodě, že já jsem paf, že budu bydlet s McNabem. To jsem ráda.“

„To mě těší. A teď, když jsme vyřešily váš aktuální problém, mohly bychom se věnovat našemu případu.“

„Mám poslední otázku. Kdy vás to přešlo? Chci tím říct, jak dlouho vám trvalo, než vám přišlo normální, že jste s ním, že spolu žijete a tak?“

„Dám vám vědět, až mě to přejde.“

„Ty jo! To je...,“ přemýšlela a na obličeji se jí objevil zasněný výraz. „To je... hezký.“

„Prosím vás, držte hubu, než vám budu muset ublížit.“

„Dallasová, vy jste řekla *prosím.* Vy snad měknete?“

„Budete mě urážet?“ zamručela Eva. „Jediné, čeho se od vás dočkám, jsou urážky. Paní Roarková, hezké, měkká... To se ještě uvidí, jak jsem měkká, až vám nacpu vaši vlastní ruku do chřtánu.“

„A už to přešlo,“ oznámila Peabodyová a spokojeně se usadila.

Na Mavis se dalo spolehnout, říkala si Eva. Na to, že pomůže, poskytne rameno, na kterém se člověk může vyplakat. A nejvíc ze všeho na to, že dokáže překvapit.

Ve čtvrtém měsíci těhotenství jí vůbec neubylo energie, ani to nezměnilo její extravagantní a riskantní vkus. Alespoň Eva ho považovala za riskantní, protože neznala na celém světě nikoho, kdo by vypadal jako Mavis Freestoneová.

Vybrala si letní pastelové barvy, tedy pro svůj účes, vyčesaný hodně nahoru v jakémsi hadím stylu, který smotával prameny svítivě modrých, růžových a zelených vlasů dohromady. Sem tam je měla připíchnuté sponkami levandulové barvy ve tvaru, který Eva považovala za kytičky do té doby, než se na ně podívala zblízka a zjistila, že jsou to maličké figurky miminek v embryonální pozici.

Pěkný úlet.

Na každém uchu se jí třpytil tucet jemných zlatých a stříbrných řetízků. Na každém z řetízků visely barevné kuličky, které zvonily při každém pohybu. Tedy pořád.

Její útlá postava byla oděná do sukně velikosti ubrousku a vestičky. Oboje byly bílé a na obou byly malé otazníčky v barvách stejných jako její vlasy. Na nohou měla sandály s průhledným řemínkem. Jejich tlusté podrážky měly vevnitř malé kuličky, stejné jako na náušnicích, které stejně tak i cinkaly. Nehty na nohou měla nalakované ve všech barvách duhy.

Pro Mavis to bylo normální oblečení do práce.

„Tenhle magazín je naprosto nejsuprovitější,“ začala vzrušeně Mavis, „než jsem potkala miláčka, tak to byla moje módní bible. Od té doby, co jsem s Leonardem, se naštěstí nemusím starat o to, jak bych si takovéhle oblečení mohla dovolit. Je to prostě zlatíčko.“

„Potřebuju s ní jenom pár minut.“

„Byla to sranda. Kdyby mi po telefonu mohla líbat ruku, tak jsem měla její rtěnku všude. Sleduj.“

Přešly předpokoj vymalovaný černo-červeno-bílými geometrickými vzory. Kolem mediacentra byla spousta obrazovek, na kterých byly vidět butiky, luxusní kavárny a centrum designu.

Mezi nimi na dalších obrazovkách chodily po molech vysoké modelky v šatech, které vypadaly, jako by je stvořil nějaký pacient z blázince na Plutu.

„Podzimní módní přehlídky,“ vysvětlila Mavis. „New York, Milán, Paříž a Londýn.“ Najednou zakřičela a ukázala na obrazovku. „Vidíš to? To je můj vlastní design s miminkama. Nemají tam nic lepšího.“

Eva se dívala na červené proužkované přiléhavé šaty ozdobené dostatečně dramaticky zlatými péry a k tomu patřící průhlednou sukýnku, která měla v sobě zabudovaná světýlka.

Jak by mohla Mavis odporovat?

Mavis přešla k bezpečnostní službě, která hlídala několik červených výtahů. „Mavis Freestoneová. Jsem tu za Juliettou Gatesovou.“

„Samozřejmě, paní Freestoneová. Je to třicáté patro. Někdo si tam pro vás přijde.“ Pak vrátný zadržel Evu a Peabodyovou pohybem ruky. „Pro třicáté patro má povolení jen paní Freestoneová.“

„Přeci si nemyslíte, že bych byla na veřejnosti sama?“ hodila mu Mavis ledově do tváře, dřív než se Eva stačila zatvářit naštvaně.

„Pokud není vítán můj doprovod, tak nepůjdu ani já.“

„Promiňte, paní Freestoneová, musím se zeptat.“

„Tak rychle,“ ohrnula Mavis nos. „Můj čas není zadarmo.“ Dramaticky si poklepávala nohou a každých pár sekund z těch dvaceti, které vrátný potřeboval, aby zavolal kolegu, si prohlížela nalakované nehty.

„Máte povolení pro třicáté patro i pro váš doprovod. Děkuji vám za trpělivost.“

Mavis si udržela móresy extravagantní umělkyně až do chvíle, kdy se za nimi zavřely dveře výtahu. „To bylo chladný, co? Fakt jsem si to vychutnala. ‚Máte povolení pro třicáté patro i pro váš doprovod.‘ To se fakt povedlo.“

Předvedla krátký taneček s kroucením pozadí, pak se pohladila po břiše. „Řekla jsem doprovod, protože to vypadalo, že mu jednu vrazíš.“

„Nebylo k tomu daleko.“

„Snažím se, aby miminko nebylo vystavený projevům násilí. Dokonce se ani moc nedívám na filmy. Slyšela jsem, že vyrovnanost a pozitivní energie jsou pro dítě fakt dobrý.“

Eva se s určitou obavou podívala na Mavisino břicho. „Ono to tam slyší? Budu se snažit nikoho nemlátit, když jsme spolu.“

„To by bylo hezký.“

V momentě, kdy se začaly otevírat dveře výtahu, odložila Mavis svůj úsměv. Nastoupila maska náročné umělkyně. Podívala se na ženu, která jim přišla naproti, a zvedla veledůležitě obočí.

„Paní Freestoneová, je to velká čest vás potkat. Jsem vaše nadšená obdivovatelka, samozřejmě i Leonardova.“

„Samozřejmě.“ Mavis jí podala ruku.

„Mohla byste mě prosím následovat, paní Gatesová se velmi těší, že vás pozná.“

„Tohle prostě žeru,“ prohlásila Mavis potichu koutkem úst, když procházely další nóbl recepcí.

Tady sedělo v průhledných boxech asi tucet úředníků se sluchátky na uších, sledovali přehlídky a snažili se něco vymyslet.

Prostor zahnul do jakési zatáčky, na jejímž konci byly krvavě červené dveře. Eva vydedukovala, že to asi bude firemní barva časopisu.

Jejich doprovod kráčel celkem rychle v sukni upnuté tak, jako kdyby měla na sobě obvaz. K tomu měla boty na jehlách ostrých jako skalpel. Zmáčkla tlačítko uprostřed levých dveří a za pár sekund se ozval břitký a netrpělivý hlas: „Prosím?“

„Paní Gatesová, je tu za vámi paní Freestoneová.“

Místo odpovědi se dveře zasunuly do zdi a odhalily obrovskou kancelář se stejně obrovskými okny.

Tady pokračoval černobílý design z první recepce. Černý koberec, bílé zdi a masivní bílý stůl. Široká, čemobíle pruhovaná křesla.

Nutná červeň byla zastoupená kyticí rudých růží ve vysoké černé váze a barvou prudce elegantního a přiléhavého kostýmku, který napovídal krásné křivky těla Juliette Gatesové.

Byla vysoká, dobře stavěná, se záplavou blond vlasů rámujících její obličej. Ostré lícní kosti, ostrá brada, nos a ústa trochu příliš tenká na to, aby ji člověk považoval za krásku. Ale její hluboké, tmavě hnědé oči odváděly pozornost od úst, která obraz trochu rušila.

Když k nim vyrazila, natáhla k Mavis ruku a bylo vidět, že je potěšená. „Mavis Freestoneová! Moc mě těší. Jsem tak ráda, že jste mě kontaktovala. Už strašně dlouho doufám, že se s vámi budu moci setkat. Leonarda znám už tak dlouho..., je to úplné zlatíčko."

„Ano, *moje* zlatíčko."

„Prosím, sedněte si. Dáte si něco k pití? Třeba ledovou kávu?"

„Kofeinu se v poslední době vyhýbám." Mavis zůstala stát a hladila si břicho.

„Ale jistě. Gratuluji. Kdy máte termín?"

„V únoru."

„To je krásný dárek na svatého Valentina." Ignorujíc Evu a Peabodyovou, dovedla Mavis ke křeslu. „Dáme si oranžádu."

„To by nám vyhovovalo. Dallasová, máš čas?"

„Můžu si ho udělat, vzhledem k tomu, že si paní Gatesová našla chvilku ve svém tak plném kalendáři." Eva se opřela o opěradlo Mavisina křesla. „Moje otázky nejsou na dlouho."

„Obávám se, že vám nerozumím."

„Poručík Dallasová, newyorská policie." Eva vytáhla odznak. „Moje asistentka, strážník Peabodyová. Teď, když se všechny známe a jsme tu příjemně usazené, mohla byste mi odpovědět na pár otázek."

„Opakuji," Julietta obešla stůl a zaujala pozici převahy, „nerozumím tomu. Souhlasila jsem se setkáním s paní Freestoneovou. Náš časopis by velmi zajímalo publikovat o vás velký článek, Mavis, s fotografiemi."

„O tom se samozřejmě můžeme pobavit. Až bude Dallasová hotová. Dallasová a já se známe už strašně dlouho," dodala s nevinným úsměvem. „Když se mi Eva zmínila, že má problém sjednat si s vámi schůzku, řekla jsem jí, že to určitě bude jenom nějaký komunikační

šum a že si určitě uděláte čas. Já a Leonardo považujeme podporu naší policie za velmi důležitou věc.“

„Velmi chytré,“ odpověděla Julietta.

„Taky jsem si to myslela.“ Eva zůstala stát a Julietta si sedla. „Pokud vám to není příjemné, jsem si jistá, že by Mavis nevadilo počkat za dveřmi.“

„Ne, to není třeba.“ Julietta se opřela a otočila se na židli. „Už jste mluvily s Tomem. Nevím, co bych k tomu mohla dodat. Já se mu do jeho práce nepletu a on mně taky ne.“

„A jak to máte s životem?“

Její tón neztratil nic na příjemnosti. „Jakou oblast našeho života máte na mysli?“

„Kdy jste byla naposledy v Londýně?“

„V Londýně?“ opakovala, zamračila se. „Co to má společného s Londýnem?“

„Nestyďte se.“

„Byla jsem tam služebně jen před několika týdny.“ Stále ještě s mrzutým výrazem vzala do ruky kapesní kalendář a hledala správné datum. „Osmého, devátého a desátého července.“

„Sama?“

V očích se jí na chvilku objevil záblesk čehosi. Položila kalendář. „Ano, proč?“

„Byl tam s vámi někdy váš manžel?“

„Byli jsme tam spolu v dubnu. Tom si myslel, že by to bylo pro Jeda zajímavé. Já jsem tam měla nějakou práci a chtěla jsem udělat malý průzkum. Zůstali jsme tam o dva dny déle a udělali si malou dovolenou.“

„Přivezli jste si nějaké suvenýry?“

„O co vám jde?“

„Zdá se, že jezdíte do Evropy dost často,“ řekla Eva, měníc trochu taktiku. „Služebně.“

„Ano. Na módní přehlídky, různé prezentace, na setkání s kolegy a tak dál. Nejsem si jistá, co má tohle všechno co dělat s Tomem a s tím, že vám s vyšetřováním pomáhá?“

„Je to součástí mého vyšetřování.“

„Já ne...“ Když jí zazvonil telefon, odmlčela se. „Promiňte, to je můj soukromý hovor. Musím to vzít.“ Nandala si na uši minisluchátka a otočila se, aby Eva nemohla vidět na obrazovku telefonu.

„Julietta Gatesová. Prosím.“

Její hlas se zjemnil a trochu příliš úzká ústa se usmála.

„Samozřejmě, mám to zapsané v kalendáři. V jednu. Ano. Mám teď jednání.“ Pak dlouho poslouchala a Eva si všimla, že se trochu začervenala. „Těším se. Ano. Nashledanou.“

Zavěsila, sundala si sluchátka. „Promiňte, mám odpoledne jednání. Ano...“

„Můžete mi říct, kde jste byla v neděli dopoledne?“

„Ale proboha.“ Zavrtěla hlavou. „V neděli nechávám Toma, aby si přispal, a beru Jeda do parku, nebo spolu něco podnikáme. Snažím se s vámi spolupracovat, protože mě o to požádala Mavis, ale není to zrovna příjemné.“

„Za chvilku budeme hotové. A co v noci, druhého září. Mezi půlnocí a třetí hodinou ranní?“

Julietta si opět vzala kalendář a našla příslušné datum. Eva si znovu všimla jistého výrazu, který se jí na chvilku objevil ve tváři. „Měla jsem schůzku s kolegou. Nepamatuji se přesně, kdy jsem přišla domů, nepodívala jsem se na hodinky. Myslím, že mohlo být po deváté, možná v deset. Byla jsem unavená a šla jsem rovnou do postele. Tom pracoval.“

„Takže Tom byl doma celou noc?“

„Proč by neměl být doma? Pracoval, já jsem si vzala prášek a šla jsem spát. Řekla jsem mu, že se potřebuji vyspat. Těžko by odcházel z domu, když tam byl Jed. Tom je naprosto oddaný otec, možná se o něj někdy bojí trochu zbytečně moc. O co vám jde?“

„Děkuji za váš čas. To je všechno, na co jsme se potřebovaly zeptat.“

„Myslím, že mám právo na...“

„Jestli vás to zajímá, můžeme se pobavit o tom článku.“ Mavis se zvedla. „Dejte mi minutu.“

Odešla z místnosti s Evou a ztišila hlas do šepotu: „Tak co? Zabila někoho, nebo ne?“

„Pochybuju. Myslím, že nejhorší, čeho se dopustila, je nevěra s člověkem, který jí volal, když jsme s ní mluvily.“

„Fakt? Jak to víš?“

„To bylo vidět. Jestli se ti s ní nechce mluvit, tak můžeš jít s námi. Odvezeme tě domů.“

„Ne, velký článek v tomhle časopise je můj sen. A určitě mi pomůže prodat disky. Leonardovu byznysu to taky neublíží. Body pro všechny, ne? Povedlo se nám to, co?“

„To tedy ano.“

„Hele, co bys řekla? Vignette nebo Vidal?“

„Co jako?“

„No pro naše dítě. Když to bude holka, Vignette, když kluk, tak Vidal. Hrajeme si s francouzskýma jménama. Fifi jsem už vyřadila. Kdo by říkal svýmu dítěti Fifi?“

Eva si říkala, že nezná nikoho jiného, kdo by dal dítěti jméno Vignette, ale tvářila se nezávazně.

„Určitě se najdou takový, který jí budou říkat Viggy,“ namítla Peabodyová, „to se rýmuje s piggy, takže ve škole z ní bude piggy Viggy.“

Mavis vypadala vystrašeně. „Myslíte?“ Pohladila si břicho. „No nic, na to je ještě dost času. Uvidíme se.“ Vrátila se do Juliettiny kanceláře.

„Tak co, jaké máte pocity, Peabodyová?“ zeptala se Eva po cestě výtahem.

„Vypadá skvěle a určitě najde něco lepšího než jména Vignette a Vidal.“

„Myslím o Juliettě Gatesové, kruci.“

„Jasně, chtěla jsem vás trochu pozlobit,“ dodala Peabodyová, když se na ni Eva přísně podívala. „Je zvyklá, že je po jejím a líbí se jí to. Oblíká se spíš, aby bylo vidět, jakou má moc, než podle módy, o který píšou. Je hodně ambiciózní. Kdyby nebyla, těžko by ve svým věku byla na postu, na kterým je. Je dost chladná. Když mluví o dítěti, moc ji to nebere. To o tý nevěře, to bylo dobrý, to mně uniklo. Když jste to řekla, znovu jsem si to v hlavě přehrála a bylo to celkem jasný. Změnila tón hlasu, gestikulaci...“

„A podle toho, jak se začervenala, bych řekla, že ten na druhém konci jí vyprávěl o tom, jak zajímavé hrátky mají v jednu před sebou. Chtěla bych tuhle domněnku potvrdit, kdybychom na ni potřebovali zatlačit.“

„Budeme ji sledovat?“

„Ne, nechci riskovat, že by si nás všimla tak brzy po konverzaci, kterou jsme s ní právě měly. Baxter to zvládne. Máte představu, jak moc dokáže dítě Jedova věku mluvit?“

„V tomhle věku je těžký jim zavřít pusu. Skoro nikdo, mimo lidí v rodině jim nerozumí, což jim ale nebrání v tom pořád povídat.“

„V neděli se setkala se svojí bokovkou, to se vsadím. A měla ho s sebou. Myslíte, že by to taťkovi nevykecal?“

„Pravděpodobně mu řekla, že je to tajemství.“

Tohle byla pro Evu španělská vesnice, a tak dala na Peabodyovou. „Děti jsou schopné udržet tajemství?“

„Ne, ale nepřipadá mi, že by svý dítě moc znala. Zdá se, že s tátou si jsou ale hodně blízký. Myslím, že nic neřekl, dokud ho mohla slyšet, a pak se neudržel. ‚Tati, maminka a já jsme se u houpaček potkali s panem Bokovkou, ale je to tajemství‘...“

Eva si to přehrála v hlavě a přikývla. „Předpokládám, že to nebylo poprvé. A když o tom taťka ví, těžko ho to nechává klidným. Je doma, stará se o kluka a o domácnost, zatímco ona dělá na své kariéře, jezdí si po světě a užívá si s jiným. A schází se s ním před jeho synem. Jo, to by na pořádný vztek úplně stačilo.“

„Matka a děvka v jedné,“ říkala, když nastupovaly do auta. „Pořád končíme u toho samého. Ani pro něj by nebylo složité odejít z domu v době obou vražd a ten dopisní papír si mohl koupit sám, když byl v Londýně, a zaplatit hotově. Anebo to klidně mohl být dárek od fanouška. A rozhodl se, že se mu hodí. Zná všechny imitované zločiny a původní vrahy.“

„Thomas A. Breen se právě přemístil na první místo našeho seznamu, ne?“

KAPITOLA 15

Eva právě domluvila s Baxterem a zazvonil jí telefon. Na obrazovce se objevila tvář velitele Whitneyho.

„Přijme vás ve tři čtvrti na jedenáct. Buďte tam přesně.“

„Rozkaz, pane.“

Peabodyová sledovala spokojený výraz na Evině tváři. „Když má člověk chvíli zpoždění, nemá šanci.“

„Sežeňte mi informace o Sophii DiCarlové, Renquistově au pair, a já vám po cestě do Spojených národů řeknu, co jsem zjistila já.“

„Chcete tím říct, že jdeme znovu za Renquistem a přitom nám nehrozí vězení?“

„Jdeme tam, abychom se omluvily a tvářily se dostatečně pokorně.“

„Ani jedno z toho neumíte...“ Peabodyová vypadala zkroušeně, „takže nás vězení nemine.“

„Sežeňte mi ty informace. Jestli se nerada omlouvám a ponižuju, tak je to proto, že to většinou není vhodné. Na to bych musela udělat něco špatně.“

Když bylo ticho, Eva se otočila: „Copak, žádná sarkastická poznámka?“

„Moje babička vždycky říká, že pokud nemůže člověk říct něco pozitivního, měl by raději mlčet.“

„Jasně, a vy se tím řídíte. Renquist je naštvaný, jeho žena je naštvaná a jsou schopní nám znepříjemnit vyšetřování. Nikdo jiný neví víc o tom, jak někoho zamotat do byrokracie, jako politik. Vzhledem k tomu, že je oba považuju za pompézní blbce, říkala jsem si, že by na ně mohla zabrat hra ‚dělám pro státní služby, bojím se svých nadřízených a poslouchám je na slovo‘.“

„Sophia DiCarlová, dvacet šest, svobodná. Italka s pracovním povolením a zelenou kartou. Rodiče a dva sourozenci žijí v Římě. Rodiče jsou zaměstnáni jako hospodyně a zahradník u Angely Dysertové. Vsadím se, že to je příbuzná pana Pompézního. Sophia je u Renquistových jako au pair už šest let. Nemá záznam v trestním rejstříku.“

„Dobře. Renquistova dcera by už měla chodit do školy, ne? Zkuste o ní něco zjistit.“

„Sehnat informace o dětech není jednoduchý. Zvlášť, když jde o cizince. Tedy pokud člověk nemá povolení na vyšší úrovni.“

„Zjistěte, co se dá.“

Zatímco Eva řídila, Peabodyová začala vyhledávat složky. Nad nimi bylo v oparu vidět reklamní balony a pomalu se pohybující autobusy. Uvnitř bylo celkem příjemné chladno. Eva si v hlavě nacvičovala servilnost a přesvědčovala se, že to je pro dobro věci.

„Záznamy o dceři jsou zablokovaný. To je celkem normální,“ vysvětlila Peabodyová. „Zvlášť u nóbl rodin. Nechtějí, aby se o nich dozvěděli různý vyděrači a divný typy něco, co by mohli zneužít. Bez povolení se k tomu nedostaneme.“

„O to nemůžu požádat. Nechci, aby Renquistovi věděli, že je vyšetřujeme. No nic, ta au pair určitě někam půjde s tou holkou, anebo ještě lépe bez ní. Musí přeci mít volné dny.“

Když přicházely k budově Spojených národů, Eva odsunula všechny myšlenky na tohle téma do pozadí a připravila se na několik bezpečnostních prohlídek.

Trvalo jim dvacet minut, než se dostaly do Renquistova předpokoje. Přivítala je asistentka a požádala je, aby si sedly a počkaly.

Eva si uvědomovala, že těch dvacet minut, které strávily čekáním, bylo o tom, aby bylo jasné, kdo tu vládne. Měla se cítit pokořená ještě předtím, než je k němu uvedli.

„Prosím, buďte stručná. Nemám moc času,“ začal Renquist. „Mám dnešek velmi nabitý a udělal jsem si na vás čas jenom díky tomu, že mě o to požádal policejní ředitel.“

„Samozřejmě, pane. Je mi líto, že jsme musely rušit vás i vaši ženu. Byla jsem tak zabraná do případu, až jsem si neuvědomila, že jsem překročila určité hranice. Doufám, že ani vy ani paní Renquistová to neberete osobně a že to neovlivní váš názor na policii.“

Povytáhl překvapeně obočí a bylo vidět, že mu omluva dělá dobře. „Být považován za možného podezřelého ve vyšetřování vraždy pro mě není moc běžné a těžko by mě to mohlo neurazit.“

„Je mi moc líto, že jsem vás uvedla v omyl. Bylo to nedorozumění. Vyšetřování vždy vyžaduje, abychom se vydali po jakékoli,

třeba i sebeméně důležité stopě. Já...“ Podařilo se jí trochu postrašeně zakoktat, což nebylo špatné, ale mrzelo ji, že se neumí začervenat. „Znovu se omlouvám, pane Renquiste. Pokud smím být otevřená, to, že nemůžeme případ uzavřít tak rychle, jak bychom chtěli, mě velmi frustruje. To asi způsobilo, že jsem se k vám a k vaší paní nechovala tak, jak by bylo bývalo vhodné. Ve skutečnosti mi jde o to, abych vás co nejdříve mohla vyškrtnout ze všech seznamů, které se tohoto případu týkají. Výslech paní Renquistové, ať byl jakkoli neuvážený, měl pouze potvrdit to, co jste mi už řekl vy. To je běžná praxe.“

„Paní Renquistová byla velmi rozrušená. Především z toho, že toto téma bylo diskutováno doma v momentě, kdy čekala každou chvilku hosty.“

„Ano. Znovu se omlouvám za nepříjemnosti, které jsem tím způsobila.“ *Ty čuráku.*

„Nechápu, jak je možné, že by se moje jméno mohlo objevit na vašem seznamu jenom proto, že mám nějaký dopisní papír.“

Sklopila oči. „Je to jediné vodítko, které v současné době máme. Vrah se mi těmi dopisy vysmívá. Je to velmi znepokojující. To samozřejmě neomlouvá to, že jsme vaši ženu vyrušily doma. Byla bych ráda, kdybyste moji omluvu vyřídil i paní Renquistové.“

Teď se trochu usmál. „To pro vás můžu udělat..., ale řekl bych, že kdyby váš nadřízený netrval na vaší omluvě, nepřišla byste sem.“

Zvedla zrak, setkala se s jeho očima a jejím pohledem probleskl náznak rozladění. „Dělám svoji práci tak, jak umím nejlépe. V politice neumím chodit. Jsem jen policistka. A poslouchám rozkazy, pane Renquiste.“

Přikývl. „Můžu respektovat někoho, kdo poslouchá rozkazy, a dát trochu prostoru policistce, jejíž zapálení pro věc někdy trochu ovlivní její úsudek. Doufám, že jste nedostala příliš ostrou důtku.“

„Jen tak ostrou, jakou vyžadovalo moje chování.“

„Zůstáváte hlavní vyšetřovatelkou případu?“

„Ano, pane.“

„Pak vám přeji hodně štěstí.“ Zvedl se a podal jí ruku. „A doufám, že se vám podaří najít člověka, který je za tu hrůzu zodpovědný.“

„Děkuji vám," Eva mu potřásla rukou a podívala se mu do očí. „Mám v plánu ho dostat co nejdříve za mříže."

Naklonil se. „To má být sebedůvěra anebo arogance, poručíku?" zeptal se.

„Ať je to cokoli, jenom když to zafunguje. Ještě jednou vám děkuji za pochopení a za váš čas, pane."

„Beru zpátky, co jsem řekla předtím," řekla Peabodyová, když vyšly z budovy, „jste fakt dobrá. Frustrovaná omluva s jistým náznakem nelibosti. Pouhý pěšák, který se snaží dělat svou práci, a za to ji nadřízení odstřelí. Musí se podvolit a omluvit se a bere to s klidem. Sežral to."

„Nebylo to tak mimo. Mohl nám to pěkně zavařit. Je to politik a má kontakty v médiích. Nikdo mi nedal rozkaz, abych se omluvila. Na druhou stranu se nikdo nebude zlobit, že jsem to udělala. Poděla-ná politika."

„Na vašem postu s nima musíte občas tuhle hru hrát."

Eva pokrčila rameny a vlezla si do auta. „Nemusí se mi to líbit. On se mi taky nemusí líbit. Popravdě pokaždé, když ho vidím, líbí se mi čím dál míň."

„Je to snob. Řekla bych tak devět na škále od jedný do deseti," vysvětlila Peabodyová, „je těžký, aby se člověku někdo líbil, když je tak vysoko na škále snobství."

Ohlédla se na matně bílou budovu, zářící věžičku a vlající vlajky. „Když musí člověk dennodenně jednat s diplomaty, vyslanci a státníky, je asi snobství předpokladem úspěchu."

„Od diplomatů, vyslanců a státníků se očekává, že zastupují normální lidi. To znamená, že jsou to normální smrtelníci jako my. Renquist si tu svoji nafoukanost může strčit někam."

Nechala za sebou bílou budovu se všemi vlajkami a zamířila do centra. „Vůbec by mi nevadilo, kdyby se zjistilo, že to byl on. V tom případě bych toho hajzla s potěšením osobně uvěznila. To myslím vážně. A vůbec by mi nevadilo koukat se na tu jeho protivnou tvář na druhé straně mříží."

Na ředitelství si sedla ke stolu a použila cvičení ‚úklid stolu' na to, aby si věci promyslela. Přeposlala zprávy a požadavky od asi deseti novinářů policejnímu PR oddělení a byla ráda, že na ně může zapomenout. Předpokládala, že bude nějaká tisková konference, ale teď si s tím nemusela lámat hlavu.

Dala si do pořádku administrativu jako snad nikdy předtím a zavolala pár lidem.

Vyndala si poznámky, znovu si je přečetla a hledala cokoli o jeho stylu vyjadřování, cokoli, co by nějak sedělo s vyjadřováním lidí na jejím seznamu.

Nebylo to o jeho hlase, potvrdila si. Schválně ho měnil natolik, aby to vypadalo, že se stal svojí rolí. Kým se stal, když psal dopisy pro ni?

Zazvonil telefon, a protože čekala, že ji budou shánět novináři, kterým se chtěla vyhnout, počkala, až se objeví číslo a jméno. Když uviděla *kapitán Ryan Feeney, policie NY, elektronické odd.*, přijala hovor.

„To je rychlost," ocenila.

„Přímo světelná. Našel jsem něco, co vypadá na našeho chlápka.

Uzavřenej případ. Obětí byla třiapadesátiletá žena. Učitelka. Našla ji sestra v jejím bytě. Pár dní to trvalo. Znásilněná nějakou soškou, kterou pak použil, aby ji praštil do hlavy. Uškrtil ji těma... silonkama nebo co, prostě tím, co vy ženský nosíte. Pod krkem jí z nich uvázal mašli."

„Trefa. Jak dlouho je případ uzavřený a kde se to stalo?"

„V Bostonu, vloni v červnu. Pošlu ti, co jsem našel. Nebyl u ní žádnej dopis a hlavu i obličej jí tou soškou pěkně zřídil. Podle zprávy patologa byla skoro mrtvá, když ji škrtil."

„Opakování – matka moudrosti."

„Možná. Ještě jsem našel jeden případ s dostatečným počtem společnejch rysů na to, aby mě zajímal. Půl roku před Bostonem v New LA. Pětašedesátiletá ženská. Tahle byla skoro bezdomovkyně. Což nesedí. Zabil ji v bytě, kde nezákonně bydlela. Ale byla znásilněná baseballovou pálkou a uškrcená vlastním šátkem. Mašle pod krkem. To mě přesvědčilo."

„To dává smysl. Bezdomovec je snadný cíl. Může se k němu jednoduše dostat a nikomu moc nebude chybět. Dobrá příležitost, jak si vyzkoušet techniku.“

„Přesně tak. Pošlu ti to. Na imitaci Wootonový jsem nic nenašel. Spousta řezání a sekání v našich milejch Spojenejch státech, ale nic, co by vypadalo na našeho chlápka. Rozšířím hledání mezinárodně.“

„Díky, Feeney. Máš před sebou dovolenou, ne?“

„Žena mě otravuje, abych si vzal týden. Po celým domě se válí brožury cestovek. Myslí si, že bysme si měli pronajmout nějakej dům na pláži a vzít tam s sebou celou naši bláznivou famílii. Děti i vnoučata.“

„Co takhle Bimini?“

„Kdo?“

„Kde, Feeney.“

„Aha, Bimini. Co jako?“

„Roarke tam má dům. Velký. Se služebnictvem. Pláž, vodopády, blablabla. Zeptám se. Mohli byste celou tu svou bláznivou rodinu naložit do jednoho z jeho letadel. Zajímá tě to?“

„Panebože, když jí řeknu, že bereme celou famílii na týden na Bimini, tak jí hrábne. Do háje *jasně*, jasně že mě to zajímá. Ale nemusíš mi nic oplácet.“

„O to vůbec nejde. Ten dům tam jen tak stojí. Před pár měsíci tam byla Peabodyová s McNabem, tak počítám, že by to udělal i pro tebe. Zvlášť proto, že tě chci požádat, abys mi to tady pohlídal. Budu trochu cestovat.“

„Vypadá to, že si to alespoň trochu zasloužím. Už bys ty informace měla mít.“

Pročetla si je a cítila, jak se jí zmocňuje policajtské vzrušení. Měla před sebou jeho práci. Nácvik. Nedalo se tomu ještě říkat podpis, spíš šlo o pilování stylu a dovednosti, takže nechtěl, aby mu byly tyhle případy přičítány.

Tím pádem si asi nedával takový pozor. Pravděpodobně udělal pár chyb, a ačkoli to bylo už nějakou dobu, bylo možné, že narazí na nějakou stopu.

Srovnala si informace v hlavě a šla je přednést Whitneymu.

Když měla požehnání od něj, vrátila se do detektivního, cestou si sumírujíc, co řekne. Podívala se na Baxtera s pohledem *pojď se mnou,* když na ni zavolal.

„Podíval ses na jejího milence?“

„Žádného nemá.“

Nadšení, které Eva cítila, se vytratilo. „To není možné. Krucinál, Baxtere, měla všechny příznaky nevěry, skoro z ní ten sex byl cítit.“

„Já z toho snad budu mít erekci... Musím si dát kafe a trochu se uklidnit.“

„Kdybyste ji sledovali...“

„My jsme ji sledovali.“ Objednal si óbrkafe, dva cukry a mléko. Když si ho vzal, opřel se o její kartotéku a vychutnal si první doušek. „Krucinál, tohle je pořádný kafe. Když už o tom mluvíme, je to moc pěkná ženská...“

„Seber si svou erekci a přiblblej mužskej mozek a jdi. Má bokovku.“

„Říkal jsem snad že ne?“ Napil se a významně se na Evu zpoza brýlí podíval. „Jenomže tahle bokovka nemá erekci.“

„Ona je... zajímavé.“ Sedla si na desku stolu a srovnávala si to v hlavě. „Nejen že má bokovku, navíc je to ženská. To manžela musí pěkně naštvat.“

„Ne jen tak ledajaká ženská... Vysoká, štíhlá, krásná černoška. K sežrání. Podle mě je to mrhání. Dvě krásný ženský a jsou zadaný. I když je pravda, že představovat si je spolu je dost zábavný. Moc jsem si to užil, tak jsem ti chtěl za tenhle úkol poděkovat.“

„Zvrhlíku.“

„Děkuju.“

„Myslíš, že bys mohl odložit svoje lesbické představy na později, až mi podáš zprávu?“

„Představy už jsem měl a mám v plánu je mít znova, ale pokud chceš, tak si další díl schovám na pozdějc. Tvoje kráska odešla z kanceláře ve tři čtvrtě na jednu a vzala si taxíka. Jela do hotelu Silby na Park Avenue. Šla přímo do lobby, kde na ni čekala její bokovka. Tu se později podařilo identifikovat – díky detektivově šarmu,

schopnostem a padesátce, kterou podstrčil recepčnímu – jako Serenu Ungerovou.“

„Padesátka? Baxtere, ty ses zbláznil!“

„Nóbl podnik, nóbl bakšiš. Ungerová se registrovala dopředu. Obě pokračovaly směrem k výtahu, který byl k detektivově velkému potěšení celoskleněný. Díky tomu mohl pokračovat ve sledování a zjistit, že si po cestě do čtrnáctého poschodí daly pěkně mlaskavou a *hlubokou* pusu. Vešly do pokoje 1405, kde zůstaly a do čtrnácti nula nula se věnovaly aktivitám, kterým detektiv nemohl ke své velké újmě být svědkem. Julietta Gatesová poté odešla z pokoje a z hotelu a zavolala si taxíka. Do kanceláře se vrátila, jak detektiv zjistil, se spokojeným úsměvem na tváři.“

„Podíval ses na Ungerovou?“

„Zatímco jsme čekali, až bude po této polední dávce sexu, požádal jsem Truehearta, aby to udělal on. Módní návrhářka. Dvaatřicet, svobodná, žádný záznam v rejstříku. V současné době zaměstnaná u značky Mirandi se sídlem v New Yorku.“

„Otázka: tvoje ženská ti zahýbá s jinou. Je to lepší nebo horší, než kdyby spala s chlapem?“

„Mnohem horší. To, že zahýbá, je blbý samo o sobě, ale ona zahýbá *bez instrumentu.* To znamená, že nemá moc respektu pro tvůj – jestli víš, jak to myslím. Když je to chlap, tak se to ještě dá nějak vysvětlit..., je ti jasný, že ten chlap ji využívá – ona mu z blbosti podlehne.“

„Že ji využívá?“ zasmála se Eva. „Chlapi jsou prostě jednodušší a věci jim moc nedocházejí.“

„Nech nám naše iluze. Ale když pálí za sukní, znamená to, že to musela vyhledávat. A že shání něco, co jí nemůžeš poskytnout ty. To znamená *dvojitá prohra.*“

„Tak bych to viděla i já. Něco takového by chlapa obrátilo rozhodně proti ženským. Potřebujeme zjistit, jak dlouho mu s ní zahýbá.“

Položil hrnek a sepjal ruce jakoby v modlitbě. „Prosím, prosím, já bych se o to rád postaral. Já *nikdy* nedostávám ty doopravdy zajímavý úkoly.“

„Na tohle je potřeba jemnost.“

„Říkají mi pan Jemný.“

„Myslela jsem, že pan Nadržený.“

„To je moje *nejpoužívanější* přezdívka,“ odpověděl s pýchou v hlase. „No tak, Dallasová, co ty na to?“

„Choď kolem Ungerové opravdu po špičkách. Promluv si s lidmi v hotelu a utrať co nejmíň za úplatky. Když budeš kolem sebe rozhazovat padesátky, tak se do rozpočtu nevejdeme. Promluv si se sousedy a v práci. Je možné, že si toho všimne. Tak se snaž, aby nebylo poznat, o co ti jde. Opatrně, Baxtere, vážně. Potřebuju odjet z New Yorku. Jestli to půjde hladce, tak se vrátím zítra. Jestli ne, tak budu potřebovat ještě jeden den.“

„Můžeš to klidně nechat na mně. A nebudu chtít tu padesátku proplatit,“ řekl mezi dveřmi, „za ten pohled a inspiraci to stálo.“

Věřila, že to udělá tak, jak je potřeba. Nemohla sama najednou vyšetřovat v Bostonu, New LA a přitom sledovat Ungerovou v New Yorku. Baxter to zvládne, Feeney o podobných vraždách vyšťárá, co se dá, a ona bude sledovat stopy.

Uvědomila si, že aniž by to zamýšlela, dala dohromady tým.

Teď musela přidat ještě jednoho člena a u toho byla řada na ní, aby vystupovala jemně a diplomaticky.

Nečekala, že by se k Roarkovi dostala na první pokus, ale bůh schůzek jí tentokrát přál. Asistentka ji přepojila poté, co jí vysvětlila, že Roarke se právě vrátil z pracovního oběda.

„Co sis dal k obědu?“ zeptala se, aby začala konverzaci.

„Vynikající salát. Co ty?“

„Za chvíli si něco dám. Máš něco na práci v Bostonu?“

„Mohl bych mít, proč?“

„Potřebuju se tam jet podívat. Možná i na západní pobřeží. Nechce se mi brát Peabodyovou. Pozítří má ten test, měla by zůstat tady. Navíc si nejsem stoprocentně jistá, že se budu moct do pozítří vrátit. Myslela jsem si, že bys se mnou mohl chtít jet na výlet.“

„Možná..., kdy?“

„Co nejdřív.“

„Tohle náhodou není jenom manévr, kterým se chceš vyhnout Summersetovu návratu?“

„To ne, ale přiznám, že to je příjemný vedlejší účinek. Tak co, chce se ti, nebo ne?“

„Musím si trochu přeorganizovat rozvrh.“ Otočil se od ní, přemýšlel a bubnoval si u toho prsty na stole. „Budu potřebovat tak... dvě hodiny.“

„To mi vyhovuje.“ A teď přišel ten choulostivý moment. „Setkáme se na letišti v Newarku, řekněme v pět a chytneme první letadlo.“

„Normální letadlo? V pět? To teda ne.“

Milovala, jak se v podobných situacích tváří. „Času se nedá poručit,“ vysvětlila stručně.

„To ne, ale tomu, jak s ním zacházíme, ano. Vezmeme si jedno z mých letadel.“

To bylo přesně to, co chtěla slyšet. Díky Bohu. Připadat si jako sardinka v jednom z těch přecpaných letadel, kterými dojíždějí lidi do práce, s nevábnými záchody a riskovat zpoždění, bylo to poslední, na co byla zvědavá. Ale věděla, jak na něj, takže se v rámci své role zatvářila, jako že jí to úplně nevyhovuje.

„Podívej, tohle je pracovní záležitost. Ty se se mnou jenom svezeš a možná toho využijem jako romantického výletu.“

„Romantický výlet... jsem pro. Ale jsem zásadně proti normálnímu letadlu. Pokud na tom trváš, tak nejedu. Až to tady dodělám, vyzvednu tě. Čím déle budeš odporovat, tím později poletíme.“ Podíval se na hodinky. „Dám ti vědět, až vyrazím.“ A zavěsil.

To se jí povedlo skvěle.

Chvíli po páté seděla pohodlně v Roarkově soukromém letadle, jedla jahody a prohlížela si svoje poznámky. Cesty ve veřejných dopravních prostředcích jí nedělaly dobře.

„Můžeš se mnou jít na výslech Roberty Gableové,“ sdělila blahosklonně Roarkovi, „ale pak se tě budu muset zbavit. Mluvila jsem s hlavním vyšetřovatelem na vraždě, která může být s těmihle spojená, a sejde se se mnou. Ale nebyl zrovna ochotný. Kdybych s sebou přivedla civilistu, byl by asi ještě protivnější.“

„Myslím, že jsem schopen si najít jinou zábavu.“ Dělal na laptopu a ani nezvedl oči.

„Taky jsem si to myslela, ale vím, že to tvoje přeorganizování rozvrhu muselo být rychlé, a tudíž náročné. Děkuju ti.“

„Srovnáš účet při nejbližší příležitosti sexem.“

„Ty jsi tak nenáročný.“

Usmál se, ale pokračoval v práci. „To se ještě uvidí. Jo a mimochodem, to jak jsi chtěla letět normálním letadlem, nebylo nejpřesvědčivější. Příště to zkus vylepšit.“

Zakousla se do jahody. „Nevím, o čem mluvíš.“ Zachránilo ji zvonění telefonu.

„Dallasová.“ Feeney se na ni vítězoslavně díval z obrazovky. „Našel jsem pár zajímavejch věcí. Říkal jsem si, že bys o tom chtěla slyšet co nejdřív.“ Feeneyho unavené oči zbystřily: „Ty jíš jahody?“

„Možná.“ Provinile polkla. „Nestačila jsem si dát oběd. No a co? Povídej.“

„První případ byl dost... ledabylej. Možná až moc na to, aby to mohl být náš vrah. Prostitutka, osmadvacet, vylovená ze Seiny. Před třemi lety v červnu. Pobodaná, bez jater a ledvin. Podřezaná.

Bránila se, měla rány na rukou. Byla v řece moc dlouho na to, aby mohli technici v laborce najít nějaké stopy. Teda pokud nějaký byly. Případ nerozřešený.“

„Podezřelí?“

„Vyšetřující tlačil na jejího posledního zákazníka, ale ten to nebyl. Zkoušel i jejího pasáka, o kterým bylo známo, že se choval k zaměstnancům jako prase, ale z toho taky nic nebylo.“

„Dobře. Co ta druhá?“

„Před dvěma lety v Londýně. A la Jack Rozparovač ve Whitechapelu. Prostitutka a narkomanka, která jim unikla při pravidelných toxikologckých testech. Bylo jí šestatřicet a bydlela se dvěma dalšíma prostitutkama. Snažili se usvědčit přítele, se kterým chodila, pak zase ne a takhle dokola, ale ten měl neprůstřelný alibi. To mi připadá jako náš chlápek.“

„Jak to udělal?“

„Podřízl jí krk. Vyndal jí pár součástek, ale ty se na místě činu nenašly. Pobodal ji, řezný rány na prsou a na rukou. Vyšetřující to klasifikoval jako vraždu z vášně. Ale patolog uvedl zajímavou věc a čím víc na to myslím, tím víc se k němu přikláním. Říká tady, že

tyhle rány vypadají, jako kdyby ho to napadlo až poté. V těch není vidět vášeň. Jeden ze svědků říká, že ji viděl odejít s chlápkem v černým plášti a klobouku. Tenhle svědek byl pěkně zpráskanej, takže to nebylo použitelný."

„To by sedělo," souhlasila Eva. „V DeSalvově imitaci se oblékl jako on, do uniformy opraváře. Proč by to v imitaci Rozparovače neudělal taky tak? Díky, Feeney, pošli mi ty složky domů a do kanceláře. Doufám, že zítra už budu zpátky."

„Jasně. Podívám se, jestli ještě na něco nenarazím mimo Zemi. Chytlo mě to."

Opřela se a zadívala se do stropu.

„Letíme do Londýna a Paříže?" zeptal se jí Roarke.

„Nemyslím, že si můžu dovolit investovat tolik času a energie, aby se mi podařilo prorazit mezinárodní byrokracií. Zkusím získat potřebné informace od vyšetřovatelů po telefonu."

„Kdyby sis to rozmyslela, zabralo by to jenom den navíc."

Ráda by se podívala na místo, kde vrah byl, kde začínal. Ale zavrtěla hlavou. „Je v New Yorku a já tam musím být taky. Už na tom dělá dlouho," konstatovala napůl pro sebe. „Piloval styl. Proto si teď může dovolit zabíjet v tak krátkém intervalu. Vyhledal všechny potřebné informace a pořádně si všechno ověřil. Teď je má připravené do detailu. Nechce se mu čekat. Už se načekal dost dlouho."

„Ať si to připravoval, jak dlouho chtěl, v téhle rychlosti začne dělat chyby. Je to puntičkář a připravil se pečlivě. Ale na to, aby dělal opatrně a bezchybně, si teď nedává dost času."

„Souhlasím. A až udělá chybu, dostaneme ho. A až ho dostaneme, já ho u výslechu zlomím a pak najdeme další případy. Další oběti, ukryté nebo zničené, ze začátků jeho kariéry. Dokud to nezvládal natolik, že by s pocitem dobře vykonané práce chtěl, aby je někdo našel. V začátcích určitě udělal spoustu chyb a za to se stydí. To je jeho emocionální důvod. Z praktických důvodů nechtěl, aby za sebou do té doby, než bude připravený se ukázat veřejně, nechal příliš mnoho vražd, které by mohl někdo dát do souvislostí."

„Trochu jsem se na to sám díval." Otočil se k ní na křesle. „Mezi březnem 2012 a květnem 2013 zabil v Chicagu muž jménem Peter Brent sedm policistů. Když neprošel psychologickými testy u chi-

cagské policie, přidal se k anarchistické výsadkové skupině a tam se naučil zacházet se zbraní, kterou si pak oblíbil – puškou s dlouhým dostřelem, která v té době už nebyla pro civilisty povolená.“

„O Brentovi vím. Měl rád střechy. Čekal na střeše, dokud se v dostřelu neobjevili policajti, a pak je zabil střelou do hlavy. Bylo potřeba týmu o padesáti mužích a trvalo celý rok, než ho dostali.“

Pochopila, kam míří, a dala mu ruce na ramena. „Brent nezabíjel ženy, ale policisty. Bylo mu jedno, kdo to byl, za předpokladu, že měli na sobě uniformu, kterou on nosit nemohl. Ten do našeho profilu nesedí.“

„Pět z obětí byly ženy. Stejně tak velitelka policie, kterou se snažil zabít a nepodařilo se mu to. Počkej, poručíku,“ řekl klidně. „Tys na něj taky narazila a stejně tak, jako já, sis vypočítala pravděpodobnosti. Vyšla ti osmdesátiosmiprocentní pravděpodobnost, že vrah bude imitovat Brenta a ty se staneš jeho cílem.“

„Po mně nepůjde,“ trvala na svém. *Zatím* ne, nechala si pro sebe. „Potřebuje, abych ho pronásledovala, aby si připadal důležitý, úspěšný a spokojený. Kdyby se mě zbavil, přišel by o tohle vzrušení.“

„Takže si tě schovává na závěr.“

Nemělo cenu před Roarkem něco skrývat. „Možná mě má jako dlouhodobý cíl, ale ujišťuju tě, že nemá šanci se ke mně dostat.“ Vzal ji za ruku a propletl prsty s jejími. „Beru tě za slovo.“

KAPITOLA 16

Rozhodla se, že s sebou Roarka vezme na výslech Roberty Gableové. Říkala si, že jí může poskytnout postřehy z jiného úhlu. Bývalá chůva souhlasila, že si s Evou promluví, ale jen za předpokladu, že rozhovor nebude trvat déle než dvacet minut.

„Nebyla zrovna nejvlídnější," podělila se s Roarkem o zkušenost na cestě k domu, kde Roberta bydlela. „Zvlášť jí nešlo pod nos, když jsem chtěla, abychom se setkali v půl sedmé. Jí totiž přesně v sedm a bylo mi řečeno, že to musím respektovat."

„Lidi určitého věku si většinou zavádějí určitou rutinu."

„Opakovaně mě oslovovala *slečno* Dallasová!" Roarke jí s pochopením dal ruku kolem ramen. „Ty už ji nesnášíš teď, co?"

„Ano, to tedy ano. Ale povinnost je povinnost. A do práce nepatří tulení se," dodala.

„Pořád na to zapomínám." Stejně ji k sobě nejdřív přitiskl a pak teprve pustil.

Eva přistoupila k bezpečnostní kameře, udala svoje jméno, ukázala odznak a sdělila účel návštěvy. Byla vpuštěna tak rychle, že bylo evidentní, že na ni Gableová upozornila předem.

„Představím tě jako kolegu," řekla, když vstoupili do malé recepce. Stačil jeden pohled na jeho hezkou tvář, elegantní oblek a boty, které pravděpodobně stály víc, než Gableová platila měsíčně za pronájem, a musela si povzdychnout. „Pokud není slepá nebo senilní, neskočí nám na to. Ale budeme se snažit to nenápadně přejít."

„To poukazuje na to, že si veřejnost myslí, že policista nemůže být dobře oblečený."

„Jedna z tvých košil stojí víc než moje zbraň," usadila ho, „takže až budeme u ní, nech si košili zapnutou ke krku, tvař se přísně a vážně a buď zticha."

„A já jsem počítal s tím, že se po tobě budu obdivně dívat."

„Na to zapomeň. Druhé patro." Šli po schodech a dorazili do chodby se dvěma dveřmi naproti sobě. Bylo tam takové ticho, že buď musel mít dům vynikající zvukovou izolaci, nebo všichni obyvatelé byli mrtví.

Zazvonila na zvonek u dveří 2B.

„Slečna Dallasová?“

Když uslyšel z interkomu její hlas, nahradil úsměv vážnou tváří a poslušně se díval na dveře.

„*Poručík* Dallasová, paní Gableová.“

„Chci vidět váš průkaz, ukažte mi ho na kameru.“

Když udělala, co jí přikázala, bylo chvíli ticho. „Je s vámi nějaký muž. O něm jste se nezmínila.“

„To je můj kolega, paní Gableová. Můžeme dál? Nechci vás zdržovat víc, než je nutné.“

„Dobře.“

Následovala další odmlka, pravděpodobně odemykání několika zámků. Roberta otevřela a zamračila se.

Fotografie v jejím záznamu byla docela lichotivá. V tváři měla rysy tak ostré, že musely pocházet z toho, že se nejen vyhýbala radostem života, ale dokonce jimi *pohrdala*. Podle vrásek kolem úst bylo vidět, že se mračí neustále. Vlasy měla stažené tak pevně, že z pouhého pohledu na ně rozbolela Evu hlava.

Na sobě měla šedé oblečení stejného odstínu jako její vlasy – nažehlenou košili a úzkou sukni, která na její kostnaté postavě trochu visela. To vše doplňovaly černé boty s tlustými podrážkami.

„Vás znám,“ řekla Roarkovi a nadechla se tak zhluboka, že se jí zachvělo chřípí. „Vy nejste od policie.“

„Ne, madam.“

„Policie často používá externí poradce,“ uvedla Eva věci na pravou míru. „Pokud máte kolem toho jakékoli otázky, můžete zavolat mému nadřízenému v New Yorku. Můžeme zatím počkat venku.“

„To nebude třeba.“ Ustoupila a oni vešli do obýváku. Spartánský byt byl naprosto perfektně čistý a uklizený. Nic načinčaného, jak by člověk od starší ženy čekal. Žádné polštářky, žádné cetky, fotografie ani květiny. Jenom pohovka, dva stolky a dvě lampy. Bylo to asi tak přívětivé a bez ducha jako cela ve věznici s nejpřísnějším stupněm bezpečnosti.

Byla si jistá, že tenhle byt nikdy nezažil něco jako hudbu Carmichaela Smitha. Alespoň nemusela čelit i tomu.

„Můžete si sednout na pohovku. Takhle před večeří vám nic nenabídnu, doufám, že chápete.“

Sedla si na židli se zády rovnými jako prkno, s nohama tak těsně vedle sebe, že vypadaly, jako by byly k sobě přilepené. Ruce složila v klíně.

„Naznačila jste, že se mnou chcete mluvit o jednom z mých bývalých svěřenců, ale neřekla jste, o koho jde. To považuji za velmi nevhodné, slečno Dallasová."

„Já zase považuji *vraždu* za nevhodnou, a proto jsme tady."

„Nemusíte se urážet a být drzá. Pokud se nedokážete chovat s respektem, považujte tento rozhovor za ukončený."

„Respekt je oboustranná záležitost. Moje hodnost je *poručík* Dallasová."

Zamračila se, ale souhlasně přikývla. „Dobře. Poručík Dallasová. Předpokládám, že pokud se vám podařilo získat takovou hodnost, máte k ní odpovídající schopnosti a zkušenosti. Kdybyste mi laskavě stručně vysvětlila, proč jste se mnou chtěla mluvit, mohli bychom tuhle část rozhovoru ukončit a neztrácet dál čas."

„Náš rozhovor je důvěrný. Žádám vás o maximální diskrétnost."

„Většinu života jsem pracovala a žila v soukromých rezidencích velmi důležitých rodin. Kdybych nebyla schopná diskrétnosti, nemohla bych tam být."

„Jedna z těch rodin měla syna. Nilese Renquista."

Gableová zvedla překvapeně obočí. To bylo poprvé, kdy bylo v její tváři vidět jakoukoli emoci. „Jestli jste sem přijela až z New Yorku jen proto, abyste se mě vyptávala na Renquistovy, přijela jste zbytečně a plýtváte mým časem. Já si svého času cením."

„Předpokládám, že si ho ceníte natolik, že byste jej nerada ztrácela zbytečnou cestou do New Yorku, kam bych vás jinak musela oficiálně předvolat." Blafovala. Žádný soudce by jí na základě toho, co zatím měla, nepodepsal předvolání pro člověka z druhého konce USA. Většinou ale stačila představa potenciálních potíží, aby přesvědčila lidi ke spolupráci.

„Nevěřím tomu, že byste mě mohla dostat do New Yorku jako nějakého kriminálníka." Teď bylo vidět víc emocí, vztek jí zbarvil tváře do růžova. „Jsem si jistá, že můj právník by vám dokázal v takovém arogantním jednání zabránit."

„To je možné. Jestli chcete, můžete mu zavolat. Pokud tomu chcete věnovat čas, energii a peníze. Uvidíme, kdo nakonec tuhle hru vyhraje.“

„Vaše chování a váš přístup se mi nelíbí.“ Zatnula pěsti, až jí zbělely klouby.

Děti bila nebo štípala, teď si tím byla Eva jistá.

„To se mi stává celkem často. Na vraždách je něco, co mě dost irituje. Můžeme si promluvit tady a teď, paní Gableová, v klidu a pohodlí. Anebo se můžeme pustit do byrokratické hry. Je to na vás.“

Gableová na ni chladně civěla. Na policajtku s jedenáctiletou tvrdou zkušeností nakonec ale přeci jen neměla. „Dobře, ptejte se. Odpovím jen na otázky, které budu považovat za vhodné.“

„Když jste pracovala u Renquistů, projevil Niles někdy násilné nebo znepokojující chování?“

„Absolutně ne. Je to slušný člověk z dobré rodiny. Domnívám se, že jeho postavení a život jsou tomu dostatečným důkazem.“

„Je s vámi ještě ve styku?“

„K narozeninám a k Vánocům posílá přání a květiny, tak, jak velí slušnost.“

„Takže udržujete vroucí vztah.“

„Vroucí?“ Tvář Gableové se stáhla, jako by cítila něco nepříjemného. „Od svých svěřenců jsem nikdy nechtěla ani neočekávala vroucnost, stejně tak jako vy ji asi těžko očekáváte od svých podřízených, poručíku Dallasová.“

„Co jste tedy očekávala – nebo očekáváte?“

„Poslušnost, respekt a disciplínu.“

To znělo spíš jako v armádě než požadavky chůvy, říkala si Eva, ale přikývla.

„A to jste od mladého Renquista dostávala?“

„Samozřejmě.“

„Používala jste fyzické tresty?“

„Když to bylo nutné. Moje metody, které se osvědčily jak mně, tak mým svěřencům, sloužily jako disciplinární opatření a odpovídaly závažnosti jejich přestupků.“

„Jaké disciplinární opatření jste většinou uplatňovala v případě Nilese Renquista?“

„Nejvíc na něj platily zákazy. Zákaz zábavy, společnosti jiných dětí a tak dále. V době trvání zákazu byl vzdorný, ale nakonec se vždy podřídil. Stejně tak jako mí ostatní svěřenci se naučil, že nevhodné chování má nepříjemné důsledky.“

„Měl kamarády?“

„Měl několik vybraných vhodných společníků a přátel.“

„Vybíral je kdo?“

„Jeho rodiče nebo já.“

„Jaký byl jeho vztah s rodiči?“

„Takový, jaký má být. Nechápu, kam těmito otázkami míříte.“

„Jsme skoro u konce. Měl nějaká domácí zvířata?“

„Ano, měli psa. Myslím, že to byl teriér. Sarah, jeho sestra, ho milovala, a když se ztratil, nedala se utišit.“

„Kolik bylo Nilesovi, když se pes ztratil?“

„Řekla bych deset, možná dvanáct.“

„A co jeho setra, co byste mi řekla o ní?“

„Vzorná svěřenka. Poddajná, tichá, s dobrými způsoby. Trochu nešikovná se sklonem k nočním můrám, ale jinak poslušná a milá.“

„Co myslíte tím, že byla nešikovná?“

„Měla období, ve kterém často zakopávala, narážela do věcí. Často měla boule a jiná drobná zranění. Renquistovi ji na mé doporučení poslali na oční vyšetření, ale zjistilo se, že má velmi dobrý zrak. Bylo to špatnou koordinací a díky zasněné povaze. Vyrostla z toho.“

„Kdy asi z toho vyrostla?“

„Asi ve dvanácti. V době, kdy ostatní dívky ztrácejí grácii a koordinaci, ona ji našla. Puberta je často velmi těžkým obdobím, ale Sarah v něm vykvetla.“

„V době, kdy Sarah přestala být nešikovná a už neměla tak často modřiny a boule, odjel Niles na školu do Etonu, odpovídá to tak přibližně?“

„Ano, tak nějak. Nepochybuji o tom, že fakt, že jsem jí v té době mohla věnovat veškerou svou pozornost, jí pomohl získat více sebevědomí a jistoty. Takže pokud je to všechno...“

„Ještě poslední otázku. Pamatujete si, že by se Renquistovým v té době ztratilo nějaké jiné domácí zvíře? Nebo jejich sousedům?“

„Nestarala jsem se o zvířata sousedů. Nepamatuji se.“

„Věděl jsi, kam jsem mířila?“ zeptala se Eva Roarka, když stáli na chodníku před domem.

„Celkem jasně. Chceš zjistit, jestli měl Renquist ve svém dětství kolem sebe důležitou dominantní ženu, která mu ubližovala. Jestli pak na oplátku ubližoval mladší a slabší sestře. A jestli je možné, aby, tak jak to často u několikanásobných vrahů bývá, zabíjel nebo trápil zvířata.“

„Základní učivo,“ souhlasila Eva, „zajímavé je, že si to nedala dohromady ona. To mi říká, že je jí to buď jedno, nebo je hloupá, nebo něco skrývá, anebo jí nevadí, že pomohla vychovat psychopata.“

„Na co sázíš ty?“

„Na poslední možnost. Bije děti, ale to není celé. V oblasti péče o cizí dítě je spousta takových, které nenapadne, že jejich svěřenec by mohl být mentálně nebo emocionálně zvrácený, pokud dokáže vytvořit zdání, že se podvoluje jejich vůli a výchově.“

„Tak jsi to dělala ty?“

„Moc ne, ale když to bylo potřeba... Vím, že spousta dětí si něčím takovým projde a teď žijí normální život. Renquist může být jedním z nich. Jeho setra mohla být klidně jen nešikovná. Ale taková shoda náhod je mi podezřelá. Musím to trochu promyslet a potřebuju se sejít s tím policajtem v Bostonu.“

„Zavezu tě tam.“

„Ne, bude lepší, když si vezmu taxíka nebo pojedu vlakem. Kdyby mě tenhle chlápek viděl vystupovat z takového *auta,* jako máš ty, a s tak fantastickým kusem za volantem, neměl by mě od prvního momentu rád.“

„Víš, jak mám rád, když mě označuješ termínem *fantastický kus.*“

„Někdy jsi taky moje *buchtička.*“

Zasmál se. Překvapovala ho ve zvláštních momentech. „A já se budu opravdu snažit, abych si takové krásné jméno zasloužil... Nevadí, mám pár věcí, o které se musím postarat. Zavolej mi, až skončíte, a dej mi vědět, co bude dál.“

„Na fantastický kus jsi docela přístupný.“

Naklonil se k ní a zlehka ji políbil. „Jsem dobře vychovaný.“

„To určitě.“

„To ke mně patří. Nemusíš spěchat,“ dodal a nastoupil do auta, „bude mi to trvat minimálně hodinu.“

Evě trvala celkem krátká vzdálenost díky zácpě na ulicích alespoň čtvrt hodiny. I tak se dostala do baru kousek od Haggertovy policejní stanice včas.

Byl to typický policajtský bar – žádný přepych. Dobré a celkem levné jídlo. Jídelní boxy, pár stolů a spousta barových stoliček u pultu.

Bylo tam několik policajtů v uniformě i bez, odpočívajících po službě. Když vešla, jejich pozornost se zaměřila na ni. Jen na zlomek vteřiny, než poznali, že je zástupkyní stejného druhu. Policajt pozná policajta.

Čekala, že Haggerty přijde první, aby označil své teritorium. Takže ji nepřekvapilo, že na ni jeden z mužů pokynul.

Byl silný, vysoký, s širokými rameny. Červenou hranatou tvář rámovaly hodně krátké vlasy barvy písku. Když k němu šla, bylo vidět, jak si ji zvídavě prohlíží.

Před sebou měl poloprázdný půllitr.

„Seržant Haggerty?“

„Správně, poručíku Dallasová.“

„Díky, že jste si na mě udělal čas.“

Potřásli si rukou a Eva si sedla.

„Dáte si pivo?“

„Dala bych si, díky.“

Nechala ho, aby objednal, protože to bylo jeho teritorium, a dala mu tak čas, aby si ji prohlédl a zařadil.

„Zajímá vás jeden z mých neuzavřených případů...“

„Hledám vraha, který škrtí a znásilňuje oběť nějakým předmětem. Hledali jsme v celostátní databázi a narazili jsme na váš případ. Moje teorie je, že si potřeboval vraždu několikrát vyzkoušet, vypilovat si svůj styl předtím, než spáchal tuhle vraždu v New Yorku.“

„V Bostonu nebyl nezkušený.“

Přikývla a napila se.

„Nejsem tady, abych vám lezla do zelí nebo si hrála na chytrou. Potřebuju pomoct, Haggerty. Podle mě jde o téhož člověka. Teď spáchal vraždu v New Yorku a chystá se na další. Takže když si pomůžeme navzájem, chytíme ho a bude."

„A vás povýší."

Napila se a chvíli počkala, aby se uklidnila. „Když ho dostanu já v New Yorku, tak je to můj uzavřený případ. Tak to chodí. Ale můžete si být jistý, že se váš nadřízený dozví, že informace od vás mi pomohly vraha chytit a dostat za mříže. A vy budete mít od svého případu – neuzavřeného případu – taky pokoj. Podaří se nám ho usvědčit z další vraždy – tedy pokud se rozhodnete správně. Až toho hajzla dostaneme, bude z toho pořádná mediální smršť..., postarám se, aby bylo vidět, že jste měl na případu důležitý podíl."

Opřel se. „Naštval jsem vás."

„Jsem naštvaná už od rána. Z vyšetřování vyplývá, že tenhle kretén zabil alespoň šest lidí. Domnívám se, že jich bylo víc a jsem si naprosto jistá, že jich *bude* víc."

Vzpamatoval se. „Uklidněte se, poručíku. Jenom jsem chtěl vědět, s kým mám tu čest. Média mi jsou u prdele. Ale nebudu předstírat, že ocenění nebo povýšení jsou mi fuk. Naopak. Moji oběť rozmlátil na cimprcampr a teprve pak ji uškrtil. Takže jasně že ho chci dostat. Mám prázdný ruce. Dělal jsem na tom případu fakt tvrdě, ale nikam jsem se nedostal. Není mi to lhostejný."

Zhluboka se napil. „Mám ten případ zalezlej pod kůží, a kdykoli můžu, tak na něm dělám. A když mi říkáte, že máte v New Yorku případ, který vás dovedl sem, k mýmu případu, tak je jasný, že na tom s vámi budu dělat."

Rozuměla mu. Odložila zábrany a udělala první krok. „Imituje slavné sériové vrahy. Jeden z důvodů, proč vraždil tady, je..."

„Bostonský škrtič?" Haggerty se zamračil. „Tím jsem se chvíli zabýval. V té vraždě bylo dost rozeznatelných podobností. Studoval jsem jeho případy a hledal jsem úhel, který by dával smysl. Nikam to moc nevedlo a vzhledem k tomu, že nevraždil znovu..."

„Před případem, o kterém mluvím, a před Bostonem zavraždil v New LA bezdomovkyni. S největší pravděpodobností se postaral i o

tři prostitutky – v Paříži, Londýně a v New Yorku – napodoboval Jacka Rozparovače.“

„Vy si děláte prdel...?“

„Ne. Je to on. U mých dvou vražd mi nechal dopisy.“

„U mé nic takového nebylo,“ odpověděl na její nevyslovenou otázku. „Nemáme jediného svědka. Bezpečnostní systém – pokud se to tak dá nazvat – se den předtím rozbil. Nedostali se k tomu nechat ho opravit. Počkejte, podívám se do poznámek.“

Opisovala si z jeho poznámek. Než dopili, dohodli se, že si navzájem pošlou spisy o svých případech.

Podívala se na hodinky a promyslela, jak bude pokračovat dál. Zavolala do LA a domluvila si schůzku s hlavním vyšetřovatelem. Pak zavolala Roarkovi.

Vypadalo to, že je také v baru. Na obrazovce videofonu bylo vidět příjemná světla, broušené skleničky a tak dál. Uvědomila si, že takový bar viděla pár kroků odsud.

„Už jsme tady skončili,“ oznámila mu. „Kolik času potřebuješ ty?“

„Tak půl hodiny.“

„OK. Přijdu pak za tebou. Určitě se zabavím tím, co jsem zjistila. Byl by problém, kdybychom se vydali na západní pobřeží rovnou odsud?“

„Ne. Řekl bych, že si tam taky můžu najít něco, čím bych se zabavil.“

O tom nepochybovala. Když se dostali k letadlu, měla už znovu pročtené poznámky a začala psát zprávu o tom, co zjistila v Bostonu, pro velitele a svůj tým.

Roarke si odložil kufřík, zařídil povolení k odletu a objednal jim jídlo.

„Co si myslíš o basketbalu?“ zeptal se.

„Dobrá hra. Není sice tolik poetická jako baseball, ani tak agresivní jako ragby, ale je to příjemně rychlá a dramatická hra. Ty ses tu hodinu bavil tím, že sis kupoval tým bostonských Celtics?“

„Jak jsi to uhodla?“

Vzhlédla k němu. „Děláš si srandu, ne?“

„Ve skutečnosti to trvalo déle než hodinu. Máme za sebou několikaměsíční jednání. Když už jsem tady, dopracoval jsem konečnou nabídku a plácli jsme si. Říkal jsem si, že by to mohlo být zábavné.“„Já jsem strávila svou hodinu pitím teplého piva a konverzací o vraždách a ty si mezitím koupíš basketbalový tým za desítky milionů.“

„Všichni bychom měli dělat to, na co máme talent.“

Jedla, protože před ní bylo jídlo, a řekla Roarkovi, co zjistila.

„Haggerty je pečlivý. Takový buldok. Nejenom postavou, taky stylem myšlení. Nevykašlal se na ten případ ani po uplynutí doby, kdy by to většina lidí už dávno vzdala. Vrtal do něj, ale nikam se nedostal. Nevšimla jsem si ničeho, co by mu uniklo. Možná něco uvidím, až budu mít před sebou celou složku, ale fakt je, že udělal všechno, co měl.“

„A jak ti to pomohlo?“

„Vím, že tu vrah byl. Mám jistotu. Mám časové údaje, takže si můžu zpětně zjistit, jestli tady v tu dobu byl někdo z podezřelých, anebo alespoň nevíme, kde v tu dobu byl. Možná se podaří zjistit i to, jestli neexistovala nějaká spojitost mezi jedním z nich a Haggertyovou obětí.“

„Znám ještě jednoho buldoka,“ okomentoval to Roarke. Ne postavou, ale stylem myšlení určitě. „Mohl bych se podívat, jestli náhodou nenajdu jména podezřelých na seznamech veřejných i soukromých letadel.“

„Na to nemám autorizaci. Zatím. Dostanu ji. Když uvedu spojení mezi vraždou v New LA a těmi vraždami v Evropě, dají mi ji. Všichni mí podezřelí jsou natolik důležití a známí, že pokud se jenom trochu dotknu něčeho nelegálně, mohlo by se jim podařit, že moje důkazy nebudou u soudu přípustné.“

„Jenom za předpokladu, že si oni nebo jejich právníci toho *dotknutí* všimnou.“

Eva věděla, že Roarke nezanechává stopy. „Nemůžu důkazy použít do chvíle, kdy budu mít autorizaci k jejich získání.“ Na druhou stranu věděla, že je může použít alespoň tak, že bude vědět, na koho

z podezřelých se zaměřit víc. Možná se jí díky tomu podaří i zachránit lidský život.

„Když ho zatknu a nechám jakýkoli prostor k tomu, aby ho bylo možné neodsoudit, zabije určitě znovu. Nejenom proto, že se mu to líbí a že to potřebuje, ale i proto, že už na tom strávil spoustu času. Když to zkazím, tak všechno moje snažení ho jenom na chvíli zpomalí. Až se do toho znovu dostane, jeho další vražda půjde na můj účet a s tím nejsem ochotná žít."

„To chápu. Evo, slib mi, že pokud zabije znovu, nebudeš to brát tak, že to je tvoje vina."

Podívala se na něj. „Ráda bych," bylo jediné, co byla ochotná říci.

* * *

Detektiv Sloan byl mladý snaživec, který k případu přišel společně se svým ostřílenějším, ale míň zainteresovaným partnerem. Ten šel mezitím do důchodu a Sloana dali dohromady s policistkou, která s ním přijela na schůzku s Evou.

„To byl první případ, na kterém jsem byl hlavní vyšetřující," sdělil Sloan Evě u sklenice vychlazeného čerstvého džusu. Tenhle zdravý bar byl pravděpodobně kalifornskou verzí policajtského baru v ostatních částech USA.

Bylo tam ticho, příjemné prostředí s veselými barvami a *velmi pozitivní* obsluha, která po baru vesele *poskakovala.*

Eva děkovala Bohu, že žije na východním pobřeží, kde je obsluha v restauracích patřičně kyselá a nemusí zákazníkům nabízet něco s tak strašným jménem jako *Ananasovo-papájový fizz.*

„Trent mě na tom případu trénoval," dodal.

„Dal mu ten případ, aby se nemusel zvedat ze židle," dodala jeho spolupracovnice.

Sloan se příjemně usmál. „To mohl být jeden z faktorů. Oběť byla bezdomovkyně. Když jsme ji identifikovali, podařilo se mi najít někoho z rodiny, ale nikdo si nechtěl vyzvednout její tělo. Od svědků, které jsem přesvědčil, aby se mnou vůbec mluvili, jsem dostal protichůdné informace. Většina z toho, co jsem slyšel, nebyla moc spolehlivá. Byli po užití různých drog. Výpovědi se shodovaly jenom

v tom, že vrahem byl muž neznámé rasy, měl na sobě šedou nebo modrou uniformu a viděli ho vcházet do domu přibližně v době vraždy. Oběť bydlela v domě bez oprávnění a svědci také, takže si jeden druhého všímali co nejméně.“

„Vy máte v New Yorku čerstvý případ se stejným způsobem vraždy, je to tak?“ Jeho partnerka se jmenovala Bakerová a oba byli atraktivní, zdravé typy s blonďatými vlasy vyšisovanými od slunce. Vypadali spíš jako dva profesionální surfaři než jako policajti.

Pokud jste se jim tedy nepodívali do očí.

„Když jste nám zavolala, podívali jsme se na ten váš případ,“ vysvětlil Sloan, „abychom věděli, co hledáte a proč.“

„Výborně, to mi ušetří čas i energii. Mohli byste mi pomoct, poslat mi vaše zprávy a vysvětlit tam, jak jste postupovali?“

„Samozřejmě. Rád bych, aby to byla vzájemná výměna informací. Byl to můj první případ,“ dodal Sloan, „a velmi rád bych ho uzavřel.“

„My bychom ho rádi uzavřeli,“ opravila ho Bakerová. „Trent šel do důchodu, jakmile to bylo možné, a plánuje se po zbytek života věnovat rybaření. Jemu je to jedno. A nic mu do toho není.“

„Chápu,“ přikývla.

Tentokrát nechala Roarka, aby ji vyzvedl, když byla hotová. Podle ní totiž nemohli mít policajti, kterým nebylo trapné, aby je viděli pít ananasovo-papájový džus, problém s tím, že ona si nasedne do luxusního sporťáku. Rostoucí složku s poznámkami a disky položila na zadní sedadlo.

„Chci se podívat na místo činu a zjistit, jak to tam narafičil.“

„Není problém.“

Dala mu adresu a čekala, až ji zadá palubnímu počítači. „Tak co, koupil jsi tým Dodgers?“

„Ne, ale řekni si, kdybys ho chtěla.“

Opřela se a probírala si v hlavě, co ví.

„Nechápu, jak tady může někdo žít,“ prohlásila. „To, že už tady bylo obrovské zemětřesení, přece neznamená, že tu nemůže být další, které to tady srovná se zemí.“

„Je tu ale příjemný větřík a podařilo se jim vyřešit problémy s čistotou vzduchu a hlukem.“

„Celé to tu vypadá jako video nebo virtuální realita. Moc pozitivní, barevné... Příliš mnoho zdravých, usměvavých tváří s perfektně bílým a rovným chrupem. Mám z toho husí kůži. A taky si nemyslím, že by v centru města měli mít jen tak mimochodem palmy. To prostě není správné.“

„Tohle by ti potom mělo vyhovovat. Tahle budova je dostatečně ošuntělá a neudržovaná a lidi, kteří tam bydlí, jsou uspokojivě podezřelí.“

Napřímila se, potlačila zívnutí a rozhlédla se kolem sebe.

Z pouličních světel fungovala jenom asi polovina, budova sama byla úplně temná. Některá z oken měla mříže, některá byla zabedněná. Ve stínech se skrývalo několik lidí a všimla si, že na jednom místě právě dochází k prodeji drog.

„No, to je ono.“ Potěšeně vylezla z auta. „Má tohle fáro pořádné zabezpečení?“

„To nejlepší.“ Zvedl střechu, zamkl a zapnul čidla.

„Její pelech je v třetím poschodí. Měli bychom se tady trochu porozhlédnout, když už tady jsme.“

„Vždycky mě baví rozhlížet se po místě, kde tě může každou chvíli někdo bodnout, praštit nebo zastřelit.“

„Ty máš svoje oblíbené zábavy a já zas svoje.“ Podívala se kolem sebe a vybrala si svůj cíl. „Hej, ty tam!“

Narkoman v dlouhém černém kabátě se zhoupnul na patách.

„Jestli tě budu muset honit, tak mě to pěkně naštve,“ varovala ho Eva. „Možná mi to uklouzne a moje koleno skončí v tvým rozkroku. Chci se jenom na něco zeptat. Když se něco dozvím, tak dostaneš pětku.“

„Já nic nevim.“

„Tak si nevyděláš pětku. Jak dlouho tady zacláníš?“

„Nikomu tady kyslík neubírám. Proč? Chvilku.“

„Byls tady, když uškrtili Susie Manneryovou ve třetím patře?“

„Do prdele..., já nikoho nezabil. Nikoho neznám. Asi to udělal ten chlápek v bílým. Mění se v krysy, kdy chtěj, a zabíjej lidi, který spěj. Policajti o tom vědí. Některý z nich jsou asi policajti.“

„No jasně, chlapi v bílým. Padej,“ řekla mu a šla dál.

„Kde je moje pětka?“

„Nic jsem se nedozvěděla.“

Nic pořádného se nedozvěděla ani po cestě do třetího patra. V bytě Manneryové už někdo bydlel, ale nový *nájemník* tam nebyl. Na podlaze byla roztrhaná matrace, kupa hadrů a velmi starý sendvič.

Stejně jako narkoman u vchodu všichni ostatní, které se jí podařilo najít, nic neviděli a nic neudělali.

„Ztrácíme čas. Tady nejsem doma, nevím jak na ně. A i kdybych věděla, nevím, jestli by mi to pomohlo. Když člověk žije takhle, ostatní si o něm myslí, že už to vzdal, a tak ho taky odepíšou. Manneryová to ale nevzdala. Sloan mi dal seznam jejích osobních věcí a podle něj měla šaty, zásobu jídla a plyšového medvěda. Kdyby to vzdala, tak by s sebou přece netahala plyšáka. Pravděpodobně byla zfetovaná, když se k ní dostal. To mu ale stejně nedává žádné právo...“

Roarke se k ní otočil. „Poručíku, jsi pořádně unavená.“

„Jsem v pořádku.“

Když ji pohladil po tváři, zavřela na chvíli oči. „Máš pravdu, jsem unavená. O takovýhle místech toho vím víc, než bych ráda. Když jsme párkrát neměli prachy, bydleli jsme v podobných dírách. Krucinál, já bych bývala klidně mohla skončit tady. Ještě se mi na to všechno nepodařilo zapomenout.“

„Musíš si na chvíli odpočinout.“

„Vyspím se v letadle. Nemá cenu tady zůstávat. V New Yorku mi to stejně líp myslí.“

„Tak jedeme domů.“

„Myslím, že vzdávám romantický výlet.“

„To ti připomenu.“

Když letěli zpátky přes celý kontinent, trochu se vyspala a zdálo se jí o krysách, ze kterých se stali muži v bílém. Taky o muži bez tváře, který ji uškrtil bílou šálou a pod krkem jí pak na ní uvázal mašli.

KAPITOLA 17

Marlene Coxová pracovala třikrát týdně v Rileyho irské hospodě od deseti do dvou v noci. Restaurace patřila jejímu strýci. Ten se ve skutečnosti jmenoval Waterman, ale jméno jeho matky za svobodna bylo Rileyová, a tak si strýc řekl, že ‚Rileyho irská hospoda' je v pořádku, protože je to v rodině.

Díky téhle práci si mohla částečně zaplatit postgraduální studium zahradnictví na Columbijské univerzitě. Její plány do budoucna nebyly zatím úplně jasné. Především se jí líbilo studovat, takže ve třiadvaceti byla ještě na škole a užívala si to.

Byla to štíhlá, hezká bruneta s dlouhými rovnými vlasy a nevinnýma, hnědýma očima. Nedávno došlo v New Yorku k několika vraždám studentů, takže se o ni její rodina bála natolik, že Marlene raději zrušila svoje letní kurzy.

Musela si přiznat, že se trochu bála také. Znala první dívku, která byla zavražděná. Ne sice moc, ale stejně ji šokovalo, když uviděla v televizi známou tvář.

Do té doby neznala nikoho, kdo by zemřel, tím méně někoho, kdo zemřel násilnou smrtí. Tím pádem ji nikdo nemusel přemlouvat, aby se od domova moc daleko nevzdalovala a byla opatrnější.

Policie už vraha chytla. Toho znala trochu také. I to bylo šokující, ale navíc – trochu zvláštním způsobem – i vzrušující.

Teď, když se situace zklidnila, nepřemýšlela moc o dívce, kterou znala jen matně, ani o něm, se kterým si chvíli popovídala v internetové kavárně. Její život byl znovu celkem normální a plný – svoji pozornost a čas rozdělovala mezi rodinu, studium a práci.

Dalo by se říct, že až trochu příliš normální. Nemohla se dočkat, až zase začne škola a až se dostane do pořádného rytmu. Chtěla být znovu naplno vytížená a chtěla trávit čas s přáteli. Hrála si s myšlenkou, že by se trochu vážněji položila do vztahu s mužem, se kterým začala flirtovat během zrušených letních kurzů.

Vystoupila z metra dva bloky od bytu, který sdílela se dvěma sestřenicemi. Byla to docela dobrá čtvrť, rodičům také vyhovovala – klidné ulice, příjemná atmosféra. Z téhle krátké procházky neměla strach, chodila tudy dva roky a nikdy ji nikdo neobtěžoval.

Někdy si říkala, že by jí to tak úplně nevadilo, protože by alespoň mohla rodině dokázat, že se o sebe dokáže postarat.

Zabočila za roh a uviděla malé stěhovací auto od firmy, u které si sama najala vůz, když se stěhovala od rodičů do bytu se sestřenicemi.

Na stěhování to byla dost divná doba. Když k autu přišla, slyšela rány a mužské klení.

Viděla muže, který se snažil do auta nacpat malou pohovku. Byl dobře stavěný, a i když ho viděla jen zezadu, říkala si, že je dost silný na to, aby to zvládl. Pak uviděla sádru na jeho pravé paži.

Snažil se pohovku zvednout jednou rukou, podepřel ji ramenem, ale váha a úhel nebyly nejlepší, takže pohovka spadla na zem.

„Do prdele, zasraná pohovka." Vyndal z kapsy bílý kapesník a otřel si zpocenou tvář.

Podívala se mu do obličeje a řekla si, že je hezký. Tmavé, kudrnaté vlasy – její oblíbené – mu zpod baseballové čepice sahaly na límec košile.

Začala ho obcházet. Hezký nebo ne, dávat se do řeči s mužem na ulici uprostřed noci není zrovna nejchytřejší. Ale bylo jí ho líto – vypadal tak frustrovaně a vlastně i... bezbranně.

Její povaha říkala, ať se s ním na chvíli zastaví. Na druhou stranu její newyorské instinkty radily, aby si držela odstup. „Stěhujete se sem nebo odsud?" zeptala se ho.

Překvapeně nadskočil, což ji trochu rozesmálo, ale zadržela se. Když se otočil a uviděl ji, jeho už tak červený obličej ještě víc zrudl. „Vypadá to, že ani jedno, ani druhé. Asi by bylo lepší se na tu blbou pohovku vykašlat a bydlet v autě."

„Vy jste dal té ruce zabrat, co?" Zvědavě se k němu přiblížila. „Takovouhle sádru jsem ještě nikdy neviděla."

„Hm." Přejel si rukou po sádře. „Ještě mě čeká pár týdnů. Byl jsem horolezit v Tennessee a zlomil jsem si ji natřikrát. Blbost."

Říkala si, že v jeho hlase zaslechla trochu jižanského přízvuku, a přiblížila se ještě o kousek blíž. „Na stěhování je dost pozdě, ne?"

„Moje přítelkyně – tedy *ex* přítelkyně," zatvářil se kysele, „dělá noční. Prohlásila, že jestli chci svoje věci, tak ať si pro ně přijdu, když není doma. Pěkně blbej rozchod," dodal. „Měl mi pomáhat brá-

cha, ale má zpoždění. Klasika. Chci to naložit, než se Donna vrátí, a auto mám pronajaté jen do šesti ráno.“

Je opravdu hezký. Trochu starší, než byla zvyklá, ale líbil se jí tón jeho hlasu. Navíc měl problém. „Možná bych vám mohla pomoci.“

„Opravdu? Nevadilo by vám to? To by mi fakt bodlo. Kdyby se nám podařilo naložit alespoň tenhle krám, třeba se do tý doby Frank objeví. Většinu ostatních věcí bych měl zvládnout i sám.“

„To není problém.“ Přistoupila k němu docela blízko. „Možná byste si mohl vlézt dozadu, já bych ji tlačila dovnitř a vy byste se mohl postarat, aby to šlo tam, kam má.“

„Můžeme to zkusit.“ Vylezl si nahoru, sádra mu v tom trochu překážela.

Ona se snažila pohovku zvednout a tlačit, ale ta skončila zase s žuchnutím na zemi.

„Promiňte.“

„Nevadí.“ I když vypadal docela vyčerpaně, usmál se na ni. „Jste na takovouhle tíhu docela malá. Kdyby vám to nevadilo, možná bychom to mohli zkusit obráceně. Já tuhle tíhu zvládnu, když si pomůžu ramenama. Možná, že kdybyste si vylezla sem místo mě, mohla byste ji trochu podržet a pak vtáhnout dovnitř.“

Někde v hlavě jí zazněl varovný signál, ale ignorovala ho. Vylezla si do auta a on ji obdařil vděčným úsměvem.

Říkal jí, co má dělat, přitom funěl a nadával na svého bratra Franka způsobem, který ji rozesmál. Když se dostala pohovka nahoru, trochu ustoupila a s pocitem zadostiučinění ji táhla celkem úspěšně za sebou.

„Hotovo!“

„Počkejte chvilku. Potřebuju ještě...“ Vyskočil na podlahu auta a zdravou rukou si otíral pot z čela. „Můžeme ji posunout trochu tímhle směrem?“

Ukazoval jí kam, a přesto, že varovný signál zesílil v momentě, kdy za ní vylezl do auta, do tmavé jeskyně, podívala se směrem, kterým ukázal.

První ránu dostala po hlavě tak, že ji ohromil. Viděla hvězdičky a cítila silnou a matoucí bolest.

Zaklopýtala, zakopla o nohu pohovky a upadla doleva, nemajíc ani ponětí, že ji to zachránilo od druhé brutální rány sádrou, která by jí bývala byla roztříštila lebku.

Místo toho ji dostala do ramena. Kňučela bolestí a snažila se odplazit z jeho dosahu. Kamkoli pryč od té bolesti.

Skrze kvílení v hlavě slyšela hlas, který teď zněl úplně jinak než předtím. Když ji vtahoval dál do auta, bylo slyšet, jak se něco trhá. Její oblečení.

Nepodaří se ti to, ty malá čubko.

Teď už nic neviděla. Byla úplná tma a v ní ta strašná blikající světla.

V ústech cítila chuť krve. Své krve. A skrze kvílení v hlavě slyšela šílená slova vyslovovaná šíleným hlasem.

Plakala. Vydávala zvuky jako malé zraněné zvíře, které se díky dalším ranám na záda postupně měnily v pouhé vzdychy. Snažila se za každou cenu zůstat při vědomí. Třesoucí se rukou si sáhla do kapsy a pokusila se nahmatat dárek, který jí dal její strýc, když u něj začala pracovat.

Instinktivně ho namířila po zvuku jeho hlasu.

Zavyl bolestí. To byla známka toho, že obranný sprej zasáhl svůj cíl. Poplašná siréna, která byla ke spreji napojená, začala kvílet. Vzlykajíc – alespoň si myslela, že to je ona, ale mohl to být i on – se ze všech sil snažila od něj odplazit.

Najednou ji zasáhla šílená bolest. Dostala prudký kopanec do hrudi. Cítila, že padá. Padá a svět se ztrácí, až její hlava narazila s prudkou ránou na chodník.

Ve čtyři ráno stála Eva na chodníku a studovala krev na dlažbě. Před hodinou odvezli Marlene Coxovou do nemocnice. Byla v bezvědomí a prognóza nebyla dobrá.

Vrah nechal náklaďák na místě i s rekvizitami a stejně tak i krvácející oběť. Ale nezabil ji.

Sedla si na bobek a rukou v rukavici zvedla úlomek bílé sádry. Marlene s ním bojovala natolik dlouho a natolik úspěšně, že ho nakonec odehnala.

Prohlížela si baseballovou čepici a paruku, které už byly zabalené do sáčku na důkazy. Oboje celkem levné věci, takže asi nebude možné je vystopovat. Pohovka vypadala staře a použitě. Kus, který se dá klidně koupit v bazaru. Na druhou stranu tam nechal náklaďák, ten se jim snad podaří vystopovat.

A třiadvacetiletá dívka umírá.

Vzhlédla a viděla, jak se k ní po chodníku řítí Peabodyová. „Poručíku?“ vyhrkla.

„Třiadvacetiletá žena,“ začala Eva, „identifikovaná jako Marlene Coxová,“ ukázala na budovu, „bydlela tamhle. Evidentně na cestě domů z práce. Než jsem sem dorazila, mluvila jsem s doktorem z nemocnice, kam ji odvezli. Je na operačním stole. Prognóza není dobrá. Zmlátil ji hrozně – do hlavy, do tváře, zranění po celém těle. A to byl jenom začátek.“ Zvedla kus sádry.

„Co to je?“ podivila se.

„Sádra. Řekla bych, že to byla sádra na ruce. Chudák chlap se snaží zvedat s tou sádrou pohovku, asi ji dostat do náklaďáku. Má zraněné křidélko a nejde mu to. Vypadá bezmocně a neškodně, tak se rozhodne mu pomoct. Pravděpodobně je okouzlující. Úsměvy. *Sakra, nejde mi to.* Když je vevnitř, praští ji. Míří na hlavu. Potřebuje, aby ztratila vědomí. Chce ji oslabit, dezorientovat. Mlátí ji dál. Natolik, že si rozbije sádru.“

Eva si stoupla ke dveřím náklaďáku. Malý prostor. To byla chyba, říkala si. Neměl dostatek prostoru na rozmáchnutí a navíc se mu do cesty pletly jeho rekvizity – pohovka, krabice a tak dál.

Imitace to byla dobrá, ale jeviště jeho hry bylo přecpané a to mu ubralo na stylu.

„Nepracoval dost rychle. Nebo si to příliš užíval. A Marlene měla u sebe sprej proti zlodějům,“ zvedla sáček s důkazy se vzorkem spreje v malé lahvičce. „Předpokládám, že ho trefila jednou přímo do tváře anebo skoro, čímž mu způsobila dostatečnou bolest. Pak se spustila bezpečnostní siréna a on utekl. Tak to vidím já,“ dodala a kývla hlavou směrem k louži krve u nohou. „Buď vypadla z auta sama, nebo ji vyhodil. Policista, který byl na místě činu první, mi řekl, že měla kolem hlavy tolik krve, že si myslel, že je mrtvá. Ale pak nahmatal pulz.“

„Ted Bundy... Dřela jsem," dodala Peabodyová, když se na ni Eva trochu překvapeně podívala, „zvlášť jsem se soustředila na sériové vrahy. Tohle byl jeho styl."

„Jenom v něm byl úspěšnější než náš vrah. To ho musí naštvat, i kdyby to oběť nakonec nepřežila. Policisté chodí od dveří ke dveřím a hledají svědka. Za chvíli sem pošlu techniky, ať si pořádně prohlédnou auto. Do prdele, teď už na toho hajzla musíme něco najít."

Když se Eva dostala do nemocnice, Marlene byla pořád ještě na operačním sále. Čekárna plná lidí. Sestra na recepci už ji varovala, že tam je celá Marlenina rodina.

Když se k ní všichni obrátili, poznala jim ve tvářích známý mix šoku, strachu, naděje, smutku a vzteku.

„Omlouvám se, že vás vyrušuji. Jsem poručík Dallasová, newyorská policie. Ráda bych mluvila s Peterem Watermanem."

„To jsem já." Zvedl se vysoký, podsaditý muž s vojenským sestřihem a obavami v očích.

„Mohl byste prosím jít se mnou?"

Sehnul se k jedné z čekajících žen, něco jí potichu řekl a pak Evu následoval.

„Je mi líto, že vás musím takhle odvést od rodiny, ale podle mých informací jste byl poslední, kdo se slečnou Coxovou mluvil před jejím odchodem z práce."

„Ano, pracuje pro mě, pro nás. Vlastním bar a Marley tam párkrát týdně dělá číšnici."

„Ano, pane Watermane, to už jsme si zjistili. Řekněte mi prosím vás, v kolik hodin odešla?"

„Těsně po druhé. Doprovodil jsem ji ke dveřím a zamknul. Díval jsem se, jak vešla do metra. Je to od baru jen pár kroků. A ze stanice, kde vystupuje, to má domů jen pár bloků. Je to dobrá čtvrť. Moje dvě děti s ní bydlí. Moje vlastní dcery."

Přitom se mu zastřel hlas a musel se odmlčet.

„Můj bratr bydlí kousek od nich. Krucinál, je to dobrá čtvrť, bezpečná."

„*Je* to bezpečná čtvrť, pane Watermane." To ho moc neuklidnilo. „Když spustila bezpečnostní siréna, vyšli na ulici lidi. Nezavrtali

se hlouběji pod peřinu a netvářili se, jako by se nic nestalo. Máme už pár svědků, kteří viděli muže, který ji napadl, utíkat z místa činu. Kdyby to nebyla bezpečná čtvrť, kdyby lidi kolem neotvírali okna nebo nevyšli ven, aby jí pomohli, nemusel by utíkat.“

„Dobře,“ otřel si slzy dlaní, „dobře, máte pravdu. Víte, pomohl jsem jim ten byt najít. Moje sestra, Marleyina matka, mě prosila, abych se ujistil, že to je dobré místo.“

„A vy jste jim našel místo, kde lidé v noci vyjdou na ulici, aby někomu pomohli. Pane Watermane, když někdo vlastní bar, tak si lidí všímá, má pro ně cit, je to tak? Možná jste si v poslední době někoho všiml?“

„K nám nechodí lidi, kteří vyhledávají problémy. K nám si sousedi chodí spolu zazpívat. Máme stálé zákazníky i turisty. Mám domluvu s pár hotely. Je to bar pro normální slušný lidi, seržante.“

„Poručíku.“

„Promiňte. Nevím, kdo by to Marley mohl udělat. Neznám nikoho, kdo by byl schopen něco takového udělat *jakýkoli* holce. Jaký hajzl je schopný takhle zmlátit mladou holku? Vysvětlete mi to. Jaký hajzl je něčeho takového schopen?“

„To vám bohužel vysvětlit nemohu. Nezmínila se v poslední době o někom, koho potkala, nebo o někom, kdo se v těchhle místech pohyboval, chodil nakoupit nebo do restaurace?“

„Ne, to ne. Jenom o nějakém chlapíkovi, kterého potkala ve škole. Nevím, jak se jmenoval. Možná by věděly moje dcery.“ Vyndal z kapsy kapesník a vysmrkal se. „Tlačili jsme na ni, aby zrušila letní kurzy. Kvůli těm studentům, které zabili před pár týdny. Jednu z nich znala, tu první. Dost ji to rozrušilo a nás samozřejmě taky. Koupil jsem jí ten bezpečnostní sprej a řekl jsem jí, ať ho nosí v kapse. Poslechla mě. Je to hodná holka.“

„A použila ho. To znamená, že je taky chytrá a houževnatá. Dokázala ho odehnat.“

„Doktoři nám nechtějí nic říct.“ Eva se otočila k ženě, která jí promluvila za zády. Přešla ke dveřím a stála tam tak, jako kdyby nemohla unést váhu vlastního těla. „Nic nám neříkají, ale v očích jim vidím, co si myslí. Je to moje holčička. Myslí si, že moje holčička umře. Ale mýlí se.“

„Selo, Marley bude v pořádku," objal ji Waterman, „ona se z toho dostane."

„Paní Coxová, můžete mi říct něco, co by mi pomohlo?"

„Až se probere, řekne vám to sama." Selin hlas zněl silněji než hlas jejího bratra, absolutně jistě. „A vy ho pak najdete a zavřete. Až to uděláte, půjdu za ním a přímo do obličeje mu řeknu, že to byla moje dcera, moje holčička, která ho dostala za mříže."

Dallasová je nechala o samotě, našla si tišší kout a kávu a čekala, až za ní přijde Peabodyová.

„Zatím jsme neměli štěstí, co se týče toho naklaďáku, ale McNab a Feeney na tom pracujou."

„Je chytrý. Opatrný," okomentovala to Eva, „zařídí si pronájem přes internet a pod falešným jménem a nechá si ho dovézt na falešnou adresu. Nikdo ho nevidí. Má na sobě tenounkou plastovou vrstvu, takže nemáme ani otisky, ani vlasy, vůbec nic. Jenom levnou paruku a kus sádry."

„Možná zjistíme, že nějaká krev je jeho?"

Eva zavrtěla hlavou. „Na to je moc chytrý. Ale zas ne tolik, jak si myslí, protože se mu nepodařilo dostat Marlene Coxovou. Určitě ne tak, jak si představoval. A někdo ho viděl. Někdo ho musel vidět, když si pronajímal auto nebo když ho parkoval před jejím domem. Stejně tak, jako ho viděli lidi, když utíkal z místa činu jako vyplašený zajíc."

Zhluboka se nadechla a napila se. „Naklaďák bylo jeho jeviště, takže tam by si dal pořádný pozor. Chtěl, abychom ji v tom naklaďáku našli. Ale musel utéct. S očima plnýma spreje. Musel se dostat do bezpečí."

Ohlédla se, když se k nim po chodbě blížil doktor evidentně přicházející z operačního sálu. V obličeji viděla to, co tam viděla Sela Coxová. Obavy a bezmocnost. „Do háje."

Eva se zvedla a počkala, až domluví s rodinou.

Slyšela pláč, ženský i mužský, a šepot. Čekala, až půjde kolem ní.

„Dallasová." Ukázala mu odznak. „Na minutku."

„Doktor Laurence. Nemůže mluvit s vámi, ani s nikým jiným."

„Ona žije?"

„Nechápu, jak je možné, že přežila tuhle operaci. Ale neřekl bych, že se dožije rána. Pouštím dovnitř rodinu, aby se s ní mohli rozloučit.“

„Nestačila jsem mluvit se záchrankou na místě činu, mohl byste mi říct něco o jejích zraněních?“

Přešel k automatu a objednal si kávu. „Zlomená žebra. Řekl bych, že ji do nich kopl. Jedna plíce zkolabovala. Pohmožděné ledviny, dislokované rameno, zlomený loket. To jsou ta méně závažná zranění. Lebka, to je jiná záležitost. Zkoušela jste někdy oloupat vajíčko natvrdo tak, že jste ho kutálela po stole a tlačila na něj, aby skořápka popraskala?“

„Ano.“

„Tak takhle nějak vypadala její lebka. Záchranka se k ní dostala rychle a odvedli skvělou práci, ale než se k ní dostali, ztratila spoustu krve. Má roztříštěnou lebku a poškození je velmi vážné. V mozku jsme našli úlomky kosti. Šance, že se probere, i kdyby jen na pár minut, je mizivá. Pravděpodobnost, že promluví a bude schopná logicky myslet a hýbat se? To by se musel stát zázrak.“ Zakroutil hlavou.

„Slyšel jsem, že ho postříkala bezpečnostním sprejem,“ dodal.

„Na místě činu jsme našli obal,“ potvrdila Eva, „použila i sirénu. Bylo to její. Myslím, že ho dostala, jinak by ji zabil. Vsadím se, že se mu trefila do očí.“

„Avizoval jsem ambulanci, kdyby tam nebo do nemocnic, které se mi podařilo kontaktovat, přišel kdokoli s takovými příznaky, ozvou se vám.“

„Děkuji, to nám může pomoct. Kdyby se cokoli na jejím stavu změnilo, prosím, dejte mi vědět. Peabodyová? Máte vizitku?“

„Ano, madam.“

„Ještě něco,“ dodala Eva, když si zandal vizitku do kapsy, „používáte ještě někdy tohle?“ Podala mu úlomek sádry.

„To už jsem nepoužil od té doby, co jsem dělal jako asistent,“ řekl a obracel kus v ruce. „Čas od času to ještě je vidět, záleží na zranění a na pojišťovně. Sádra je levnější než hmota, kterou běžně používáme teď. Trvá déle, než se zlomenina uzdraví, navíc je sádra

těžká a překáží. Větší pravděpodobnost, že ji najdete u chudších pacientů.“

„Kde se dá sehnat? Myslím materiál, ze kterého se dělá.“

„Zdravotnické potřeby, řekl bych. Možná byste něco našla i v drahých rehabilitačních centrech, kde jsou pacienti ochotní si připlatit za autentickou starou sádru.“

„Tak nějak jsem si myslela, že to bude. Děkuju vám mnohokrát.“

„Zdravotnický potřeby nebo stavebniny?“ zeptala se Peabodyová po cestě ven.

„Potřebuju oboje. Za hotovost. Kreditkou by neplatil. Vsadím se, že za takovouhle věc se často v hotovosti neplatí. Malé množství, vyzvednuto osobně. Kdyby si to nechal poslat, musel by zadat nějakou adresu. Vešel, koupil, zaplatil hotově a odešel. Nejdřív se podívejte na stavebniny,“ rozhodla se. „Každý Joe si tam něco takového může koupit, aniž by si ho kdokoli musel všimnout. To on potřebuje.“

Podívala se na hodinky a vlezla do auta. „Za hodinu se sejdeme. Pak půjdeme nakupovat.“

Vešla do své kanceláře, uviděla Nadine Furstovou, jak si u jejího stolu vychutnává kávu a muffin, a nebyla si jistá, jestli je z toho naštvaná, anebo ji to pobavilo.

„Netvař se a neřvi na mě. Přinesla jsem ti koblihy.“

„Jaké koblihy?“

„S krémem a posypané barevným cukrem.“ Nadine otevřela krabici z pekárny a nabídla jí. „Jejich šest a všechny jsou pro tebe.“

„Jsem ráda, když dostanu dobrý úplatek. A teď vypadni z mé židle.“

Šla k AutoChefovi a objednala si kávu. Když se otočila, Nadine seděla v jediném křesle pro návštěvy, které v kanceláři bylo, a překřížila si krásné nohy.

„Měla bych být přesnější: vypadni z mé kanceláře.“

„Říkala jsem si, že bychom se spolu mohly nasnídat.“ Nadine zvedla svůj minimuffin k ústům a ukousla si podle Evina odhadu tak tři drobky. „Dallasová, cením si tvého přísného odmítání nadržovat –

někdo morální zásady mít musí – a vím, že ostatní novináři si stěžují. Uznala jsem potřebu ustoupit a udělala jsem to. Doufám, že to vidíš stejně.“

„No, *ustoupila*, zatím se mi nedostalo pohledu na tvoje záda při odchodu z mé kanceláře, zato mám díky téhle košili velmi *hluboký* pohled do tvého výstřihu.“

„Hezké, že? Ale abychom neodbočovaly. Respektuju tvůj přístup, protože jsi měla pravdu. Vím, že jsi pustila nějaké informace Quintonovi – ani víc, ani míň, než ti vyhovovalo – a to také respektuju.“

„Zdá se, že s respektem se dnes roztrhl pytel.“ Zakousla se do koblihy. „Teďnashle.“

„Zatím mu to nedošlo. Když ho trochu postrčím, řekla bych, že si to dá dohromady. Je chytrý a snaží se, ale je to greenhorn. Doteď se nepozastavil nad tím, že jsi hlavní vyšetřovatelkou na třech zdánlivě nesouvisejících vraždách.“

„Kriminalita v New Yorku se rychle zvyšuje, měly bychom vypadnout, přestěhovat se do Kansasu. A jde o dvě vraždy, Nadine. Marlene Coxová je ještě naživu.“

„Pardon, dostala jsem informaci, že se neočekává, že přežije operaci.“

„Přežila ji. Jen tak tak.“

„To je pak ještě podezřelejší. Proč by naše výjimečně hrdinná policistka měla pracovat na přepadení?“ Upila pomalu kávy a olízla si rty. „Já bych řekla, že tady máme jednoho vraha, který vraždí různými metodami. Napadlo mě to, když jsem slyšela o té poslední...“

„Coxovou napadl dnes ráno ve dvě třicet. Neměla jsi tou dobou už spát anebo si to rozdávat se svým nejnovějším objevem?“

„Spala jsem a pak mě v mé panenské posteli probudilo...“

„No jasně.“

„... anonymní echo,“ dokončila Nadine s kočičím úsměvem. „Začala jsem o tom přemýšlet, pak jsem začala pracovat a ptát se sama sebe, co měly všechny ty tři ženy společného – tedy mimo tebe. Napadlo mě, že vraha. První případ byl evidentně imitací Jacka Rozparovače. Co kdyby ty ostatní byly taky napodobeniny?“

„Tohle nebudu komentovat, Nadine.“

„Albert DeSalvo a Theodore Bundy.“

„Bez komentáře.“

„Nepotřebuju tvůj komentář,“ naklonila se k ní, „s tím, co mám, s mojí domněnkou, bych klidně mohla jít do vysílání.“

„Tak co tady ještě děláš?“

„Dávám ti příležitost mi to potvrdit nebo vyvrátit, eventuálně mě požádat, abych si historku zatím nechala pro sebe. Když mě o to požádáš, udělám to. Protože bys mi o to neřekla, kdyby to potřeba nebylo.“

„A taky si říkáš, že tě o to nepožádám, pokud nemáš pravdu, takže z toho kouká sexy senzace a vysoká sledovanost.“

„To je taky pravda. Ale stejně počkám, pokud to bude potřeba. A když to udělám, zvyšuju šanci, že konkurence se s tím vytasí první.“

Eva se soustředila na koblihu. „Potřebuju si to trochu promyslet, tak buď chvíli zticha.“

Mělo to klady i zápory, a zatímco Nadine tiše ujídala muffin drobek po drobku, Eva si to srovnávala v hlavě.

„Nedám ti informace ani náznaky. Protože až se mě zeptají, jestli jsem to udělala – a oni se zeptají –, chci jim pravdivě odpovědět, že ne. Že nejsem tvůj zdroj. Nepotvrdím ani nevyvrátím tvoje hypotézy, a to musíš říct, pokud se rozhodnete to pustit na veřejnost. Poručík Dallasová *nepotvrdila ani nevyvrátila* naše dohady. Ale mám jednu osobní poznámku. Mezi námi děvčaty. Mimo nádherných křivek máš překvapivě chytrý mozek.“

„Ó děkuji. A ty zas máš výstavní nohy.“

„A kdybych já dávala dohromady tuhle story – a tak to není –, zamýšlela bych se nad tím, proč je tenhle vrah tak málo osobitý, výrazný a kreativní. Aby mohl vraždu spáchat, musí předstírat, že je někdo jiný. V posledním případě se mu to úplně nepovedlo. Holka o půlku menší než on ho dokázala zranit a on musel utéct.“

Eva si nabrala barevný cukr z koblihy a dala si ho do úst. „Říká se, že hlavní vyšetřovatelka má představu, kdo by vrah mohl být, a shromažďuje důkazy, aby ho mohla zatknout a bezpečně zajistit jeho odsouzení.“

„Je to tak?“

„Nepotvrdím to ani nevyvrátím.“

„Blafuješ, Dallasová.“

„Bez komentáře.“

„Blafuješ. Když s tím půjdu na veřejnost a ty ho brzy nezatkneš, budeš vypadat jako debil.“

„Tvoje zprávy jsou tvůj byznys. A teď jsem dojedla svou koblihu a musím se vrátit k práci.“

„Když to takhle pustím a dobře to dopadne, zasloužím si exkluzivní rozhovor.“

„Uvidíme.“

Nadine se zvedla. „Hodně štěstí. Vážně.“

„Jasně,“ mumlala si pro sebe Eva, když Nadine odešla, „budu ho potřebovat.“

KAPITOLA 18

Našla si zasedačku, vzala si tam svoje disky a postavila tabuli. Když byla skoro hotová, přišla Peabodyová.

„Poručíku, to mám dělat já. To je moje práce. Jak to, že mě nenecháte dělat moji práci?“

„Bé, bé, bé. Dala jsem vám jinou. Už jste informovala kapitána Feeneyho a detektiva McNaba o tom, kdy a kde máme tuhle schůzku?“

„Ano, madam...“

„Proč tady ještě nejsou?“

„No, já...“ Zachránilo ji, že se otevřely dveře. „... už jsou tady.“

„Dobrá práce. Tak, jdeme na to. Řeknu vám, co jsem zjistila z výslechů mimo New York a jak jsem dospěla k tomu, že náš vrah vraždil nanečisto alespoň na třech místech.“

Když skončila, seděla na konci stolu a pila kávu, kterou jí Peabodyová přinesla, aniž by o to požádala. „Snažím se získat povolení, abychom se mohli podívat na to, jestli do těchto měst v inkriminovanou dobu naši podezřelí cestovali. Velitel mi slíbil, že na to zatlačí, ale vzhledem k tomu, že na seznamu je několik velmi důležitých lidí, bude to nějakou chvíli trvat. Carmichaela Smithe jsem odsunula na konec seznamu. Podle mě je příliš labilní a rozmazlený, než aby mohl tímhle způsobem vraždit.“

Peabodyová zvedla ruku jako ve škole, jako šplh, který to třídě kazí. „Ano, strážníku?“

„Poručíku, nebylo by možné, že by to, že Smith je tak labilní a rozmazlený, spíš poukazovalo na to, že mohl vraždy spáchat?“

„Tyhle vlastnosti by opravdu mohly znamenat i to, že to je on. Zkontrolujeme samozřejmě údaje o jeho cestování, ale prozatím je na konci seznamu. Fortney je nad ním, ale ne o moc. Měli...“

Když se Peabodyová znovu přihlásila, nevěděla Eva, jestli má být pobavená, nebo naštvaná. „Co?“

„Poručíku, nezlobte se, ale snažím se být důkladná jako v simulacích. Nemyslíte, že Fortney splňuje veškeré rysy naprosto perfektně? Jeho výchova, předchozí a doložené násilí k ženám, životní styl?“

„Jo, ale posunula jsem ho nakonec, protože je to prostě tak hrozný blbec.“ Čekala, že to Peabodyová okomentuje, ale místo toho jen sledovala, jak se zamračila a přemílala si v hlavě její odpověď. „Myslím si, že náš chlápek má lepší styl než tihle dva. Proto jsou podle mě Renquist a Breen na prvním místě, ale je to těsná konkurence. Dneska si posvítím na milenku Breenovy manželky. Uvidíme, co se z toho vyloupne.“

„Povídá se, že to je pěkná kost,“ okomentoval to McNab a sklidil od Peabodyové mrazivý pohled.

„To je samozřejmě pro mě to nejdůležitější,“ řekla Eva chladně, „to nám stoprocentně pomůže identifikovat a zadržet brutálního útočníka a dvojnásobného vraha, a to všechno za necelé dva týdny. Jdeme dál,“ dodala trochu netrpělivě, když se McNab zatvářil zahanbeně, nebo to alespoň předstíral. „Vzhledem k tomu, že jste se při příchodu netvářili moc vítězně, předpokládám, že jsme nezjistili, odkud pronajal to auto.“

„Co kdybys na tuhle otázku odpověděl ty, chytráku,“ otočil se Feeney k McNabovi, „zkus si to vyžehlit.“

„Použil kapesní počítač,“ začal McNab, „neobtěžoval se jít přes několik serverů, takže se to dalo celkem v pohodě vystopovat. Signál šel z hotelu Renaissance. To je ten luxusní hotel na Park Avenue. Člověk musí mít alespoň milion na to, aby se dostal přes portýra. Objednal ho před čtyřmi dny ve čtrnáct třicet šest.“

„Po obědě je největší frmol,“ okomentovala to Eva.

„Řekl bych, že tam chodí často a ví, kam jít, aby mohl v klidu poslat pár zpráv. Spousta byznysmenů se na obchodních obědech předhání v tom, kdo má poslední a nejlepší model. Vzhledem k tomu, že měl dost specifické požadavky, určitě si objednávku předem připravil, sednul si k tomu v jednom z boxů anebo u stolu a dal si sklenici archivního vína.“

„Výborně, podíváme se, jestli některý z našich podezřelých v hotelu v dané době obědval. To nebylo chytré,“ spokojeně prohlásila Eva, „chytřejší by bylo obléct se nenápadně a použít nějakou internetovou kavárnu. Někde, kde ho neznají. Jenomže on se moc rád předvádí. Rád si zariskuje, a tak jde do exkluzivního hotelu, kde se vsadím, že ho znají i jménem. Peabodyová, co jste zjistila o té sádře?“

„Našla jsem několik stavebnin v Brooklynu, Newarku a Queensu, kde někdo v posledních dvou měsících platil hotovostí za malé množství sádry. Nenašla jsem nic ve zdravotnických potřebách.“

„Opravdu?“

„Je to tak. Jenom na kreditku nebo na fakturu, stálí zákazníci. Pak mě ještě napadly umělecké potřeby.“

„Umělecké potřeby?“

„Ano, poručíku, ze sádry se dá modelovat a tak. Ve městě jsem jich pár našla, stejně tak v New Jersey a ostatních předměstích.“

„Vypadá to, že máme co dělat.“ Podívala se na hodinky. „Sádru z místa činu už mají v laborce dost dlouho. Jestli ještě nezjistili, odkud pochází, tak jsou pozadu. Alespoň se uvidí, jestli si Dick zaslouží svoji výplatu. Potřebujeme vědět, jaký je rozdíl mezi zdravotnickou, stavební a uměleckou sádrou.“

Podívala se na Feeneyho. „Nechceš se trochu projít?“

„Trocha čerstvého vzduchu neškodí.“

„Dej mi vědět, jestli venku opravdu nějaký najdeš. Vezmeš si na starost ten hotel?“

„Za podmínky, že nemusím mít na sobě kravatu.“

„My s Peabodyovou zatlačíme cestou k pěkný kosti na Dicka.“

„Co když po vás vyjede?“ zeptal se nevinně McNab. „Neměli bychom si ji vzít na starosti my?“

Chytl se za bok, kam ho Peabodyová šťouchla loktem. „Krucinál, jenom jsem si dělal srandu. Od tý doby, co studuješ jak šílená, nemáš moc smyslu pro humor.“

„Až ti nakopu prdel, tak se budu smát na celý kolo.“

„Ale no tak, děti.“ Eva cítila, jak jí začíná cukat oko. „Schováme si to, až chytneme zlého chlápka a pošleme ho do jeho pokoje. Feeney, dohlídni na toho svého pitomce. Peabodyová, už ani slovo.“ Postrčila Peabodyovou ke dveřím.

Peabodyová to v sobě držela do té doby, než ujely asi kilometr, což považovala za svůj rekord.

„Myslím si, že by o ostatních ženských neměl takhle mluvit. Ani se na ně takhle chlípně koukat. Podepsali jsme nájemní smlouvu.“

„Pane Bože na chůdách! Peabodyová, musíte se zbavit strachu ze závazků. Fobie z oficiálních dokumentů. Už se na to vykašlete.“

„Pane Bože na chůdách?“

„No jo, v tom momentu mě to napadlo. Máte záchvat z toho, že jste podepsali smlouvu – na jak dlouho? Na rok? A teď si v hlavě pořád říkáte, co kdyby to nevydrželo? Kdo by se odstěhoval? Kdo si vezme talíře nebo podobné pitomosti?“

„Možná. To je normální, ne?“

„Proč bych zrovna já měla vědět, co je normální?“

„Jste přeci vdaná.“

Evu to doopravdy šokovalo a trochu příliš prudce zabrzdila na červenou. „A to znamená, že jsem normální? To jenom znamená, že jsem vdaná. Víte, kolik je v téhle zemi a na světě nenormálních vdaných a ženatých lidí? Vzpomeňte si na množství případů domácího násilí, ke kterým nás volají jenom na Manhattanu. Manželství nedělá z lidí normální lidi. Manželství není normální. Je... prostě je.“

„Proč jste se vdala?“

„Já...“ Na chvíli se odmlčela, „Roarke chtěl.“ Slyšela, jak hloupě to vyznělo; poposedla nepohodlně na sedačce a šlápla na plyn. „Je to jenom slib. To je celé. Slib. A vy děláte, co je ve vašich silách, abyste ho neporušila.“

„Jako třeba nájemní smlouvu.“

„Třeba.“

„Dallasová, to je... skoro moudré.“

„Teď jsem zase moudrá,“ povzdychla si. „Dám vám na dnešek jeden tip. Jestli chcete, aby McNab přestal myslet, koukat a mluvit o jiných ženách, tak ho budete muset vzít k veterináři a nechat ho kastrovat. Bude z něj hezký domácí mazlíček. Ženské jsou hrozné. Když se na někoho zaměří, říkají si ‚ten se mi líbí, toho chci‘. A tak to taky udělají. Pak stráví zbytek toho vztahu tím, že se ho snaží změnit. A když se jim to povede, tak už je nezajímá, protože... no hádejte? Už to není ten pravý.“

Peabodyová chvíli mlčela. „To dává smysl.“

„Jestli mi řeknete, že jsem nejen normální, ale i rozumná, dám vám ránu. Jsem stejně pitomá jako kdokoli jiný, ale líbí se mi to.“

„V mnoha ohledech jste pitomější než ostatní, ale to je právě to, co vás dělá zajímavou.“

„Radši vám stejně jednu vrazím. Zapište mi to úkolů.“

Přemýšlela o tom, že by zaparkovala ve druhé řadě, to jí vždycky zvedlo náladu, ale nakonec našla místo přímo pod lampou.

Budova na Sedmé avenue vypadala celkem obyčejně, ale bezpečnostní opatření jim připomínalo OSN.

Prošla první stanoviště, kde po ní chtěli odznak, otisk dlaně a sken. Na druhém se jí uniformovaný člen bezpečnostní služby zeptal, za kým jde a proč a vyžádal si další sken.

Rozhlédla se kolem sebe po lobby se starým linoleem a nezajímavými béžovými stěnami. „Že byste tady uchovávali státní tajemství?“

„Mnohem důležitější věci, poručíku,“ vysvětlil strážný s grimasou, když jí podával její odznak. „Módní tajemství. Konkurence je ochotná zkusit cokoli, aby se sem dostala. Většinou se tváří jako donáška jídla. Někteří z nich jsou ale docela tvořiví. Minulý měsíc jsme tu měli falešného požárního inspektora. Prošel kontrolou dokladů, ale skener u něj odhalil záznamník, tak jsme ho dostali.“

„Byl jste u policie?“

„Byl.“ Potěšilo ho, že ji to napadlo. „Odsloužil jsem svých pětadvacet. Tady líp platí a před jarními a podzimními přehlídkami je to většinou i dost zajímavé.“

„To bych řekla. Znáte Serenu Ungerovou, designérku?“

„Možná, kdybyste mi ji popsala.“

„Vysoká, štíhlá, černá, nádherná. Dvaatřicet. Krátké černé vlasy s červeným melírem, ostře řezaná tvář, dlouhý nos.“

„Vím, kterou máte na mysli. Karibský přízvuk, že? Něco na ni máte?“

„Možná na někoho, koho zná. Zahrává si s jednou ženou podobného věku. Blondýna, vysoká, elegantní. Asi sto osmdesát centimetrů, profesionální vystupování. Vdaná. Julietta Gatesová.“

„Několikrát jsem ji tu viděl. Novinářka. Párkrát šly spolu na oběd, někam večer. Počkejte chvíli.“

Otočil se k počítači a našel si záznamy. „Za posledních osm měsíců přišla za Ungerovou desetkrát. Půl roku předtím tu byla šestkrát, takže tak jednou za měsíc. Další čtyři měsíce předtím jen dvakrát.“

„Takže osmnáct měsíců.“ Dávala si to dohromady s daty vražd. „Díky.“

„Jsem rád, že jsem vám mohl pomoct.“ Odemkl šuplík a vyndal dva odznaky. „Vemte si je, to vás dostane skrze všechny další prohlídky hladce. Jděte k východním výtahům. Patnácté patro.“

„Díky moc.“

„Není zač. Někdy mi moje stará práce chybí. Adrenalin, chápete?“

„Chápu.“

Patnácté patro bylo rušné, plné kancelářských boxů. Ungerová je nenechala čekat.

„Přišly jste včas, to jsem ráda.“ Obešla stůl a podala jim ruku. „Mám toho dnes moc.“

„Nebudeme vás zdržovat.“

Zavřela dveře, známka diskrétnosti. Měla kancelář v rohu, známka úspěchu. Vyzdobená byla naštěstí stylovými obrazy a ne módními fotkami.

Ukázala na křesla a sedla si za stůl.

„Přiznám se, že mi není moc jasné, proč by se mnou chtěl někdo od policie mluvit.“

Je přesvědčivá, ale ne úplně, říkala si Eva. Julietta s ní o tom mluvila, takže věděla naprosto přesně, proč za ní přišly.

„Máte určitě spoustu práce, co kdybychom vynechaly tenhle taneček? Julietta Gatesová vám řekla, proč jsme mluvily s ní a s jejím manželem. Jste velmi inteligentní žena, takže jsem přesvědčená, že jste si domyslela, že o vašem vztahu s Juliettou už víme.“

„Do mého osobního života nikomu nic není,“ otočila se v křesle a trochu se uvolnila. „Nechápu, co má můj vztah s Juliettou co dělat s vaším vyšetřováním.“

„Není třeba, abyste to chápala. Stačí, když nám odpovíte na pár otázek.“

Ungerová zvedla perfektně upravené obočí. „Dobře, takže přímo k věci?“

„Mám taky hodně práce... a vy máte sexuální vztah s Juliettou Gatesovou.“

„Máme intimní vztah. To je něco jiného než sexuální vztah.“

„Takže vy ve vašem pokoji v hotelu Silby jen tak sedíte a povídáte si?“

Rty se jí zúžily a obličejem se mihl vztek. Nadechla se. „Nemám ráda, když mě někdo špehuje.“

„Vsadím se, že Thomas Breen zase nemá rád, když ho někdo podvádí. S některými věcmi se musíme naučit žít.“

„Máte pravdu. Julietta a já máme intimní vztah, který zahrnuje sex, a Julietta dává přednost tomu, aby o něm její manžel nevěděl.“

„Jak dlouho trvá váš vztah?“

„Profesionálně se známe asi čtyři roky. Před dvěma lety se náš vztah začal měnit, ale ještě nějakou dobu nebyl sexuální.“

„K tomu došlo až tak před rokem a půl,“ navrhla Eva.

„Jste důkladná. Máme hodně společného a začaly jsme se navzájem přitahovat. Julietta byla a pořád je vdaná. Je to její první mimomanželský vztah a pro mě je to poprvé, kdy mám vztah s vdanou ženou anebo ženatým mužem. Podvádím jen nerada.“

„Dělat něco, co děláte jen nerada, dva roky musí být opravdu nepříjemné.“

„Není to jednoduché, ale je v tom i element dobrodružství. To nepopírám. Zpočátku to vypadalo jako krátkodobá záležitost. Místo toho se ale náš vztah prohloubil. A sex mám ráda.“ Pokrčila rameny. „Obecně si myslím, že ženy jsou v posteli zajímavější než muži. Ale s Juliettou je to jiné. Mám pocit, že jsem našla opravdovou partnerku.“

„Milujete ji.“

„Ano. A je to těžké, protože spolu nemůžeme být otevřeně.“

„Ona nechce manžela opustit.“

„To ne, opustila by ho. Ale ví, že kdyby to udělala, nebyla bych s ní.“

„Nechápu.“

„Má dítě. Děti si zaslouží mít oba rodiče. Pokud je to možné. Nechci být důvodem k tomu, aby se jejímu synovi zhroutily jistoty, které teď má. Není to jeho chyba, že jeho matka miluje víc mě než jeho otce. Jsme dospělí a měli bychom být zodpovědní.“

„Ona s vaším názorem nesouhlasí.“

„Jestliže má Julietta nějakou chybu, tak je to to, že není tak dobrou matkou, jakou by mohla být. Nevěnuje se Jedovi tolik, jak bych si představovala. Jednou bych chtěla mít děti a chtěla bych, aby

se můj partner staral o dítě stejně tak jako já. Co já vím, Thomas je skvělý otec, ale nemůže synovi nahradit matku. To mu může dát jenom Julietta.“

„Jako manžel ale není tak skvělý.“

„Vzhledem k tomu, že není můj manžel, nebylo by fér, abych ho posuzovala. Julietta ho ale nemiluje a moc si ho neváží. Považuje ho za nudného a příliš submisivního.“

„V noci druhého září jste byly spolu.“

„Ano, byly jsme u mě. Manželovi tenkrát řekla, že má pozdní schůzku.“

„Myslíte si, že jí věří?“

„Dává si velký pozor. Vím, že ji nekonfrontoval. To by mi řekla. Zcela upřímně, myslím si, že by byla ráda, kdyby to udělal.“

„Následující víkend, dopoledne, když šla se synem ven, jste byly také spolu?“

„Setkala jsem se s nimi v parku.“ Její výraz se zjemnil. „Jsem s jejím synem ráda.“

„Takže spolu trávíte čas ve třech.“

„Tak jednou za týden. Chci, aby mě znal, abych mu nebyla cizí. Možná až bude starší, najdeme způsob, jak být nějakým způsobem spolu.“

„Nezmínila se někdy Julietta, že by byl její manžel násilnický?“

„Ne. Věřte mi, kdyby u nich něco takového bylo, chtěla bych, aby od něj odešla i se synem. To, co dělá, je dost zvláštní, moc se mi to nelíbí, ale zdá se, že to jinak nic neznamená. Jestli ho podezříváte z té vraždy v Čínské čtvrti..., poručíku, věřte mi, že kdybych si myslela, že je něčeho takového schopen, přinutila bych ji i jejího syna, aby od něj okamžitě odešli. Za každou cenu.“

„Peabodyová, víte, jaký je problém s lidmi, kteří mají mimomanželské vztahy?“ zamyslela se Eva.

„Vysvětlit, proč nikdy doma nenosíte luxusní prádlo, který pořád kupujete?“

„To taky. Ale hlavně jejich falešná iluze, že jim to prochází. Některým to na chvíli opravdu projde, ale za nějakou dobu se to dá docela dobře poznat. Časté pozdní schůze v práci, tajnůstkářské tele-

fonní hovory, přátelé přátel, kteří vás vidí na obědě v nějaké zapadlé restauraci s někým, kdo není váš partner. Ale hlavně, tedy pokud není ten druhý v komatu, se to dá poznat z náznaků. Pohledy, vůně, změna ve způsobu, jak se vás dotýká... Serena Ungerová není hloupá, ale věří, že Breen nemá o jejich vztahu ani ponětí.“

„Vy si to nemyslíte.“

„Ví o tom. Jestli si jeho žena hraje rok a půl na štafetu s připínacím penisem, tak o tom Breen ví.“

„Jestli o tom ale ví, jak je možné, že to ignoruje a tváří se jakoby nic? Musí ho to strašně užírat..., přesně tam míříte, že? Kdyby vám Roarke s někým zahýbal, co byste dělala vy?“

„Jejich těla by nikdy nenašli.“ Zabubnovala prsty na volantu. „Ženské mu ničí domov a rodinu. Ale nejhorší je, že se nemůže cítit jako chlap. Představte si, že celé dny píšete o vraždách. Vraždy vás fascinují. Proč byste si to taky nezkusila? To by těm děvkám ukázalo, kdo je tu pánem. Řekla bych, že je na čase, abychom ho předvolaly a pořádně na něj zatlačily. Nejdřív si ale prověříme pár míst, kde prodávají sádru. Možná bychom mohly získat další argumenty.“

Peabodyová si vyndala kapesní počítač a vyhledala nejbližší adresu. „Umělecké potřeby Village Art, západní Broadway, číslo 17. Poručíku, vím, že se teď soustřeďujete na Breena a Renquista, ale můj názor je, že bysme měly jít opačným směrem... Moc doufám, že vás to nenaštve natolik, že mě budete chtít praštit. Několikrát jsem viděla, když jste někomu dala ránu, a muselo to hrozně bolet.“

„Myslíte, že mě takhle dokáže naštvat každý, kdo se mnou nesouhlasí?... Vlastně jo, je to pravda. Ale v tomhle případě bych možná mohla udělat výjimku.“

„Jste velmi velkorysá, madam.“

„Proč se mnou nesouhlasíte?“

„OK.“ Peabodyová se na sedadle otočila tak, aby viděla Evu z profilu. „Já si myslím, že Fortney odpovídá našemu pohledu víc. Nemá k ženským žádný respekt. Mlátí je a vyjíždí po nich, protože mu to dává pocit, že má navrch. Dal se dohromady s dominantní a silnou ženskou, která se o něj stará. Ale čím víc se o něj stará, tím víc je mu to odporné a tím víc ji podvádí. Měl dvě asistentky, které ho dostaly, protože ho nedokázal udržet v kalhotách, a kdyby nebylo

Pepper, pravděpodobně by se s ním nikdo v jeho profesi moc nebavil. U výslechu lhal, aby se ochránil. Jeho alibi má víc děr než ementál, a je to herec.“

„To všechno jsou dobré postřehy a do očí se mi vkrádají slzy dojetí a pýchy.“

„Fakt?“

„Co se týče těch slz? To ne. Ale důvody, které jste uvedla, jsou příčinou, proč je ještě na seznamu.“

„Když se kloníte k tomu, že by to mohl být chlápek, jako je Thomas Breen, takovej příjemnej a skvělej táta, tak mně to moc nesedí. Pokud ví o aféře svý ženy, tak je přece taky možný, že drží manželství pohromadě, protože miluje ji i kluka a doufá, že se to nějak spraví. Nebo ne? Dokud si to nepřipustí, tak jako by to neexistovalo. Dokážu si docela dobře představit, že to takhle lidi můžou řešit. Mohl by dokonce i přesvědčit sám sebe o tom, že se to nepočítá – není přece ani s chlapem, ale se ženskou. Třeba to je celý jenom nějakej experiment a přejde ji to.“

„Možná máte pravdu.“

„Vážně?“ Povzbuzená Peabodyová se rozhodla jít ještě dál. „Renquist? Řekla bych, že je na to moc nafoukanej. *Pravidelné snídaně s celou rodinou* v deset. A jeho žena... dokážu si představit, že je ochotná přejít, že si Renquist občas v soukromí zkouší její spodní prádlo, ale nedokážu si představit, že by byla ochotná žít s psychopatem. Ona je taky nafoukaná. A kdyby to tak bylo, musela by si toho bejt setsakra vědomá. Je jasný, že ví naprosto přesně, co se v tý domácnosti kde šustne.“

„V tom máte myslím pravdu. Opravdu jí nic neunikne. Neřekla bych ale, že by nemohla žít s psychopatem. I když jen za předpokladu, že jí po drahocenných kobercích nebude nechávat stopy od krve. Setkala jsem se s ženou, která ho dost roků vychovávala. Renquist si v podstatě vzal ten samý typ ženské, jenom tahle je trochu stylovější. Vy si myslíte, že to byl Fortney. Víte co? Jestli případ do pozítří neuzavřeme, tak do něj jděte.“

„Jak jděte, kam?“

„Zaměřte se na Fortneyho a uvidíme, co z toho vyleze.“

„Myslíte si, že to uzavřeme takhle rychle?“

„Ano. Nicméně možná dostanete svou příležitost.“

Než se Eva rozhodla, že je čas jít do nemocnice navštívit Marlene Coxovou, zkontrolovaly tři obchody se sádrou. Pokynula strážníkovi u dveří jejího pokoje a řekla mu, aby si dal desetiminutovou přestávku, zatímco ho vystřídá Peabodyová.

Uvnitř našla paní Coxovou, jak čte Marlene, kterou udržovaly při životě přístroje, knížku.

Sela k ní vzhlédla, založila si knížku a položila ji. „Podle výzkumu lidi v komatu často slyší zvuky a hlasy a reagují na ně. Prý je to něco, jako kdyby byl člověk za nějakou oponou a nemohl se přes ni dostat.“

„Je to tak, paní Coxová.“

„Střídáme se u ní a čteme jí.“ Paní Coxová se nahnula a urovnávala Marleninu přikrývku. „Včera jsme jí pouštěli čtení na disku. Jane Eyrová. To je jedna z Marlenin nejoblíbenějších knih. Četla jste ji?“

„Ne.“

„Je to krásný román. Láska, boj o přežití, triumf a vykoupení. Dneska jsem přinesla tu knížku. Říkala jsem si, že když jí budu číst já, že by to mohlo pomoct.“

„To máte myslím pravdu.“

„Vy si myslíte, že nepřežije, že? Doktoři si to taky myslí. Jsou na ni sice moc hodní a strašně se snaží, ale nevěří, že se z toho dostane. Ale já *vím*, že to tak není.“

„To já nemůžu posoudit, paní Coxová.“

„Věříte na zázraky?... Promiňte, zapomněla jsem vaše jméno.“

„Dallasová. Poručík Dallasová. Nikdy jsem nad tím moc nepřemýšlela.“

„Já ano.“

Eva přešla k posteli a podívala se na Marlene. Její tvář byla bledá, hruď se jí zvedala a klesala v rytmu, který udával dýchací přístroj. Cítila smrt.

„Paní Coxová, on by ji býval znásilnil. Byl by k ní brutální a udělal by všechno možné, aby ji přitom udržel při vědomí, aby mohla

cítit bolest, strach a bezmocnost. Užíval by si to. Mučil by ji. V nákladáku byly... nástroje, které by býval na ni použil.“

„Chcete, abych věděla, že to, že se mu dokázala vzepřít, ji od toho zachránilo. Že ho zastavila. Nedovolila, aby jí udělal všechny ty hrozné věci, které měl v plánu. To samo o sobě je zázrak.“ Hlas se jí zachvěl. Zadržela vzlyk. „Tam, kde se může stát jeden, může se stát i druhý. Jakmile se probere, řekne nám, kdo to byl. Řekli nám, že se s největší pravděpodobností nedožije rána. Už je poledne. Můžete mi říct, když věříte, že už žít nebude, proč jste tedy přišla?“

Eva začala odpovídat, ale pak zavrtěla hlavou a podívala se na Marlene. „Chtěla jsem vám říct, že to je rutinní návštěva. Ale ve skutečnosti je to proto, že určitým způsobem je teď Marlene taky moje. Tak to cítím.“

Když jí zazvonil telefon, omluvila se a odešla na chodbu.

„Peabodyová,“ řekla, jakmile dokončila hovor, „se mnou.“

„Máme něco?“

„Nechala jsem hlídat Renquistův dům. Chůva právě odjela taxíkem do Metropolitního muzea. Bez dítěte. Už nějakou domu čekám na příležitost s ní mluvit o samotě.“

Sophia se pomalu procházela oddělením francouzských impresionistů. Eva si rychle promluvila s policistkou, která ji sledovala, nechala ji odejít a vydala se směrem k chůvě.

„Sophie DiCarlová.“ Ukázala jí odznak a sledovala, jak sebou trhla a zbledla.

„Nic jsem neudělala.“

„Tak byste neměla vypadat tak provinile. Pojďme se posadit.“

„Neudělala jsem nic nezákonného.“

„Tak nezačínejte tím, že budete odmítat se mnou mluvit.“ Těžko se to dalo považovat za trestný čin, ale bylo víc než evidentní, že Sophia to nevěděla.

„Paní Renquistová mi řekla, abych s vámi nemluvila. Jak jste mě tu našla? Mohla bych přijít o práci. Je to dobrá práce. S Rose mi to jde dobře.“

„Tím jsem si jistá. Paní Renquistová o tom přece nemusí vůbec vědět.“

Aby si zajistila spolupráci, vzala ji Eva za loket a vedla ji k lavičce uprostřed místnosti. „Proč si myslíte, že paní Renquistová nechce, abyste se mnou mluvila?“

„Lidé pomlouvají. Když jsou něčí rodina a její zaměstnanci vyslýchaní policií, bude se o tom určitě mluvit. Její muž má důležitou pozici. Velmi důležitou. Důležití lidé se pomlouvají obzvlášť dobře.“

Mluvila a tiskla si ruce. Eva neviděla často, že by si někdo takhle tisknul ruce. Nervozita nebo možná spíš strach byly ve vzduchu. Jako by to byla varovná světýlka.

„Sophie, zkontrolovala jsem si váš status u Imigračního úřadu. Jste tu legálně. Tak proč se se mnou bojíte mluvit?“

„Už jsem vám to říkala. Pán a paní Renquistovi mě do USA přivezli a dali mi práci. Když se jim něco nebude líbit, můžou mě propustit. Mám Rose ráda. Nechci ji ztratit.“

„Jak dlouho pro ně pracujete?“

„Pět let. Když jsem u nich začínala, byl Rose jen rok. Je to taková hodná holčička.“

„A co rodiče? Pracuje se vám u nich dobře?“

„Jsou... jsou velmi spravedliví. Mám krásný pokoj a dobrý plat.

Každý týden mám den a půl volna. Ráda sem ve volném čase chodím. Vzdělávám se.“

„Vycházejí spolu Renquistovi dobře?“

„Nerozumím.“

„Hádají se?“

„Ne.“

„Nikdy?“

Sophiin výraz se změnil z vystrašeného přímo na zoufalý.

„Vždycky jsou velmi slušní.“

„To se mi nechce věřit, Sophie. Žijete u nich už pět let a ještě jste neviděla, že by se k sobě chovali jakkoli nevhodně? Neslyšela jste je hádat se?“

„Nemám právo...“

„Já vám to právo dávám.“ Pět let, přemýšlela Eva. Při dnešních výplatách chůvám by měla mít Sophie celkem slušně uspořeno. Takže celkem nejasná možnost, že by o práci mohla přijít, by ji mohla znervóznit, ale ne vystrašit. „Proč se jich bojíte?“

„Co tím myslíte?“

„Vy víte, co tím myslím.“ Její oči ji prozradily. „Chodí k vám v noci do pokoje, když Rose spí a jeho manželka je o pár dveří dál?“

V očích se jí nahromadily slzy. „Ne. Ne, takhle o nich mluvit nebudu. Ztratím svou práci...“

„Podívejte se na mě, Sophie.“ Eva ji chytla za zápěstí a zmáčkla. „Právě jsem odešla z nemocnice, kde jedna žena umírá. Musíte se mnou mluvit a musíte mi říct pravdu.“

„Nebudete mi věřit. Je to vážený muž. Řeknete, že jsem lhářka, a pošlou mě pryč.“

„To vám řekl on. Že vám nikdo neuvěří. ‚Já si můžu dělat, co chci, protože vám nikdo neuvěří.‘ Nemá pravdu. Podívejte se na mě, podívejte se mi do očí. Já vám věřím.“

Slzy jí musely rozmazávat, na co se dívala, ale přesto viděla v Eviných očích něco, co jí umožnilo spustit lavinu slov a emocí. „Říká, že já musím, protože jeho žena to neudělá. Mají oddělené ložnice. Od té doby, kdy se dozvěděla, že je těhotná. Je to... Říká tomu civilizované manželství a že mojí povinností je se ho... dotýkat.“

„To není civilizované manželství ani nic jiného civilizovaného.“

„Je to důležitý muž a já jsem jenom služka.“ Pokračovala sice v pláči, ale v jejím hlase bylo slyšet odhodlání vypovědět to až do konce. „Jestli o tom budu mluvit, pošle mě pryč od Rose. Pomluví mě. Zničí moji rodinu. Takhle jenom přichází do mého pokoje, zamkne a zhasne světlo. Udělám, co mi řekne, a on zase odejde.“

„Ubližuje vám?“

„Někdy.“ Podívala se na ruce a sledovala, jak jí na ně padají slzy. „Když nemůže..., když mu to nejde, tak je vzteklý. Ona o tom ví.“ Zvedla uplakané oči. „Paní Renquistová. V domě se nestane nic, o čem by nevěděla. Ale nic neudělá. Nic neřekne. Jsem si jistá, že kdyby se dozvěděla, že jsem o tom mluvila, pomstí se mi hůř než on.“

„Vzpomeňte si prosím na noc, na brzké ráno druhého srpna. Byl doma?“

„Nevím. Přísahám vám,“ přidala rychle. Dřív, než se Eva mohla ozvat. „Můj pokoj je v zadní části domu a mám zavřené dveře. Neslyšela bych, kdyby někdo odcházel nebo přicházel. Mám inter-

kom do Rosina pokoje, který je v noci vždycky zapnutý, mimo... mimo toho, kdy ho vypne on. V noci ze svého pokoje nikdy neodcházím, jenom když mě potřebuje Rose.“

„A co následující neděli?“

„Rodina snídala pohromadě tak jako vždycky. *Přesně* v deset třicet. Ani o minutu dříve, ani o minutu později.“

„Jde mi o dobu o něco dřív. Tak v osm. Byl doma?“

„To nevím.“ Soustředila se a kousala se u toho do spodního rtu. „Myslím, že ne. Byla jsem u Rose a pomáhala jí vybrat si šaty na ten den. V neděli musí mít náležitě slavnostní šaty. Z okna jsem viděla, jak pan Renquist přijíždí k domu. To bylo asi devět třicet. Někdy hrává v neděli ráno golf nebo tenis. Součást společenské reprezentace.“

„Co měl na sobě?“

„... Je mi líto, ale nepamatuju se. Myslím, že golfové tričko. Asi. Určitě ne oblek. Něco neformálního, letního. Oba se oblékají velmi pečlivě, aby to odpovídalo situaci.“

„A co včera, byl celou noc doma?“

„To nevím. Ke mně nepřišel.“

„A co ráno? Jak se choval?“

„Neviděla jsem ho. Řekli mi, abych vzala snídani pro Rose do jejího pokoje. Když mají Renquistovi práci nebo nějaké schůzky, nebo když jim není dobře, děláme to tak.“

„Která z těchhle možností to byla tentokrát?“

„To nevím. To mi neřekli.“

„Je někde v domě nějaké místo, kam chodí, kam ani vy, ani jeho dcera nemůžete?“

„Ano. Jeho pracovna. Je to důležitý člověk a dělá důležitou práci. Jeho pracovna je zamčená a nikdo ho tam nesmí rušit.“

„Dobře. Možná s vámi budu potřebovat mluvit ještě jednou, ale prozatím vám můžu pomoci. To, co vám Renquist dělá, je špatné. Je to trestné a můžu zařídit, aby přestal.“

„Ne, prosím vás. To ne. Když cokoli uděláte, budu muset odejít. Rose mě potřebuje. Paní Renquistová ji nemá ráda, určitě ne tak jako já. A on... on si jí skoro nevšímá. To, co dělá, není zas tak důležité.

Není to moc často. Alespoň v poslední době. Myslím, že ztrácí zájem.“

„Kdybyste si to rozmyslela, dejte mi vědět. Pomůžu vám.“

KAPITOLA 19

Zavolala do Renquistovy kanceláře a zjistila, že ho odvolali z New Yorku na nějakou návštěvu a nebude týden dostupný. Učinila zadost formalitám, požádala o schůzku po jeho návratu a odjela k němu domů.

Hospodyně jí dala stejnou informaci.

„Viděla jste ho odjet? Na vlastní oči?“

„Pardon?“

„Viděla jste, jak odešel z domu s kufrem v ruce?“

„Nechápu, proč by vás to mělo zajímat, ale ano. Sama jsem mu nesla zavazadla do auta.“

„Kam jel?“

„To nevím. A i kdybych tu informaci měla, tak bych vám ji nemohla sdělit. Postavení pana Renquista vyžaduje časté cestování.“

„To chápu. Potřebuju mluvit s paní Renquistovou.“

„Paní Renquistová není doma a ani ji před večeří neočekáváme.“

Eva se podívala za ni, do domu. Za povolení k domovní prohlídce by dala svůj měsíční plat.

„Na něco se vás zeptám, Jeevesi.“

Zamračila se. „Jsem paní Stevensová.“

„Paní Stevensová. Kdy vašemu šéfovi sdělili, že má jet na tuhle cestu?“

„Domnívám se, že ji začal zařizovat dnes ráno.“

„Jak se dozvěděl, že má tuhle misi?“

„Pardon?“

„Někdo mu zavolal, dostal e-mail nebo mu to přišel vyřídit nějaký poskok?“

„To nevím.“

„Vy jste tedy služebná. Jak se dnes ráno tvářil?“

Stevensová se zatvářila překvapeně a pak už jen popuzeně. „Do toho, jak se pan Renquist tváří, mně nic není, a o to méně vám. Sbohem.“

Přemýšlela, že do dveří, které se před ní zavíraly, strčí nohu, ale pak se rozhodla, že by to bylo mrhání energií.

„Peabodyová, řekněte chlapům v elektronickém, aby zjistili, kam Renquist jel a jak.“

„Takže to je asi on.“

„Proč myslíte?“

Teď byla řada na Peabodyové, spěchající k autu za Evou, aby se tvářila překvapeně. „Zneužívá aupairku. On i jeho žena lhali o tom, že byl v neděli celé ráno doma. Má tam zamčenou pracovnu a dneska ho příhodně odvolali na služební cestu.“

„Takže jste vyškrtla Fortneyho? Jen tak? To jste tedy ve vyšetřování dost promiskuitní.“

„No jo, ale všechno to sedí.“

„*Vám* to všechno sedí. Zneužívá chůvu, protože je sice aristokratický, ale aristokratický hajzl a perverzák. Jeho žena mu nedá a má doma krásnou mladou ženskou, která se bojí říct ne. Lhali, protože jsou oba namyšlení kreténi, nechtějí, aby je otravovala policie, a bylo jednodušší říct, že tam byl celou dobu. Má zamknutou pracovnu, protože má služebnictvo a asistenty, kteří by se mu mohli hrabat v citlivých materiálech a nechce, aby ho při práci otravovala jeho dcera. Dneska jel na služební cestu, protože jeho práce vyžaduje, aby se sebral a jel v momentě, kdy mu to řeknou.“

„Do háje.“

„Pokud to člověk neprobere z obou konců, tak nedostane správné odpovědi. Takže jedeme za Breenem. Uvidíme, jak se bude tvářit u oficiálního výslechu.“

* * *

Když vešla do výslechové místnosti B, čekal a prohlížel si sklenici s vodou. Otočil se a usmál se na ni chlapeckým úsměvem.

„Vím, že bych měl být rozhořčený a křičet, že si vezmu právníka, ale tohle je fakt cool.“

„Jsem ráda, že vás to baví.“

„Musel jsem nechat Jeda u sousedky. Když nejsem doma, nechci se spoléhat na androida. Takže doufám, že to nebude trvat dlouho.“

„Tak si sedněte a můžeme začít.“

„Jasně.“

Zapnula záznamník, odrecitovala údaje o případu a řekla mu o jeho právech. „Rozumíte tomu, jaká jsou vaše práva a povinnosti, pane Breene?“

„Samozřejmě. Ušetřeme si čas. Slyšel jsem ve zprávách o tom ranním napadení. Napodoboval Bundyho. Co vy na to?“

„Co kdybyste mě nechal, abych pokládala otázky já?“

„Pardon. Zvyk je železná košile,“ usmál se omluvně.

„Kde jste byl dnes ráno ve dvě hodiny?“

„Doma, spal jsem. Přestal jsem dělat kolem půlnoci. Ve dvě jsem spal jako dřevo.“

„Byla vaše žena doma?“

„Jasně. Spala jako dřevo hned vedle mě. Jenom u toho tolik nechrápala.“

„Máte pocit, že za chytré poznámky tady dostanete body?“

„Neškodilo by to.“

Eva nic neřekla a podívala se na Peabodyovou.

„Jestli ji naštvete,“ zareagovala rychle Peabodyová, „může to i bolet. Věřte mi.“

„Budete na mě hrát hodný policajt – zlý policajt?“ Zhoupl se v křesle a v klidu se držel na jeho zadních nohou. „Studoval jsem všechny techniky výslechu. Nikdy jsem nepochopil, proč tahle funguje. Je to jedna z nejstarších a nejpoužívanějších.“

„Ne. Ta nejstarší je ta, kdy vás vezmu do místnosti a během našeho přátelského rozhovoru tak trochu nešťastně o něco zakopnete a upadnete ošklivě na obličej.“

Dál se houpal v křesle a studoval Evin výraz. „Neřekl bych, že na to dojde. Je pravda, že jste tvrdá a máte násilnické tendence, ale podezřelé nemlátíte. Na to jste příliš rovná. Jste dobrá policajtka.“

Teď mluvil vážně, nadšený vlastní inteligencí a intuicí. „Jste typ, který na případu dře a nepoleví, protože *věří*. Ze všeho nejvíc věříte na spravedlnost. Možná ne zákonům jako takovým, ale duchu práva, spravedlnosti. Občas možná nehrajete přesně podle pravidel – malé věci, které se do oficiálních hlášení nedostanou –, ale hlídáte si, abyste nepřekročila hranice příliš daleko. Mlácení podezřelých není pravidlo, které byste chtěla porušit.

Odhadl jsem ji, že?“ podíval se na Peabodyovou.

„Pane Breene, poručíka Dallasovou byste nemohl odhadnout, ani kdybyste se tomu věnoval celý život. Je zcela mimo vaše chápání.“

„Ale no tak.“ Zatvářil se popuzeně. „Jenom nechcete uznat, že jsem v téhle hře tak dobrý jako vy. Víte, když studujete zločiny, nestudujete jenom je, ale i policajty.“

„A co oběti?“ dodala Eva.

„Jasně, i oběti.“

„Všechno to studium, výzkum, analyzování a psaní... to musí zlepšovat vaši schopnost pozorování a všímání si věcí, ne?“

„Spisovatelé jsou pozorovatelé, ano, je to životně důležité.“

„Takže když píšete o zločinu, píšete o tom, kdo ho spáchal, jak se to stalo, kdo případ vyšetřoval a tak dále. Píšete o lidech. Znáte lidi.“

„To je pravda.“

„Takový pozorovatel jako vy si všímá malých změn v chování lidí, v jejich zvyklostech, ve způsobu myšlení.“

„Ano, je to tak.“

„Takže když jste tak pozorný, tak naladěný na lidskou povahu a chování, neušlo by vám, že vaše žena vám zahýbá s jinou ženou, zatímco vy si doma hrajete na koníčky s vaším synem?“

Okamžitě mu z tváře zmizel samolibý úsměv, jako kdyby někdo kliknul na klávesu *smazat*. Najednou byl v šoku. Nejdřív zbledl, pak zčervenal ponížením a vztekem.

„Nemáte právo o něčem takovém vůbec mluvit.“

„Ale Tome, přeci by vaše pozorovací schopnosti nezklamaly ve vlastním domě, kde jste pánem? Vy o tom víte. Nebo že bych se ve vás tolik mýlila?“

„Držte hubu.“

„To pěkně naštve, co?“ Eva zavrtěla hlavou, zvedla se, obešla stůl a nahnula se mu přes rameno, aby mu mohla zašeptat do ucha: „Nemá ani tu slušnost, aby spala s jiným chlapem, když vy doma děláte maminku. Co to vypovídá o vás, Tome? To byl sex s vámi taková nuda, že se rozhodla vyzkoušet něco na úplně opačné straně? To moc nesvědčí o kvalitě vašeho *vybavení*, že?“

„Držte hubu! Takový sračky nebudu poslouchat.“ Zatnul ruce v pěst a zvedl se ze židle. Eva ho do ní zase posadila. „Ale budete. Vaše žena tu noc, kdy byla zavražděná Jacie Wootonová, nebyla doma. Byla s milenkou. A vy o tom víte, že? Víte, že za ní chodí. Že vás už dva roky podvádí. Jak vám z toho je, Tome? Jaké je vědět, že vaše manželka je s jinou ženou? Že ji miluje a dává jí to, co vám ochotná dát není, zatímco vy vychováváte *vašeho* syna, staráte se o domácnost..., prostě staráte se o domov, o který by se měla starat ona?“

„Ta děvka.“ Zakryl si obličej rukama. „Ta zatracená děvka.“

„Cítím s vámi, Tome. Je to všechno na vás. Domácnost, dítě, kariéra. A ne jen ledajaká kariéra. Jste *někdo*. Přesto jste se rozhodl starat se o syna – to je obdivuhodné – a ona zatím dělá v luxusní kanceláři a celé dny má jednání o módě.“

Eva vydechla a pomalu zavrtěla hlavou. „Ztrácí čas povídáním o tom, co budou lidi nosit. Je to pro ni důležitější než syn a rodina. Ignoruje vás oba. Stejně jako to dělala vaše matka. Julietta ale zašla dál než vaše matka. Lže, podvádí vás a místo toho, aby byla zodpovědná matka a manželka, se raději kurví s jinou ženou.“

„Přestaňte už konečně! Copak nemůžete být zticha?“

„Chcete ji potrestat, Tome. A kdo by se vám divil? Chcete se znovu cítit pánem ve svém domě. Kdo by nechtěl? Užírá vás to. Den za dnem, noc za nocí. Ženy jsou prostě nechutné, je to tak?“

Seděla na stole, blízko k němu, v jeho prostoru, tlačila na něj. Skoro jako by cítila, jak vibruje.

„Dívá se mi do očí. A lže mi. Miluju ji. Nenávidím ji za to, právě proto, že ji pořád ještě miluju. Vůbec na nás nemyslí. Její milenka je pro ni důležitější. Nenávidím ji za to.“

„Věděl jste, že neměla obchodní schůzku. Dusilo vás to. Přišla domů a klidně si šla lehnout. Byla unavená, moc unavená na to, aby byla s vámi, protože byla se svou milenkou. Počkal jste, až usne, než jste odešel z domu? Vzal jste si svoje nástroje do Čínské čtvrti a představoval si, že jste Jack Rozparovač? Neporazitelný, obávaný a nepostihnutelný? Měl jste před sebou tvář svojí ženy, když jste Jacii Wootonovou podřezal?“

„Neodešel jsem z domu.“

„Nevšimla by si toho. Stejně si vás nevšímá. Nestojí o vás.“

Všimla si, jak sebou trhnul, když to řekla. Sledovala, jak se nahrbil. Jako by čekal další ránu. „Kolikrát jste šel do Čínské čtvrti, než jste v té uličce oddělal Jacii Wootonovou? Člověk jako vy si dá na průzkumu záležet. Kolikrát jste tam musel jít, abyste se o prostitutkách a narkomanech dozvěděl, co jste potřeboval?“

„Nechodím do Čínské čtvrti.“

„Nikdy jste tam nebyl? Rozený Newyorčan?“

„To ano, samozřejmě jsem tam byl.“ Začínal se potit a jeho arogance se změnila v silnou nervozitu. „Nechodím tam kvůli... Nechodím za prostitutkami.“

„Tome, Tome,“ zamlaskala Eva a sedla si znovu naproti němu. Na tváři měla příjemný úsměv a v očích výraz pobavené nedůvěřivosti. „Mladý zdravý muž, jako jste vy? Chcete mi tvrdit, že jste nikdy nezaplatil za sex? Vaše žena vám v posledních... dvou letech... nedala a vy jste nikdy nevyužil služby, která je naprosto legální? Pokud to tak opravdu je, tak musíte být pěkně naštvaný a taky nadržený. Anebo... už vám nestojí, a tak se vaše žena musela poohlídnout po konkurenci?“

„Se mnou není nic v nepořádku.“ Znovu se začervenal. „Jule jenom potřebuje... potřebuje to ze sebe dostat. Dobře, od té doby, co se to doma podělalo, jsem párkrát s prostitutkou byl. Panebože, nejsem přeci eunuch.“

„Ona ho z vás ale dělá. Uráží vás, ponižuje. Zradila vás. Možná jste jenom chtěl jít s někým cizím. Na to má chlap právo, když ho žena ignoruje. Možná se vám to vymklo z rukou. Všechen ten vztek, frustrace. Už toho na vás bylo moc. Představa, jak vám lže, jak přijde do vaší postele hned potom, co se milovala se svojí milenkou. Lhářka, podvodnice, která z vás dělá *nulu.*“

Nechala poslední větu, aby pořádně zazněla místností. Jako by mu dala facku. „Potřeboval jste, aby si vás konečně někdo všímal. Měl jste plnou hlavu historek o lidech, kteří věděli, jak získat pozornost. Jak donutit ženské, aby si jich všímaly. Musel to být dobrý pocit, moci se vybít na Jacii, udělat z ní symbol. Vyříznout z ní to, co z ní dělalo ženu. Přinutit ji, aby zaplatila. Zaplatila za všechny, které vás ignorovaly.“

„Ne.“ Navlhčil si rty a prudce vydechl. „Ne. Vy jste se snad zbláznila. Úplně zbláznila. Už s vámi nebudu mluvit. Chci právníka.“

„To mě taky necháte vyhrát, Tome? Necháte nějakou blbou policajtku, aby vás porazila? Když zavoláte právníka, vyhraju tohle kolo. Fňukejte po právníkovi a já vás nechám obžalovat z dvojnásobné vraždy a násilného napadení. Pěkně vám sevřu koule. Tedy pokud ještě nějaké máte.“

V tichu, které zavládlo, byl slyšet jen jeho přerývaný dech. Odvrátil se od ní. „Bez konzultace s právníkem vám už nemám co říct.“

„Zdá se, že tohle kolo jsem vyhrála. ‚Výslech je ukončen z důvodu žádosti podezřelého o právní zastoupení. Konec záznamu.‘ Peabodyová, zařiďte pro pana Breena standardní psychologické vyšetření a doprovoďte ho do cely pro zadržené, odkud může kontaktovat svého právního zástupce.“

„Ano, madam. Pane Breene?“

Roztřeseně se postavil. „Myslíte si, že jste mě ponížila,“ řekl jí, „myslíte si, že jste mě zlomila. Ale máte zpoždění. To už se dávno podařilo Juliettě.“

Počkala, až ho Peabodyová odvede, a pak na sebe zůstala civět do zrcadlové stěny.

Odešla do své kanceláře. Byla vyčerpaná. Tentokrát nebyla schopná pít kafe a dala si raději vodu. Stála u malého okna, pila jako velbloud a sledovala provoz na ulici i ve vzduchu.

Lidé jezdili sem a tam a neměli ani představu o tom, co se dělo uvnitř. Ani o tom nechtěli nic vědět. *Chraňte nás* – to je jediné, o co jim šlo, pokud na policii vůbec pomysleli. *Dělejte svoji práci a udržujte pořádek. Je nám fuk, jak to zařídíte. Jenom když se nás to nedotkne.*

„Poručíku?“ ozvalo se.

Eva stále civěla z okna. „Postarala jste se o něj?“

„Ano, madam. Zavolal právníkovi a mlčí. Požádal o další hovor, aby mohl zařídit hlídání syna. Povolila jsem mu to, ale pod dohledem. Zavolal sousedce a zeptal se jí, jestli by u ní mohl zůstat ještě pár hodin. O to, aby mohl mluvit s manželkou, nestál.“ Eva přikývla.

„Byla jste na něj dost tvrdá.“

„To je váš postřeh nebo stížnost?“

„Postřeh. Vím, že mi řeknete, že jsem promiskuitní vyšetřující, ale začínám si myslet, že je v pořádku. Když jste na něj vybalila, že víte o nevěře jeho manželky..., podle mě se z toho nikdy nevzpamatoval.“

„To je úplná pravda.“

„A když jste na něj tlačila kvůli těm prostitutkám, tak nejdřív popřel, že by s nimi měl kdy co společného, a pak přiznal, že s nějakou byl, aby vám dokázal, že je schopný sexu.“

„Jo, to bylo hloupé.“

„Nevypadá to, že byste z toho měla radost.“

„Jsem unavená. Jenom unavená.“

„Možná byste si mohla odpočinout, než s ním skončíme. Bude chvíli trvat, než sem přijde jeho právník a než se domluví. Určitě máte alespoň hodinku, abyste si na chvíli lehla.“

Eva chtěla odpovědět, když se ve dveřích objevil Trueheart. „Poručíku, nezlobte se, že ruším, ale je tu Pepper Franklinová. Chce s vámi mluvit. Nebyl jsem si jistý, jestli jsem ji sem měl teď pustit.“

„Dobře, pošlete ji sem.“

„Chcete, abych tady zůstala?“ zeptala se Peabodyová, když Trueheart odešel. „Nebo mám hlídat Breena?“

„Než jste se rozhodla pro jiného, myslela jste si, že to byl Fortney, tak si pojďme obě poslechnout, co nám přišla Pepper sdělit.“

Přešla ke stolu, sedla si a otočila se směrem ke dveřím. Herečka měla na sobě obrovské stříbrné brýle a výraznou rtěnku. Krásné dlouhé vlasy měla stažené do copu. Veselý žlutý kostým maximálně kontrastoval s vražedným výrazem v krásné tváři.

„Peabodyová, přineste nám nějakou kávu. Pepper, posaďte se. Co pro vás můžeme udělat?“

„Můžete zatknout toho hajzla, toho podvodníka. A nechte ho hnít v nějaké hodně tmavé a špinavé díře tak dlouho, než mu začne opadávat maso z kostí.“

„Pepper, není nutné, abyste před námi skrývala své emoce. Řekněte nám otevřeně, jak se cítíte.“

„Nemám na vtipy náladu.“ Sundala si brýle a odkryla impozantní monokl. Za pár hodin bude ještě impozantnější, říkala si Eva.

„To muselo bolet.“

„Jsem tak naštvaná, že to ani necítím. Zjistila jsem, že spí s náhradnicí na moji roli. Se zatracenou náhradnicí! A taky s asistentkou režiséra. A bůhví s kým ještě. Když jsem ho konfrontovala, popřel to a lhal mi dál. Že prý si vymýšlím. Co takhle panáka?“

„Bohužel, nic takového tady nemám.“

„Možná je to dobře. Vzbudila jsem se dneska ve tři hodiny. Nevím proč, protože normálně spím, jako kdybych upadla do komatu. Tentokrát jsem se vzbudila a nebyl tam. Byla jsem zmatená a trochu jsem se o něj bála, tak jsem zadala bezpečnostním kamerám sken, abych ho našla. Ukázalo mi to, že je v posteli. Ale tam nebyl. Asi naprogramoval systém, aby ukázal, že tam je, kdybych měla někdy nějaké podezření. Ten hajzl!“

„Asi jste se podívala po domě, abyste se ujistila, že systém neudělal nějakou chybu a že se třeba Leo necpe něčím v kuchyni?“

„Samozřejmě, měla jsem o něj strach.“ Zloba z ní kapala jako kyselina. „To bylo jediné, na co jsem pořád myslela. Prohlédla jsem celý dům, čekala jsem, pak jsem přemýšlela, že bych měla zavolat policii. Pak mě napadlo, že se třeba šel projít nebo projet nebo něco takového. A že bezpečnostní systém nefunguje, jak má. Přesvědčila jsem se o tom a nakonec jsem usnula v křesle. Když jsem se po dvou hodinách probudila, na telefonu byla zpráva.“

Sáhla do tašky velikosti půlky Ameriky a vytáhla disk. „Nevadí vám to? Chtěla bych si to znovu poslechnout.“

„Samozřejmě.“ Eva si ho od ní vzala, vložila do svého telefonu a zapnula přehrávání.

DOBRÉ RÁNO, OSPALČE. NECHTĚL JSEM TĚ PROBUDIT, VYPADALA JSI TAK ROZTOMILE, STOČENÁ DO KLUBÍČKA. VSTAL JSEM BRZY A ŠEL ROVNOU DO POSILOVNY. PAK JSEM MĚL SCHŮZKU. NEDÁ SE PROSTĚ PŘEDVÍDAT, JAK SE VĚCI VYVINOU. MÁM DOCELA NABITÝ DEN A NEVRÁTÍM SE DŘÍV, NEŽ ODEJDEŠ NA NATÁČENÍ TOHO REKLAMNÍHO SPOTU. BUDEŠ SKVĚLÁ! ASI SE NEUVIDÍME DŘÍV NEŽ PO VEČERNÍM PŘEDSTAVENÍ. POČKÁM NA TEBE. CHYBÍŠ MI, ZLATO.

„Já mu dám zlato," utrousila Pepper. „Poslal tu zprávu v šest patnáct. Ví, že se nikdy nebudím před půl osmou, ani nespím dýl než do osmi. Včera vůbec nepřišel domů, ale kryl se. Šla jsem za ním do kanceláře, ale pravděpodobně zavolal té pitomé blondýně, co s ní taky spí, že do kanceláře vůbec nepřijde. Když mě viděla, byla pěkně překvapená, protože jí řekl, že mám nějakou krizi a že se mnou musí zůstat. Já mu dám krizi."

Zvedla se, ale když viděla, že tam není dost prostoru na přecházení sem a tam, zase si sedla. „Odložila jsem natáčení, šla jsem domů a prohlédla mu pracovnu. Tam jsem zjistila, že posílá květiny a malé vkusné dárky celému svému pitomému harému. Našla jsem účty za hotely, jména a schůzky v jeho kalendáři. Ukázal se ve tři, vypadal překvapeně, že mě vidí, ale příjemně." V jejích očích s monokly bylo vidět vlnu vzteku. „Prý mu zrušili pár schůzek... není to příjemná náhoda, že jsme se takhle potkali doma? Proč bychom nešli do ložnice a neuviděli, co se z toho vyvine?"

„Předpokládám, že jste mu řekla, že další hezká náhoda na něj už nečeká."

„Tak nějak. Vybalila jsem na něj rovnou, že nebyl celou noc doma, a on se snažil mi namluvit, že se mi něco zdálo nebo že jsem náměsíčná. Ukázala jsem mu kopie účtů za hotely a jeho kalendář a ten hajzl měl tu drzost, představte si to, takovou drzost, že se tvářil ublíženě a uraženě. Když mu prý nevěřím, tak máme dost velký problém."

Odmlčela se a naznačila gestem, že potřebuje chvilku na uklidnění. „Nechtěla jsem věřit tomu, co z něj padalo. A tak lehce, tak přesvědčivě. Tak nacvičeně. Krucinál."

„Nemám tady žádný alkohol," řekla Eva do ticha, které nastalo. „Co takhle pořádné kafe?"

„Díky. Možná sklenici vody."

Zatímco to šla Peabodyová zařídit, Pepper si začala hrát s brýlemi. „Není nutné, abych zacházela do nechutných detailů. Když zjistil, že mu na to neskočím, když jsem mu vysvětlila, že je po všem, že má vypadnout z mého domu, ze své pracovny a ze společného účtu, prostě z mého života, tak se situace vyostřila. Praštil mě do obličeje."

„A kde je teď?“

„Nemám tušení. Díky,“ poděkovala Peabodyové a vzala si od ní sklenici. „Dallasová, předpokládám, že ho najdete a zatknete. Kdybych neměla bezpečnostní službu, dopadla jsem hůř než jen s monoklem. Měla jsem tam bodyguarda, protože jsem chtěla, aby ho odvedl nahoru, počkal, až si zabalí svých pár švestek, a vyprovodil ho z domu. Když mě slyšel, přišel dovnitř zrovna v momentě, kdy se mě Leo chystal znovu praštit, a tak ho zneškodnil a vyhodil.“

Upíjela vodu malými doušky do té doby, než byla sklenice úplně prázdná.

„Řekl mi pěkně hnusné věci,“ pokračovala Pepper, „tvrdé, surové, strašné věci. Byla to moje chyba, že ho ty ženské svedly, protože musí být pořád po mém, dokonce i v posteli. Bylo už na čase, aby mi ukázal, kdo je tady pánem, protože ho už přestalo bavit, aby mu někdo rozkazoval, aby se podřizoval nějaký děvče.“ Otřásla se hnusem. „Tyhle věci na mě řval, než tam vrazil bodyguard. Bála jsem se. Nevěděla jsem, že bych se ho mohla někdy bát. Nevěděla jsem, že by se někdy mohl chovat tak jako v těch pár hnusných minutách.“

„Peabodyová, dejte jí ještě vodu,“ požádala Eva, když viděla, že se Pepper třese.

„Radši bych byla vzteklá, než abych se bála.“ Znovu zalovila v tašce, našla vyšívaný kapesníček a utřela si ubrečené oči. „Když jsem vzteklá, jsem v pořádku. Vím o té ženě, kterou napadli včera v noci. Reportér naznačil, že by napadení mohlo souviset s těmi dvěma dalšími vraždami – těmi, na které jste se mě vyptávaly. A já jsem si říkala, panebože, je možné, že to Leo udělal. Tak, jak jsem ho viděla dneska, říkala jsem si, by toho byl schopný. Nevím, co mám dělat.“

„Podáte na něj trestní oznámení a my ho obžalujeme za napadení. Najdeme ho a zatkneme. Už se vás nedotkne.“

Tentokrát jenom zůstala civět do vody, kterou jí Peabodyová podala, a ztišila hlas skoro do šepotu. „Bojím se samoty. Stydím se, že ze mě udělal zbabělce, ale...“

„Nejste zbabělá. Jenom vám právě do oka vrazil pěst chlap, který váží o třicet kilo víc než vy, a hrozil vám, že tím to neskončilo. Kdyby s vámi nezamávalo tohle, tak už nevím. Je dobře, že jste přišla a že podáte trestní oznámení.“

„Co když ty ženy opravdu zabil? Spala jsem s ním v jedné posteli, milovala se s ním. Co když ty strašné vraždy opravdu spáchal on a pak klidně přišel ke mně?“

„Budeme to muset vzít jedno po druhém. Až sepíšeme hlášení, zařídím, aby s vámi šel domů policista. Tedy pokud vám to pomůže, když už máte doma bodyguarda.“

„Byla bych za to vděčná. Ale potřebovala bych, aby se mnou šel nebo šla do divadla. V osm mám představení.“ Usmála se unaveně.

„*The show must go on.*“

Když poslala Pepper i s doprovodem do divadla, stres a únava se projevily pořádnou bolestí hlavy. Podaly trestní oznámení a policejní systém je rozeslal na všechny stanice.

Setkala se s Breenovým právníkem a nechala ho, aby jí odříkal stížnosti na její postup. Když žádal, aby pustila Breena domů, aby se mohl starat o syna, nehádala se s ním. Dokonce ho překvapila tím, že odložila další výslech na druhý den.

Poslala dva policisty, aby sledovali Breena a jeho dům.

Sedla si u sebe v kanceláři, to už měla po službě, a přemýšlela o kafi, o spaní a o práci.

Když se u ní objevil McNab, vypadal tak čerstvě a energicky, že ji skoro bolelo se na něj dívat.

„Copak někdy nemůžete nosit něco, co nesvítí jako neon?“ zeptala se kysele.

„V létě musí chlap svítit, Dallasová. Mám něco, co by vám mohlo vnést trochu světla do života. Fortney si zabukoval letenku do New LA. Je v letadle.“

„Dobrá práce, McNabe.“

Udělal, jako by vystřelil z prstů, a pak na ně zafoukal. „Nejrychlejší počítačový detektiv na východním pobřeží, poručíku. Vypadáte skvěle a neskutečně unaveně.“

„Navíc všímavý. Vezměte Peabodyovou domů a dejte si pozor, aby se dobře vyspala. Tím chci jemně naznačit, že byste se dnes v noci neměli chovat jako králíci. Zítra potřebuje být odpočatá a bystrá.“

„Jak je ctěná libost. Možná byste měla taky zkusit spánek?“

„I na to dojde," zamumlala a začala pracovat na tom, aby Fortneyho chytili na letišti a zatkli.

Peabodyová vesele vstoupila do místnosti. „Poručíku, McNab povídal, že jste říkala..."

„Měla bych si sem dát otáčecí dveře, protože mi sem každou chvíli vrazí někdo bez pozvání."

„Bylo otevřeno. Skoro vždycky máte otevřeno. McNab říkal, že můžu jít, ale já jsem ještě nezavolala do New LA kvůli Fortneymu ani neposlala zatykač."

„Už je to hotovo. Seberou ho, jakmile vystoupí z letadla, a pošlou ho zpátky, ale slíbili, že ho nechají přes noc ve vězení. Slyšení ohledně kauce není až do rána možné."

„To je moje práce..."

„Zmlkněte, Peabodyová, a běžte domů. Dejte si pořádnou večeři a dobře se vyspěte. Testy začínají přesně v osm nula nula."

„Madam, domnívám se, že je nutné testy odložit, protože tenhle případ je potřeba rychle dořešit. Bude nutné vyslechnout Fortneyho – řekla bych, že moje prvotní intuice byla správná – a budete chtít vyslechnout Breena a zařídit výslech Renquista. Nemyslím si, že by bylo vhodné, abych si teď brala nejmíň půl dne volna kvůli osobní záležitosti."

„Jste nervózní?"

„To taky, ale..."

„Půjdete na testy, Peabodyová. Kdybyste čekala další tři měsíce, tak vám zaručuju, že by jedna z nás skočila z mrakodrapu. Nebo bych vás spíš z něj shodila. Řekla bych, že půl dne se bez vás nějak protluču."

„Ale já si myslím..."

„Osm nula nula, místnost jedna, strážníku. To je rozkaz."

„Nemyslím si, že byste mi něco takového mohla dát rozkazem...," drmolila.

Když viděla, jak k ní Eva zvedá ledový pohled, postupně ztichla. „Ale rozumím tomu, co tím myslíte, madam. Pokusím se vás nezklamat."

„Proboha, Peabodyová. Nezklamete mě, ať to uděláte, nebo ne. A jsem si jistá, že..."

„Stop.“ Peabodyová křečovitě zavřela oči. „Neříkejte nic, abyste to nezakřikla. Neříkejte nic takového ani jakoukoli větu se slovem *štěstí*.“

„Měla byste si vzít nějaký prášek.“

„To možná udělám.“ Nervózně se usmála. „Nepřejte mi š..., ale mohla byste to udělat nějak symbolicky, beze slov. To byste mohla.“ Zazubila se, zatvářila se nadšeně a ukázala jí ruku s palcem nahoru.

Eva se zhoupla v křesle. „A to má být co? To chcete, abych vám dala signál, ať si strčíte palec někam?“

„Ne, to je palec nahoru, přeci. To snad není možný. No nic.“

„Peabodyová.“ Eva se zvedla a zastavila ji, než stačila odejít z kanceláře. „Osm nula nula počínaje, očekávám, že těm testům natrhnete prdel.“

„Rozkaz, poručíku. Díky.“

KAPITOLA 20

Když Eva konečně dorazila domů, v hlavě měla jedinou myšlenku. Jak se co nejdřív dostat do horizontální polohy a alespoň jednu požehnanou hodinu ležet.

Fortney byl na cestě zpátky do New Yorku a počkat na ni pár hodin v cele zadržených mu jenom prospěje. O Breena a Renquista se postará ráno. Ačkoli Smith byl až na konci jejího seznamu, bude ho ještě nějakou dobu sledovat. Teď, s očima zarudlýma únavou nemůže stejně nikoho sledovat.

Říkala si, že se potřebuje protáhnout a provětrat si mozek. Skrze mlhu a únavu vešla do chladného a nádherně tichého domu.

Mlha se rozestoupila a najednou uviděla Summerseta.

„Jako obvykle máte zpoždění."

Chvíli na něj civěla, zatímco unavený mozek se pokoušel přeložit, co vidí. Vysoký, hubený a protivný. Aha, už je zase tady. Našla v sobě jenom tolik energie, kolik potřebovala na svléknutí lněného saka a jeho demonstrativní hození na zábradlí jenom proto, aby ho naštvala.

Bylo zajímavé, o kolik lépe se najednou cítila.

„Jak jste se prosím vás s tou kovovou tyčí v prdeli dostal přes detektor kovu na letišti?" Přinutila se, aby se únavou nepotácela. Sehnula se a zvedla kocoura, který se jí proplétal kolem nohou. Pohladila ho po hlavě. „Podívej, už je tu zase. Copak jsem ti neřekla, abys změnil přístupový kód?"

„Ta ostuda, které říkáte auto, nepatří před vchod do domu," reagoval na její nepřímou urážku Summerset a sebral dvěma prsty – také demonstrativně – její sako, „a existují místa, kam u slušných lidí patří oblečení."

Po cestě nahoru mu to oplatila nápadným zívnutím. „Polibte mi."

Díval se na ni, jak odchází, a maličko se pousmál. Zase doma. Šla rovnou do ložnice. Podařilo se jí dojít až k posteli a položila na ni kocoura jenom pár sekund před tím, než na ni padla obličejem dolů sama.

Než se k ní Galahad stačil přitulit, už spala.

Roarke ji poté, co si vyslechl od Summerseta, co se děje, našel přesně tam, kde čekal. Tak jsi konečně vyčerpáním upadla, co? zamumlal si Roarke pro sebe, když viděl, že si ani nestačila sundat pouzdro na zbraň a boty. Poškrábal Galahada nepřítomně mezi ušima, a zatímco spala, posadil se do křesla.

Neměla žádné sny. Alespoň zpočátku. Jenom ležela na dně jezera vyčerpání. Až když se začala vynořovat, přišly sny vágních tvarů a s tlumeným zvukem. Nemocniční lůžko a na něm bledá postava.

Marlene Coxová, pak ona sama jako dítě. Obě zmlácené, bezmocné. Potom se kolem postele mihla tmavá postava. Policistka se dívala do obličeje malé holce, kterou tehdy byla.

Je potřeba ho najít. Musíš se probrat a odpovědět mi na otázky. Jinak to udělá znovu někomu jinému. Vždycky se najde další oběť.

Ale postava na lůžku se nehnula. Tvář se změnila: z její vlastní na Marleninu, pak Jacie Wootonové, Lois Greggové a zpátky na její.

Začalo se v ní něco zvedat, jakási směsice zlosti a strachu. *Nejsi mrtvá jako ty ostatní. Musíš se probrat. Do háje, probuď se a zastav ho.*

Jeden ze stínů se zaostřil a postavil se na opačnou stranu postele. Muž, který tu dívku v ní mlátil a ženu strašil.

Nikdy to neskončí. Oči v zakrvácené tváři jiskřily humorem. *Nikdy to neskončí. Vždycky se najde další, ať děláš, co děláš. Je lepší se vyspat než se bavit s mrtvými. Když se s nimi budeš bavit, staneš se jednou z nich.*

Natáhl se a přikryl jí – dítěti – ústa rukou. Eva mohla jen zírat, neschopná pohybu. Nemohla se bránit. Dívala se do svých vlastních očí, jak se zamlžily, a ona zemřela.

Probudila se bez dechu a v Roarkově objetí.

„Šššš. Byl to jenom sen.“ Přitiskl jí ústa na spánek. „Jsem tady. Drž se mě. Byl to jenom sen.“

„Jsem v pořádku.“ Ale zůstala s tváří schovanou v jeho náručí do té doby, než chytla dech. „Jsem v pořádku.“

„Stejně se mě drž.“ Protože když se prodírala svými nočními můrami, nemohl tam nikdy být s ní. Ani když ji držel.

„Dobře.“ Cítila, jak se jí zpomaluje tep a hrozný stín děsu pomalu mizí z jejího vědomí. Cítila jeho vůni – jeho kůži, vůni mýdla. Jeho dotek byl tak uklidňující.

Svět se znovu postavil na nohy.

„Kolik je? Jak dlouho jsem spala?“

„To je jedno. Potřebovala ses vyspat. Teď se potřebuješ najíst a pak se ještě víc vyspat.“

Nehodlala s ním polemizovat. Měla šílený hlad. Navíc rozeznala v jeho hlase tón, který znamenal, že kdyby odmítala, nalil by jí v momentě, kdy by mu dala jakkoli malou šanci, do krku alespoň džus.

„Najedla bych se. Ale předtím by mi udělalo dobře ještě něco.“

„A co?“

„Víš, jaké to je, když se mě dotýkáš, kdy mě miluješ a je to takové něžné? Jako bys věděl, že se cítím vevnitř zraněná, bolavá.“

„Vím.“

Zaklonila hlavu a dotkla se jeho tváře. „Ukaž mi to.“

„Takhle.“ Jemně jí přejel rty po obočí, tvářích a ústech a přitom jí rozepínal postroj na zbraň. „Řekneš mi, co se děje?“

Přikývla. „Nejdřív se mnou buď. Potřebuju tě.“

Položil ji jemně na záda a zul boty. Nerad viděl kruhy pod očima, stín bolesti v očích. Byla tak bledá, že to vypadalo, jako by jeho ruka mohla projít skrze ni. A kdyby to udělal, zmizela by, jako jeden z *jeho* snů.

Nemusela mu říkat, že má být jemný, nemusel slyšet dlouhé tiché vzdechy, aby věděl, že to, co ji teď naplní, je láska.

„Když jsem přišel a ty jsi spala, napadlo mě: Tady je moje bojovnice, vyčerpaná ze svých válek.“ Zvedl ruku a políbil ji. „Teď se na tebe dívám a napadá mě: Tady je moje žena, krásná a jemná.“

Svlékal ji a ona se usmála. „Kam ty na to chodíš?“

„Napadá mě to. Stačí, abych se na tebe podíval, a můj svět je najednou barevnější. Jsi moje živá voda. Můj život.“

Trochu si odsedla a objala ho. Z krku se jí chtěl vydrat vzlyk, ale bála se, že kdyby se to stalo, nedokázala by už zavřít stavidla. Opřela se o jeho ramena a pohybovala se ze strany na stranu. Vezmi mě odsud pryč, v duchu žadonila. Panebože, vezmi mě odsud pryč, třeba i jen na chvilku.

Jako by ji slyšel, začal ji hladit. Jemně, aby ji uklidnil, utěšil. Něco potichounku zpíval a to uklidnilo její zjitřenou duši natolik, že se v jeho náručí dokázala uvolnit, a on ji vedl dál.

Když jeho rty našly její, byly měkké, měkké a teplé. Líbal hluboce, ale ponořoval se do polibku postupně, aby se do něj mohla pomalu probudit i ona. Cítil, že se mu vzdala. Jeho silná a statečná bojovnice byla najednou poddajná, měkká jako vosk, tvárná.

Mysl se zamlžila. Tady nebyly hrůzostrašné sny ani stíny, číhající v koutech. Jenom Roarke a jeho skoro až líné hlazení a něžné, zasněné polibky, které ji vnořily do tichého klidu a míru. Její pocity jako by byly ve vrstvách tenčích než papír, a aniž by si toho všimla, zakrývaly únavu a zoufalství, které v ní rostly.

Jeho rty jí přejely po ňadrech, jazyk ji obkroužil, ochutnal a zrychlil jí tep. Ona rukama obkreslila jeho záda, ramena i šíji. Smrt s tisícero tvářemi byla najednou na míle vzdálená.

Když se jeho ústa a ruce začaly dožadovat něčeho víc, byla připravená. Připravená na první záblesky horka. Vzdechy se změnily ve sténání.

Dával si na čas. Vychutnával a nechal ji vychutnat vzrušení kapku po kapce. Její tělo s dlouhými štíhlými tvary, hladkou kůží a překvapujícími křivkami mu bylo potěšením a radostí. Viděl, jak se tělem rozlévá rozkoš, jak vykvétá.

V okamžiku, kdy byli oba připraveni, cítil, jak vybuchla. Uslyšel ten krásný a přitom surový hrdelní sten. Ucítil odevzdané zachvění.

Orgasmus byl jako dlouhá a horká vlna, která zaplavila celé tělo, srdce, celou mysl. To nádherné uvolnění, které je oba uneslo, bylo magické – jako život sám. Teď by se byla sevřela kolem něj, stiskla ho, vtáhla do svého nitra, ale on propletl své prsty s jejími a ústa ji znovu vedla k propasti rozkoše.

Nemohla mu odporovat. Ovládla ji jeho něžnost. A když se z ní pak vydral vzlyk, byl to vzlyk překvapené slasti v momentě, kdy vystoupala na vrchol.

Cítila tisíce silných tepů. Na kůži tancovaly všechny nervy a otřásly se, kdykoli se jí jemně dotkl rty. Svaly se uvolnily a všechno, co byla, leželo před ním – smířené, otevřené.

Sledoval její tvář a rty jemně přejel po jejích. Prsty se zachytily jeho a vyslovila jeho jméno. A pak se k němu zvedla, aby se s ním setkala.

Když leželi klidně a potichu, položil jí hlavu na hruď. Myslel si, že by mohla znovu usnout. Tentokrát klidněji. Ale ona zvedla ruku a projela mu vlasy.

„Byla jsem tak vyčerpaná," řekla potichu, „že jsem musela nechat řídit autopilota. Cítila jsem na svých bedrech strašnou tíhu, byla jsem vzteklá a připadala jsem si hloupá. Měla jsem šílený den a hrozný případ. Nejde jenom o jeho oběti, o ty ženy. Je to, jako by vraždil a tím na mě ukazoval prstem."

„Takže jsi vlastně jednou z nich."

Díky Bohu, bylo jediné, co ji napadlo. Díky bohu, že jí rozumí. „Jedna z nich, a nejedna z nich," řekla tiše, vzpomínajíc na svůj sen, „jedna z nich, ale ta, která se za ně postaví..., když už je pozdě."

„Evo," zvedl hlavu a podíval se jí do očí, „není pozdě. Nikdy není pozdě. To víš sama nejlíp ze všech."

„Většinou. Většinou to vím."

V jejím tónu bylo slyšet něco, co ho přinutilo si sednout, přitisknout ji k sobě a vzít hlavu do dlaní, aby si mohl prohlédnout její tvář. „Ty víš, kdo to je."

„Ano, vím. Ale trik je v tom, jak ho zastavit. Jak mu to dokázat a jak ho zavřít. Intuitivně vím od začátku, kdo to je. Potřebovala jsem si vyčistit hlavu, abych se mohla rozhodnout, jak dál."

„Potřebuješ se najíst a můžeš mi u toho povídat."

„To je asi pravda. Potřebuju se najíst a pak ti řeknu o něčem jiném." Stáhla si rukama vlasy dozadu. „Ale nejdřív si potřebuju dát sprchu a trochu se probrat."

„Dobře." Už ji znal natolik dobře, aby věděl, že je lepší dát jí prostor, který potřebuje. „Dáme si něco tady nahoře. Zařídím to."

Dojalo ji to, sklonila hlavu a její čelo spočinulo na jeho. „Víš, co se mi na tobě líbí? Jak se o mě staráš."

Byl by ji rád objal hned a donutil ji, aby mu řekla, co ji trápí. Ale nechal to být.

Dá si příliš horkou sprchu, říkal si, zatímco bral do ruky župany pro oba a přemýšlel, co by měl objednat, aby jí to udělalo dobře. A pak bude stát pod prudkým proudem a doufat, že do ní voda znovu napumpuje energii.

Nebude se zdržovat s utíráním, nechá se rychle usušit horkým vzduchem.

Ne, už neusne. To mu bylo jasné, když pokládal jídlo na stolek. Teď ještě ne, a bude trvat dost dlouho, než se k tomu dostane. Teď se nají, nabere energii, pak bude pracovat a pak zkolabuje. To byla jedna z nejvíc fascinujících a nejvíc frustrujících věcí, kterou u ní pozoroval.

Přišla v županu, který pro ni připravil, v lehkém, černém županu, o jehož existenci pravděpodobně neměla ani potuchy. „Co je to zelené?“ „Chřest. Zdravé.“

Říkala si, že to vypadá spíš jako kytka, ale ryba a rýže, které servíroval s tím, ji docela lákaly. Stejně tak jako sklenka červeného vedle talíře.

Nejdřív se napila vína, doufajíc, že jí to pomůže spolknout to zelené. „Jak je možné, že všechno zdravé musí být vždycky zelené a vypadá to srandovně?“

„Protože zdravé neexistuje ve formě čokoládové tyčinky.“

„To je ale chyba.“

„Schválně to protahuješ, Evo.“

„Možná.“ Píchla nejistě do jednoho chřestu a strčila si ho do pusy. Nechutnal špatně, ale jen tak pro formu se zatvářila znechuceně.

„Tohle jsem nemyslel.“

„Já vím.“ Ukrojila si kousek ryby. „Zdálo se mi o matce.“

„Byl to sen, anebo vzpomínka?“

„Nevím. Asi oboje.“ Sousto rýže. „Myslím, že oboje. Byly jsme v bytě nebo v hotelovém pokoji. Nejsem si jistá. Spíš to byl byt. Byl dost hnusný. Byly mi tak tři, čtyři. Jak to mám poznat?“

„Nevím.“

„Já taky ne...“

Řekla mu o tom, jak byla sama, šla do ložnice a hrála si s matčinými věcmi, se šminkami, s její parukou. Přesto, že to měla zakázané.

„Děti asi vždycky dělají to, co mají zakázané. Nevím..., prostě jsem nemohla odolat. Asi jsem chtěla být hezká. Myslela jsem si, že ty šminky ze mě udělají hezkou holku. Princeznu..., tak se to říká, že? Prostě jsem se namalovala a vyparádila, protože když jednou měla dobrou náladu, řekla mi, že vypadám jako princezna."

„Myslím, že děti mají obecně instinktivní potřebu líbit se svým matkám," řekl Roarke opatrně. „Alespoň v tomhle věku."

„Asi máš pravdu. Neměla jsem ji ráda. Bála jsem se jí, ale chtěla jsem se jí líbit. Chtěla jsem, aby mi řekla, že jsem hezká. Nebo tak něco. Do háje..."

Dala si pár dalších soust. „Zabrala jsem se do toho natolik, že jsem je neslyšela přijít. Vešla, uviděla mě a začala mě mlátit páskem. Asi si vydělávala prostitucí – to by myslím řekla policajtka, ale asi to tak bylo. Na stolku měla různé hračičky. Tehdy jsem samozřejmě nevěděla, na co jsou, ale..."

„Nemusíš to vysvětlovat."

„Jasně." Jedla dál. Sice se bála, že se jí jídlo zasekne v krku, ale jedla dál. „Ječela na mě a já jsem brečela. Ležela jsem na zemi a řvala jsem. Chtěla mě znovu praštit, ale on jí to nedovolil. Zvednul mě..." Udělalo se jí z té vzpomínky špatně. „Do hajzlu... krucinál."

Když vidlička upadla na talíř, Roarke se k ní natáhl a pomohl jí dát hlavu mezi kolena. „To bude dobré. Pořádně zhluboka se nadechni."

Zvuk jeho hlasu byl uklidňující, stejně tak jako ruka, kterou jí položil na zátylek. Ale jeho výraz byl šílený.

„Nesnášela jsem, když na mě sahal. Už tehdy se mi z toho dělalo špatně. A to se mě ještě moc nedotýkal. To mě ještě neznásilnil, i když mi to už asi někde v hloubi duše docházelo. Jak je možné, že mi to už tehdy docházelo?"

„Instinkt." Trhalo mu to srdce. „Dítě pozná zrůdu, když ji vidí."

„Asi. Asi. Už je mi líp." Narovnala se a zaklonila hlavu. „Nemohla jsem vystát, když na mě sahal, ale schoulila jsem se u něj. Snažila jsem se schovat před ní. Před tím, co jsem jí viděla v očích. Roarke, ona mě nenáviděla. Nejradši by mě zabila. Ne, ještě hůř. Nejradši by mě vymazala ze světa. Byla to děvka. Děvka a narko-

manka a na mě se dívala, jako kdybych *já* byla ta nejhorší na světě. Stvořila mě. Myslím, že právě proto mě tolik nenáviděla.“

Ruka se jí trochu třásla, ale sáhla po vínu a napila se, aby svlažila hrdlo. „Tomu nerozumím. Myslela jsem si..., že nemohla být tak hrozná jako on. Byla jsem součástí jejího těla, tak jsem si myslela, že ke mně přeci jen něco musela cítit. Ale byla stejná jako on. Možná ještě horší.“

„Pocházíš z nich.“ Když to řekl, trhla sebou, ale on jí sevřel ruku a díval se jí pevně do očí. „Ale to, co tě dělá tebou, je právě to, že jsi *přesto* taková, jaká jsi. Jim navzdory.“

Její hlas zněl přiškrceně, ale musela to říct. „Teď, v tuhle chvíli, tě strašně miluju, Roarke.“

„Tak jsme si kvit.“

„Já jsem si neuvědomila, že jsem chtěla, aby ke mně něco cítila. Až do chvíle, kdy jsem zjistila, že ke mně opravdu necítila nic. Hloupé.“

„To není pravda.“ Bylo mu smutno ještě víc a políbil ji na obě ruce, jednu po druhé. „Není to pravda. Bylo to dneska poprvé, co se ti o ní zdálo?“

Viděl to. Tu směsici pocitu viny a rozpaků. Propletl prsty s jejími, dřív než stačila ucuknout. „To nebyl první sen, že ne?“ Jeho hlas zněl bezbarvě. Když ho tak občas slyšela, měla husí kůži. „Jak dlouho už se ti o tom zdá, Evo?“

„Pár dní. Od minulého týdne... asi..., jak to mám proboha vědět? Nezapsala jsem si to do kalendáře. V hlavě mi teď hlavně straší pár mrtvých ženských. Nemám sekretářku, která by zaznamenávala každou moji myšlenku nebo náladu.“

„Ty si myslíš, že takováhle hádka odvrátí pozornost od faktu, že přede mnou už několik dní zatajuješ něco takového? Určitě minimálně od doby, než jsme jeli do Bostonu?“ Měl takovou zlost, že nedokázal zůstat sedět. „Ptal jsem se tě tehdy, co se děje, a tys mě odbyla nějakou příhodnou lží.“

„Nelhala jsem ti. Jenom jsem ti o tom neřekla. Nemohla jsem ti to říct, protože...,“ odmlčela se a změnila taktiku. „Nebyla jsem na to ještě zralá. To je všechno.“

„Kecy,“ ucedil.

Znovu nabodla kousek chřestu a pokračovala zarputile v jídle.

„Ty ses vědomě rozhodla mi o tom neříct.“ Znovu se posadil, tentokrát ještě blíž. „Proč?“

„Co kdyby ses na chvíli vykašlal na svoje ego a nedělal z komára velblouda. Tohle není o tobě. Je to moje věc, tak... kruci...“

Když ji chytil bradu do rukou, skoro ho odstrčila, ale přinutil ji, aby se otočila a dívala se mu do očí. „Ale je to o mně. A ty to víš! Vím, jak přemýšlíš. Kvůli tomu, co jsem se před pár týdny dozvěděl o své matce já, jsi mě nenechala, abych s tebou mohl být v tomhle.“

„Poslouchej. Ještě teď toho máš plnou hlavu. Myslíš si, že už to máš za sebou. Jsi přeci chlap. Ale není to pravda. Pěkně tě to bolí a já to vidím, takže jsem si myslela, že kdybych to na tebe vybalila já, ničemu by to nepomohlo.“

„Protože kdybych myslel na to, jak k tobě tvoje matka nic necítila, vytáhlo by to na povrch moji bolest z toho, že moje matka mě měla ráda.“

„Tak nějak. Nech mě být.“

Nenechal ji. „To je pěkně postavené na hlavu.“ Naklonil se k ní a políbil ji. „Asi bych udělal to samé. To víš, že je mi z toho smutno, a asi mě to nikdy nepřejde. Ale nevím, jak bych se z toho byl schopen dostat sám. Neodstrkuj mě.“

„Chtěla jsem nám oběma jenom dát trochu času, než si to zase sedne.“

„Chápu. Přijímám. Ale řekl bych, že si to sedne líp, když na to budeme dva. Co ty na to? Jak tě mlátila?“

Zírala na něj a hřbetem ruky si přejela přes tvář. Když se k ní nahnul a zlehka ji tam políbil, trochu sebou trhla. Jako by to bolelo.

„Už se to nebude opakovat,“ ujistil ji, „dostali jsme je, zlato. Každý sám. Dohromady. Dali jsme jim co proto. Za cenu nočních můr a možná i pocitu hořkosti, ale vyhráli jsme.“

Nadechla se. „Budeš naštvaný, když ti řeknu, že jsem o tom včera mluvila s Mirovou?“

„Ne. Pomůže to?“

„Trochu. Tohle všechno mi pomohlo.“ Hrála si znovu s vidličkou. „Pročistilo mi to hlavu. Snad mi zase začne fungovat mozek. Když jsem přišla domů, byla jsem strašně mimo. Nezmohla jsem se

ani na pořádnou urážku Summerseta a to je co říct, protože jsem na nich pracovala od té doby, kdy odjel.“

„Hm,“ bylo jediné, co na to Roarke řekl.

„Měla jsem jich připravenou celou řádku. Zase si vzpomenu. Teď mám ale dost co dělat s tímhle a s těmi vraždami. A taky mě zaměstnává Peabodyová. Asi mi z ní hrábne.“

„Má zítra ten test, že?“

„Zaplať pánbůh! Až bude u zkoušky, zajdu za Fortneym a za Breenem a zatlačím na ně. Můžu s sebou vzít Feeneyho. Jo, a když mluvíme o mlácení. Fortney praštil Pepper.“

„Cože?“

„Udělal jí monokl. Přišla za mnou, podala oznámení, takže mi ulehčila práci. Nebudu mít problém ho zadržet. Zařídila jsem to tak, že do rána nebude moct požádat o propuštění na kauci. Breena jsem už dneska jednou vyslechla. Nejdřív byl arogantní, ale brzy ho přešel humor. Odložila jsem další výslech na zítřek a nechala jsem ho sledovat. Renquist je prý na služební cestě. Říkala jsem si, že bych použila svých konexí a zjistila, jestli je to pravda, anebo jen potřeboval zmizet.“

„Považovala bys mě za sebestředného, kdybych se zeptal, jestli jsem ta konexe, o které ses zmínila?“

Zeširoka se na něj zasmála. „Je přece jen dobré si tě držet. Nejen kvůli sexu.“

„To mě dojímá, miláčku.“

„Na Smithe jsem taky někoho pověsila. Než požádám o zatykač, potřebuju vědět, co udělají.“

„A jak zjistíš, který z těch čtyř je ten správný?“

„Vím, kdo to je. Ale jenom podle instinktu. Na to mi zatykač nikdo nedá. Jenom jeden z nich odpovídá do detailů tomu, koho hledám. Jenom jeden z nich potřeboval psát tyhle vzkazy, aby si připadal důležitý. Ostatní tři potřebuju vyloučit a mít neprůstřelné důkazy, abych mohla usvědčit toho pravého. Až se mi podaří dát dohromady informace o jeho cestách s ostatními fakty, budu toho mít dost na povolení k prohlídce. Má všechny rekvizity doma – dopisní papír, nástroje, převleky. Ničeho se nezbavil. Zítra nebo pozítří se k němu dostanu a chytím ho.“

„Řekneš mi, kdo to je?“

„Raději bych, abychom začali dělat na eliminaci ostatních. Dáme dohromady data a časy vražd a cestovní údaje podezřelých. Uvidíme, jestli budeš uvažovat stejným směrem jako já. Máš na civilistu docela dobrý instinkt.“

„Takový kompliment! Takže jdeme na to, ne?“

„Jasně. Kruci...“ Zazvonil telefon. „Už ho mám,“ řekla, přiskočila k posteli a nahmatala kapsu u kalhot. Vytáhla telefon. „Dallasová.“

„Poručíku,“ z obrazovky na ni hleděla uplakaná tvář Sely Coxové a Evě se udělalo nevolno.

„Paní Coxová.“

„Probrala se!“ Po tvářích se jí kutálely slzy, i když se začala usmívat. „Teď je u ní doktor, ale myslela jsem si, že byste to chtěla vědět co nejdřív.“

„Jedu tam.“ Chtěla hovor ukončit. „Paní Coxová? Děkuju vám.“

„Budu na vás čekat.“

„Stal se zázrak!“ řekla Eva a bleskově si začala natahovat kalhoty. Pak jí došlo, že si potřebuje sednout a dát nohám chvíli času, aby se vzpamatovaly. „Viděla jsem ji ve snu. Ji, i ty další, i sebe. Viděla jsem její tvář a myslela jsem si, že je mrtvá. Neměla jsem pravdu.“

Zhluboka se nadechla a Roarke k ní přišel blíž. „Jeho jsem viděla taky. Otce. Stál u postele v nemocnici. Řekl, že to stejně nikdy neskončí. Vždycky se najde další oběť. Klidně to můžu vzdát, než se to stane i mně.“

„Taky neměl pravdu.“

„Přesně tak.“ Zvedla se. „Nechám Peabodyovou být. Potřebuje se před zkouškou pořádně vyspat. Chceš jít se mnou místo ní?“

„Připraven.“

KAPITOLA 21

Prošla nemocniční chodbou. Připnula si odznak na pásek, aby ji nikdo z personálu nedělal problémy. Roarke jí chtěl říci, že výraz odhodlání v jejích očích by to dokázal sám, ale nechtěl, aby to odvedlo její pozornost a ztlumilo její vnitřní oheň.

Ten pozoroval příliš rád na to, aby riskoval.

Když zahnula za roh směrem k pokoji, byl policista, kterému přikázala, aby hlídal Marlenin pokoj, v pozoru. Podle Roarkova názoru musel cítit její energii z dálky a to ho vybudilo.

Dokonce jakmile sáhla na kliku, dveře se otevřely zevnitř. Doktor měl v sobě víc odvahy než jiní. Se založenýma rukama jí zablokoval přístup a mračil se, jako by výraz tváře fungoval jako obranný štít.

„Bylo mi řečeno, že vám dali vědět a že jste na cestě sem. Pacientka je při vědomí jen tak tak, občas ho znovu ztrácí. Je stále v kritickém stavu. V tuhle chvíli nemůžeme riskovat výslech."

„Před čtyřiadvaceti hodinami jste mi tvrdil, že se už neprobere. A probrala se."

„Zcela upřímně to považuji za zázrak. I kdyby neměl dlouhého trvání."

Eva si říkala, že Sela Coxová se určitě modlí za další. Když se modlila poprvé, dostala, co potřebovala. „Nevěřím na to, že máme právo zázraky mrhat. Někdo ji zmlátil natolik, že je ve stavu, ve kterém je. Je šance, že mi řekne, kdo to byl, dřív než to udělá někomu dalšímu. Anebo pošle někoho rovnou do márnice." Teď zazněl její hlas tak ostře, že policista v uniformě sebou trhnul. „Nedoporučuju, abyste mi v tomhle odporoval."

„Naopak." Laurencův hlas byl stále klidný a tichý. „Budu vám odporovat. Tady jsem pánem já. Zdraví mojí pacientky má absolutní přednost."

„V posledním bodě jsme naprosto zajedno. Chci, aby byla naživu a zdravá."

„Kvůli výslechu."

„Přesně tak. A jestli si myslíte, že to ze mě dělá nepřítele, tak jste prachsprostý hlupák. Myslela jsem si, že umře, stejně tak, jako

vy. Ale ona nám oběma ukázala, zač je toho loket. Teď chci, aby věděla, že chlap, který jí to udělal, půjde za mříže. Chci, aby věděla, že to pro ni zařídím a že mi k tomu pomohla. Zatím je jenom oběť. Já jí pomůžu, aby se z ní stala hrdinka. Kvůli tomu má cenu žít. Máte dvě možnosti," dodala rychle, než stačil odpovědět, „buď dám rozkaz strážníkovi, aby vás zatknul, anebo půjdete se mnou a budete mít přehled o tom, co dělám."

„Nelíbí se mi váš přístup, poručíku."

„Klidně podejte stížnost." Otevřela dveře a podívala se přes rameno na Roarka. „Potřebuju, abys tu počkal."

Když vstoupila do pokoje, naděje jako by z ní znovu vyprchávala. Marlene ležela bez sebemenšího pohybu a byla smrtelně bledá. U postele stála její matka a držela ji za ruku.

„Jenom odpočívá," řekla Sela rychle. „Když jste mi řekla, že sem jedete, poprosila jsem manžela, aby šel dolů do kaple. Nepovolí nám, aby nás tu bylo víc než dva najednou."

„Paní Coxová, musím vám zopakovat, že poručík Dallasová je tu přes můj zákaz. Vaše dcera musí mít klid a ticho."

„Marlene je ticho od chvíle, kdy se to stalo. A klid nebude mít do té doby, než ho chytnou a potrestají. Pane doktore, jsem vám vděčná víc, než je možné vyjádřit slovy, ale Marley tohle musí udělat. Já ji znám."

„Dávejte si pozor," varoval doktor Evu, „abyste nebyla vy ta zatčená."

Její pozornost se upřela na Marlene. Přešla ke straně postele. „Paní Coxová, bylo by lepší, abyste na ni mluvila vy. Aby se mě nelekla."

„Říkala jsem jí, že přijdete." Sela se naklonila nad postel a jemně políbila dceru na čelo. „Marley? Marley, holčičko, prober se, přišla poručík Dallasová. Potřebuje si s tebou promluvit."

„Jsem tak unavená." Její hlas zněl vyčerpaně a slova se slévala dohromady.

„Já vím, holčičko. Jenom na chvilku. Poručík potřebuje tvoji pomoc."

„Vím, že jste si vytrpěla své," ignorovala Eva doktora, který se přisunul blíž, „vím, že je to moc těžké, ale nedovolím, aby mu pro-

šlo, co vám udělal. My mu v tom zabráníme. Spolu. Vy jste mu utekla. Už jste ho zastavila jednou. Potřebuju, abyste mi pomohla ho zastavit znovu. Tentokrát už navždycky."

S námahou otevřela oči. Bylo až bolestivé sledovat úsilí, které musela vynaložit na pouhé zvednutí víček a zaostření zraku. Eva jí ale viděla v očích výraz, který znala. Výraz odhodlání. Rozhodnutí čelit bolesti.

„Všechno se to nějak slilo dohromady, nemůžu se v tom vyznat, vzpomenout si na nic konkrétně."

„To nic. Řekněte mi cokoli, na co si vzpomenete. Šla jste z práce domů. Vystoupila z podzemky."

„Vždycky jezdím metrem. Jenom pár stanic. Vedro. Nohy bolely."

„Byl tam náklaďák."

„Stěhovák." Marlene se zavrtěla, ale než na to mohl zareagovat doktor, Sela už ji hladila po vlasech.

„Už je po všem, Marley, jsi tu s námi, v bezpečí. Jsem tu s tebou," tišila ji.

„Chlap. Na ruce sádru. Nikdy jsem takovou neviděla. Nemohl... nemohl naložit pohovku. Sjížděla mu a padala na chodník. Bylo mi ho líto, mami."

Eva záměrně přistoupila blíž a vzala Marlene za druhou ruku. „Nemůže se vám už nic stát. Už se vás nikdy nedotkne. Myslí si, že vás dostal, ale není to tak. Vy jste dostala jeho."

Víčka se znovu zachvěla. „Moc si nepamatuju. Šla jsem mu pomoct. Pak jsem dostala ránu. Bolí to. Nikdy mě nic tak nebolelo. Pak už nevím." Začaly jí téct slzy. „Pak už si nic nepamatuju. Jenom jak na mě mluvila máma. Táta. A bratr. Strýc Pete? Teta Dora?"

„Je to tak, zlatíčko, přišli za tebou všichni."

„Když na mě mluvili, měla jsem pocit, že se někde jakoby vznáším. Pak jsem se probrala tady."

„Než vás začal mlátit, prohlídla jste si ho, že?" Eva cítila, jak sebou Marleyina ruka v její dlani trhla. „Vsadím se, že jste si dala na čas, že jste věnovala chvíli tomu, než jste ho odhadla. Říkala jste si, že je v pořádku, prostě chlapík v nesnázích. Na to, abyste šla uprostřed noci k někomu, kdo vypadá nebezpečně, jste příliš chytrá."

„Měl tu sádru. A vypadal frustrovaně, bezmocně. Byl hezký. Tmavé kudrnaté vlasy. Kudrnaté vlasy a baseballová čepice. Asi... nemůžu si... podíval se na mě a usmál se.“

„Vidíte ho teď před sebou, v hlavě? Dokážete se upamatovat?“

„Ano, myslím, že ano..., ale není to moc jasná představa.“

„Ukážu vám pár fotografií. Chci, abyste se na ně pořádně podívala a řekla mi, jestli některý z nich může být ten, kdo vás napadl. Představte si ho a řekněte mi, jestli vám ho někdo z nich připomíná.“

„Dobře, zkusím to.“ Navlhčila si okoralé rty. „Mám hroznou žízeň.“

„Tady, zlato.“ Sela jí podala sklenici s brčkem. „Nemusíš spěchat. Pamatuj si, že jsi v bezpečí.“

„Je těžké neusnout. Moc mi to nemyslí.“

„Poručíku, to by stačilo.“

Marlene se otočila po doktorově hlase, snažila se na něj zaostřit. „Vás jsem slyšela. Když jsem se vznášela, ať to bylo kdekoli, slyšela jsem vás. Říkal jste mi, abych to nevzdávala. Že... že vy se nevzdáte, když se nevzdám já.“

„Je to tak.“ Soucit v jeho hlase, v jeho výrazu umlčel Evinu netrpělivost.

„A vy jste se nevzdala,“ řekl doktor, „udělala jste tady ze mě pomalu hrdinu.“

„Dejte mi ještě minutu,“ prosila ho Eva, „ještě chviličku, Marley, a budete to mít za sebou.“

„Vy jste od policie?“ Marlene otočila hlavu na polštáři a vypadala neskutečně křehce, neskutečně mladě. „Promiňte, mám v tom všem trochu zmatek.“

„Ano, jsem od policie.“ Eva vyndala fotografie podezřelých.

„Když se budete dívat na tyhle tváře, pamatujte si, že na vás nemůže. Utekla jste mu. Nevzdala jste to a už se vás ani nedotkne.“

Ukazovala je Marlene jednu po druhé a sledovala její výraz, aby viděla, kdy někoho rozezná. Najednou v nich viděla šok a vlnu strachu, který následoval.

„To je on, panebože, to je on! Mami!“

„Poručíku Dallasová, to stačí.“

Odstrčila doktora. „Marley, jste si tím jistá?“

„Jo. Ano. Ano.“ Otočila vyčerpaně hlavu a zabořila ji do matčina ramena. „To je on. Jeho tvář, jeho oči. Usmál se na mě.“

„Jste v pořádku, Marlene. Je to pryč.“

„Odejděte. Hned teď.“

„Už jdu.“

„Počkejte!“ Marlene se po Evě natáhla a otočila se od matky. „On mě chtěl zabít, že je to tak?“

„Nezabil. Prohrál. Zastavila jste ho, Marlene.“ Naklonila se k Marlene a mluvila na ni s důrazem a s přímým pohledem do očí, které se znovu zavíraly. „To vy jste ho zastavila. Pamatujte si to, Marley, nikdy na to nesmíte zapomenout.“

Poodstoupila a nechala doktora, aby jí na monitoru zkontroloval tlak a pulz. Pak se otočila a odešla z místnosti.

„Dostali jsme toho hajzla,“ řekla Roarkovi a pokračovala směrem k výtahu. „Potřebuju jít na ředitelství a dát si to dohromady. Stejně bych ráda, aby ses podíval na údaje o cestování. Chci neprůstřelný případ. Do dvou hodin budu mít povolení k prohlídce, kdybych měla soudce uškrtit.“

„Poručíku, poručíku, počkejte!“ Chodbou za ní běžela Sela. „Jdete teď za ním?“

„Přesně tak.“

„Myslela jste vážně, to, co jste řekla? To, že ho zastavila.“

„Naprosto.“

„To ji z toho dostane. Znám ji. To je přesně to, co potřebovala slyšet. Nevěřili, že se probere, ale já věděla, že se z toho dostane.“

„Krucinál, to tedy ano.“

Sela se zasmála a pak si přikryla tvář, aby zastavila vzlyk, který se jí dral z úst. „Vím, že se k vám doktor nechoval fér, ale hrozně nám pomohl. Zachránil Marley.“

„Já jsem na něj byla taky hrubá. Oba, my všichni máme na srdci Marlenino dobro.“

„Chtěla jsem jen říct, že vidíme pana doktora jako Marlenina anděla strážného a vás jako anděla pomsty. Nikdy na vás nezapomeneme.“ Postavila se na špičky, objala rychle Evu a odešla.

„Anděl pomsty," Eva, vyvedená z míry, nahrbila ramena a vešla do výtahu. „Proboha..." Pak se narovnala a tvrdě se zasmála. „Vsadím se, že Niles Renquist ve mně uvidí dábla a ne anděla."

Byla to citlivá záležitost. Po politické i po osobní stránce. Peabodyová bude stoprocentně naštvaná a uražená, až zjistí, že ji k tomu nezavolala. Bude se s tím muset srovnat, uzavřela to pro sebe Eva a připravovala si v hlavě, co řekne Whitneymu.

Ani on nebude zrovna nadšený z toho, že bude muset zůstat na ředitelství. Když vešla do jeho kanceláře a uviděla, že má na sobě smoking, musela zadržet úsměv, který se jí dral do tváře.

„Promiňte, pane, že jsem vám musela zkazit večer."

„Předpokládám, že máte natolik dobrý důvod, že to uklidní paní Whitneyovou." Tentokrát se Evě nepodařilo se nezasmát. Whitney jí pokynul. „To ale není to nejdůležitější. Musíte si být Renquistem naprosto jistá, poručíku. Než budu muset udobřovat manželku, budu mít na krku britského velvyslance, Spojené národy a celou britskou vládu."

„Marlene Coxová s jistotou identifikovala Nilese Renquista jako toho, kdo ji napadl. Mám prohlášení od Sophie DiCarlové, chůvy u Renquistových, které je v rozporu s tvrzením obou manželů Renquistových, že pan Renquist byl v inkriminovanou dobu doma. Vlastní dopisní papír, který byl nalezen na těle obou obětí, a přesně odpovídá profilu zločince, kterého hledáme. V tuhle chvíli zjišťují kapitán Feeney a odborný konzultant Roarke informace o jeho cestách. Věřím, že se nám podaří dokázat, že podezřelý byl v Londýně, Paříži, Bostonu a New LA v době předcházejících vražd spojených s našimi případy použitými technikami. Za normálních okolností by to na povolení k prohlídce stačilo stejně tak, jako na předvolání k výslechu."

„Tohle ale nejsou normální okolnosti."

„Ne, pane. Podezřelý má diplomatický status a vzhledem k tomu, že se pohybuje na politické scéně, musíme si být vědomi zvláštní citlivosti případu a toho, že bude náročnější z byrokratického hlediska. Žádám vás, abyste promluvil přímo se soudcem a dalšími zainte-

resovanými stranami, abychom uspíšili vydání povolení k prohlídce a zatykače. Veliteli, jsem si jistá, že zabije znovu, a to velmi brzy.“

„Poručíku, chcete mě zlikvidovat?“ Naklonil hlavu na stranu. „Máte prohlášení ženy v zoufalém fyzickém a psychickém stavu, ženy po úrazu mozku. Máte prohlášení od jedné z jejich zaměstnankyň, o které ve zprávě říkáte, že byla podezřelým obtěžována. Ani jedno z prohlášení není jednoznačně nevyvratitelné. Fakt, že vlastní nebo koupil stejnou značku papíru, jaká se našla na místě činu, nestačí, a vy to dobře víte, protože jinak byste ho už dávno zatkla. Existují další podezřelí, kteří se k profilu hodí. Tohle jsou argumenty, které použijí Renquistovi právníci, stejně tak, jako zástupci britské vlády. Musíte mi dát něco naprosto nevyvratitelného.“

„Až se dostanu do jeho domu, do jeho pracovny, tak to najdu. Je to on, veliteli, jsem si tím naprosto jistá.“

Seděl potichu a bubnoval prsty na desce stolu. „Jestli máte sebemenší pochybnost, *jakoukoli*, je třeba, abychom s tím počkali. Můžeme ho nechat sledovat do chvíle, než to bude zcela jasné.“

Hodně štěstí se sledováním, jestli půjde zpátky do Spojených národů, říkala si Eva, ale zkusila to diplomatičtěji. „Renquistovi už mohlo dojít, že jsme mu na stopě. Abez toho, abychom ho prohledali, má nad námi kontrolu. Je jediný, kdo zná další oběť. Když se k ní dostane dřív než já, oběť nemusí mít takové štěstí jako Marlene.“

„Jakmile zavolám soudci a dalším představitelům, riskujeme hodně. Mohlo by nás to oba pěkně zasáhnout. Já to přežiju, jsem policajtem déle, než jste vy na světě, a přinejhorším půjdu do penze. Ale pokud se mýlíte, vaši kariéru to může zcela zničit. Možná navždycky. Jste si toho vědoma?“

„Ano, jsem, veliteli.“

„Dallasová, jste velmi dobrá policistka, možná nejlepší, kterou znám. Opravdu si myslíte, že stojí za to do toho teď jít? Stojí to zato, i když je možné, že vás přeloží, že ztratíte svůj post v oddělení vražd, že můžete ztratit důvěryhodnost?“

Vzpomněla si na svůj sen, sen o mrtvých a obětech, které teprve přijdou. Vždycky se *najdou další*, řekl jí otec. A ač se jí to nelíbilo, věděla, že měl pravdu. „Ano, pane. Kdyby pro mě bylo moje posta-

vení důležitější než moje práce, tak bych tu neměla co dělat. Nemýlím se. A kdyby ano, přijímám za to plnou odpovědnost.“

„Dobře. Dejte sem telefon a sežeňte mi, krucinál, nějaké kafe.“

Probrala se, rozhlédla se po kanceláři, a když viděla, jak zásobeného AutoChefa Whitney má, říkala si, že postavení jí není také tak úplně lhostejné.

„Jakou kávu pijete, veliteli?“

„Bez mléka, bez cukru. Sežeňte mi soudce Womacka,“ řekl rozhodně do sluchátka. „Dále,“ odpověděl, když slyšel zaklepání na dveře.

Dovnitř vrazil Feeney s ponurým úsměvem. Jemu v patách vstoupil Roarke a drze se zašklebil na Evu. „Taky bych si dal šálek.“

„Civilistům nesloužím.“

„*Sloužit a chránit* poručíku, to je přeci vaše motto, ne?“

„Trhni si,“ zamumlala si pro sebe a nesla kávu k Whitneyho stolu.

„Dostali jsme ho,“ řekl Feeney.

„Počkej s tím chvíli. Co máte?“

„Já a tady civilní poradce jsme si s tím trochu *pohráli*. Kdybysme si tak mohli dovolit tohohle chlápka platit...,“ poplácal Feeney Roarka přátelsky po rameni. „Nebezpečně bystrý mozek a prsty virtuóza. No jasně...“

„Feeney, přestaň se vykecávat a přejdi k věci. Co jste našli?“

„Náš podezřelý letěl veřejnými, diplomatickými a soukromými letadly – najít to soukromé byla dost fuška – do Paříže, Londýna, Bostonu a New LA. Byl v těch městech v době, kdy byly spáchány vraždy předcházející těm našim. Jak se dalo čekat, jezdí často do Londýna. Do Bostonu také, i když ne tak často. Do Londýna létá diplomatickou cestou. Do Bostonu normální linkou, ale zato první třídou a tak luxusně, jak je jen možné. Na západní pobřeží si ale vzal soukromé letadlo a letěl sám. Dvakrát. Poprvé měsíc před vraždou Susie Manneryové, podruhé dva dny před a vrátil se druhý den, to je den po vraždě. Stejný systém u ostatních případů.“

Otočil se k Evě: „Trefa do černýho, holka.“

I s těmito fakty to trvalo až do půlnoci, než držela v ruce povolení k prohlídce a zatykač. Naštěstí ji skrze mraky únavy hnala vlna adrenalinu.

„Jak jsi to věděla?“ zeptal se Roarke, když jeli do centra. „Vysvětli to civilistovi.“

„Musel to být jeden z nich. Ten dopisní papír byl tak specifický, že nebylo možné, aby nehrál rozhodující roli. Použil ho záměrně, aby se do případu dostal. Aby získal pozornost, užil si vzrušení ze hry. To je pro něj důležité.“

Zařadila se za taxíka a nechala ho, aby před ní razil cestu. „Věděl, že v New Yorku musí být pár dalších možných podezřelých. Takže nebude první, kdo si ten papír koupil. První byl Smith, toho mohl sledovat celkem jednoduše. Je to veřejná osoba a rád se ukazuje.“

„Pokračuj,“ pobídl ji Roarke.

„Pak je tu Elliot Hawthorne se zásobou stejného dopisního papíru.“

„Když už mluvíš o něm, prý se rozvádí. Kvůli nějakému tenisovému profesionálovi.“

Dala si chvíli načas, než se zaculila. „Říkala jsem si, kdy na to Hawthorne přijde. Ten byl na mém seznamu spíš mimochodem. Na takovou vraždu je moc starý..., žádná... předtucha.“

„Ale stejně jsi ho musela prověřit, muselas ho na tom seznamu mít. To udělalo Renquistovi radost.“

„No vidíš. Pak je tady Breen. To, že mu anonymně poslal papír, bylo elegantní gesto. Breen byl expert a Renquist ho obdivoval. Vsadím se o měsíční plat, že v Renquistově pracovně najdu Breenovy knížky. Studoval ho, jeho práci i jeho jako člověka.“

„Takže sis nikdy nemyslela, že to byl Breen.“

„Neseděl na to. Je dost arogantní a hodně toho ví, ale není to typ, který nenávidí ženy anebo se jich bojí natolik, aby byl schopen vraždit.“

Vzpomněla si na zničený výraz, když na něj tlačila, na jeho *zlomený* výraz. S tím, že ho způsobila, bude muset žít.

„Miluje svou ženu a to z něj udělalo slabocha. Ale ne vraha. Je se synem doma rád. Asi by to udělal bez ohledu na to, co dělá jeho

žena. Ale musela jsem na něj být tvrdá. Musela jsem ho přitlačit ke zdi.“

Zaslechl v jejím hlase výčitky svědomí a pohladil ji po ruce. „Proč?“

„Kdybych se náhodou mýlila. Kdybych ho špatně odhadla...“ Vydechla a pokusila se s výdechem vypustit i pocit viny. „Líbil se mi od první chvíle. Stejně tak, jako se mi Renquist od první chvíle nelíbil.“

„Takže ses obávala, že jsi do toho možná vložila něco osobního.“

„Tak nějak. Ale bylo i možné, že se na vraždě podílel. Mohl mu dát informace, aby to mohl nějak využít v další knížce. Na to jsem musela taky myslet. Takže jsem potřebovala vědět, jak bude odpovídat. Jak bude odpovídat pod tlakem.“

„Dostane se z toho, Evo. Anebo ne. Ten, kdo ho zradil, nejsi ty, ale jeho žena.“

„To je pravda. Jediné, co jsem udělala já, bylo, že jsem mu rozbila jeho růžové brýle. To je jedno. Renquist ho do toho zatáhl dobře. Vsadím se, že o bokovce jeho manželky věděl. Zdvojnásobím svoji sázku a vsadím se, že v Renquistové pracovně najdeme nelegální vybavení, kterým sledoval, co dělají další podezřelí. Ten hajzl je pro mě pěkně připravil.“

„Já si svých peněz vážím, takže se s tebou sázet nebudu. Proč ne Carmichael Smith?“

„Protože je to smutný případ. Potřebuje, aby ho žena obdivovala a starala se o něj. Nezabíjí je. Kdo by mu pak dával masáž a hladil ho po vlasech?“

„Já bych si masáž taky dal...“

„Jasně, stoupni si do řady.“

Natáhl se k ní a natočil si pramínek jejích vlasů na prst. Jenom tak, aby se jí mohl dotknout. Další otázku položil, aby dál mluvila. „A co Fortney?“

„Oblíbenec Peabodyové. Přikláněla se k němu proto, že ji zranil. Ještě je mladá a měkká, to víš.“

„Ano, to vím.“

„Myslím, že si z toho něco podrží. Z té měkkosti, myslím. Ale v dobrém slova smyslu.“ Snažila se nemyslet na její dnešní zkoušky a na to, jak na nich záleží její sebevědomí. „Je to dobře. Je dobře, že je stavěná tak, že si to může podržet. Člověk přestane cítit. Zhrubne. A pak se z toho stane práce od devíti do pěti.“

Tys ale nikdy tenhle cit neztratila, říkal si Roarke. *A nikdy se ti to nestane.* „Ty se o ni bojíš.“

„Ne, nebojím,“ řekla příliš rychle, a když se zasmál, naštvaně na něj sykla. „Dobře, možná trochu ano. Možná se bojím, že je příliš nervózní. Že tuhle blbou zkoušku bere příliš vážně, a tím pádem prolítne. Možná si říkám, že by bylo lepší, kdybych počkala dalšího půl roku, než jsem ji tam poslala. Když se jí to nepovede, srazí ji to zpátky, protože si to bude brát moc osobně. Je to pro ni příliš důležité.“

„Nebylo to tak i v tvém případě?“

„To bylo jiné. Bylo,“ řekla a snažila se ho přesvědčit, když viděla, jak se na ni dívá. „Já jsem věděla, že neprolítnu. Měla jsem víc sebevědomí. Muselo to tak být. Nic jiného mi nezbývalo.“

Překvapilo ji, že se na něj usmívá. „Tenkrát.“

Nepřekvapilo ji, že ji pohladil po tváři. „Sentimentalita stranou. Vraťme se k Fortneymu. Zmátl Peabodyovou. Na něco takovéhleho není dost chytrý. Nemá to v hlavě dostatečně srovnáno a ani není natolik bezcitný. Možná se někdy k ženám chová násilnicky, ale udělat někomu monokl není to samé, jako ho zavraždit a rozřezat na kousky. Nemá dost odvahy. Fortney by do něčeho takového nešel. Jemu stačí sex, to je pro něj způsob, jak ženy ponižovat. Koupil ten dopisní papír až jako druhý a řekla bych, že to Renquista přimělo k úsměvu, tedy jestli sledoval, kdo papír kupuje.“

„A ty si myslíš, že sledoval.“

Podívala se do zpětného zrcátka, aby se ujistila, že za ní pořád ještě jedou ostatní. „Jsem si tím naprosto jistá. A myslím si, že Fortneyho sledoval a věděl, že v inkriminované době bude v New Yorku. Než mohl připravit takovouhle show, trvalo mu to dost dlouho. Určitě několik měsíců. Přes noc si to všechno nevymyslel.“

„Pokračuj.“

Došlo jí, že Roarke ji udržuje v konverzaci, aby nezačala být nervózní. A vzteklá – kvůli zácpě, která byla šílená. Chvíli se zabý-

vala myšlenkou, že zapne sirénu a šlápne na to. Ale to by bylo proti předpisům. Na tomhle případu muselo být všechno naprosto podle předpisů.

„Potřeboval čas, aby mohl najít a sledovat budoucí oběti, takže mezi tím, kdy poslal Breenovi ten dopisní papír, a první vraždou – tedy první v New Yorku – uplynulo několik týdnů. Pravděpodobně najdeme celou řadu dalších obětí, nebo toho, co po nich zbylo, po celém světě."

„On vám o nich řekne," vydedukoval z toho, co řekla.

„To si piš." Tvářila se vztekle a proplétala se škvírami v zácpě. „Až ho dostaneme, řekne nám to. Nebude schopen si to nechat pro sebe. Chce získat své místo v historii."

„A ty získáš svoje. Ať se ti to líbí nebo ne, poručíku," odvětil Roarke, když viděl, jak se zatvářila.

„Zůstaňme u Renquista. Je to perfekcionista a léta piloval svůj styl. Ve svém profesionálním životě, tedy v představě, kterou si o něm vytvořil, musí být diskrétní, diplomatický, dokonce jaksi podlézavý. A to mu muselo po nějaké době lézt na nervy. V srdci je to exhibicionista, člověk přesvědčený o tom, že je lepší než ostatní. A to přesto, že ho v jeho životě ponižovala řada žen. Ženy jsou podřadné, ale přesto mu vládnou, takže je musí potrestat. Nenávidí nás a zabíjení je pro něj největší radost. Získává tak nejhlubší pocit sebeuspokojení."

„Ty jsi měla být jeho závěrečnou obětí."

Obrátila se k němu. Viděla, že ji pozoruje. „Jo, nakonec by se chtěl dostat ke mně, ale asi by to trvalo, protože by chtěl co nejvíc protáhnout svoji napínavou hru. Viděla jsem mu to na očích poprvé, když jsme se setkali. Jenom kraťoučký záblesk. Nemohla jsem ho vystát. Chtěla jsem, aby to byl on."

Zaparkovala před domem Renquistových a zbytek týmu vedle ní. „Tohle bude zábava."

Počkala na Feeneyho a nechala tým, ať se seřadí za ním. Bezpečnostní systém oskenoval její odznak a pak povolení k prohlídce. Chvíli vyčkávali. Během pár minut přišla dveře otevřít hospodyně v černém županu.

„Nezlobte se, ale to musí být nějaký omyl," začala zmateně.

„Tohle povolení nás opravňuje ke vstupu do domu a jeho prohledání. Mám také právo zatknout Nilese Renquista pro podezření z několikanásobné vraždy a jednoho napadení se záměrem zabít. Je pan Renquist doma?“

„Ne, je na služební cestě.“ Vypadala víc zmateně a překvapeně než naštvaně. „Počkejte tu prosím, musím o těchto... okolnostech informovat paní Renquistovou.“

Eva znovu ukázala povolení k prohlídce. „Tohle znamená, že čekat nemusím. Vy běžte a řekněte jí, že jsme tady. Ale nejdřív mě vezměte do pracovny pana Renquista.“

„To nejde... za to nemůžu být odpovědná.“

„To je na moji zodpovědnost, ne vaši.“ Ukázala zbytku týmu, aby šli dovnitř. „Rozdělte se na dvě skupiny. Chci detailní prohlídku celého domu. Místnost po místnosti. Zapněte si videozáznamníky. Kde je ta pracovna?“ zeptala se hospodyně.

„Ve druhém patře, ale...“

„Ráda bych, abyste mi ukázala cestu, paní Stevensová, a pak šla za paní Renquistovou. S tímhle nemáte nic společného.“

Začala stoupat po schodech, aniž by na hospodyni čekala. Stevensová vyrazila rychle za ní. „Kdybych mohla vzbudit paní Renquistovou a říct jí...“

„Jakmile mě dovedete do pracovny.“

„Jsou to poslední dveře napravo. Ale jsou zajištěné bezpečnostním zařízením.“

„Máte přístupový kód?“

Trochu se napřímila, snažila se působit důstojně, přestože tam stála v noční košili a županu, obklopená policisty. „Pan Renquist je jediný, kdo má přístup. Je to jeho osobní pracovna a pracuje tam s tajnými diplomatickými informacemi. Je přeci zástupcem britské vlády...“

„Jasně, jasně... bla, bla, bla.“ Eva si říkala, že měla naprostou pravdu. Tohle *byla* zábava. „Tohle povolení mě opravňuje k tomu, abych otevřela i tyhle dveře. Ať už s kódem nebo bez.“ Vytáhla z kapsy svůj univerzální kód. „V této chvíli využívám soudního oprávnění a pomocí policejního univerzálního kódu otevírám dveře soukromé pracovny podezřelého Nilese Renquista.“

Hospodyně se otočila a běžela do třetího patra. Paní Renquistová nebude nadšená.

Použila kód a vůbec ji nepřekvapilo, že jí byl přístup odepřen.

„Zabezpečil se.“ Podívala se přes rameno na Roarka. „Policejní kód byl odmítnut. Považuji tedy za nutné použít alternativních metod. Pokud počítačoví experti v policejním týmu neuspějí v obejití bezpečnostního systému, budeme nuceni dveře vyrazit.“

„Pojďme se na to nejdřív podívat,“ navrhl Feeney a Eva na něj natočila záznamník tak, aby nebylo vidět, že Roarke se sklonil k zámku se sadou paklíčů.

„Feeney, budu potřebovat, abyste zabavili veškeré záznamy z bezpečnostních kamer. Podezřelý je pravděpodobně změnil, aby nebylo vidět, že z domu odcházel v době vražd a napadení.“

„Pokud je tomu tak, zjistíme to.“ Otočil se k Roarkovi a musel se kousnout do rtu, aby potlačil úsměv. Zlaté ručičky, říkal si znovu.

„Stejně tak potřebuju všechny telefony, záznamníky a počítače.“ Na Roarka se nedívala, stála k němu zády. V duchu si netrpělivě říkala: *Pospěš si, sakra. Už to nemůžu déle protahovat.*

O pár sekund později slyšela Roarkovo: „Poručíku, podařilo se nám dveře odemknout,“ a zhluboka si vydechla.

„Výborně,“ otočila se, „vstupujeme do pracovny Nilese Renquista.“ Otevřela dveře, rozsvítila příkazem světla naplno a nadechla se. „Pojďme na to.“

Pracovna byla pedantsky organizovaná, ale elegantní. Na starožitném pracovním stole byly nejmodernější počítače a komunikační vybavení a vedle nich stříbrná sada na inkoust a pero – trvalo jí slušnou chvíli, než jí došlo, co to je. Byly tam deník vázaný v kůži i elektronický kalendář, u stolu hluboká tmavě zelená křesla.

Vedle pracovny byla perfektně čistá a uklizená černobílá koupelna s ručníky zcela přesně vyrovnanými na věšáku.

Předpokládala, že tady se po vraždách myl. Jako by ho viděla. Naprosto jasně – myje se, upravuje, sleduje se pozorně v zrcadlech na stěnách.

Otočila se, rozhlédla se po pracovně a ukázala na dveře, které vedly pravděpodobně do šatny.

„Vsadím se, že tam má všechno neregistrované vybavení.“

Přešla místnost a zjistila, že dveře jsou zamčené. Nechtěla ztrácet čas, a tak pokynula Roarkovi, aby k ní přišel. Pak se připravila, protože slyšela, jak někdo běží po chodbě.

Do místnosti se vřítila Pamela Renquistová, kolem ní vlající růžový župan.

Tvář bez nalíčení vypadala starší. V tváři byla rudá vzteky.

„To je nehoráznost! Jste tu nezákonně. Okamžitě všichni odejděte z mého domu. Volám ihned velvyslanci, konzulovi a *vašim nadřízeným.*“

„Klidně,“ vyzvala ji Eva a vmetla jí do tváře povolení k prohlídce. „Mám k prohlídce veškerá oprávnění, která jsou potřebná, a provedeme ji s vaší spoluprací nebo bez ní.“

„To se ještě uvidí.“ Chtěla jít k pracovnímu stolu, ale Eva jí zablokovala cestu. „Do té doby, než bude dům prohledán, nemůžete použít tento telefon ani žádný jiný telefon v domě. Pokud si chcete zavolat nebo poslat e-mail, budete muset použít svůj osobní telefon, a to v přítomnosti policisty. Kde je váš manžel, paní Renquistová?“

„Táhněte k čertu.“

„Slibuju vám, že váš manžel u něj bude dřív.“

Koutkem oka zahlédla Roarkovo gesto a přešla k odemčeným dveřím. Otevřela je.

„Panečku, co to tady máme? Taková malá schovka, dobře vybavená. Nejmodernější komunikační centrum. Feeney, vsadím se, že to je neregistrované. A podívejme se na tyhle disky... pan Renquist musí být velkým obdivovatelem Thomase A. Breena. A jemu podobných autorů. Má tady schovanou spoustu knih a informací o sériových vrazích.“

„Vlastnictví knih na jakékoli téma je těžko protizákonné, dokonce i v téhle zemi.“ Pamela ztrácela barvu z obličeje.

Eva postoupila dál do místnosti a otevřela velkou koženou brašnu. „Ani vlastnictví chirurgických nástrojů není protizákonné, ale je to zvláštní, co myslíte? Jsem si jistá, že je dokonale umyl, ale vsadila bych se, že se nám přesto podaří najít stopy krve Jacie Wootonové.“

Otevřela velikou skříň a cítila, jak se jí zrychlil tep, protože uviděla celou sbírku paruk, černou pelerínu, uniformu údržbáře a další kostýmy. „Že by si Niles rád hrál s převleky?“

Špičkou nohy posunula krabici se sádrou. „Taky si asi sám dělá opravy v domě, že? Opravdový renesanční typ.“

Otevřela jeden ze šuplíků a srdce jí poskočilo. Natáhla ruku pokrytou ochrannou vrstvou a zvedla zlatý prsten s pěti malými safíry. „Prsten Lois Greggové,“ zamumlala si pro sebe, „její rodina ho bude chtít zpátky.“

„Mám tady další suvenýr toho zvrácenýho hajzla.“

Otočila se a viděla Feeneyho bledou tvář. V ruce držel víko od přenosného chladicího boxu, a než stačil promluvit, bylo jí jasné, co v něm je.

„Zdá se, že jsme našli zbytek Jacie Wootonové.“ Feeney dýchal pomalu skrze zavřená ústa, aby se mu neudělalo mdlo. „Ten kretén na tom měl popisku, to snad není možné.“

Eva se přinutila podívat se, udělala krok a nahlédla do boxu, ze kterého už přestávala unikat pára z ledu. Uvnitř byl průhledný plastový sáček s něčím naprosto příšerným a s nálepkou

DĚVKA

Rychle se otočila a viděla výraz na Pamelině tváři. „Vy jste to věděla. Intuitivně jste to věděla a kryla jste ho. Nechcete mít skandál, nechcete, aby byl váš perfektní svět čímkoli narušen.“

„To je nesmysl. Netuším, o čem to mluvíte.“ Odstoupila od šatny s jejím příšerným obsahem a teď už byla v obličeji zelená. Bradu měla ale pořád nahoru a chovala se pohrdavě.

„Ale víte. Víte naprosto přesně, co se u vás doma děje. Je to pro vás životně důležité. Pročpak se na to nepodíváte víc zblízka?“ Vzala ji za paži a jako by ji chtěla zavést zpátky do šatny. „Jen se podívejte pěkně zblízka na to, čím se váš Niles tak dobře bavil. A přemýšlejte o tom, kdy byste na řadu přišla vy. Nebo vaše dcera.“

„Vy jste se zbláznila! Nesahejte na mě. Jsem britská občanka. Nemáte nade mnou žádnou pravomoc.“

„Pam, jste v tom až po uši.“ Přistoupila k ní ještě blíž. „Dostanu ho za mříže. To je priorita. A až tam bude on, stane se mým životním posláním tam dostat vás jako spoluviníka.“

„Nemáte právo se mnou takhle mluvit. V mém vlastním domě. Já s vámi zatočím, to se budete divit.“

„To se ještě uvidí, kdo s kým zatočí. Feeney, odveď ji odsud. Domácí vězení, policejní dohled. Má právo na jeden hovor.“

„Nesahejte na mě! Neopovažujte se mě dotknout! Neodejdu odsud, dokud nebudu vědět, že každý z vás přijde o odznak.“

Eva si dala ruce do kapes, postavila se vyzývavě a doufala. „Půjdete s kapitánem Feeneym dobrovolně, nebo k žalobě přidáme maření služebního výkonu a nechám vám nasadit pouta?“

Pamela se napřáhla. Byl to holčičí pohyb a Eva se mu mohla klidně vyhnout, anebo ho zastavit. Ale neudělala to. Nechala ránu dopadnout a její přání se splnilo. „V tohle jsem doufala. Takže nejen maření služebního výkonu, ale i napadení policisty. Ani nevíte, jakou jste mi udělala radost.“ Rychlým pohybem vyndala pouta, otočila vzpouzející se Pamelu zády k sobě a nasadila jí je.

„Odvez ji na ředitelství,“ přikázala Feeneymu. „Zatčená pro maření služebního výkonu a napadení. Může počkat v cele, než to tady celé uzavřeme.“

Pamela kolem sebe kopala a nadávala tak, jak by od ní nikdo nečekal. „Takhle se mi líbí víc.“ Feeney ji odvedl, Eva pokrčila rameny a otočila se na Roarka. „Potřebuju ověřit, že tohle je neregistrované vybavení. Další munice proti Renquistovi. A potřebuju všechna data, co tady jsou. Na co se tak křeníš, frajere?“

„Vyprovokovalas ji, aby ti jednu vlepila.“

„No a?“

„Jenom se divím, žes jí to nevrátila.“

„Není dost důležitá. O ni se postarám, až budeme mít Renquista pod zámkem. Zavolám veliteli.“ Vytáhla telefon. „Sežeň mi ty data.“

Během patnácti minut měla, co potřebovala k tomu, aby mohla zadržet Renquista, a četla Roarkovi přes rameno.

„Je tady úplně všechno. Pečlivě zaznamenané. Jeho cesty, sledování obětí, proces výběru. Každá oběť. Nástroje. Převlek.“

„Všímáš si, že o tobě má pěkně tlustou složku, poručíku?“

„Jasně. Umím číst, ne?“

„A že si tě plánoval jako vyvrcholení?“ pokračoval stejně chladným tónem. „A chtěl použít metodu, kterou používal Peter Brent, když zabíjel policisty? Laser na velkou vzdálenost.“

„Což znamená, že tady někde musí být. Musíme ten laser najít.“

„Jeho taky. Chci ho dostat stejně tak jako ty.“

Pohlédla na něj. „Nebylo to nic osobního.“ Vteřinu počkala a pak pokrčila rameny. „Dobře. Jak ty to říkáš? Kecy? Je to osobní, ale to může počkat. Nejsem na seznamu obětí ta další.“

Podívala se znovu na obrazovku. „Katie Mitchellová, West Village, účetní. Osmadvacet, svobodná, bezdětná. Žije sama, pracuje především z domova. Má o ní veškeré informace. Výšku, váhu, zvyky... dokonce i co ráda nakupuje. Obchody, její nákupy. Je to důkladný hajzl. Chce na ni předvést Marsoniniho.“

„Dostane se k ní jako klient,“ řekl Roarke. „Zkopíruje si data z jejího bezpečnostního systému a půjde tam znovu v noci. Sváže ji, bude ji mučit, znásilní ji, pobodá a vedle ní na polštáři nechá jedinou rudou růži.“

„V období od podzimu 2023 do jara 2024 jich tak Marsonini zabil šest. Všechno to byly brunety jako Mitchellová, dělaly doma a bylo jim mezi šestadvaceti a devětadvaceti. Všechny se tak trochu podobaly jeho sestře, která ho podle zpráv v dětství zneužívala.“

Narovnala se. „Katii ochráníme. Jestli Renquista nenajdeme v příštích osmačtyřiceti hodinách, tak najde on nás.“

KAPITOLA 22

Nedalo se dělat nic jiného než riskovat a jít přímo do bytu Katie Mitchellové. Pokud ho Renquist sledoval, vylekali by ho. Ale nemohli si dovolit ztratit další život.

Kdyby utekl, stejně by ho chytila.

Díky elektronickému systému teď měla seznam všech obyvatel domu a jeho plány. Mitchellová bydlela ve třetím patře. Nechala Feeneyho, aby pokračoval v prohlídce Renquistova domu, a vzala si Roarka s sebou.

Aby prý jí dodal na váze.

„Jsi příliš velkorysá, zlato. Vážně mě rozmazluješ."

„To ani náhodou. Umíš to se ženami."

„Teď se červenám."

„Každou chvíli si smíchem natrhnu břicho a jak pak budu jíst? Tahle ženská může být hysterická, až se dozví, proč tu jsme. S hysterkami to umíš mnohem líp než já."

„Promiň, říkala jsi něco? Myslel jsem totiž intenzivně na tvoje bříško."

Vyjela velkou rychlostí do druhého patra parkovací garáže kousíček od domu Mitchellové a zaparkovala. „To je asi dost zábavné, ne?"

„Ani nevíš jak."

„Zůstaňme u toho, proč jsme tady. Jestli to tady sleduje, je možné, že když půjdeme dovnitř jako pár – rovnou, bez váhání že mě nepozná. Neřekla bych, že tady dneska je. Myslím si, že je někde zalezlý a dává to všechno dohromady. Je možné, že máme čas, ale spoléhat se na to nemůžeme. Marsonini vždycky útočil na své oběti mezi druhou a třetí ráno. Pokud je dneska den D, tak jsme tu ještě brzy. Chci jít dovnitř. Jak dlouho ti bude trvat, než se dostaneš přes bezpečnostní systém?"

„Změř mi to."

„Jdeme na to."

„Myslím, že bys mě měla držet za ruku," navrhl, když začali scházet z parkoviště, „vypadáš tak míň jako policajt."

„Vezmi mě za levou. Pravou chci mít volnou kvůli zbrani."

„Přirozeně.“ Hravě pohoupal jejich rukama, ale přitom viděl v jejích očích policajtku. Ve střehu. Pozorující a zaznamenávající každý detail. „U dveří musím mít volné ruce. Mohla bys mě směrem do ulice krýt. Nevadilo by, kdybys mě trochu poplácala po zadku.“

„Na co?“

„Protože to mám rád.“

Ignorovala jeho poznámku, ale když šli po schodech nahoru ke vchodovým dveřím, šla trochu za ním.

„Dost se ochladilo. Řekl bych, že už bude konečně po těch hroznych vedrech.“

„Možná. Snad.“

„Co kdyby ses trochu naklonila a líbala mě na krku?“

„Součást hry, nebo protože se ti to líbí?“

„Jako odměnu,“ řekl a otevřel dveře.

Ani si nevšimla, že něco se zámkem dělal. „Šikulka,“ okomentovala to a vstoupila za ním dovnitř. Šla rovnou k zadnímu schodišti, aby se nemuseli zdržovat bezpečnostním zařízením výtahu. Kdyby se tím chtěla zabývat, dveře výtahu by se otevřely přímo do podkrovního bytu, kde bydlela Mitchellová. Bude lepší, když půjdou po schodišti a zaklepou na zadní dveře. Alespoň ji tolik nevylekají.

„Jeho záznamy ukazují, že s ní měl dnes odpoledne schůzku,“ pokračovala Eva, „podle toho soudím, že už udělal něco s jejím bezpečnostním systémem a pravděpodobně chce přijít dnes v noci, nejpozději zítra. Potřebujeme ji odtamtud dostat, ale nechci tady kolem policajty. Brzy ráno sem pošleme tým, dřív ne.“ Zaklepala na dveře, zvedla odznak ke kukátku a otočila se, aby se usmála na Roarka. „Takže je to na tobě. Dovezeš ji na ředitelství a odtamtud ji pošlou někam do bezpečí.“

„A ty tu dneska zůstaneš sama? To tedy ne.“

„Jsi teď pod mým velením.“

Eva slyšela, jak se zapnulo mluvítko. Skrz něj bylo slyšet rozpačité *Ano?*

„Policie, slečno Mitchellová. Potřebujeme s vámi mluvit.“

„A o čem?“

„Ráda bych šla dovnitř.“

„Je skoro půlnoc.“ Katie malinko pootevřela dveře. „Něco se stalo? Někdo se sem vloupal?“

„Řeknu vám, o co jde, až vevnitř.“

Znovu si prohlížela Evin odznak a pak se podívala na Roarka. „Vás znám!“ řekla s téměř posvátnou úctou. „Panebože...“

„Slečno Mitchellová,“ Eva se musela držet, aby ji nepopouzelo, jak si Katie uhladila vlasy, „můžeme dovnitř?“

„Hm. Samozřejmě. Ale chystala jsem se do postele,“ řekla a utáhla si pásek na růžovém županu. „Nikoho jsem nečekala.“

Obývák byl prostorný a jednoduše zařízený. Dveřmi bylo vidět do malé ložnice a na druhé straně do celkem velké, profesionálně zařízené kanceláře. Za pultem byla otevřená kuchyně. Další dveře, teď zavřené, vedly do koupelny.

Veliká okna musela přes den do bytu pouštět spoustu světla. Dva východy, včetně výtahu.

„Slečno Mitchellová, dneska jste měla schůzku s tímhle mužem.“ Ukázala jí Renquistovu fotografii.

„Ne,“ řekla Katie po krátkém pohledu. Oči se jí stočily zpátky na Roarka a zůstala mu civět do očí. „Nechcete si sednout?“

„Můžete se prosím podívat ještě jednou a pozorněji a říci mi, jestli tu tento muž byl dnes ve tři hodiny.“

„Ve tři hodiny? Ne, to ne... počkejte. Je to pan Marsonini. Ale ten měl dlouhé zrzavé vlasy do culíku. Celou dobu měl na obličeji takové malé modré sluneční brýle. Říkala jsem si, že je trochu afektovaný, ale to víte, Ital.“

„Ital?“

„Ano. Měl takový roztomilý přízvuk. Stěhuje se sem z Říma. Má ještě nějaké obchody v Itálii. Obchoduje s olivovým olejem. Potřebuje osobního účetního, který by spolupracoval s jeho firmou. Panečku. Něco se mu stalo?“

„Ne.“ Pozorovala Katii a dívala se po bytě. Jak už si všimla na fotografii, Katie byla podobný typ jako Peabodyová – stejná postava a barva vlasů. To by se mohlo hodit.

„Slečno Mitchellová, tento muž se nejmenuje Marsonini, ale Renquist. Je podezřelý z nejméně pětinásobné vraždy.“

„To není možné. Vypadal naprosto normálně, řekla bych i šarmantně. Strávila jsem s ním dneska přes dvě hodiny.“

„O tom, co vám říkám, není pochyb. Tvářil se jako váš klient a přišel sem, aby si zkopíroval váš bezpečnostní systém, seznámil se s vámi a aby se ujistil, že stále ještě žijete sama. Předpokládám, že ano?“

„Ano, to je pravda, ale...“

„Už nějakou dobu vás sleduje. Tak to dělal i s ostatními oběťmi a sbírá informace o vašich zvyklostech. S největší pravděpodobností se sem chystá vniknout v následujících osmačtyřiceti hodinách, v době, kdy budete spát. Kdyby se mu to povedlo, svázal by vás, znásilnil, pak mučil a potom použil vašich vlastních kuchyňských nožů k tomu, aby vás znetvořil a pak zabil tím nejbolestivějším možným způsobem.“

Eva slyšela Katiin přidušený výkřik a pak viděla bělmo jejích očí.

„Teď je tvoje,“ řekla, zatímco Roarke zanadával a nakročil tak, aby mohl padající Katii zachytit.

„Mohlas jí to říci trochu citlivěji, nemyslíš?“

„Jasně, ale takhle to bylo rychlejší. Až se probere, může si sbalit pár věcí. Pak ji vezmeš s sebou.“

Roarke zvedl Katii a zamířil s ní ke gauči. „Nemůžeš tady zůstat sama a čekat, až sem přijde!“

„To je moje práce,“ začala, „ale zavolám si posily.“

„Zavolej jim rovnou a já s ní odejdu nejpozději do dvaceti minut.“

„Dobře. Domluveno.“

Vytáhla telefon a začala organizovat další fázi operace.

Čas před svítáním strávil čekáním ve tmě v malém bytě na okraji Greenwich Village. Pečlivě si ho vybavil, vybral si každý kus nábytku, obrazů a všeho ostatního tak, aby to vypadalo jako evropský byt. Drahý, příjemný a sexy.

Co nejvíc nepodobný upjatému domovu, který sdílel – jako Niles – se svou ženou.

Když byl v téhle místnosti, tak pohodlné, laděné do tmavých tónů, byl Victorem Clarencem. Tohle jméno si vybral jako vtip. Byla to parodie na Jeho Výsost prince Alberta Victora, vévodu z Clarence, kterému někteří přisuzovali vraždy Jacka Rozparovače ve Whitechapelu.

Renquist tomu chtěl věřit. Líbila se mu představa prince zabijáka. Považoval se za někoho stejně urozeného.

Princ mezi obyčejnými lidmi. Král zabijáků.

A jako takového, jako *designéra* smrti, se jim nikdy nepodaří ho chytit. Je lepší než ti, které napodobuje. On nikdy nepřestane.

Pil brandy a kouřil doutník s jemnou přísadou uklidňující drogy. Miloval tenhle čas, čas, kdy byl sám, kdy měl čas na sebereflexi, kdy měl všechny přípravy za sebou.

Byl rád, že se rozhodl předstírat služební cestu. Získal tak pár dní o samotě. Pamela ho tentokrát popouzela ještě víc než jindy. Dlouhé, pátravé pohledy, věčné otázky.

Kdo si myslí, že je? Ona ho nebude vyslýchat, sledovat ho.

Kdyby tak věděla, kolikrát si představoval, že ji zabíjí. Tolik možných a tolik kreativních způsobů, které si vymyslel. Vyváděla by jako šílená. Představa, že jeho naprosto chladná, upjatá žena by křičela strachy, ho přinutila k úsměvu.

Samozřejmě že by to nikdy neudělal. Bylo by to příliš riskantní a on přeci není biázen. Pamela byla v bezpečí jenom proto, že ji potřeboval. Kdyby ji zabil, kdo by se potom staral o všechny ty protivné detaily jeho společenského života?

To nešlo. Stačily mu tyhle občasné chvíle samoty, pryč od ní a od toho protivného spratka, kterým si ho osedlala. Rozmazlená, lstivá holka. Děti by neměly být ani vidět, ani slyšet. To ho naučila jeho stará dobrá chůva.

Pokud odporovaly nebo neuposlechly dost rychle, museli je někam zavřít. Někde, kde byla tma. Kde je nikdo neviděl ani neslyšel, i kdyby křičely, jak chtěly.

Samozřejmě si to dobře pamatoval, pamatoval si tu tmavou místnost. Chůva Gableová věděla, jak na to. *Tu* by zabil rád. Pomalu, bolestivě. Ať si křičí, jak chce. Tak jako tehdy on.

Ale to by nebylo moudré. Nešlo to. Stejně jako s Pamelou i tady to bylo příliš riskantní.

Ať to bylo, jak to bylo, dost se od ní naučil. Děti měly být vychovány někým, koho člověk platí. A dobře. Aby je naučil disciplíně. Ne že by jeho dceru ta malá prohnaná italská děvka učila disciplíně. To ne. Rozmazlovala ji. Ale bylo to tak pohodlné. Její strach a pohrdání k němu ho tolik vzrušovaly.

Všechno v jeho životě se konečně dostalo tam, kam mělo. Měl respekt, obdiv a poslouchali ho. Finančně byl zabezpečený a měl aktivní a zajímavý společenský život. Měl ženu, která světu předváděla řádnou image, a mladou milenku, která se ho bála přesně tolik, aby udělala cokoli, co po ní chtěl.

A měl nesmírně zábavného a fascinujícího koníčka.

Léta studia, plánování, promýšlení strategie. Léta pilování stylu. A teď to všechno začalo zapadat do sebe a přinášet mu radost. Způsoby, které ani neočekával. Jak mohl vědět, kolik *zábavy* si užije při zosobňování svých ideálů, při následování jejich krvavé cesty?

Muži, kteří vzali moc do svých rukou. Kteří brali životy. Kteří dělali ženám, co se jim zachtělo, protože věděli tak, jak ostatní nemohli nikdy pochopit, že ženy je třeba ponížit, ublížit jim, zabít je. Od prvního dechu si říkají o smrt.

Snaží se řídit svět. Řídit jeho život.

Pomalu potáhl z doutníku a cítil efekt drogy. Uklidňovala ho. Pak ho nemůže přemoci nával zlosti. Teď nebyla na zlost vhodná doba. Bylo potřeba uvažovat chladně a jednat opatrně.

Obával se, že to promyslel až příliš dobře. Ale mohlo někdy být něco až *příliš* dobře? Někteří by mohli považovat fakt, že jim záměrně otevřel příležitost označit ho za podezřelého, za chybu. Ale to činilo celou věc mnohem zajímavější, víc vzrušující. Mohl se jí tím pádem účastnit hned na dvou rovinách. Bylo to tak určitým způsobem intimnější.

Tu děvku policajtku už vlastně dostal. Bylo vzrušující sledovat, jak se motá a snaží se ho přechytračit, neschopná předvídat jeho další tah. To, že za ním byla nucená přijít a *omluvit* se mu. Přehrával si tu scénu v hlavě, poblahopřál si a poplácal se po zádech. To byla nádherně uspokojující chvíle.

Kdyby se ho někdo ptal, musel by říct, že to, že si vybral právě Evu Dallasovou, bylo geniální. Rád by na tu otázku odpověděl.

Kdyby si vybral muže, nebyla by jeho hra natolik uspokojující. Ale žena, žena, která si stejně tak jako většina žen myslela, že je mužům nadřazená jenom proto, že je může svést, to dodalo celé věci extra dávku adrenalinu.

Když se na něj dívala těma svýma sebejistýma chladnýma očima, mohl klidně myslet na to, jak ji škrtí, mlátí, nebo znásilňuje.

S mužským protivníkem by si to zdaleka tolik neužil.

Samozřejmě že když ho nebude schopná chytit, dostane co proto. Teď zabije další, tu děvku účetní, a pak další. A poručík bude svými nadřízenými spravedlivě potrestána. Tak to má být.

Navíc bude trpět, protože nebude vědět, kdo ji porazil. Bude trpět, dokud ji nedostane zásah laserem do zátylku.

Kdyby tak mohl najít způsob, jak jí těsně před smrtí odhalit, kdo je. Tak by to bylo perfektní.

Ale na to měl čas.

Spokojeně si lehl, aby následovaly jeho příšerné sny.

Evidentně se o jednu noc spletli, říkala si Eva, když svolávala svůj malý pohotovostní tým k ranní schůzi v její domácí pracovně. Nechtěla riskovat ani setkání na ředitelství, ani zasvěcení příliš velké skupiny lidí. Kdyby unikla jakákoli informace, třeba i jen náznak, mohl by Renquist změnit plán.

Připravila si tabuli, zatáhla rolety a zapnula jednu z nejnovějších Roarkových hračiček – přenosnou holopromítačku.

„Tady, tady a tady budou připraveny naše jednotky," ukazovala na promítnuté mapě laserovým ukazovátkem. „Tyto jednotky mají za úkol pouze sledovat. Chci Renquista sebrat vevnitř, v uzavřeném prostoru. Tam, kde nemůžeme ohrozit žádné civilisty. V sedm nula nula jsme vystěhovali souseda naproti Mitchellové pod záminkou poruchy vodovodního potrubí. Zajistili jsme spolupráci se správcem budovy a máme ho pod dohledem, kdyby se náhodou chtěl podělit o tuhle vzrušující zprávu s novináři. V jeho prázdném bytě bude jednotka C."

Ukázala na plány třetího patra budovy na druhé obrazovce. „Tady instalujeme kamery tak, aby byl byt Mitchellové pořád pod dohledem. Není pravděpodobné, že by Renquist použil výtahu ale pro jistotu tam máme kameru také. V momentě, kdy vkročí do bytu, vypneme příkon elektriky k výtahu. Tak mu zbyde jediný možný východ. Jeden z týmů mu zablokuje cestu ven, další bude čekat dole na ulici pro případ, že by se rozhodl vyskočit z okna."

„Jako krysa v pasti," okomentoval to Feeney.

„Tak je to myšleno. Já a strážník Peabodyová budeme uvnitř v bytě. Strážníka Peabodyovou budu o všem informovat, jakmile skončí testy. Kapitán Feeney bude s námi v bytě a bude vše monitorovat. Detektiv McNab bude s týmem C."

Nechala promítnout hologram bytu Mitchellové. „Zapamatujte si to pořádně," nakázala, „strážník Peabodyová bude jeho návnada. Ona a Mitchellová mají podobnou postavu a barvu vlasů. Bude tady v posteli. Já budu tady v šatně. Nejlepší by bylo dostat Renquista do ložnice. Nejsou tam okna a nedá se odtamtud utéct."

„Bude ozbrojený," namítl McNab.

Všimla si obav v jeho očích a přikývla. To byl přesně ten problém, když chodí policajt s policajtkou. „My budeme taky ozbrojené. Je možné, že si přinese vlastní nože, ale pravděpodobně si pro ně bude potřebovat dojít do kuchyně. Nejdřív se musí podívat, co tam Mitchellová vlastně má. Možná že u sebe bude mít pistoli, ale zatím žádnou nepoužil. Držme se předpokladu, že je ozbrojen stejně tak, jako byl Marsonini, který s sebou vždycky zbraň nosil. Buďme na to připraveni."

Vteřinu se odmlčela. „Děláme na tom, abychom ho našli dřív, než se sem dnes večer dostane. Je tady ve městě a bude napodobovat Marsonineho. Pravděpodobně si našel nějaký byt nebo hotel v okolí svého cíle. Marsonini si vždycky večer před vraždou dal dobrou večeři s lahví drahého vína. Vybraně se oblékal – do šatů italských návrhářů – a svoje nástroje nosil v luxusní aktovce. Při vraždě poslouchal operu, také italskou. Mluvil s italským přízvukem, ale v jeho řeči bylo slyšet i to, že vyrostl v St. Louis. Jeho životopis a všechny dostupné informace o něm najdete ve svých složkách, stejně jako informace o jeho obětech."

Chvíli počkala, až si všichni vyndají informace ze složek. „Renquist se *stane* Marsoninim. Bude napodobovat – velmi pravděpodobně úspěšně – jeho manýry a zvyklosti. Ve složce máte i simulaci jeho podoby, až se namaskuje. Bude mít dlouhou zrzavou paruku a sluneční brýle. Pojďme si projít detaily. Pokud bude Renquist věrný svému předchozímu způsobu chování, udeří dnes v noci."

Než propustila svůj tým, probírali vše ještě další hodinu. Všimla si, jak se během brífinku McNab třikrát podíval na hodinky, a tak ho zdržela.

„Má ještě dvě hodiny. Nebuďte tak nervózní."

„Promiňte. Byla dneska ráno šíleně vyklepaná. Teď dělá simulace. U těch se většinou zasekává."

„Jestli jí to nevyjde, tak prostě nebyla na zkoušku připravená. Načasování těchhle testů nemohlo být horší. McNabe, řekla bych, že teď tady jde o mnohem víc než o to, jestli Peabodyová udělá testy."

„Já vím. Je tak vyklepaná, že by vás mohla zklamat, že jí z toho bylo zle od žaludku."

„Krucinál... To ale se mnou nemá vůbec nic společného. To je vám doufám jasné?"

Zatvářil se nerozhodně a bylo evidentní, že si není jistý, co má dělat. „Je mi to jasný. Neměl jsem vám nic říkat, ale říkám si, že byste o tom měla vědět, aby... kdyby vybouchla, abyste byla připravená. Abyste ji zvládla."

„Měla by se zvládnout sama. Protože jakmile to bude mít za sebou, musí se bleskově přeorientovat a být plně soustředěná na tuhle akci. Přestože ještě nebude vědět, jak dopadla. Takže bude muset zatnout zuby a makat."

Dal si ruce do kapes a drze se na ni usmál. „Vidíte. Vy víte přesně, jak na ni."

„Padejte."

Sedla si na chvilku na roh stolu a zkoušela z hlavy vytlačit Peabodyovou. Jedna věc je mít zodpovědnost za lidské životy, za spravedlnost; něco úplně jiného, když je vám řečeno, že máte v rukou něčí budoucnost, něčí emoce, něčí zklamání.

Jak k tomu sakra došlo?

„Poručíku?“ Roarke stál mezi dveřmi Eviny pracovny a pozoroval ji. „Potřebuju tě na minutu.“

„Jasně.“ Vstala a vstoupila znovu do holo simulace ložnice Mitchellové a promýšlela si vzdálenosti, úhly a svůj plán. „To je vše, co mě teď napadá. Mohli bychom ho sebrat na ulici,“ přemýšlela nahlas. „Ale Marsonini měl vždycky u sebe zbraň, takže Renquist ji bude mít taky. Kdyby na to došlo, začne se střílet..., možná se do toho zamotá nějaký náhodný chodec. Potenciální rukojmí. Lepší ho sebrat vevnitř. Vevnitř to máme víc pod kontrolou. Nemůže nikam utéct a nejsou tam žádné potenciální civilní oběti. Vevnitř to proběhne čistěji.“

Otočila se, a když jí došlo, že prošla holografickou šatnou, pokrčila rameny. „Promiň.“

„Nic se neděje. Bojíš se, že Peabodyová bude v posteli zranitelná, viď? Nekrytá.“

„Ta se o sebe postará.“

„To je pravda. Na druhou stranu to, že máš obavy ty o ni, by ti mohlo pomoci pochopit, že já mám obavy o tebe. Takže tě žádám, abys mě do téhle akce vzala.“

Záměrně zvedla obočí. „Ty se ptáš? Mě? Proč nejdeš radši za svým kamarádem Jackem nebo Ryanem?“

„Člověk se má chybami učit.“

„A učí se?“

„Chci u toho být z několika důvodů. Jedním z nich je, že tenhle případ se pro tebe stal osobní záležitostí. Když k tomu dojde, je to riskantnější.“

Otočila se. „Ukončit holografický program. Vypnout obrazovku.“ Na stole měla hrnek studené kávy. Zvedla ho a zase položila. Pak si uvědomila, že sahá po sošce bohyně, kterou jí dala matka Peabodyové.

„Není to v tom, že mi nechává vzkazy. Ty mě štvou, ale jinak mi pomáhají jako stopa. Ani to, že si mě vybral jako cíl. To se v téhle branži stává. Dokonce ani to, že je to zvrácený, hnusný a arogantní hajzl. Takových jsem potkala dost, to taky patří k téhle práci. Bylo to *vidět Marlene Coxovou bojovat o život,* a asi ještě víc sledovat její matku, jak ji drží vůlí při životě. Seděla u její postele, četla jí, držela

ji za ruku, mluvila s ní... Věřila... nebo spíš odmítala nevěřit. Protože ji miluje víc než... víc než cokoli na světě.“

Postavila sošku zpátky na stůl. „Způsob, jakým se na mě dívala, v očích bezmeznou víru, že s tím udělám, co je potřeba, že ho najdu, že ji pomstím. V téhle práci jde vždycky o to, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. Aby se člověk postavil za práva mrtvých. Ale Marlene je naživu. Takže ano. Je to osobní. Prostě k tomu došlo. A ano, je to tím pádem těžší a riskantnější.“

„Můžu ti k něčemu být?“

„Génius jako ty? Proč ne? Vezmu tě na ředitelství a domluv se s Feeneym.“

První věc, kterou musela na ředitelství vyřídit, bylo předvolání Pamely Renquistové k výslechu. Drazí právníci Renquistových už pracovali na jejím propuštění z vazby. Eva věděla, že pokud se jí podaří Pamelu držet alespoň dalších dvanáct hodin, bude mít velké štěstí.

Přišla bez právníka, ale měla na sobě své vlastní šaty místo vězeňské uniformy. Použila svých konexí, aby se jí dostalo extra zacházení, říkala si Eva a pokynula jí, aby se posadila ke stolu.

„Souhlasila jsem s tím, že s vámi budu mluvit a mezi čtyřma očima, protože jsem téhle aféře nechtěla přidat na důležitosti přítomností právníků.“ Pamela si sedla a uhladila si elegantní hedvábné kalhoty. „Brzy mě propustíte. Už jsem dala svým právníkům pokyn, aby na vás podali žalobu pro obtěžování, neoprávněné zatčení a zadržení a urážku na cti.“

„Panečku. To jsem teda v pěkné bryndě... Pam, řekněte mi, kde je, a skončíme to, aniž by kdokoli jiný přišel k úhoně.“

„Tak za prvé: nelíbí se mi, že mě neoslovujete formálně.“

„To mě moc mrzí.“

„Za druhé,“ pokračovala Pamela hlasem chladným jako únor, „můj manžel je služebně v Londýně, a až se vrátí, použijeme veškerých našich konexí k tomu, abychom vás zničili.“

„Tady vás překvapím, ale možná že ne zas tak moc. Váš manžel je v New Yorku a činí poslední přípravy na vraždu účetní podle sériového vraha Marsoniniho, který byl známý tím, že své oběti znásilnil

a mučil a pak je rozřezal na kusy. Vždycky si s sebou vzal jako trofej prst z ruky nebo nohy.“

„Jste naprosto nechutná.“

„*Já* jsem nechutná...“ Eva se zasmála. „Vy jste opravdu zajímavý typ. No nic, pokračujme. Protože napodobuje svůj vzor, navštívil Niles včera svou budoucí oběť v jejím bytě.“

Pamela si začala ostentativně prohlížet nehty. „Úplný nesmysl.“

„Naopak. Vy víte, že to nesmysl není. Víte, že váš muž, otec vašeho dítěte a muž, se kterým dlouhá léta žijete, je psychopat. Vy jste na něm cítila krev, že je to tak? Když se mu podíváte do tváře, víte, že to tak je. Máte dceru. Nemyslíte, že nastal čas, kdy je potřeba se postarat o její bezpečnost?“

Pamela se na ni zprudka otočila a do očí jí pronikla nenávist. „Do mojí dcery vám nic není.“

„Evidentně ani vám. Včera jsem k vám domů poslala sociální pracovnici a policejní doprovod, aby odvedli Rose a Sophii DiCarlovou do ochranné vazby. Pro vás je to ale novinka, protože jste se od včerejška ani nenamáhala kontaktovat svoji dceru.“

„Nemáte žádné právo nechat odvést moji dceru!“

„Mám. Nicméně o tom rozhodla sociální pracovnice až poté, co mluvila s ní, její chůvou a vaším služebnictvem. Pokud chcete svou dceru zpátky, je čas ustoupit od šílence a postavit se na stranu svého dítěte proti němu, stejně tak jako to udělali ostatní. Je čas ochránit ji.“

Její nenávist a zlost byly zase přikryté vrstvou ledového chladu. „Poručíku Dallasová. Můj muž je velmi důležitý a vážený člověk. Během roku má být jmenován velvyslancem ve Španělsku. Má to slíbeno. Nepodaří se vám pošpinit jeho i moje jméno a reputaci těmihle šílenými a nechutnými smyšlenkami.“

„Dobře. Půjdete tedy s ním. Vybrala jste si to sama. Mně to vyhovuje.“ Eva se zvedla a chvíli mlčela. „Bylo by jen otázkou času, než by zavraždil vás i vaši dceru. Nebyl by schopný se zastavit. Do Španělska nepojedete. Ale tam, kam vás pošleme, budete mít spoustu času přemítat o tom, že jsem zachránila váš mizerný život.“

Přešla k ocelí vyztuženým skleněným dveřím a zaklepala na ně.

Šla do své kanceláře, když uslyšela, jak za ní někdo volá. Pokračovala v chůzi a nechala Peabodyovou, aby ji dohonila.

„Poručíku, madam!“

„Na stole máte zprávu z brífinku. Za deset minut u mě. Za půl hodiny vyrážíme.“

„Madam, McNab mi už o akci řekl. Zašel pro mě, když jsem dodělala testy.“

To je dobře. To udělal dobře, říkala si, ale tvářila se pořád oficiálně. „To, že detektiv Blbec porušil pravidla, neznamená, že nepotřebujete opravdový brífink.“

„Kdybyste mi o tom řekla vy, tak to nemusel udělat on,“ postěžovala si Peabodyová naštvaně, ale potichu.

Její reptání Evu dohřálo. „Moje kancelář. Teď hned.“

„Včera jste dostali zatykač a povolení k prohlídce u Renquista,“ snažila se s Evou držet krok, „měli jste mě k tomu zavolat. Vy jste porušila pravidla.“

Eva zavřela důrazně dveře. „Strážníku, máte problém s mým jednáním, anebo s mojí autoritou?“

„S vaším jednáním, poručíku. Teda... proboha..., kdyby byl včera doma, dostali byste ho a já bych u toho nebyla. Jako vaše asistentka...“

„Jako moje asistentka máte dělat, co vám přikážu a jak vám to přikážu. Jestli se vám tahle pravidla nelíbí, můžete sepsat stížnost a podat ji na příslušném oddělení.“

„Včera jste mě vynechala z důležité akce. Dnes ráno jste beze mě měli brífink. Zkouška neměla být důležitější než moje účast na případu.“

„O tom, co je prioritní, rozhoduju já. Tak to je. Opakuju, že jestli máte nějaký problém, co se týče tohohle mého rozhodnutí, sepište stížnost.“

Peabodyová vystrčila vzdorně bradu. „Nepřeju si podat stížnost, madam.“

„Dobře. Vyplňte formuláře na vašem stole a sejdeme se za pětadvacet minut na parkovišti. Po cestě vám dám instrukce.“

Tohle bude dlouhý den, napadlo Evu, když si procházela byt Mitchellová, stejně jako předtím jeho holoprojekci. A dlouhá noc.

Ať se Renquist zašil, kam chtěl, udělal to dobře.

Teď je to na tobě. Napila se kafe.

Nastražila pasti ve všech hotelech v okolí, ale zatím bezúspěšně. Hledali pořád a oblast, ve které hledali, se zvětšovala.

Stoupla si do dveří kanceláře, kde dělali Roarke s Feeneym.

„Nic," řekl Roarke, který ji cítil v zádech, „je pravděpodobnější, že je v nějakém soukromém bytě. Krátkodobý pronájem. Děláme na tom."

Podívala se znovu na hodinky. Ještě mají pár hodin, ale nemůže riskovat jít ven a znovu dovnitř. Šla do kuchyně a prohlédla si, co má Mitchellová v AutoChefovi.

„Nervózní?" slyšela Roarka za sebou.

„Nesnáším čekání. To věčné probírání se tím, co se stane a jak se může zachovat. Jsem z toho jako na trní."

Naklonil se, aby ji políbil na temeno. „Hádka s Peabodyovou ti nepřidala, co?"

„Proč chlapi vždycky s takovou nadřazeností říkají, že se ženské hádají. Chlapi se snad nehádají? To je blbost."

Masíroval jí ramena. Byla napjatá k prasknutí. To mu připomnělo, že pro ni musí objednat relaxační masáž. Ať se jí to líbí nebo ne. „Proč se jí nezeptáš, jak to šlo u zkoušek?"

„Kdyby chtěla, abych to věděla, tak by mi to řekla."

Předklonil se ještě víc, políbil ji znovu a teď jí šeptal přímo do ucha: „Myslí si, že to nezvládla."

„Do háje." Eva zaťala pěsti. „Do háje. Krucinál. Do prdele." Otevřela mrazák, prošla bleskově, co tam bylo, a vytáhla jahodovou zmrzlinu.

Našla lžíci, zabodla ji do zmrzliny a šla do ložnice. „Moje žena," zabrumlal si Roarke.

Peabodyová seděla na okraji postele a pročítala si záznam z ranní porady. Když Eva vešla, stačila si skoro nasadit uražený výraz, ale v tu chvíli si všimla zmrzliny.

„Tu máte," řekla Eva a vrazila jí zmrzlinu do ruky, „jezte a přestaňte trucovat. Potřebuju, abyste byla stoprocentně fit."

„Já jenom... mám pocit, že jsem to podělala. Hodně.“

„Nechci, abyste myslela. Vykašlete se na to. Úplně na to zapomeňte. Musíte se teď soustředit. Nesmí vám naprosto nic uniknout. Za pár hodin budete ležet v téhle posteli a bude tma. Až sem přijde, bude mít na mysli jen jedno jediné. Zabít vás. Rád dělá potmě. Bude mít infrabrýle. Uvidí vás a vy jeho ne. Až do chvíle, kdy se pohne. Nesmíte si toho nevšimnout, jinak se vám může něco stát. A jestli se vám něco stane, tak mě doopravdy naštvete.“

„Mrzí mě, co jsem vám řekla,“ řekla Peabodyová a házela do sebe přitom zmrzlinu, „byla jsem pěkně naštvaná. Kdybych mohla, nakopala bych se po cestě zpátky na ředitelství do zadku alespoň tisíckrát. Ale nešlo to. Tak jsem potřebovala nakopat někoho jinýho. Říkala jsem si, že kdybyste mě odvolala na případ, nemusela bych jít na tu blbou zkoušku.“

„Ale šla jste tam a zítra budete mít výsledek. Tak na to teď zapomeňte a dělejte svoji práci.“

„Jasně.“ Podávala Evě na lžíci zmrzlinu.

Eva ochutnala. „To je děsná chuť.“

„Mně docela šmakuje.“ Peabodyová si vzala lžíci zpátky a teď už veseleji dlabala další zmrzlinu. „Jste rozmazlená vaší opravdickou smetanovou. Díky, že už na mě nejste naštvaná.“

„Kdo tvrdí, že mě to přešlo? Kdyby to tak bylo, tak bych někoho poslala pro opravdickou zmrzlinu a nenechala vás jíst tuhle umělotinu, kterou jsem musela zabavit nevinné civilistce.“

Peabodyová se usmála a olízla lžíci.

KAPITOLA 23

Teď se obléká, dedukovala Eva a dívala se skrze neprůhledné rolety z bytu Mitchellové. Brzy bude tma. Marsonini si vždycky předtím, než vraždil, dal záležet na výborné večeři a dvou sklenicích vína. Vždycky v luxusní restauraci, vždycky rezervoval stůl v rohu.

Dokázal takhle strávit dvě až tři hodiny. Debužíroval si, vychutnával víno. Na závěr si dal kávu a dezert. Muž s vybraným vkusem, který si potrpí na fajnovosti.

Něco, co by Renquistovi vyhovovalo.

Eva si ho představovala. Zapíná si zářivě bělostnou košili, samozřejmě ušitou na zakázku. Sleduje v zrcadle vlastní prsty, jak zapínají knoflíčky. Určitě není v jen tak ledajakém pokoji nebo bytě. Pěkný, zařízený s vybraným vkusem. Něco podřadného by mu nebylo dost dobré – ani Renquistovi, ani Marsoninimu.

Vezme si asi hedvábnou kravatu. Bude mu příjemné, jaký pocit vyvolává, když ji drží v prstech, dává ji pod límeček a uvazuje na ní perfektní uzel. Až by oběť přemohl a svázal, sundal by si ji. Pečlivě by pověsil veškeré oblečení tak, aby se nezmačkalo. Pomačkané šaty jsou stejné nepříjemné jako šaty od krve.

Teď si ale vychutnává oblékání do příjemných šatů z luxusních materiálů, toho, jak cítí jejich hebkost a očekávání vynikajícího jídla a vína. A dobrodružství, které bude následovat potom.

Skoro ho viděla, jak se mění z Renquista v Marsoniniho. Češe si dlouhé rudé vlasy, na které je tak pyšný. Vidí teď Renquist v zrcadle Marsoniniho? Pravděpodobně ano. Tmavší zabarvení pleti, trochu nevyrovnané rysy, plnější ústa, bledá barva očí vyhlížejících zpoza slunečních brýlí. Potřebuje ho v sobě vidět, jinak by tahle noc neměla tu správnou *příchuť*.

A teď sako. Něco světle šedého, nebo možná jemný proužek? Letní oblek vhodný pro člověka s vytříbeným vkusem. Pak decentní parfém.

Překontrolovat obsah kufříku. Vdechnout vůni jeho kůže. Vyndá všechny své nástroje? Asi. Přejede rukama provaz po celé délce. Tenký, silný provaz, který zanechá bolestivé otisky na zápěstí oběti.

Miluje představu bolesti. A pak roubík – použije míček. Dává mu přednost před hadrovým roubíkem. Je to tak jaksi potupnější. Kondomy. Kvůli bezpečnosti. Uzoučké doutníky a elegantní zlatý zapalovač. Nejen, že si dokáže vychutnat, když ho bude kouřit, ale i když jím bude pálit kůži oběti a sledovat bezmezný strach v jejích očích. Malinká láhev alkoholu, kterým pak rány polije pro extra zábavný přídavek.

Skládací ocelová hůl. Dost silná na to, aby rozdrtila kosti a chrupavky. A schopná nahradit penis, pokud by se mu zachtělo.

A samozřejmě břitvy a nože. Různé typy. S rovnou čepelí, zubaté..., kdyby náhodou neměla oběť v kuchyni dostatečně vhodné vybavení.

Disky s vlastní hudbou, infrabrýle, zbraň, malinký kapesní omračovač a ochranné slaboučké plastové rukavice. Jakékoli jiné typy ochranných plastových rukavic nesnáší. Ty stříkané zapáchají zvlášť hrozně.

Vlastní ručník. Bílý. Z egyptské bavlny, samozřejmě. A vlastní neparfémované mýdlo na umytí, až bude hotovo.

A na závěr kódy, které získal zkopírováním bezpečnostního systému den předtím. Rušička zablokuje kamery, takže klidně vejde do budovy, aniž by ho kdokoli zaznamenal.

Všechno je pečlivě sbaleno a zamčeno v elegantním kufříku. Poslední pohled do zrcadla. Dlouhý a pozorný, aby viděl celkový obraz. Vše musí být v naprosto perfektním pořádku. Z límce saka smete malou snítku.

A vyjde z bytu vstříc svému zajímavému večeru.

„Kde jsi byla?“ zeptal se jí Roarke, když se výraz jejích očí změnil a její ramena se uvolnila.

„U něj.“ Podívala se na něj. Držel v rukou dva hrnky kávy a jeden jí podal. „Díky.“

„A kde je?“

„Jde na večeři. Několik chodů a víno. Zaplatí v hotovosti. Bude ji vychutnávat skoro do půlnoci a pak se pěkně projde. Půjde sem a bude se připravovat, připravovat na vzrušující dobrodružství, blok za blokem.“

„Jak ho nakonec chytili?“ Věděl to, ale chtěl, aby mu to Eva řekla, aby to ze sebe dostala.

„Jeho poslední vyhlídnutá oběť bydlela v bytě v podkroví docela podobném tomuhle. Což dává smysl. Jedna z jejích kamarádek se strašně pohádala se svým přítelem, a tak přišla, aby se Lisel – tak se jmenovala – vybrečela na rameni nebo něco podobného, prostě co v takové situaci ženy dělají.“

„Jí jahodovou zmrzlinu.“

„Buď ticho. Kamarádka se konečně vyplakala a že bude spát na gauči. Vzbudila ji hudba. Neslyšela ho přijít – prý si s Lisel daly láhev levného vína. Marsonini si nevšiml, že tam leží, což bylo štěstí. A tak zamířila k Liselině ložnici, aby zjistila, co je s tou hudbou. Lisel už byla svázaná, měla roubík a rozdrcené koleno. Marsonini byl nahý. Zády ke dveřím. Lezl do postele, aby Lisel znásilnil.“

Věděla, co se odehrávalo v Liselině hlavě, jak plavala v bolesti. Věděla, že šílený strach z toho, co bude následovat, je horší než bolest, kterou teď cítila.

„Kamarádka naštěstí neztratila hlavu,“ pokračovala Eva, „dostala se zpátky do obýváku a zavolala policii. Pak spěchala zase do ložnice, sebrala ocelovou hůl, kterou předtím praštil Lisel do kolena a roztříštil jí čéšku, a zařvala na něj. Rozbila mu lebku, zlomila čelist, nos a loket. Když tam dorazila policie, Marsonini byl v bezvědomí a ve velmi špatném stavu. Odvázala Lisel, přikryla ji a držela nůž na krku toho hajzla. Ve výpovědi stojí, že doufala, že se o něco pokusí, aby ho mohla zabít.“

„Řekl bych, že ho muselo k smrti naštvat, že ho dostala právě ženská.“

Zamračila se, protože to chápala. „S tím počítám. Zemřel ve vězení o pár let později, když ho neidentifikovaný vězeň nebo možná i dozorce vykastroval a nechal ho ležet v jeho cele. Vykrvácel.“

Hluboce se nadechla. Uvědomila si, že jí pomohlo to vyslovit. „Budu hlídkovat. Máš dvě hodiny na to, abys byl v pohybu, pak se musíme schovat. A budeme čekat.“

O půlnoci donesla do šatny židli. Nechala otevřené dveře, aby zjistila, z jakého úhlu uvidí na postel a na Peabodyovou.

Byt se topil ve tmě a bylo naprosté ticho.

„Peabodyová, každých patnáct minut si zkontrolujte vysílačku, dokud nedostanete rozkaz ‚rádiového ticha'. Nechci, abyste u toho usnula."

„Poručíku, vy si myslíte, že bych mohla usnout? To teda těžko, i kdybyste mi dala pořádně silné prášky na uklidnění. Jsem pěkně nabuzená."

„Kontrolujte vysílačku. A zkuste se uklidnit."

Co když se mýlím? ptala se sama sebe. *Co když mu došlo, že jsme mu na stopě, a rozhodl se vyměnit oběť nebo metodu? Když sem dnes nepřijde, zabije někoho jenom namátkou, nebo se bude schovávat?*

Má nějakou možnost úniku? Má připravenou nějakou cestu..., kdyby náhodou? Peníze? Falešné dokumenty?

Přijde, ujistila samu sebe. A když ne, *tak ho budu hledat, až ho najdu.*

Překontrolovala, co bylo třeba, a hlídky jí potvrdily, že ani na ulici, ani v domě se nic neděje. Po hodině se zvedla a protáhla se, aby nebyla ztuhlá a mohla reagovat pohotově.

Po další hodině cítila, jak jí začíná pumpovat srdce. Už jde. Věděla to dřív, než dostala signál vysílačkou.

„Možný cíl v dohledu. Muž blížící se k budově. Výška asi sto osmdesát, váha pětaosmdesát. Světlý oblek a tmavá kravata. Má kufřík."

„Sledujte, ale nic nedělejte. Jasné, Feeney?"

„Naprosto."

„McNabe?"

„Jasně."

„Vypadá to, že to není on. Jde okolo budovy dál na jih. Počkejte..., rozhlíží se, o to mu jde. Sleduje ulici. Otáčí se a jde zpátky k budově. Má něco v ruce. Asi rušičku bezpečnostního systému. Jde dovnitř, poručíku."

„Zůstaňte v autě. Čekejte na rozkaz. Peabodyová?"

„Připravená."

Eva viděla, jak se v posteli malinko pohnula, a věděla, že má v ruce omračovač. „Feeney a civilista. Vy zůstanete za dveřmi do chvíle, než vám řeknu. Potřebuju, aby šel dovnitř a nic ho nevystrašilo.

McNabe, v momentě, kdy vyjde z výtahu, ho vypnete a váš tým musí být okamžitě připravený a zablokuje chodbu. Jasné?“

„Rozkaz. Jak se má moje prdelka?“

„Cože?“

„... otázka pro strážníka Peabodyovou, poručíku.“

„Žádná osobní komunikace a naprosto žádné přiblblé vtipy. Nebo vás roztrhnu jako hada. Pozice podezřelého?“

„Na schodech, madam. Mezi druhým a třetím patrem. Vidím mu do tváře, Dallasová. Pozitivní identifikace. Je to Niles Renquist. Jde ke dveřím. Má v ruce kód. Vstupuje.“

Neslyšela ho. Zatím ne. Tak si ho představila. Marsonini si vždycky zouval boty, než vstoupil do ložnice. Srovnal je pečlivě vedle dveří, sundal si brýle a nasadil si infra. S infrabrýlemi se mohl ve tmě pohybovat s jistotou. Pak se postavil nad oběť a než ji udeřil, chvíli ji sledoval.

Vytáhla zbraň. Čekala.

Zaslechla tichoučké zavrzání podlahy a silou vůle ho nutila, aby začal. Aby do toho šel.

Její oči si už dávno zvykly na tmu a za chvíli viděla jeho siluetu. Viděla, jak jemně pohladil Peabodyovou po zádech.

Otevřela prudce dveře a zakřičela: „Světla!“

Otočil se. Brýle ho teď oslnily. V ruce měl hůl, ohnal se po jejím hlase a zároveň si strhl brýle.

„Policie. Odhoďte zbraň! Nehýbat se, nebo vás zastřelím.“

Oči rozšířené překvapením mrkaly. Viděla moment, kdy ji rozeznal a pochopil. Viděla, jak se mu z hlavy vypařily všechny jeho plány, jeho vítězství, jeho pýcha. „Ty špinavá děvko!“

„Jdeme.“ Svěsila zbraň a rozhodným gestem zarazila Feeneyho a Roarka, kteří vpadli do ložnice ze sousedního pokoje. „Nedělejte to,“ křikla na ně.

Renquist zařval, hodil po ní hůl a uskočil.

Uhnula a hůl se jí svezla po rameni. Protože věděla, že ji to uspokojí víc, než kdyby použila omračovací zbraň, vrazila mu totéž rameno do žaludku a kopla ho do rozkroku. Když se sehnul, praštila ho pěstí do brady.

„Poslední rána byla za Marlene Coxovou,“ zamručela.

Šlápla mu na záda a vytáhla pouta. „Ruce za záda, ty nechutná zrůdo.“

„Zabiju tě. Všechny vás zabiju.“ Z koutku mu tekla krev a snažil se jí vytrhnout. Když mu Eva strhla paruku, oči se mu vztekem rozšířily.

„Nesahej na mě ty hnusná děvko. *Víš, kdo já jsem?*“

„Jo. To vím naprosto přesně.“ Otočila ho, protože mu chtěla vidět do obličeje. Chtěla, aby se jí díval do očí. V jeho výrazu byla hluboká nenávist, taková, jakou sama znala. Nenávist z hloubi duše, kterou viděla v očích své matky.

Vidět ji tady a teď jí přineslo jen nesmírné uspokojení.

„Víš, kdo jsem já? Jsem žena, ta hnusná děvka, nechutná kurva, která ti natrhla prdel. Ta, která tě pošle na zbytek života do vězení.“

„To se ti nikdy nepovede.“ V očích se mu začaly lesknout slzy. „Nepodaří se ti znovu mě zavřít do klece.“

„Už jsme na cestě. A až o tobě Breen napíše, dá si záležet na tom, aby bylo pořádně vidět, že tě dostala ženská.“

Začal brečet a kvílet. Dalo by se říct, že brečel jako ženská, ale to by byla urážka celého ženského rodu.

„Přečtěte mu práva,“ řekla Peabodyové, která v uniformě vylezla z postele. „Převezte ho na ředitelství a zavřete ho.“

„Ano, madam. Chtěla byste zadrženého doprovázet?“

„Já to tady dodělám a pojedu za vámi. Zvládnete ho, detektive,“ prohlásila s jistotou.

„Řekla bych, že v tomhle stavu by ho zvládnul i desetiletej.“ Zavrtěla hlavou, Renquist pořád ještě vzlykal a dupal nohama jako malé dítě, které se vzteká. Pak se náhle otočila. „Cože jste to řekla?“

„To vám musím opakovat, jaká je standardní procedura pro registraci vězně?“

„Ne, ne to ne..., ale řekla jste *detektive?*“

„Copak špatně slyšíte? Jo, mimochodem, gratuluju. Podezřelý je zadržen a ve vyšetřovací vazbě,“ řekla do vysílačky a odcházela z místnosti. Na chviličku se zastavila a mrkla na Roarka. „Všem jednotkám. Máte pohov. Dobrá práce.“

„Užijte si to," řekl Feeney Peabodyové, která stála v šoku, když se na ni vrhl McNab, začal ji líbat a ve sluchátku slyšela ovace. „Zvládnu toho hajzla sám."

Peabodyová přeskočila Renquista. „Dallasová! Jste si jistá? Jste si naprosto jistá? Výsledky nám mají dát až zítra."

„Proč jste neuposlechla můj rozkaz, abyste odvezla zadrženého?" vyjela na ni.

„No tak?!"

„Panebože, jste jak malý dítě." Ale stálo jí spoustu energie, aby se nesmála. „Mám konexe, tak jsem je využila. Výsledky budou vyvěšeny pozítří v osm nula nula. A *vy nebudete brečet* při zakončování operace," poručila Peabodyové, když si všimla, že se jí oči zalévají slzami.

„Nebudu. Slibuju." Rozhodila ruce a vrhla se k Evě.

Ta ustoupila. „Žádné líbání. Proboha. Podám vám ruku. Ruku..." Nabídla jí ruku. „Tady."

„Jasně, jasně madam." Vzala Evu za ruku a zapumpovala. „Trhněte si nohou," rozmyslela se a pevně ji objala.

„Pusťte mě, šílenče." Tentokrát už se jí úsměv nedařilo zadržet. „Běžte a s McNabem si to pěkně *oslavte.* Já ho na ředitelství odvezu."

„Díky, ježíši, díky, Dallasová." Běžela ke dveřím a ty se najednou otevřely. McNab ji zachytil uprostřed letu. To musela Eva ocenit.

Pro formu zakoulela očima a odešla do ložnice.

„Naložím ho," slyšela Feeneyho, „ať si spolu užijete vítězného tance."

„Jedu za váma."

„Budete toho litovat!" Renquist měl pořád ještě oči plné slz, ale už v nich byla zloba a nenávist. „Pořádně litovat."

Přistoupila k němu velmi blízko a byla zticha, dokud si nevšimla, že nenávist přemohl strach. „Věděla jsem, že jste to byl vy. Na první pohled. Viděla jsem vás. Víte, co jste, Nilesi? Hnusný a ubohý zbabělec, který se schovával za sukně jiným zbabělcům, protože jste neměl odvahu být sám sebou, když jste zabíjel nevinné oběti. Víte,

proč jsem dala rozkaz detektivovi, aby vás vzal do vazby? Protože mi nestojíte za další minutu mého času. Jste vyřízený.“

Když začal znovu brečet, otočila se. „Vezmi mě na ředitelství,“ řekla Roarkovi.

„Bude mi potěšením.“ Když došli ke dveřím, vzal ji za ruku, a když se mu snažila vyklouznout, stiskl pevněji.

„Na to, aby ses zabývala tímhle, je už moc pozdě. Při akci jsi na mě mrkala.“

„To teda ne.“ Semkla rty. „Možná jsem měla něco v oku.“

„Tak se podíváme.“ Přitiskl ji ke zdi na chodbě, a když nadávala, začal se smát. „Nic tam nevidím, jenom krásné velké policajtské oči.“ Políbil ji na čelo. „Peabodyová není jediná, kdo dneska odvedl dobrou práci.“

„Zvládli jsme to. To mi stačí.“

O dva dny později četla Eva předběžnou zprávu doktorky Mirové o Nilesi Renquistovi. Když dočetla, opřela se do křesla a zírala na strop. Je to zajímavá situace. Kdyby měl dostatečně schopný tým právníků, možná by se mu mohlo podařit se z toho dostat.

Podívala se na nádhernou kytici, kterou ráno poslala Marlene Coxová po matce. Místo toho, aby ji to vyvedlo z míry, jak se jí často stávalo, potěšilo ji to.

Ať už to dopadne jakkoli, spravedlnosti bude učiněno zadost. Niles Renquist bude zavřený do konce života. Navíc má slušnou šanci, že se jí podaří dostat jeho ženu za spoluvinu. Státní návladní se rozhodl podat žalobu i na ni a to bylo důležité.

Kdyby se to povedlo, udělala by z Rose sirotka. Zvedla se a šla k oknu. Pro některé děti je asi lepší vyrůstat bez určitých typů rodičů... Pro Rose bude lepší, když ji nebudou vychovávat takoví rodiče jako Renquistovi...

Není to jednoduché rozhodnutí. Prohrábla si vlasy. Musí udělat, co je potřeba. To, co považuje za spravedlivé, a doufat, že až se věci usadí, potvrdí se správnost jejího rozhodnutí.

Cítila, že takhle to má být.

Slyšela cvaknutí kliky a pak zaklepání. Záměrně dveře zamkla... Podívala se na hodinky. Narovnala ramena, nasadila si čepici a šla otevřít.

Když se dveře otevřely, viděla v nich neobvykle intenzivní překvapení, možná i šok, který se rychle změnil ve výraz zájmu. Nakonec se na ni podíval způsobem, který ji polil horkem.

„Na co koukáš?“

„Nejsem si jistý.“ Než stačila udělat krok ze dveří, vstoupil do místnosti a zavřel za sebou.

„Musíme jít. Obřad začíná za čtvrt hodiny.“

„A je to jen pět minut chůze. Otoč se.“

„To tedy ne.“ Ještě pár sekund a zčervená i ve tváři, a to *opravdu* nechce. „Už jsi přeci viděl policajta v uniformě, ne?“

„To ano, ale ještě jsem neviděl *svého* policajta v uniformě. Ani jsem nevěděl, že nějakou máš.“

„Samozřejmě že mám uniformu. Všichni máme uniformu. Jenom ji nenosím. Ale... tohle je důležitá událost.“

„Vypadáš...,“ přejel jí prstem po jednom z naleštěných knoflíků, „úžasně..., velmi sexy.“

„Ale jdi...“

„Myslím to vážně.“ Odstoupil trochu, aby ji viděl se vším všudy. Její štíhlá a ladná postava vypadala v uniformě neskutečně přitažlivě. Lesk všech těch knoflíků a vyznamenání v kontrastu s formální temně modrou...

Naleštila si černé služební boty, až se leskly jako zrcadlo, u pasu měla zbraň a na krátkých vlasech seděla elegantně trochu na stranu služební čepice.

„Poručíku,“ řekl svůdným hlubokým hlasem, „tohle musíš občas nosit doma.“

„Proč?“

Zakřenil se. „Hádej.“

„Ty máš ale choutky.“

„Budeme si hrát na lupiče a policajty.“

„Uhni mi z cesty, perverzáku.“

„Počkej chvilku.“ Než se stačila pohnout, zajel rukou pod naškrobený límeček a s potěšením nahmatal a vytáhl řetízek s diamantem, který jí kdysi dal. „Takhle je to perfektní.“

„Za ruce se držet nebudeme. Na tom absolutně trvám.“

„Říkal jsem si, že bych šel pár kroků za tebou, abych mohl sledovat, jak se v tomhle... v téhle uniformě ladně vlní tvůj zadek.“

Usmála se a vytáhla ho z místnosti s sebou. „Jestli tě to zajímá, řeknu ti, co je nového s Renquistem.“

„Zajímá mě to.“

„Hraje najednání v nepříčetnosti. Ne, že bychom to neočekávali. Ale docela dost se snaží. Tvrdí, že trpí poruchou mnohočetné osobnosti. V jednu chvíli je Jack Rozparovač, pak sám sebou, pak John Wayne Gacy, DeSalvo a znovu Jack Rozparovač.“

„Myslíš, že je to pravda?“

„Ani náhodou. Mirová mu to taky nesežere. Nicméně je možné, že mu to vyjde. Jeho právníci mu zaplatí pár psychiatrů, kteří to potvrdí. Na takové věci je on přeborník. Možná ho to ochrání před zbytkem života v betonové cele a místo toho dostane polstrovanou.“

„Jak by ses na to tvářila?“

„Chci, aby strávil zbytek života ve vězení. Ale ne vždycky dostane člověk to, co chce. Po službě půjdu do nemocnice, abych Marlene a její rodině vysvětlila, co se může stát.“

„Myslím, že to pochopí. Nejsou pomstychtiví,“ řekl, když se na něj podívala. „Chtějí, aby to už nikdy nemohl udělat a aby byl někde zavřený. Toho docílíš tak jako tak. To jim bude stačit. A tobě snad taky.“

„Mně to stačit musí, protože už je po všem. Na jeho místo za chvíli nastoupí někdo další. Vědomí toho, že to tak je a nebude jinak, je něco, co některé policajty dostane.“

„Ne mého poručíka.“

„Ne.“ Co je komu do toho, řekla si a přeci jen ho vzala za ruku, když vcházeli do slavnostní síně. „Ale není to jednoduché... Najdi si někde místo. Já budu muset být na tom stupidním pódiu.“

Zvedl jí ruku a políbil ji. „Gratuluju, poručíku, k dobře vykonané práci.“

Ohlédla se, stejně jako on, a pokynula k místu, kde seděla Peabodyová s McNabem. „Je to jen její zásluha.“

Dělalo jí radost, že velitel Whitney si udělal čas, aby mohl oznámit výsledky. Vystoupila za ním na pódium a podala mu ruku.

„Gratuluji, poručíku, k povýšení vaší asistentky.“

„Děkuji, pane.“

„Začneme hned. Tentokrát máme dvacet sedm povýšení. Šestnáct detektivů třetí třídy, osm druhé třídy a tři seržanty.“ Usmál se. „Nemyslím, že bych vás viděl v uniformě od té doby, co jste se stala poručíkem.“

„To je pravda, pane.“

Zařadila se mezi ostatní učitele, těsně vedle Feeneyho.

„Jeden z mých kluků udělal zkoušky na detektiva druhý třídy,“ vysvětlil jí. „Co kdybychom to potom oslavili v baru naproti?“

„Dobrý nápad, ale civilista bude chtít jít s námi. Má pro Peabodyovou slabost.“

„To by šlo. Tak jdeme na to. Jack odříká svoji standardní řeč. Díky Bohu, že tuhle slavnost nedali na starost tomu pitomci Leroyovi, který to někdy dělá za něj. Ten když spustí, tak se nedá zastavit.“

Peabodyová seděla vzpřímeně na židli, kterou pro ni rezervovali, a žaludek jí dělal kotrmelce. Bála se, že začne brečet stejně tak, jako se jí stalo, když volala domů, aby to oznámila rodičům. Brečet teď by bylo šílené, ale bylo to všechno tak dojemné a cítila, že kdyby otevřela pusu, aby něco řekla, nemohla by to už vůbec zastavit.

Hučelo jí v uších, a tak se navíc začala bát, že neuslyší, až budou vyvolávat její jméno a zůstane tam sedět jako idiot. Soustředila pohled na Evu, která seděla klidná a elegantní ve sváteční uniformě.

Když ji viděla vejít v parádní uniformě, málem začala brečet rovnou. Nebyla schopná s ní mluvit.

Hučení nehučení, když ohlásil velitel její jméno, slyšela ho. Detektiv třetí třídy Delia Peabodyová. Vstala. Necítila nohy, ale nějak se jí podařilo dojít až na pódium.

„Gratuluji, detektive,“ řekl Whitney a podal jí ruku.

Pak ustoupil a najednou tam byla Dallasová. „Gratuluju, detektive. Dobrá práce.“ Podala jí nový odznak. Na chvíli odložila masku a na tváři byl vidět pyšný úsměv.

„Děkuju, poručíku.“

Pak Eva odešla a bylo to.

Jediná myšlenka, která Peabodyové hučela v hlavě, když se vrátila na svoje místo, byla, že se jí podařilo nerozbrečet se a že má v ruce odznak detektiva.

Byla pořád ještě jako v mlze, když k ní přiběhl McNab a zvedl ji do vzduchu. A pak – panebože – se k ní naklonil Roarke a políbil ji na ústa!

Evu nemohla najít. Nikde ji neviděla skrze všechen ten povyk, gratulace a poplácávání po zádech. Konečně se, držíc svůj odznak pevně v ruce, oddělila od skupiny.

Když našla Evu v její kanceláři, seděla u stolu už převlečená a skloněná nad prací.

„Poručíku, vy jste odtamtud zmizela tak rychle!“

„Mám tu nějakou práci.“

„Měla jste na sobě svoji parádní uniformu.“

„Proč o tom každý mluví, jako by to byl národní svátek? Gratuluju vám. To myslím naprosto vážně. Jsem na vás pyšná a jsem ráda, že se vám to povedlo. Ale už je po zábavě a já musím ještě zdolat horu papírování.“

„Já si nenechám ujít příležitost a poděkovat vám pořádně. Kdyby nebylo vás, nikdy bych to neudělala.“ Pořád ještě v ruce pevně třímala odznak, jako by to byl ten nejvzácnější drahokam. „Vy jste mi věřila, postrkovala mě a naučila jste mě všechno, co umím. Jenom díky tomu jsem to byla schopná zvládnout.“

„To není tak úplná lež.“ Eva se opřela do židle a dala si nohy na stůl. „Ale kdybyste si nevěřila vy sama, nesnažila se a nepracovala tak tvrdě, k ničemu by vám to nebylo. Takže prosím. Jste dobrá policajtka, Peabodyová, a časem budete ještě lepší. Tak a teď naše oblíbené papírování.“

Peabodyová viděla přes slzy dojetí rozmazaně, ale ovládla se. „Jdu na to, poručíku.“

„To není vaše práce.“

„Jako vaše asistentka...“

„Už nejste moje asistentka. Jste detektiv, takže něco z toho šíleného papírování, kterým se tady brodím, je váš nový úkol.“

Slzy uschly a radost a vzrušení, které jí předtím zbarvily tvář, z ní najednou zmizely. „Tomu nerozumím?“

„Nemůžeme plýtvat detektivy na to, aby dělali asistenty...“ řekla Eva věcně. „Dostanete nový úkol. Předpokládám, že byste dala přednost tomu zůstat v oddělení vražd?“

„Ale... ale..., poručíku. Panebože! Nikdy mě nenapadlo, že bysme... že bysme pak nemohly dělat spolu. Kdybych to věděla, nikdy bych k těm podělanejm zkouškám nešla!“

„To je pitomost a ukazuje to nedostatek respektu, který máte ke svému povolání. Dám vám vybrat z několika možností.“ Zmáčkla klávesu a na obrazovce se objevila tabulka. „Jestli budete fňukat, tak vám něco vyberu sama.“

„Počkejte. To jsem nečekala. Na to jsem nemyslela...“ Najednou jí začalo být z nervozity znovu špatně od žaludku. „To nemůžu takhle najednou..., potřebuju alespoň pár dní, než si na to... než mi to dojde. Nemohla bych vám ještě pár dní asistovat, než se to všechno zařídí? Mohla bych třeba...“

„Peabodyová, já nepotřebuju asistentku. Nikdy jsem nepotřebovala asistentku. Než jste přišla, obešla jsem se bez ní v klidu. A teď je čas, abyste šla dál.“

Eva se otočila a naznačila tak konec konverzace. „Odchod.“

Peabodyová se zaťatými zuby přikývla. „Ano, madam.“

„Nepotřebuju nějakou pitomou asistentku. Potřebuju parťáka.“

Peabodyová se zastavila uprostřed kroku. „Madam?“ vylezlo z ní.

„Teda pokud vás to zajímá. A jako vaše nadřízená na vás stejně přehodím většinu papírování a takových pitomostí. To by mi vyhovovalo.“

„Parťák? Opravdovej parťák?“ Peabodyová se rozbrečela.

„Ale proboha! Jestli budete zase brečet, zavřete alespoň dveře. Myslíte si, že stojím o to, aby detektivové slyšeli, jak tady někdo bulí? Ještě by si mysleli, že jsem to já.“

Vyskočila a zavřela dveře sama. Najednou se ocitla v dalším z Peabodyových pevných objetí. „To asi znamená, že jo?“

„Tohle je nejkrásnější den mýho života.“ Peabodyová od ní odstoupila a utřela si oči. „Absolutně super. Budu tím nejlepším parťákem na světě.“

„To se vsadím.“

„A nebudu vás objímat ani nebudu bulet. Jenom v naprosto extrémních situacích.“

„To je dobré vědět. Vypadněte, ať to tady můžu dodělat. Po službě vás zvu na drink.“

„Ne, madam. Já zvu vás.“ Otevřela dlaň a ukázala Evě odznak. „Že je krásnej, co?“

„Je. To teda je.“

Když osaměla, sedla si Eva za stůl, vyndala svůj odznak a chvíli si ho prohlížela. Pak ho zase uložila, dívala se na strop, ale tentokrát se u toho usmívala.

Teď to je tak, jak má být. Naprosto přesně.

J. D. Robb
SMRTÍCÍ IMITACE

Z anglického originálu *Imitation in Death*
vydaného nakladatelstvím Berkley Books
v New Yorku roku 2003
přeložila Michaela Dorfman

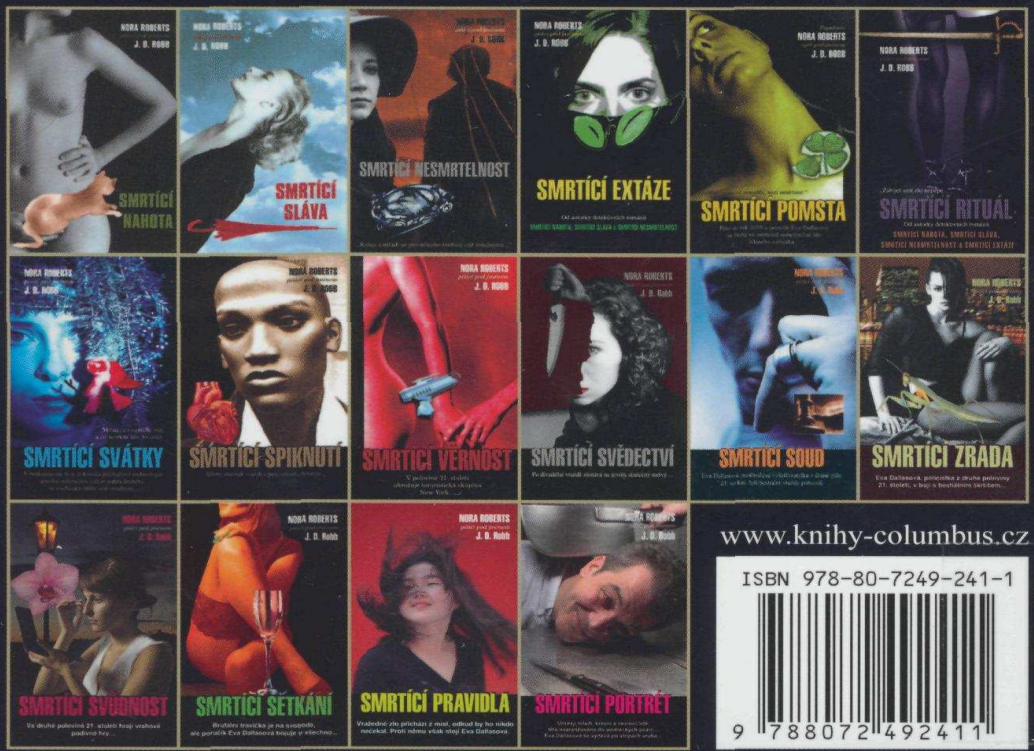
vydal Columbus, spol. s r. o.,
v Praze roku 2008
Redakce Květa Svárovská
Korektura Otilie Grezlová
Technická redakce Hana D. Benešová
Sazba Edward Feldek
Tisk Těšínské papírny, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Na tohle si nikdy nezvykne. Je jedno, kolikrát viděla brutální zlo spáchané na obětech, kolikrát se musela brodit jejich krví, pokaždé ji to znovu dostane.

Vždycky je možné vidět ještě něco horšího, hrozivějšího, šílenějšího, krutějšího.

Poručík Eva Dallasová stála nad tím, co kdysi bývalo ženským tělem, a přemítala, jestli je možné tuhle scénu někdy trumfnout. Dvojice uniformovaných policistů, které poslali na místo činu jako první, stále ještě zvracela na rohu uličky. Bylo slyšet ozvěnu nezaměnitelných zvuků, které u toho vydávali. Stála tam s ochranou na rukou a na nohou a čekala, až se jí samotné uklidní žaludek.

Viděla už někdy v životě tolik krve najednou?

www.knihy-columbus.cz

ISBN 978-80-7249-241-1